

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின்

அமுத மொழிகள்

திரட்டு

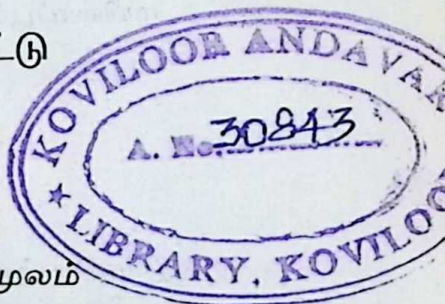

Acc.NO. 30843

26-5

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் அமுதமொழிகள்

திரட்டு

வங்க மூலம்

மகேந்திரநாத் குப்தர் (ம-)

(பகவான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் சீடர்)

தமிழில்

சுவாமி தன்மயானந்தர்

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம்

மயிலாப்பூர், சென்னை 600 004

வெளியிடுபவர்:
தலைவர்
ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம்
மயிலாப்பூர், சென்னை-4

© ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம், சென்னை
உரிமைப் பதிவு பெற்றது

III-2M 3C-4-2007
ISBN 81-7120-984-X

அச்சிட்டோர்:
ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம் அச்சகம்
மயிலாப்பூர், சென்னை-4

பதிப்புரை

இன்றைய சமய வரலாற்றில் ஒரு மைல்கல்லாகவும், துன்பத்தில் வாடுகின்ற இதயங்களில் அமைதியின் அமுதத்துளிகளை நிரப்புகின்ற ஆனந்த மேகமாகவும், இல்லற வாழ்வின் லட்சியத்தை நம் முன் வைத்து அதற்கான பாதையைக் காட்டுகின்ற வழிகாட்டியாகவும், துறவற வாழ்வின் உண்மையான அடிப்படையை எடுத்துக் காட்டி வழிநடத்தும் உயர்குருவாகவும் திகழ்கின்ற நூல் 'ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் அமுத மொழிகள்.'

பகவான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் பக்தர் களுடன் நிகழ்த்திய உரையாடல்களின் தொகுப்பான இந்த அமுத மொழிகள் மூன்று பகுதிகளாக எமது மடத்திலிருந்து வெளிவந்துள்ளது. இந்த நூல்கள் தமிழர்கள் ஒவ்வொருவரையும் சென்றடைய வேண்டும் என்பது எங்கள் விருப்பம்.

அதற்கு ஓர் அறிமுகமாக 'அமுத மொழிகள்: திரட்டு' என்ற இந்த நூலை மலிவு விலையில் வெளியிடுகிறோம்.

ஆங்கில வெளியீடான The Gospel of Sri Ramakrishna: Abridged edition என்ற நூலைப் பின்பற்றி, அமுத மொழிகளிலிருந்து குறிப்பிட்ட பகுதிகளைத் திரட்டி இந்த நூலை அமைத்துள்ளோம்.

இந்த நூலைப் படிப்பதும், மிக அதிகம் பேர் படிக்கச் செய்வதும் ஒரு தெய்வீகத் திருப்பணி. இந்தத் திருப்பணியில் ஈடுபட்டு இறையருள் பெறுமாறு அனைவரையும் அன்புடன் அழைக்கிறோம்.

படிப்பவர் வாழ்வில் இந்த 'அமுத மொழிகள்' அமைதியையும் ஆனந்தத்தையும் நிறைப்பதாக!

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம்

16.3.2002

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண ஜெயந்தி

பொருளடக்கம்

பதிப்புரை	iii
பகவான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரும் அமுதமொழிகளும்	vi
தட்சிணேசுவரக் கோயில்கள்	xix
1. குருவும் சீடரும்	1
2. வித்யாசாகரைச் சந்தித்தல்	62
3. இல்லறத்தார்க்கு அறிவுரை	98
4. கேசவருடன்	147
5. பக்தர்களுடன்	177
6. முக்கியச் சீடர்கள் சிலர்	305
7. சியாம்புகூரில்	375
8. காசிப்பூரில்	433
9. குருதேவரின் அன்பு	496
10. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் மறைவிற்குப் பின்னர்	526
பிற்சேர்க்கை	
1. கலைச் சொற்கள்	543
2. இயக்கங்கள்	552
3. நபர்கள்	554

பகவான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரும் அமுத மொழிகளும்

யார் இவர்?

‘சிலர் இதென்ன ஆச்சரியம் என்று வியந்துபோய் பார்க்கிறார்கள்; சிலர், இது ஓர் அற்புதம் என்று பேசுகிறார்கள்; சிலர், ஓர் அதிசயம் என்று கேள்விப் படுகிறார்கள். இன்னும் சிலரோ கேட்டும் புரிந்துகொள்ள முடியாதவர்களாய் திகைத்து நிற்கிறார்கள்.’¹ ஸ்ரீராம கிருஷ்ணரின் வாழ்க்கையைப் படிக்கின்ற யாருக்கும் இத்தகைய அனுபவம்தான் எழும்.

அவர் பக்தரா? ஆம். ஞானியா? ஆம். இல்லறத்தாரா? ஆம். துறவியா? ஆம். ஆணா? ஆம். பெண்ணா? ஆம். எழுத்தறிவு அற்றவரா? ஆம். எல்லாம் அறிந்தவரா?

1. கீதை, 2.29.

ஆம். சைவரா? ஆம். வைணவரா? ஆம் சாக்தரா? ஆம். வேதாந்தியா? ஆம்— இப்படி முரணாகத் தோன்றுகின்ற அனைத்தும் அவரிடம் சங்கமமாகி இருந்தன.

‘அவர் எண்ணற்ற கருத்துக்களின் இருப்பிடமாக இருந்தார். அவை எண்ணற்ற விதங்களில் வெளிப்படுவதற்கு வேண்டிய விசாலமான இதயமும் அவரிடம் இருந்தது. ஒருவேளை பிரம்மஞானத்தைக்கூட அளவிட்டுக் கூறிவிடலாம். ஆனால் எங்கள் குருதேவரின் மன ஆழத்தைக் காண்பது முடியாத காரியம்’ என்கிறார் சுவாமி விவேகானந்தர். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் ஒரு தெய்வீகப் புதிர்.

அவதார புருஷர்

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரை ‘அவதார வரிஷ்டர்’ அதாவது, அவதாரங்களுள் தலைசிறந்தவர் என்று வர்ணிக்கிறார் சுவாமி விவேகானந்தர். சீடர்கள் தங்கள் குருவை சாட்சாத் பரம்பொருளாக வழிபடுவதை இந்துமதம் போற்றிப் புகழ்கிறது. ஆனால், உண்மை அவதாரம், அதாவது இறைவன் இறங்கி வருதல்

என்பது மிகவும் அபூர்வமாக நடைபெறு
கின்ற நிகழ்ச்சி.

அவதார புருஷர்கள் உலகிற்கு ஒரு
செய்தியுடன் வருகின்றனர். அவர்கள்
வாழும்போது ஒருசிலரால் மட்டுமே அவர்
களை அடையாளம் காண முடிகிறது.
ஆனால் அவர்கள் மறைந்தபின் அவர்களின்
வாழ்வும் செய்தியும் புதுவேகத்துடன்
பொங்கியெழுந்து உலகையே ஆட்கொள்
கின்றன. ஆன்மீகம் மட்டுமல்ல, சமயம்,
சமுதாயம், அரசியல், பொருளாதாரம்,
கலை, விஞ்ஞானம் என்று ஒவ்வொரு
துறையிலும் அவை புகுந்து, அவற்றிற்கு
ஒரு புதிய பரிமாணத்தைக் கொடுக்கின்றன.
ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் வாழ்க்கை அத்தகைய
ஒன்று.

பரம்பரை

வரலாறு காணாத வகையில்
சாதனைகள் செய்து, பல்வேறு
அனுபவங்கள் பெற்ற அவரிடம் இளைஞர்
முதியவர், பண்டிதர் பாமரர், ஆண் பெண்
என்று எல்லோரும் வந்தனர். அவரும்
இரவுபகல் பாராமல் அவர்களுக்
கெல்லாம் அறிவுரை வழங்கினார். 'இந்த

மகான் தம்மிடம் வரும் பக்தர்களின் துயரங்களைக் கருணையோடு கேட்கிறார். துன்பங்களில் வாடுகின்ற மக்களின் புலம்பல்களுக்குச் செவி சாய்க்கிறார்; மகனை இழந்தவர்கள், பெற்றோரை இழந்தவர்கள், மனைவியை இழந்தவர்கள் என்று துயரத்தில் வாடுகின்ற அனைவருக்கும் நம்பிக்கை தந்து, வாழ வழி காட்டுகிறார். ஜாதிமத வேறுபாடின்றி அனைவரையும் அரவணைக்கிறார்! இப்படி அவரைப்பற்றி மக்கள் பேசத் தொடங்கினர்.

இளைஞர்கள், இல்லறத்தார் என்று ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருடைய சீடர்கள் இருவகையினர்.

இளைஞர்களுள் நரேந்திரர், ராக்கால், பாபுராம், சரத், சசி, தாரக், லாட்டு, மூத்த கோபால், நிரஞ்ஜன், யோகின், கங்காதரன், சாரதா பிரசன்னர், ஹரி, சுபோத், காளி பிரசாத், ஹரிபிரசன்னர் என்று சிலர் துறவியராயினர். இவர்களுள் முக்கியமானவராகத் திகழ்ந்தவர் நரேந்திரர். இவரே பின்னாளில் சுவாமி விவேகானந்தராக உலகம் போற்றும் துறவி ஆனார். இவர்களின் சீலம், தவம், யோகம், உழைப்பு,

தியாகம் போன்ற பண்புகளும், குரு தேவரின் போதனைகளும், அன்னை ஸ்ரீசாரதாதேவியின் வழிகாட்டுதலும் சேர்ந்துதான் இன்றைய ராமகிருஷ்ண மடங்கள் தோன்றுவதற்கும் உலகெங்கிலும் கிளைகள் விட்டுப் படர்வதற்கும், கல்விச்சாலைகளும் மருத்துவக் கூடங்களும் நூல் நிலையங்களும் தோன்றுவதற்கும் அடித்தளமாக அமைந்தன.

தம்மை நாடி வந்த இல்லறத்தார்களுக்கும் ஒரு புதிய பாதையைக் காட்டினார் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர். அவர்கள் உலகைத் துறக்க வேண்டியதில்லை; இல்லறத்தில் இருந்தபடியே ஆன்மீக வாழ்க்கை வாழலாம் என்பதை வாழ்ந்து காட்டினார். இது இல்லறத்தில் வாழ்பவர்களுக்கு ஒரு வரப்பிரசாதம் ஆயிற்று.

இவ்வாறு இல்லறத்திற்கும் துறவறத்திற்கும் இலக்கணமாக வாழ்ந்து, அவற்றிற்கென்று மாபெரும் பரம்பரையையும் விட்டுச் சென்றார் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் அமுத மொழிகள்

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் இல்லறச் சீடர்களுள் ஒருவர் மகேந்திர நாத் குப்தர் (ம-).

1882 பிப்ரவரியில் ம- ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரை முதன்முதலில் சந்தித்தார். அதுமுதல் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் இறுதிக்காலம்வரையுள்ள (1886 ஆகஸ்ட்) காலத்தில் சுமார் 160 நாட்கள் அவரைத் தரிசித்து அவருடைய திருவாய்மொழிகளைக் கேட்கும் பேறு பெற்றார் அவர். அந்த உபதேசங்களைத் தமது டயரியில் குறித்து வைத்துக்கொண்டார். பின்னர் அவற்றை விரிவுபடுத்தி, 'ஸ்ரீஸ்ரீராமக்ருஷ்ண கதாம்ருதம்' என்ற பெயரில் ஐந்து பகுதிகளாக வங்க மொழியில் வெளியிட்டார். இதன் மொழிபெயர்ப்பே 'ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் அமுத மொழிகள்'.

டயரிக் குறிப்புகள் எப்படி இவ்வளவு விரிந்தன? இதை அவர் எப்படி எழுதினார்? சுவாமி தேசிகானந்தர் அவரிடம் இதைப் பற்றிக் கேட்டபோது அவர் கூறினார்:

'ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் அமுத மொழிகளை நினைவில் சுமந்தபடி வீடு திரும்புவேன். சென்றதும் அவற்றைச் சுருக்கமாக டயரியில் குறித்துக்கொள்வேன். அவரது திருவாயிலிருந்து வந்த ஒரு வார்த்தைகூட விடுபட்டுவிடக் கூடாதே என்ற ஆதங்கத்தின் காரணமாக, பலவேளைகளில், ஒரு

நாள் நடைபெற்ற உரையாடலைக் குறித்து வைக்க ஒரு வாரம்கூட பிடிப்பதுண்டு. பின்னாளில் எழுதுமுன் ஒவ்வொரு காட்சியையும் ஆயிரம் முறையாவது தியானித்திருப்பேன். 40 வருடங்களுக்கு முன்பு நடந்த அனைத்தும் அவரது அருளால், ஒரு நாடகம்போல் என் கண்முன் தோன்றும். கால இடைவெளி என்பது அங்கே இல்லாமல் போயிற்று. எனவே, ஒருவிதத்தில் பார்த்தால், இந்த நூல் குரு தேவரின் திருசன்னிதியிலேயே எழுதப்பட்டது எனலாம். சிலவேளைகளில் சில காட்சிகளை நான் எழுதியது எனக்கே திருப்தியாக இருக்காது. உடனே குரு தேவரை நினைத்து ஆழ்ந்த தியானத்தில் ஈடுபடுவேன். அதன்பிறகு சரியான காட்சி கிடைத்துவிடும்; ஒளிமயமாக, தெளிவாக, உயிருணர்வுடன் அந்தக் காட்சி என் மனத்தில் தோன்றும். அதனால்தான் காலங்கள் இவ்வளவு கடந்த பிறகும், எல்லா நிகழ்ச்சிகளும் இதோ இப்போது நடந்ததுபோல் என் மனத்தில் புத்தம் புதிதாக உள்ளன.'

'காலங்கள் இவ்வளவு' என்று மகுறிப்பிடுவது சுமார் 46 வருடங்கள்

என்பதை நினைவில்கொள்ள வேண்டும்.¹
 இருப்பினும் காட்சியில் என்னவொரு
 தெளிவு!— குருதேவர் எங்கே அமர்ந்
 திருந்தார், எந்த திசையைப் பார்த்து
 அமர்ந்திருந்தார், அவர் என்ன உடை உடுத்தி
 ருந்தார், யார் உள்ளே நுழைகிறார், அவர்
 எந்தப் பக்கமாக உள்ளே வருகிறார் என்று
 ம- கொடுக்கின்ற துல்லியமான விவரங்கள்
 நம்மைப் பிரமிக்கச் செய்கின்றன! அதைப்
 பற்றி கேட்ட சுவாமி வீரேசுவரானந்தரிடம்
 ம- பணிவாகக் கூறினார்:

‘எல்லாம் குருதேவரின் திருவரு
 ளால்தான் சாத்தியமாயிற்று. இந்த
 நிகழ்ச்சிகள் 40 வருடங்களுக்கு முன்பு
 நடந்ததாக மக்கள் நினைக்கின்றனர்.
 ஆனால் நான் அவற்றை என் கண்முன்
 னால் காண்கிறேன்; இதோ இந்தக் கணம்
 காண்கிறேன். தியானத்தில் கால இடை
 வெளி மறைகிறது. அன்பு செய்வது,
 பக்தி செய்வது என்றால் “நிரந்தர

1. குருதேவரின் மகாசமாதிக்குப் பிறகு 1897-இல்
 இந்த உரையாடல்களை சிறுசிறுபகுதிகளாக வெளி
 யிட ஆரம்பித்தார் ம-. படிப்படியாக இது ஐந்து
 பகுதிகள் கொண்ட நூலாக உருவெடுத்தது. 1932-இல்
 ஐந்தாம் பகுதி வெளிவந்தது.

நிகழ்காலத்தின்'' சன்னிதியில் இருப்பது; அங்கே கடந்த காலத்திற்கோ எதிர்காலத்திற்கோ எந்தத் தொடர்பும் இல்லை.'

இவ்வாறு தியானத்தில் ஆழ்ந்து இந்த அமுதமொழிகளை உருவாக்கினார் ம-.

நூலின் சிறப்பு

1. பகவான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் கடவுளைக் கண்டவர்; காளி தேவியைப் பூஜித்து அவளருளாலேயே ஆன்மீக அனுபவங்கள் அடையப் பெற்றவர், ஆன்மீக உண்மைகளை அறிந்தவர். அவரது வார்த்தைகள் அனுபவ வார்த்தைகள். இது இந்த நூலின் முதற்சிறப்பும் தனிச் சிறப்புமாகும்.

2. உண்மை எப்போதும் எளிமையாகவே இருக்கும். ஆன்மீக அனுபூதியிலிருந்து பிறந்த இந்த உண்மை வார்த்தைகளும், இதைவிட எளிமையாகக் கூற இயலாது என்று சொல்லுமளவிற்கு எளிமையாக உள்ளன. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் பள்ளிக் கல்வி அவ்வளவாக இல்லாதவர், குக்கிராமத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவர். எனவே அவரது மொழியில் பண்டிதத்தனம் இருக்கவில்லை; ஒருவகையான

பாமரத்தனமே இருந்தது. அனுபவத்தில் பிறந்த எளிய வார்த்தைகள் அந்தப் பாமரத் தனத்துடன் கலந்து படிப்பதற்கு ஒரு சுகமான அனுபவமாக உள்ளது.

3. தத்துவ உண்மைகள், செயல்முறை விளக்கம் என்று இரண்டு பகுதிகளும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் உபதேசங்களில் இடம் பெறுகின்றன. இறைவன், உயிர், உலகம் என்ற மூன்று அடிப்படை உண்மைகள், பிரம்மம், மாயை, ஞானம், பக்தி, யோகம், கர்மம், நிர்க்குணம், சகுணம், உருவ வழி பாடு, போன்ற எத்தனையோ கருத்துக்கள் இங்கே விளக்கப்படுகின்றன. இவற்றுடன், படிப்பவர் அனைவரும் தாங்கள் பின்பற்று வதற்கான ஓர் எளிய பாதை காட்டப் பட்டுள்ளது என்று உணர்கின்ற அளவுக்கு செயல்முறைப் பகுதிகளும் நிறைந் துள்ளன.

4. கடினமான தத்துவங்கள் ஸ்ரீராம கிருஷ்ணரிடம் எளிமை பெற்றுவிடுவது ஒருபுறம் இருக்க, அவர் காட்டுகின்ற உதாரணங்களும் உவமைகளும், கூறுகின்ற கதைகளும் அவற்றை மிகச் சுலபமாக புரிந்துகொள்ளச் செய்து மனத்தில் பதிய வைக்கின்றன.

5. இறைவன் இருப்பது உண்மை, அவரைக் காண முடியும், அவருடன் பேச முடியும் என்பதைத் தமது வாழ்வில் நிரூபித்தவர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர். இதற்காக அவர் தமது வாழ்க்கையையே ஒரு சோதனைக்களமாக்கிக் கொண்டார்.

சாக்தம், வைணவம் என்று இந்து மதத்தின் பல்வேறு நெறிகள் கூறும் சாதனை முறைகளிலும் அவ்வாறே கிறிஸ்தவம், இஸ்லாம் என்று பிற மத சாதனைகளிலும் ஈடுபட்டார். அதன் விளைவாக, எல்லா மதங்களும் நெறிகளும் இறைவனை அடைவதற்கான பாதைகளே என்பதை நிரூபித்து, 'எத்தனை மதங்களோ அத்தனை வழிகள்' என்ற சமயசமரசக் கருத்தை உலகிற்குத் தந்தார். எந்தப் பாதை என்பது முக்கியமல்ல, அந்தப் பாதையை எவ்வளவு தூரம் உண்மையான ஈடுபாட்டுடன் பின்பற்றுகிறோம் என்பதுதான் முக்கியம், எல்லா மதங்களும் உண்மையே என்று ஆணித்தரமாகக் கூறியவர் அவர். எனவே இந்த நூல் இன்ன மதத்திற்கு என்று இல்லாமல் மனித குலம் முழுமைக்கு மானதோர் உலகப் பொதுமறையாகத் திகழ்கிறது.

6. ஓர் அவதார புருஷரின் திருவாய் மொழிகள் உடனுக்குடன் எழுதப்பட்டு நூல் வடிவில் தரப்படுவது சமய வரலாற்றில் இதுவே முதல்முறை.

7. இந்த நூலின் அமைப்பும் சிறப்பான கவனத்திற்கு உரியது. உபதேசங்கள் உரையாடல் வடிவில் அமைந்துள்ளன. அதைத் தருவதில் ம-வின் தனித் திறமையை நாம் குறிப்பிட்டாக வேண்டும். ஆரம்பம்முதல் முடிவுவரை உரையாடல்களைத் தராமல் பல்வேறு அம்சங்களுடன் அதனை அவர்தந்திருக்கும் விதம் அலாதியானது. முதலில் அந்த உரையாடல் நடைபெறுகின்ற இடத்தை வர்ணிப்பார், பிறகு அங்கே இருப்பவர்களைப்பற்றிய குறிப்புகளைத் தருவார். இவ்வாறு நம்மை அந்த இடத்திற்கு, அந்தச் சூழ்நிலைக்கு அழைத்துச் சென்றுவிடுவார். எனவே உரையாடலை ஆரம்பிக்கும்போது நம் மால் அதில் அப்படியே ஒன்றிவிட முடிகிறது. மேலும் இடையிடையே பாடல்கள், கவிதைநயம் மிக்க இயற்கை வர்ணனைகள், அவரது சிந்தனைச் சிதறல்கள் என்று தொய்வின்றிச் செல்கிறது இந்த நூல்.

8. இனி, இந்த நூலைப் படித்தவர்களின் அனுபவ உண்மை ஒன்று உண்டு. அது இதன் ஆறுதல் அளிக்கும் ஆற்றல். வாழ்க்கையின் நெருக்கடியான, சோதனை மிக்க வேளைகளில் அமுத மொழிகளின் ஓரிரு பக்கங்களைப் படிக்கும்போது இனம்புரியாத ஆறுதல் ஒன்று எங்கிருந்தோ வந்து சோக மனங்களைச் சுகமாக்கிச் செல்வது எண்ணற்றோரின் அனுபவமாக உள்ளது. எனவே தினமும் காலையில் நாளைத் தொடங்கும்போதும், இரவில் படுக்கப் போகும்போதும் அமுத மொழிகளின் ஓரிரு பக்கங்களைப் படிப்பதைப் பலர் ஒரு வழக்கமாகவே வைத்துள்ளனர்.

தட்சிணேசுவரக் கோயில்கள்

ம- எழுதியது

காளி கோயில்

கல்கத்தாவிற்கு வடக்கே சுமார் ஐந்து மைல் தொலைவில், தட்சிணேசுவரம் என்னும் கிராமத்தில் புனித கங்கை நதியின் கிழக்குக் கரையில் இந்தக் கோயில் அமைந்துள்ளது. இந்தக் கோயிலைக் கட்டியவர் ராணி ராசமணி என்கின்ற பக்தி மிக்க ஒரு ஜமீன்தாரிணி ஆவார். ஒரு நாள் காளிதேவி அவரது கனவில் தோன்றி, தனக்கு ஒரு கோயில் கட்டும்படி உத்தர விட்டாள். அதற்கேற்ப அவர் இந்தக் கோயிலைக் கட்டி, தேவியைப் பிரதிஷ்டை

செய்தார். கங்கை வழியாகப் படகில் செல்
 வோர், அழகிய இந்தக் கோயிலைச் சுட்டிக்
 காட்டி, 'இந்த அற்புதக் கோயிலைக் கட்டிய
 ராணி ராசமணியே, கொடுத்து வைத்தவள்
 நீ. உனது புண்ணியத்தினால் அல்லவா
 மண்ணுலக மக்கள் இன்று, இந்த நட
 மாடும் தெய்வமான பகவான் ஸ்ரீராம
 கிருஷ்ணரைத் தரிசித்து வழிபட வாய்ப்பு
 ஏற்பட்டிருக்கிறது!' என்று கூறுவது
 வழக்கம். சாதுக்கள், பரமஹம்சர்கள்,
 இந்துக்கள், கிறிஸ்தவர்கள், முகமதியர்கள்,
 பிரம்மசமாஜத்தினர், சாக்தர்கள்,
 வைணவர்கள், ஆண்கள், பெண்கள் என்று
 அனைவரும் இங்கே வருகிறார்கள்.

வாசல் மண்டபமும் பன்னிரு

சிவாலயங்களும்—

படகிலிருந்து இறங்கினால் முதலில்
 வருவது விசாலமான படிக்கட்டுகளைக்
 கொண்ட அழகிய படித்துறை. இங்கு
 தான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் நீராடுவார். படித்
 துறையைத் தாண்டியதும் காணப்படுவது
 வாசல் மண்டபம். வாசல் மண்டபத்தின்
 வடக்கே ஆறு, தெற்கே ஆறு என்று
 பன்னிரு சிவாலயங்கள் வரிசையாகக்

காட்சியளிக்கின்றன. துறவிப் பெருந் தெய்வமான சிவபெருமானின் பல் வேறு நிலைகளைக் குறிக்கின்ற வகையில் பன்னிரு சிவலிங்கங்கள் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டுள்ளன. தினமும் உரிய முறையில் இங்கே பூஜை நடைபெறுகிறது. கங்கையைப் படகில் கடப்பவர்கள், தொலைவில் வரும்போதே இந்தச் சிவாலயங்களைச் சுட்டிக்காட்டி, 'ராணி ராசமணி கட்டியவை இவை' என்று பேசிக்கொள்வார்கள்.

முற்றமும் ராதாகாந்தர் கோயிலும்——

வாசல் மண்டபத்திற்கும் சிவாலயங் களுக்கும் கிழக்கே நீண்ட பெரிய முற்றம் வடக்குதெற்காக அமைந்துள்ளது. அதில் அடுத்தடுத்து இரண்டு கோயில்களைக் காணலாம். தெற்கே பார்த்தபடி தெற்கே உள்ள பெரிய கோயிலில் காளி தேவியும், வடக்கே கங்கையைப் பார்த்தபடியுள்ள சிறிய கோயிலில் ராதாகாந்தரும் எழுந்தருளியுள்ளனர்.

படிகளில் ஏறி ராதாகாந்தர் கோயிலை அடைய வேண்டும். அங்கே மேற்கு

பார்த்தபடி ராதை மற்றும் கிருஷ்ணரின் திருவுருவங்கள் உள்ளன. கோயிலின் முன்தளம் சலவைக் கல்லால் ஆனது. மாலைக்கால சூரியனின் கிரணங்கள் திருவுருவங்களின்மீது விழாமலிருக்க, வராந்தாவிலுள்ள பெரிய தூண்களின் இடைவெளிகளில் கனத்த திரைகள் தொங்கவிடப்பட்டுள்ளன. வாசலுக்கு அருகே சிறிய பித்தளைப் பாத்திரம் ஒன்றில் ஸ்ரீபாத தீர்த்தம் வைக்கப்பட்டுள்ளது. பகவானை வழிபட்டுத் திரும்பும் பக்தர்கள் இதனை பக்தியோடு ஏற்கிறார்கள். கோயிலின் உள்ளே ராதையும் கிருஷ்ணரும் அரியாசனத்தில் எழுந்தருளியுள்ளனர். 1857-58-ஆம் ஆண்டில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் முதன்முதலில் இந்தக் கோயிலில்தான் பூஜாரியாக இருந்தார்.

பவதாரிணி காளி

காளி கோயிலில் காளிதேவியின் அழகிய கற்சிலை உள்ளது. தேவியின் திருநாமம் பவதாரிணி, அதாவது பிறவிப் பெருங்கடலிலிருந்து கரைசேர்ப்பவள். கோயிலின் தளம் கறுப்பும் வெளுப்புமான சலவைக் கற்களால் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. படிகள் கொண்ட உயர்ந்த பீடம் ஒன்றும்

இங்கே உள்ளது. பீடத்தின்மேல் வெள்ளி யினாலான ஆயிரம் இதழ்களைக் கொண்ட வெண் தாமரை மலர், அதன்மேல் தெற்கே தலையும், வடக்கே நீட்டிய கால்களுமாக சிவபெருமான் படுத்திருக்கிறார். சிவ பெருமானின் விக்கிரகம் வெள்ளைச் சலவைக் கல்லால் ஆனது. காசிப் புடவை உடுத்தி, பலவகையான அணிகலன்களை அணிந்து, கறுப்புச் சலவைக் கல்லால் செதுக்கப்பட்ட அழகு துலங்கும் முக்கண் தேவியான கரிய நிறக் காளி அவரது மார்பின்மீது நின்றுகொண்டிருக்கிறாள். அவள் நின்றுகொண்டிருக்கும் கம்பீரத்தைச் சொற்களால் விவரிக்க இயலாது.

காளியின் திருப்பாதங்களை நூபுரம், சிலம்பு, கொலுசு, மெட்டி முதலிய பல வகை அணிகலன்களும், செம்பருத்தி மலர், வில்வதளம் ஆகியவையும் அலங்கரிக்கின்றன. குருதேவரின் விருப்பத்திற் கிணங்கி, மதுர்பாபு பல அணிகலன்களை தேவிக்கு காணிக்கையாகத் தந்தார். கைகளில் பொன் வளையலையும் கங்கணத்தையும் தேவி அணிந்திருக்கிறாள். முன்கையைப் பொன் வளையலும் காப்பும் தென்னம்பூவும் அணி செய்கின்றன.

கையின் மேற்பகுதியில் பனையோலையும், காப்புக் கவசமும், தோள்வளையும் உள்ளன. தோள்வளையின் முகப்பு இப்படியும் . அப்படியும் அசைந்துகொண்டே இருக்கிறது. பொன் சரடு, ஏழு வடங்களையுடைய முத்து மாலை, முப்பத்திரண்டு வடங்களையுடைய பொன்மாலை, ரத்தின மாலை முதலியவை தேவியின் கழுத்தை அணி செய்கின்றன. தலையில் கிரீடம், காதுகளில் தோடு, மகர குண்டலம், மூக்கில் தங்க மூக்குத்தி முதலானவை அவளது அழகுக்கு அழகு செய்கின்றன.

மூன்று கண்களும் நான்கு கைகளும் படைத்த அவள் இடது கைகளில் மனிதத் தலையையும் வாளையும் தாங்கியிருக்கிறாள். வலது கைகள் வரமும் அபயமும் அளிப்பவையாக விளங்குகின்றன. மனிதக் கைகள் கோத்த பட்டியையும், வேப்பிலைக் கோவையையும், ஒட்டியாணத்தையும் இடுப்பில் அணிந்திருக்கிறாள்.

அவளது உருவம் அழிவின் பயங்கரத்தையும், தாயின் இளகிய நெஞ்சம் ஊட்டும் நம்பிக்கையையும் ஒன்றாக இணைக்கிறது. ஜகத்சக்தி அவளே. பிரபஞ்சம் முழுமையிலும் ஒன்றுக்கொன்று

முரண்பட்ட இருமைகளும் அவளே; அவற்றின் இணைவும் அவளே. படைத்தல், காத்தல், அதுபோல் அழித்தலையும் அவளே செய்கிறாள். அவளுடைய மூன்றாவது கண் ஞானக் கண். அந்தக் கண் தீயோருக்கு மனத் தளர்ச்சியையும் நல்லவர் களுக்கு அன்பையும் தரவல்லது.

கருவறையின் ஒரு பக்கத்தில், அதாவது வடகிழக்கு மூலையில் தேவி ஓய்வு கொள் வதற்காகக் கட்டில் இடப்பட்டுள்ளது. மற்றொரு பக்கத்தில் சாமரம் தொங்குகிறது. பகவான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் இந்தச் சாமரத்தி னால் விசிறி, தேவிக்கு எத்தனையோ முறை சேவை செய்திருக்கிறார்.

தாமரைப் பீடத்தில் வெள்ளிக் கிண்ணத்தில் தண்ணீர் வைக்கப்பட்டுள்ளது. பீடத்தின் கீழே வரிசையாக உள்ள கலசங் களில் தேவி அருந்துவதற்காகத் தண்ணீர் நிரப்பப்பட்டுள்ளது. பீடத்தைச் சுற்றி எண்வகை தாதுக்களால் ஆன சிங்கமும், முதலையும், திரிகூலமும், பெண் நரியும், கறுப்புக் கல்லால் ஆன காளையும், அன்னமும் காட்சி தருகின்றன.

பீடத்தின் படிக்கட்டில் வெள்ளியால் செய்யப்பட்ட சிறிய சிம்மாசனத்தில்

சாளக்கிராமமும், ஜடாதாரி என்ற சாது விடமிருந்து ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் பெற்ற எட்டுவகை தாதுக்களால் ஆன ராம்லாலா என்றழைக்கப்படுகின்ற பாலராமனின் விக்கிரகமும், பாணேசுவர லிங்கமும் மற்றும் பல தேவதேவியரின் விக்கிரகங்களும் வைக்கப்பட்டுள்ளன.

தேவி தெற்குமுகமாகக் காட்சி தருகிறாள். தேவியின் பீடத்திற்குத் தெற்கில் வைக்கப்பட்டுள்ள கலசத்தில் குங்குமம், அர்ச்சனை செய்யப்பட்ட மலர்க் குவியல், மலர்மாலை முதலியவை உள்ளன.

கருவறையின் மற்றொரு பக்கத்தில் தேவி முகம் கழுவித் கொள்வதற்காகத் தாமிரப் பாத்திரம் ஒன்றில் தண்ணீர் நிரப்பி வைத்திருக்கிறார்கள். தேவியின் பீடத்திற்கு மேலே உச்சியில் அழகான விதானம் அமைந்திருக்கிறது. தேவிக்குப் பின்புறம் காசிப்பட்டினால் ஆன அழகிய திரை தொங்குகிறது. பீடத்தின் நான்கு பக்கங்களையும் சிறுசிறு வெள்ளித் தூண்கள் தாங்கி நிற்கின்றன. தூண்களின் மேல் விலையுயர்ந்த விதானம் அமைந்திருக்கிறது. தேவிக்கு இருபுறமும் கருவறைச் சுவர்களையொட்டி இரண்டு தனிப்

பகுதிகள் அறைகள்போல் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றிற்கு உறுதியான கதவுகள் உள்ளன. கோயிலின் வாசலுக்கருகே தேவியின் பாத தீர்த்தம் வைத்திருக்கிறார்கள். கருவறையின் உச்சியை நவரத்தினங்கள் கொண்டு இழைத்திருக்கிறார்கள்.

காளி கோயிலின் உச்சியில் கோபுரங்களைத் தாங்கிய ஒன்பது கோள வடிவ மோடுகள் அமைந்துள்ளன. கீழ்ச் சதுரத்தில் நான்கு சிறு கோபுரங்களும், நடுச் சதுரத்தில் நான்கு சிறு கோபுரங்களும், மேல் சதுரத்தில் ஒரு சிறு கோபுரமுமாக இவை அமைந்துள்ளன. இவற்றுள் ஒரு கோபுரம் இப்போது உடைந்திருக்கிறது. பவதாரிணி கோயிலிலும் ராதாகாந்தர் கோயிலிலும் குருதேவர் பூஜை செய்திருக்கிறார். ஆன்மீக சாதனைகள் செய்வதற்கு அனுகூலமான தொரு சூழ்நிலை இங்கே காணப்படுகிறது.

மண்டபம்

காளி கோயிலுக்குத் தெற்கில், அதாவது முன்னால் விசாலமான அழகிய மண்டபம் இருக்கிறது. இந்த மண்டப வாசலுக்கு மேல் நந்தி, பிருங்கி ஆகியவர்களோடு சிவபெருமான் வீற்றிருக்கிறார்.

தேவியின் கோயிலில் நுழைவதற்குமுன், குருதேவர் இரு கைகளையும் கூப்பி, இந்த சிவபெருமானைத் தொழுவது வழக்கம். இது, அவர் ஆலயத்தில் நுழைய சிவ பெருமானிடம் அனுமதி கேட்பது போலிருக்கும்.

இந்த மண்டபத்தில் பெரிய தூண்கள் இரண்டு வரிசைகளில் அமைந்துள்ளன. மேல்தளத்தை இவை தாங்கி நிற்கின்றன. திருவிழாக் காலங்களிலும் காளிபூஜை போன்ற விசேஷ தினங்களிலும் இந்த மண்டபத்தில் நாடகங்கள் நடைபெறும். இந்த மண்டபத்தில்தான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் விருப்பத்திற்கிணங்க தானிய மேருவுக்கு¹ ராணி ராசமணியின் மருமகனான மதுர்பாபு ஏற்பாடு செய்திருந்தார். இங்கே தான் குருதேவர் பைரவி பூஜையை வெகு சிறப்பாகச் செய்தார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் அறை —————

மேற்கிலுள்ள பன்னிரண்டு சிவாலயங்களுக்கும் அப்பால் வடமேற்கு மூலையில்

1. உணவை மலைபோல் குவித்து வைத்து, அதனை தானம் செய்யும் விழா.

குருதேவரின் அறை உள்ளது. ஆம்! இங்கு தான் நம் குருதேவர் தமது வாழ்நாளின் பெரும்பகுதியைக் கழித்தார். இந்த அறைக்கு மேற்கே அமைந்துள்ள அரை வட்ட வராந்தாவில் நின்றுகொண்டு புனித கங்கையை தரிசனம் செய்வார் குருதேவர். இந்த வராந்தாவையடுத்து நடைபாதை யொன்று வடக்குதெற்காகச் செல்கிறது. பாதைக்கு மேற்கே பூந்தோட்டம். அதைக் கடந்து சென்றால் கற்களால் கட்டப்பட்ட கரை. கரையைத் தொட்டுக்கொண்டு சர்வதீர்த்த வடிவினளான கங்கா தேவி கலகலவென்று ஒலி எழுப்பியவண்ணம் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறாள்.

நகபத், மகிழ மரம், பஞ்சவடி —————

குருதேவரின் அறைக்கு வடக்கே நீண்ட சதுர வடிவில் அமைந்த வராந்தாவும், அங்கிருந்து பூங்காவை நோக்கிச் செல்லும் பாதையும், பூங்காவும்¹ அமைந்துள்ளன. பூங்காவையடுத்து மாடியுடன் கூடிய நகபத்

1. இந்தப் பூங்காவின் நடுவில் தற்போது அழகிய மண்டபம் ஒன்று கட்டப்பட்டு, அதனுள் ராணி ராசமணியின் பளிங்குத் திருவுருவம் நிறுவப் பட்டுள்ளது.

(வாத்திய மண்டபம்) காணப்படுகிறது. இதில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் வயது முதிர்ந்த தாயும், அன்னை ஸ்ரீசாரதாதேவியும் வசித்து வந்தனர். நகபத்தையடுத்து மகிழ மரங்களும் கங்கைத் துறையும் காணப்படுகின்றன. இந்தத் துறையில், அந்த ஊர்ப் பெண்கள் நீராடுவர். இங்குதான் குரு தேவரின் தாய் 1877-ஆம் ஆண்டு இறைவனின் திருவடி நிழலை அடைந்தார்.

மகிழ மரங்களைத் தாண்டி வடக்கு நோக்கிச் சென்றால் வருவது பஞ்சவடி. குருதேவர் இங்கு எத்தனையோ ஆன்மீக சாதனைகளைச் செய்திருக்கிறார், பக்தர்களுடன் உலவியிருக்கிறார். சிலவேளைகளில் நள்ளிரவிலும் அங்கே செல்வார். பஞ்சவடியில் ஆலமரம், அரசமரம், வேப்பமரம், நெல்லிமரம், வில்வமரம் ஆகியவற்றைக் காண்கிறோம். இவற்றை குருதேவர் தம் கைகளினாலேயே நட்டு வளர்த்தார். பிருந்தாவனத்திலிருந்து தாம் கொண்டு வந்த புனித மண்ணையும் இங்கு தூவியிருந்தார். இந்தப் பஞ்சவடிக்குக் கிழக்கில் ஒரு சிறு குடிசை அமைக்கச் செய்து, அங்கே நீண்ட காலம் தவத்திலும் இறை சிந்தனையிலும் ஆழ்ந்திருந்தார்.

இப்போது இந்தக் குடிசையைக் கட்டிடமாக மாற்றியிருக்கின்றனர்.

பஞ்சவடியில் ஒரு பெரிய ஆலமரமும் அதை ஒட்டினாற்போல் ஓர் அரசமரமும் நன்றாக வளர்ந்து இரண்டும் இணைந்து ஒன்றாகக் காட்சி தருகின்றன. பல்லாண்டு களாக இணையாக வளர்ந்து நாற்புறமும் கிளைகளைப் பரப்பி, விழுதுகளோடு பிரம்மாண்டமாகக் காட்சியளிக்கின்றன. அவற்றின் அடர்ந்த மரக்கிளைகளிலும் பொந்துகளிலும் பறவைகளும் பல்வேறு உயிரினங்களும் வாழ்ந்து வருகின்றன. அடிமரத்தைச் சுற்றி செங்கல்லால் கட்டப் பட்ட வட்ட வடிவ மேடை ஒன்று படி களுடன் காணப்படுகிறது. இந்த மேடையில் வடமேற்கு முகமாக அமர்ந்துகொண்டு குருதேவர் பல ஆன்மீக சாதனைகளைச் செய்திருக்கிறார். தாய்ப்பசுவைக் காணாமல் துடிக்கும் கன்றின் ஏக்கத்துடன் இறைவனை எவ்வளவோ கூவி அழைத்திருக்கிறார். இன்று இந்தப் புனித மேடைமீது எவரும் அமர இயலாதபடி ஆலமரத்தோடு இணைந்துள்ள அரசமரத்தின் ஒரு கிளை முறிந்து சாய்ந்திருக்கிறது. ஒடிந்து சாய்ந்துள்ள இந்த நிலையிலும் இந்தக்

கிளை தாய்மரத்துடன் ஒட்டிக்கொண்டுள்ளது.¹ இந்தப் புனிதமான மேடையில் குருதேவருக்குப் பின் உட்காரத் தகுதியுள்ள மகான் யாரும் இதுவரை தோன்றவில்லை என்பதை நமக்கு இப்படிச் சுட்டிக் காட்டுகிறதுபோலும்!

சவுக்கு மரத் தோப்பு, வில்வ மரம், மாடிவீடு

பஞ்சவடியிலிருந்து இன்னும் சற்று வடக்கே சிறிது தொலைவு நடந்துசென்றால் இரும்புக் கம்பிகள் இட்ட வேலியைக் காணலாம். வேலியை அடுத்தாற்போல் நான்கு வரிசைகளில் சவுக்கு மரங்கள் வளர்ந்துள்ளன.² இந்தத் தோப்பைக் கடந்து கிழக்காகச் சென்றால் சிறிது தொலைவில் வில்வமரம் காணப்படுகிறது.³ ஸ்ரீராம கிருஷ்ணர் இந்த மரத்தின் அடியில் அமர்ந்துகொண்டு கடினமான ஆன்மீக

1. அந்த மரம் ஒரு தீ விபத்தில் எரிந்துவிட்டது. அந்த இடத்தில் ஆலமரம் ஒன்று நடப்பட்டுள்ளது.

2. தற்போது இந்த இடம் முழுவதும் அழகிய பூங்காவாக உள்ளது.

3. இந்த மரம் பட்டுவிட்டது. புதிய வில்வமரம் அதே இடத்தில் நடப்பட்டுள்ளது.

சாதனைகள் பல செய்துள்ளார். இதற்கும் அப்பால் உயரமான மதில் சுவர் உள்ளது. சுவரைத் தாண்டி வெளியே அரசினர் வெடிமருந்து தொழிற்சாலை இருக்கிறது.

கோயிலுக்கு அருகில் மாடி வீடு ஒன்றைக் காணலாம். ராணி ராசமணியும் அவரது மருமகன் மதுர்பாபுவும் குடும்பத்தினரும் வரும்போதெல்லாம் இந்த விருந்தினர் மாளிகையில் தங்குவார்கள். அவர்களின் வாழ்நாள்வரை இந்த வீட்டின் கீழ்ப்பகுதியிலுள்ள மேற்குப் புற அறையில்தான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் தங்கியிருந்தார். அறையிலிருந்தபடியே புனித கங்கையைக் கண்டு மகிழலாம். இங்கிருந்து மகிழ மரங்களின் அருகிலுள்ள கங்கைத் துறைக்குப் போக முடியும்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் அறையை அடுத்த வராந்தா —————

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் அறைக்குக் கிழக்கே வராந்தா ஒன்று உள்ளது. அதன் தென்பகுதி முற்றத்தைப் பார்த்தவண்ணம் இருக்கிறது. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் அடிக்கடி பக்தர்களுடன் அமர்ந்து இறைவனைப்பற்றி பேசியதும் பக்திமணம் கமழ பாடல்களைப்

பாடியதும் இங்குதான். வராந்தாவின் மற்றொரு பகுதி வடக்குப் பகுதியைப் பார்த்த படியிருக்கிறது. அங்கு பக்தர்கள் குரு தேவரது பிறந்தநாள் விழா கொண்டாடியும் பாடல்களைப் பாடியும் மகிழ்ந்துள்ளனர். குருதேவர் பக்தர்களுடன் பலமுறை பிரசாதம் உண்டதும் இந்த இடத்தில்தான். கேசவசந்திர சேன் தம் சீடர்களோடு இங்கு வந்து ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரைப் பலமுறை சந்தித்திருக்கிறார்; உரையாடல்களைக் கேட்டிருக்கிறார்; பேசியவண்ணம் தேங்காய்த்துருவல் கலந்த பொரி, இனிப்பு முதலிய பிரசாதங்களை அவருடன் உண்டிருக்கிறார். நரேந்திரரைக் கண்டு ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் சமாதி நிலையில் ஆழ்ந்த இடமும் இந்த வராந்தாதான்.

ஆனந்த நிகேதனம்

தட்சிணேசுவரக் காளி கோயில் ஆனந்தத்தின் இருப்பிடம், சாந்தத்தின் உறைவிடம், சச்சிதானந்தத்தின் வாழ்விடம், பந்தமற நம்மைச் சந்ததம் வாழ்விக்கும் கருணைப் பேராறு பாயுமிடம். பிரம்ம ஸ்வரூபினியும் பிரம்மத்தை மறைக்கும் மாயையுமான மாதேவி, காளி

பயங்கரி ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருடன் பேசி, சிரித்து தன் திருவிளையாடலை நிகழ்த்தியதுமான புண்ணிய பூமி. அன்னையும் பிள்ளையும் உலகுக்கு உண்மையை உணர்த்திய உன்னத ஆலயம் இந்தக் காளிகோயில்.

பவதாரிணிக்கும் ராதாகாந்தருக்கும் சிவபெருமானுக்கும் அன்றாடம் பூஜையும் நைவேத்தியமும் நடைபெற்று வருகின்றன. வருபவர்களுக்கு உணவுப் பிரசாதம் வழங்கப்படுகிறது.

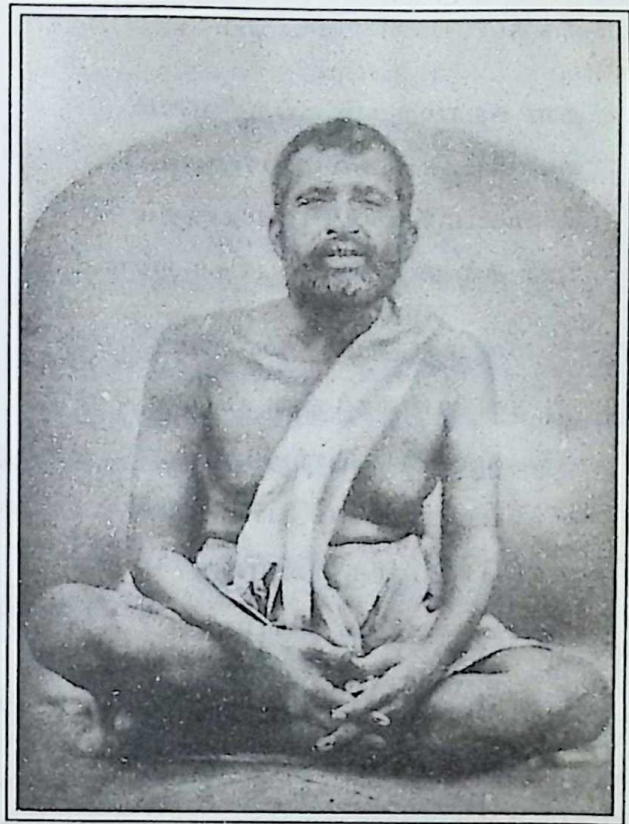
ஒருபுறம் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை கங்கையின் புண்ணிய தரிசனம்; மற்றொருபுறம் நறுமண மலர்கள் நிறைந்த வண்ண மலர்ச் சோலைகள்; இவற்றுக்கு இடையே தெய்வ உணர்வில் ஒன்றி, இறைப் பித்துப்பிடித்தவராக அனைத்தையும் மறந்து உலவுகின்ற ஒரு மனிதர்!

அதிகாலையில் வாத்திய மண்டபத் திலிருந்து மதுர இசை எழுகிறது. மங்கல ஆரதி நடைபெறும்போது இனிய நாதம் ஒலிக்கிறது. காலை ஒன்பது மணிக்கும், மதியவேளையிலும், தேவதேவியர் ஓய்வு

கொள்வதற்கு முன்னரும், மாலை நான்கு மணிக்கும் இனிய வாத்தியங்கள் முழங்கு கின்றன. மாலையில் நடைபெறும் தீபாராதனைக் காலத்திலும், இரவு ஒன்பது மணிக்குப் பூஜை நிறைவுற்றவுடன் தேவ தேவியர் பள்ளியறைக்குச் செல்கின்ற நேரத்திலும் இனிய நாதங்கள் எழுந்து அமுத தாரைகளால் அந்த இடத்தை கந்தர்வ பூமியாக்குகிறது.

அன்பர்களே, பக்தர்களே, வாருங்கள்! நாமும் இங்கு வருவோம். தேவியை வழிபடுவோம்! பிறந்த பிறப்பறுத்து, பொய்யாயினவெல்லாம் போயகல, சொல்லற்கரியவளைச் சொல்லால் துதித்து, சிந்தனைக்கு எட்டாதவளைச் சித்தத்தில் இருத்தி தெளிவு பெறுவோம்! உய்வோம். வாருங்கள். குருதேவர் காட்டிய பாதை வழியே செல்வோம், பயனுறுவோம்.

பகவான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்

தவ கதாம்ருதம் தப்தஜீவனம்
கவிபிரீடிதம் கல்மஷாபஹம் |
சர்வணமங்கலம் ஸ்ரீமதாததம்
புவி க்ருணந்தி தே பூரிதா ஜனா: ||

உமது அமுத மொழிகள்
துன்பத்தைத் துடைப்பவை
ஞானிகள் போற்றுபவை
பாவங்களைப் போக்குபவை
கேட்பதற்கு இனியவை
செல்வத்தை அளிப்பவை.
உமது அமுத மொழிகள்
பேசிடும் நல்லோர்
புண்ணியம் செய்தோர்.

1

குருவும் சீடரும்

பிப்ரவரி 26, 1882

கங்கைக் கரையில் தட்சிணேசுவரக்
காளிகோயில். காளிதேவியின் உறைவிடம்.
வசந்த காலம்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் பிறந்தநாள் விழா
நிறைவுற்று சில நாட்கள் சென்றிருந்தன.

ஞாயிற்றுக்கிழமை ம-வுக்கு விடு
முறை. ஆதலால் மாலையில் நண்பர்
சிதுவுடன் வராக நகரில் பல பூந்தோட்டங்
களைச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு பிரசன்ன
பானர்ஜியின் பூந்தோட்டத்திற்குச் சென்
றார். அங்கே இருவரும் உலவிக் கொண்
டிருக்கையில் சிது, 'கங்கைக் கரையில் ஓர்
அழகிய தோட்டம் இருக்கிறது. அங்கே
பரமஹம்சர் ஒருவர் வாழ்ந்து வருகிறார்.

போய்ப் பார்க்கலாமா?' என்று கேட்டார். ம-உடன்பட்டார். இருவரும் தட்சிணை சுவரம் சென்று ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருடைய அறையை அடைந்தனர். அங்கே ஸ்ரீராம கிருஷ்ணர் முகத்தில் புன்முறுவல் தவழ ஒரு கட்டிலின்மீது கிழக்கு நோக்கி அமர்ந்துகொண்டு இறைவனைப்பற்றி பேசிக் கொண்டிருந்தார். அறை முழுவதும் பக்தர்கள் தரையில் உட்கார்ந்து அந்த அமுதமொழிகளை ஆழ்ந்த அமைதியுடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

ம-வின் முதல் சந்திப்பு அது. அறையின் உள்ளே சென்ற அவர் பேச்சிழந்தவராய், வியப்புடன் அந்தக் காட்சியைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றார். புண்ணியத் தலங்கள் அனைத்தும் அந்த அறையில் கூடியிருப்பதுபோல் அவருக்குத் தோன்றியது. சுகதேவரே அங்கு அமர்ந்துகொண்டு எம்பெருமானின் மகிமைகளைக் கூறுவது போன்றதோர் உணர்வு அவர் உள்ளத்தில் எழுந்தது. ஸ்ரீசைதன்ய தேவர் புரி கேஷத்திரத்தில், ராமானந்தர், சுவரூப் முதலான பக்தர்களோடு சேர்ந்து இறைவனின் திருநாமத்தையும் மகிமைகளையும் மெய்மறந்து பாடி ஆடிக்கொண்டிருப்பது

போலவும் அந்தக் காட்சி அவருக்குத் தோன்றியது.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் பேசிக்கொண்டிருந்தார்: 'ஹரி நாமத்தையோ ராம நாமத்தையோ ஒருமுறை சொன்ன அளவிலேயே ஒருவனுக்கு மயிர்க்கூச் செறியுமானால், ஆனந்தக் கண்ணீர் வழியுமானால், அவன் அதன்பிறகு சந்தியாவந்தனம் முதலியவற்றைச் செய்யத் தேவையில்லை. அவன் கர்மத் தியாகம் செய்யும் தகுதி பெறுகிறான். இதை நன்றாகத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள். செயல்கள் தானாகவே அவனிடமிருந்து கழன்றுவிடுகின்றன. இந்த நிலையில் அவன் ராம நாமத்தையோ ஹரி நாமத்தையோ அல்லது ஓங்காரத்தையோ ஜபம் செய்தாலே போதுமானது.'

எல்லாவற்றையும் பிரமிப்புடன் பார்த்த ம-விற்கு, 'ஆகா, உள்ளத்தைக் கொள்ளைகொள்ளும் எவ்வளவு அழகான இடம் இது. எத்தகைய அதிசய மணிதர் இவர்! என்ன அற்புதமான பேச்சு! இந்த இடத்தை விட்டு நகர என் மனம் மறுக்கிறதே!' என்று தோன்றியது. பிறகு, 'சரி, இந்த இடத்தை முதலில் சுற்றிப்

பார்த்துவிடுவோம். பிறகு இங்கு வந்து உட்காரலாம்' என்று முடிவு செய்தார்.

சிதுவுடன் அறையை விட்டு வெளியில் வந்துகொண்டிருந்தபோது, கோயிலிலிருந்து மாலை தீபாராதனையின் இனிய நாதங்கள் ம-வின் காதுகளில் ஒலித்தன. சேகண்டி, மணி, கோல், ஜால்ரா என்று இன்னிசைக் கருவிகள் ஒலிக்கலாயின. தோட்டத்தின் தென்பகுதியில் உள்ள நகபத்திலிருந்தும் நாதம் வரலாயிற்று. அந்த நாதங்கள் எல்லாம் கங்கை நீர்பரப்பின்மீது தவழ்ந்தபடி வெகுதூரம் சென்று எங்கோ கரைந்து மறைவதுபோல் தோன்றியது. மலர் மணம் கமழும் வசந்த காலத் தென்றல் மெல்லென்று வீசத் தொடங்கிற்று. நிலவொளி மெதுவாக எங்கும் பரந்தது. ஏதோ, இயற்கை அன்னையும் நம்மைப் போலவே மாலை வழிபாட்டிற்காக நான்கு திசைகளிலும் ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருப்பது போல் தோன்றியது.

பன்னிரு சிவாலயங்களிலும், ராதாகாந்தர் கோயிலிலும், பவதாரிணி காசி சன்னிதியிலும் ஆரதியைத் தரிசித்து ம-மட்டற்ற மகிழ்ச்சி அடைந்தார். 'ராணி ராசமணி கட்டிய கோயில் இது. இங்கே

தினமும் பூஜை நடந்துவருகிறது. அன்றாடம் யாத்திரிகர்களும் பக்தர்களும் இங்கே வந்து பிரசாதம் பெற்றுச் செல்கின்றனர்' என்று தெரிவித்தார் சிது.

காளி கோயிலிலிருந்து இருவரும் பேசிக்கொண்டே, முற்றத்தைக் கடந்து மீண்டும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் அறை வாசலை அடைந்தனர். அறைக் கதவு மூடியிருந்தது. மேலை நாட்டுப் பழக்க வழக்கங்களைக் கொண்டிருந்த ம- அனுமதியின்றி உள்ளே போகத் தயங்கினார். வாசலில் வேலைக்காரி பிருந்தா நின்றுகொண்டிருந்தாள். அவளிடம், 'ஏனம்மா, சாது உள்ளே இருக்கிறாரா?' என்று கேட்டார்.

பிருந்தா: 'ஆம் உள்ளேதான் இருக்கிறார்.'

ம-: 'எவ்வளவு நாளாக இங்கே இருக்கிறார்?'

பிருந்தா: 'ஓ, ரொம்ப நாளாக.'

ம-: 'நிறைய புத்தகம் படித்திருக்கிறாரா?'

பிருந்தா: 'புத்தகமாவது, படிப்பதாவது! எல்லாம் அவர் நாக்கிலேயே நடனமாடுகின்றன.'

ம- படித்தவர். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் புத்தகங்களே படித்ததில்லை என்று கேள்விப்பட்டபோது அவருக்கு வியப்பு உண்டாயிற்று.

ம-: 'சரி, இப்போது அவர் சந்தியா வந்தனம் செய்துகொண்டிருப்பார் என்று நினைக்கிறேன். நாங்கள் உள்ளே போகலாமா? நீ அவருக்குச் சற்று தெரிவிப்பாயா?'

பிருந்தா: 'நீங்கள் உள்ளே போகலாம், போய் உட்காருங்கள்.'

சிதுவும் ம-வும் உள்ளே சென்றனர். அறையில் வேறு யாரும் இல்லை. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் மட்டும் தனியாக கட்டிலில் அமர்ந்திருந்தார். அறையில் தூபம் போடப்பட்டிருந்ததால் எல்லா கதவுகளும் மூடியிருந்தன. உள்ளே நுழைந்ததும் ம- கைகூப்பி ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரை வணங்கினார். அவர் இருவரையும் உட்காருமாறு கூறினார். அவர்கள் தரையில் உட்கார்ந்தனர்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் ம-விடம், 'நீ எங்கே வசிக்கிறாய்? என்ன செய்கிறாய்? வராக நகருக்கு என்ன விஷயமாக வந்திருக்கிறாய்?' போன்ற கேள்விகளைக் கேட்டார்.

ம- தன்னைப்பற்றிய விவரங்களை யெல்லாம் கூறினார். அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் நடுநடுவே வேறு நினைவில் ஆழ்ந்துவிடுவதுபோல் ம-விற்குத் தோன்றியது. அது தான் பரவசநிலை என்பதைப் பின்னர் அவர் தெரிந்துகொண்டார். தூண்டிலைக் கையில் ஏந்தியபடி ஒருவன் மீன் பிடிக்க உட்காருகிறான். இரையை மீன் கெளவும்போது மிதவையில் அசைவு ஏற்படும். மீன்பிடிப் பவன் கண்ணும்கருத்துமாக அதையே கவனித்துக் கொண்டிருப்பான்; யாரிடமும் பேச மாட்டான். மனம் ஒருமித்த இது போன்ற நிலையே பரவச நிலை. சந்தியா வேளையில் குருதேவர் இப்படிப் பரவச நிலையில் இருப்பார் என்றும், சில வேளைகளில் வெளி உணர்வை முற்றிலும் இழந்துவிடுவார் என்றும் ம- பிறகு கேள்விப்பட்டார். பின்னாட்களில் தானே பலமுறை கண்டும் இருக்கிறார்.

ம-: 'நீங்கள் இப்போது சந்தியா வந்தனம் செய்வீர்கள் அல்லவா? நாங்கள் போய்வருகிறோம்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (பரவச நிலையில்): 'சந்தியாவா?— இல்லை— அந்த மாதிரி— எதுவும் இல்லை.'

மேலும் சிறிதுநேரம் பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டு ம- ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரை வணங்கி விடைபெற்றார். 'மறுபடியும் வா' என்றார் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்.

திரும்பிப் போகும்போது ம-தனக்குள், 'யார் இந்த சாந்த மூர்த்தி! இவரிடம் மறுபடியும் வர என் மனம் ஆவல் கொள்கிறதே! ஆமாம், புத்தகம் படிக்காமல் ஒருவர் உயர்ந்தவராக முடியுமா? என்ன ஆச்சரியம்! அவரை மீண்டும் காண என் மனம் விரும்புகிறது. "மறுபடியும் வா" என்று அவரும் கூறியிருக்கிறார். நாளை அல்லது நாளை மறுநாள் வருவேன்' என்று எண்ணியபடி சென்றார்.

இரண்டாம் முறையாக ம- ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரை தரிசிக்க வந்தபோது, அவர் தமது அறைக்குத் தென்கிழக்கிலுள்ள வராந்தாவில் சுவரம் செய்துகொள்ளத் தயாராக இருந்தார். காலை எட்டுமணி. இன்னும் குளிர் இருந்தது. எனவே சால்வை போர்த்திக் கொண்டிருந்தார். அதில் சிவப்புக்கரை இருந்தது. ம-வைப் பார்த்ததும் 'ஓ! நீ வந்துவிட்டாயா? நல்லது. இங்கே உட்கார்' என்றார்.

பிறகு சவரம் செய்துகொள்ள உட்கார்ந்தார். இடையிடையே ம-வுடன் பேசவும் செய்தார். உடம்பில் போர்வை, கால்களில் செருப்பு, சிரித்த முகம், கொஞ்சம் திக்கலோடு வரும் பேச்சு.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (ம-விடம்):
'ஆமாம், உன் வீடு எங்கே இருக்கிறது?'

ம-: 'கல்கத்தாவில்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'இங்கு எங்கே வந்தாய்?'

ம-: 'வராக நகரில் என் மூத்த சகோதரி வசிக்கிறாள், ஈசான் கவிராஜரின் வீடு.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'ஓ! ஈசானின் வீட்டிலா? கேசவர் எப்படியப்பா இருக்கிறார்? மிகவும் நோயுற்றிருந்தாரே!'

ம-: 'நானும் அப்படித்தான் கேள்விப்பட்டேன். இப்போது குணம் அடைந்திருப்பார் என்று நினைக்கிறேன்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'கேசவர் குணமடைவதற்காக தேவிக்கு இளநீரும் சர்க்கரையும் படைப்பதாக நான் வேண்டிக் கொண்டேன். சிலவேளைகளில், அதிகாலையில் விழித்துக்கொண்டு அவளிடம், "அம்மா,

கேசவரைக் குணமாக்கிவிடு. அவர் இல்லா விட்டால், நான் கல்கத்தாவிற்குப் போகும் போது யாரிடம் பேசுவேன்?" என்று முறையிடுவேன். அதற்காகத்தான் இளநீரும் சர்க்கரையும் படைப்பதாக வேண்டினேன்.

‘அது சரி. குக் என்ற யாரோ வெள்ளைக்காரர் ஒருவர் கல்கத்தாவிற்கு வந்திருக்கிறாராமே? அவர் லெக்சர்¹ செய்கிறாராம். உனக்குத் தெரியுமா? கேசவர் ஒருமுறை என்னை நீராவிப் படகில் அழைத்துச் சென்றார். அப்போது குக்கும் இருந்தார்.’

ம-: ‘ஆம், நானும் கேள்விப்பட்டேன். ஆனால் அவரது சொற்பொழிவைக் கேட்ட தில்லை. அவரைப்பற்றி எனக்கு அவ்வளவாகத் தெரியாது.’

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: ‘பிரதாபின் சகோதரன் இங்கே வந்து சில நாட்கள் தங்கியிருந்தான். வேலைவெட்டி எதுவும் இல்லை. இங்கேயே தங்கிவிடப்

1. Lecture; சொற்பொழிவு. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் தமது உரையாடல்களில் பல ஆங்கில வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்தினார். அவற்றை அப்படியே தருகிறோம்.

போவதாகச் சொன்னான். மனைவிமக்களை மாமனார் வீட்டில் விட்டு வைத்திருக்கிறானாம். இதைக் கேள்விப்பட்டதும் அவனைக் கடுமையாகத் திட்டினேன். நீயே சொல். அவனுடைய குழந்தைகுட்டிகளை ஊராரா சோறு போட்டு வளர்ப்பார்கள்? வெட்கம் கெட்டவன்! அவனுடைய குழந்தைகளை வேறு யாரோ கவனித்துக் கொள்கிறார்கள்! அவர்களை மாமனார் வீட்டில் விட்டு வந்திருக்கிறான். முதலில் ஒரு வேலை தேடிக் கொள்ளும்படிச் சொல்லி கடுமையாக ஏசினேன். அதற்குப் பிறகுதான் இந்த இடத்தைவிட்டு நகர்ந்தான்.

‘ஆமாம் உனக்குத் திருமணம் ஆகி விட்டதா?’

ம-: ‘ஆம்.’

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (அதிர்ந்துபோய்): ‘ஏராம்லால், இவனுக்குத் திருமணம் ஆகிவிட்டதாம்!’

ஏதோ மாபெரும் அபராதம் செய்து விட்டவர் போல் ம-தலை குனிந்து, வாய் மூடி, மௌனமாக உட்கார்ந்திருந்தார். ‘திருமணம் செய்துகொள்வது அவ்வளவு

பெரிய குற்றமா என்ன!' என்று தனக்குள் நினைத்துக்கொண்டார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் மறுபடியும் கேட்டார்: 'உனக்குக் குழந்தைகுட்டி இருக்கிறதா?'

ம-வின் இதயம் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது. பயந்துகொண்டே, 'ஆம் சுவாமி, எனக்குக் குழந்தை இருக்கிறது' என்று சொன்னார்.

இதைக் கேட்டதும் குருதேவர், ஏதோ கேட்க விரும்பாததைக் கேட்டதுபோல், 'ஐயோ, இவனுக்குக் குழந்தையும் இருக்கிறதாமே!' என்று திகைப்புடன் கூறினார்.

ம- நிலைகுலைந்து போனார். அவருடைய அகங்காரம் தூள்தூளாகத் தொடங்கியது.

சில வினாடிகளுக்குப் பிறகு குருதேவர் ம-வை அருள் கனியப் பார்த்து அன்புடன் கூறினார்:

'இதோ பார், உன்னிடம் சில நல்ல அறிகுறிகள் தென்படுகின்றன. நெற்றி, கண்கள் முதலியவற்றைப் பார்த்து என்னால் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. அதிருக்கட்டும். உன் மனைவி எப்படிப்

பட்டவள்— வித்யா சக்தியா, அவித்யா சக்தியா?’

ம-: ‘சுவாமி, அவள் நல்லவள், ஆனால் அஞ்ஞானி.’

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் வெறுப்புடன்): ‘நீ பெரிய ஞானியோ?’

ம-வுக்கு ஞானம் எது, அஞ்ஞானம் எது என்பது இன்னும் தெரியவில்லை. எழுதப் படிக்கத் தெரிந்துவிட்டால், நூல்களைப் படிக்க முடிந்தால் ஞானம் ஏற்பட்டுவிடும் என்றுதான் அவர் இதுவரை எண்ணியிருந்தார். பிற்காலத்தில் இந்தத் தவறான கருத்து அவரிடமிருந்து அகன்றது; ‘கடவுளை அறிவதே ஞானம், அவரை அறியாதிருப்பது அஞ்ஞானம்’ என்பதை அவர் உணர்ந்து கொண்டார்.

‘நீ பெரிய ஞானியோ?’ என்று ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் கேட்டதும் ம-வின் அகங்காரத்திற்கு மீண்டும் பலத்த அடிகிடைத்தது.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: ‘போகட்டும், உனக்கு எதில் நம்பிக்கை— உருவத்திலா, அருவத்திலா?

ம- வியப்படைந்தவராக தமக்குள் நினைக்கலானார்: 'உருவத்தில் நம்பிக்கை இருந்தால் அருவத்தில் எப்படி நம்பிக்கை உண்டாக முடியும்? இறைவன் உருவம் அற்றவர் என்ற நம்பிக்கை இருக்கும்போது, அவர் உருவம் உடையவர் என்ற நம்பிக்கை பிறக்க முடியுமா? மாறுபட்ட இரண்டு நிலைகள் ஒரேசமயத்தில் எப்படி உண்மையாக இருக்க முடியும்? சாதாரணப் பொருள் ஒன்றையே எடுத்துக்கொள்வோம்— பால்; பாலின் நிறம் வெண்மை, அது கறுப்பாக முடியுமா?'

ம-(ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரிடம்): 'சுவாமி, அருவம்தான் எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'அது நல்லது. ஒன்றில் நம்பிக்கை இருந்தாலே போதும். உனக்கு அருவத்தில் நம்பிக்கை. அது நல்லது. ஆனால் அது ஒன்றுதான் உண்மை, மற்றவை பொய் என்ற எண்ணத்திற்கு இடம் கொடுக்காதே. அருவமும் உண்மை, அதுபோல் உருவமும் உண்மை; இதை நினைவில் வைத்திரு. ஆனால் உனக்கு எதில் நம்பிக்கையோ அதைப் பிடித்துக் கொள்.'

இறைவனுக்கு அருவம், உருவம் ஆகிய இரண்டு நிலைகளும் உண்மை என்பதைத் திரும்பத்திரும்ப கேட்ட ம-ஆச்சரியம் அடைந்தார். இந்த விஷயம் அவர் படித்த ஏட்டுக் கல்வியில் இல்லையே!

ம-வின் அகங்காரத்திற்கு மூன்றாவது முறையாக அடி விழுந்தது. ஆனாலும் அது அடியோடு அழிந்துவிடவில்லை. ஆகவே அவர் இன்னும் சிறிது வாதிடத் தயாரானார்.

ம-: 'சுவாமி, இறைவன் உருவம் உடையவர் என்றே வைத்துக்கொள்வோம், அப்படியும் அவர் களிமண் பொம்மையாக இருக்க முடியாது அல்லவா?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'நீ என்ன சொல்கிறாய்? களிமண் பொம்மையா? அது உணர்வு வடிவம் ஆயிற்றே.'

'உணர்வு வடிவம்' என்ற கருத்தை ம-வினால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

ம-: 'களிமண் உருவத்தை வழிபடுபவர்களுக்கு, முதலில், களிமண் உருவம் கடவுள் அல்ல என்பதைப் புரியவைக்க வேண்டும். அதோடு, அந்த உருவத்தில் இறைவனை நினைத்துத்தான் பூஜை செய்ய

வேண்டுமே தவிர களிமண்ணிற்குப் பூஜை செய்வது சரியல்ல.'

பூரீராமகிருஷ்ணர் (வெறுப்புடன்):
'கல்கத்தாவாசிகளாகிய உங்களுக்கு இது ஒரு பொழுதுபோக்காகிவிட்டது; லெக்சர் செய்வதும் புரியவைப்பதும் ஒரு தொழிலாகவே போய்விட்டது. தான் உண்மையை அறிவது எப்படி என்று ஒருவரும் சிந்தித்துப் பார்ப்பதில்லை. புரிய வைப்பதற்கு நீங்கள் யார்? இந்தப் புவனங்கள் அனைத்தும் யாருக்குச் சொந்தமோ அவர் புரிய வைப்பார். இந்த உலகை யார் படைத்தாரோ, யார் சூரியன், சந்திரன், மனிதர்கள், ஏனைய உயிரினங்கள் அனைத்தையும் படைத்தாரோ, உயிரினங்களின் உணவிற்கு வழிவகை செய்து வைத்தாரோ, அவற்றை வளர்த்துக் காக்க தாய்தந்தையரைப் படைத்தாரோ, அந்தத் தாய் தந்தையரிடம் மக்கள் மீது பாசத்தையும் வைத்தாரோ அவர் புரிய வைப்பார். எதற்கெல்லாமோ வழிவகை செய்துள்ள அவர் இதற்கொரு வழி செய்யாமல் போவாரா?

'புரியவைக்க வேண்டும் என்ற தேவை இருந்தால் அவரே புரியவைப்பார். நமக்குள் இருந்துகொண்டு நம்மை நடத்திச்

செல்பவர் அவரே அல்லவா! களி மண்ணுருவை வழிபடுவது தவறாகவே இருந்தாலும், அவர்கள் அந்த மண் வடிவில் தன்னைத்தான் வழிபடுகிறார்கள் என்பது அவருக்குத் தெரியாதா என்ன? அந்த வழிபாட்டிலேயே அவர் மகிழ்ச்சி அடைவார். உனக்கு ஏன் இந்தத் தலைவலியெல்லாம்? நீ ஞானமும் பக்தியும் பெறுவதற்கு என்ன வழி என்று பார்த்து அதற்கு முயற்சி செய்.'

இப்போது ம-வின் அகங்காரம் தவிடு பொடியாகியது. 'இவர் சொல்வது சரி தானே! நான் பிறருக்குப் போதிக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன? நான் என்ன கடவுளை அறிந்தவனா அல்லது அவரிடம் எனக்கு பக்திதான் இருக்கிறதா? தனக்கே படுக்க இடம் இல்லை, இதில் சங்கரனை வேறு கூப்பிடுகிறான் என்ற கதை போலல்லவா உள்ளது! நான் கடவுளைக் கண்டதுமில்லை, கேட்டதும் இல்லை. இதில் மற்றவர்களுக்கு அவரைப் புரிய வைக்க முயல்வது வெட்கக் கேடு. என்ன அற்ப புத்தி! மற்றவர்களுக்கு சொல்லிக் கொடுப்பதற்கு இது என்ன கணிதமா, வரலாறா, இலக்கியப் பாடமா? இது

இறை தத்துவம். இவர் கூறுவது என் நெஞ்சைத் தொடுகிறது' என்று எண்ணினார் ம-. குருதேவருடன் அவர் வாதிட்டது இதுவே முதலும் கடைசியும்.

புரீராமகிருஷ்ணர்: 'மண் உருவத்தைப் பூஜை செய்வதுபற்றி பேசினாய். பூஜை, மண் உருவத்திற்கே ஆனாலும் அதில் பயன் இருக்கிறது. பல விதமான பூஜை முறைகளை இறைவனே ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். இந்த உலகம் யாருடையதோ அந்த ஆண்டவனே இவைகளையெல்லாம் மக்களின் தகுதிக்கு ஏற்ப அமைத்திருக்கிறார். ஒரு தாய் தன் குழந்தைகளின் ஜீரண சக்திக்கு ஏற்ப உணவு சமைக்கிறாள் அல்லவா! அதுபோல்.

'ஒரு தாய்க்கு ஐந்து குழந்தைகள். வீட்டில் மீன் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளது. யாருடைய வயிற்றுக்கு எது சரியாக இருக்கும் என்பதற்கு ஏற்ப அதை அவள் பல வகைகளில் சமைக்கிறாள்—ஒரு வனுக்குப் பிரியாணி, ஒருவனுக்குக் குழம்பு, ஒருவனுக்குக் கறி, ஒருவனுக்கு வறுவல். யாருக்கு எது நல்லதோ, யாருடைய ஜீரண சக்தி எப்படி உள்ளதோ அதற்கேற்ப செய்கிறாள். என்ன, புரிகிறதா?'

ம-(பணிவோடு): 'புரிகிறது சுவாமி! சுவாமி, இறைவனிடம் மனத்தைச் செலுத்து வது எப்படி?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'இறைவனின் திருநாமத்தை எப்போதும் ஜபம் செய். அவரது திருப்புகழை இடைவிடாமல் பாடு. அத்துடன் சத்சங்கம் வேண்டும். அவ்வப் போது பக்தர்களையோ சாதுக்களையோ நாடிச் செல்ல வேண்டும். குடும்ப விவகாரங்களிலும் உலகியல் விஷயங்களிலும் இரவுபகலாக ஆழ்ந்து கிடந்தால் மனம் இறைவனிடம் செல்லாது. எனவே அவ்வப்போது தனிமையில் சென்று இறைவனை நினைப்பது மிகவும் இன்றியமையாதது. ஆரம்பத்தில் தனிமை வாழ்க்கையைப் பழகாவிட்டால் பிறகு மனத்தை இறைவனிடம் நிறுத்துவது மிகவும் கடினம். இளஞ்செடியாக இருக்கும்போது சுற்றி வேலி போடவேண்டும், இல்லாவிட்டால் ஆடுமாடுகள் மேய்ந்துவிடும்.

'மனத்திலோ, மூலையிலோ, காட்டிலோ தியானம் செய்ய வேண்டும். இறைவனே உண்மை, அதாவது நிலையானவர், மற்றவை அனைத்தும் உண்மை அல்லாதவை, அதாவது நிலையற்றவை

என்று தொடர்ந்து ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டும். இவ்வாறு சிந்தித்துசிந்தித்து நிலையற்ற பொருட்களை மனத்திலிருந்து அகற்றிவிடு.’

ம-(பணிவோடு): ‘சுவாமி, இல்லறத்தில் எவ்வாறு வாழ வேண்டும்?’

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: ‘எல்லா கடமைகளையும் செய், ஆனால் மனத்தை இறைவனிடம் வை. மனைவி, மக்கள், தாய், தந்தை எல்லோருடனும் சேர்ந்து வாழ். அவர்களுக்குச் சேவை செய். அதேவேளையில் அவர்கள் உன்னுடையவர்கள் அல்ல என்பதை உள்ளத்தில் தெரிந்து வைத்துக் கொள்.

‘பணக்கார வீட்டு வேலைக்காரி அங்கே எல்லா வேலைகளையும் செய்கிறாள். ஆனால் அவளது மனம் கிராமத்தில் உள்ள தன் வீட்டையே சதா நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. அவள் அந்தப் பணக்காரரின் குழந்தைகளைத் தன் குழந்தைகளைப் போலவே கவனிக்கிறாள்; என்றாமன், என் ஹரி என்றெல்லாம் சீராட்டுகிறாள். இருந்தாலும் அந்தக் குழந்தைகள் தன்னுடையவர்கள் அல்ல என்பது அவளுக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

‘ஆமை தண்ணீரில் இங்குமங்கும் திரிகிறது. ஆனால் அதன் மனமெல்லாம் எங்கிருக்கும் தெரியுமா? தான் கரையில் இட்ட முட்டைகளின்மீது. அதுபோல் இல்லறத்தில் உனக்குரிய எல்லா கடமைகளையும் செய், ஆனால் மனத்தை இறைவனிடம் வை.

‘இறைவனிடம் பக்தியை அடையாமல், இல்லறத்தில் ஈடுபட்டால் மேலும் மேலும் சிக்கலில் மாட்டிக் கொள்வாய்; ஆபத்து, துன்பம், கவலை இவையெல்லாம் வந்து மோதும்போது மன உறுதியை இழப்பாய். அது மட்டுமல்ல. உலகியல் விஷயங்களில் மனம் செல்கின்ற அளவுக்கு பற்றும் அதிகரிக்கும்.

‘கைகளில் எண்ணெய் தடவிக் கொண்டு பலாப்பழத்தை வெட்ட வேண்டும். இல்லாவிட்டால் பிசின் கைகளில் ஒட்டிக்கொள்ளும். அதுபோல் பக்தி என்ற எண்ணெயைப் பூசிக்கொண்டு இல்லறத்தில் ஈடுபட வேண்டும்.’

‘இந்த பக்தியை அடைவதற்கு தனிமை தேவை. வெண்ணெய் எடுக்க வேண்டுமானால் உறையிட்ட பாலைத் தனியிடத்தில் வைக்க வேண்டும். அசைத்துக்

கொண்டிருந்தால் தயிர் தோயாது. பிறகு எல்லா வேலைகளையும் ஒதுக்கி வைத்து விட்டு தயிரைக் கடைய வேண்டும். அப்போதுதான் வெண்ணெய் திரண்டு வரும்.

‘இன்னும் கேள்! தனிமையில் அமர்ந்து, இறை சிந்தனையில் ஈடுபட்டால் மனத்தில் ஞானம், வைராக்கியம், பக்தி முதலியவை உண்டாகிறது. ஆனால் அதே மனத்தை உலகியல் விஷயங்களில் ஈடுபடுத்தினால் அதன் தரம் தாழ்ந்துவிடுகிறது. உலகியல் வாழ்க்கையில் காமினீ - காஞ்சன சிந்தனை ஒன்றே உள்ளது.

‘இல்லறம் தண்ணீர், மனமோ பால். பாலைத் தண்ணீரில் கலந்தால் அவை கலந்து ஒன்றாகிவிடும், தூய பாலைக் காண முடியாது. அதே பாலைத் தயிராக்கி, வெண்ணெய் எடுத்து, அந்த வெண்ணெயைத் தண்ணீரில் இட்டால் அது ஒட்டாமல் மிதக்கும். எனவே தனிமையில் சாதனைகள் செய்து, முதலில் ஞானம், பக்தி என்னும் வெண்ணெயைப் பெறு. அந்த வெண்ணெயை இல்லற வாழ்க்கை என்னும் நீரில் இட்டால் அது நீருடன் கலக்காது, மிதக்கும்.

‘அத்துடன் ஆராய்ச்சி மிகவும் அவசியம். காமினீ-காஞ்சனம் நிலையற்றது, இறைவன் ஒருவர் மட்டுமே நிலையானவர். பணத்தால் என்ன கிடைக்கும்? தங்க இடம் கிடைக்கும், அவ்வளவுதான்; இறைவன் கிடைக்க மாட்டார். எனவே பணம் ஒருபோதும் வாழ்க்கையின் குறிக்கோளாக இருக்க முடியாது. இப்படிச் சிந்திப்பதுதான் ஆராய்ச்சி, புரிந்ததா?’

ம-: ‘புரிந்தது சுவாமி. சில நாட்களுக்குமுன் பிரபோத சந்த்ரோதயம் என்ற நாடகத்தைப் படித்தேன். அதில் “வஸ்து விசாரம்” பற்றி காணப்பட்டது.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: ‘ஆம், வஸ்து விசாரம். இதோ பார். பணத்தில் என்ன இருக்கிறது, அழகிய உடம்பில்தான் என்ன இருக்கிறது! பகுத்தறிந்து பார், அழகிய பெண்ணின் உடம்பிலும் வெறும் எலும்பு, சதை, கொழுப்பு, மலம், மூத்திரம் எல்லாம் தான் இருக்கின்றன. இறைவனை விட்டு விட்டு மக்கள் இத்தகைய விஷயங்களில் ஏன்தான் மனத்தைப் பறிகொடுக்கிறார்கள்! ஏன்தான் எம்பெருமானை மறக்கிறார்களோ!’

ம-: 'சுவாமி! இறைவனைக் காண முடியுமா?'

பூரீராமகிருஷ்ணர்: 'முடியும். நிச்சயமாக முடியும். அதற்கு அவ்வப்போது தனிமையில் வாழ வேண்டும், பகவானின் திருநாமத்தையும் மகிமைகளையும் பாட வேண்டும், பகுத்தறிந்து உணர வேண்டும். இந்த வழிகளையெல்லாம் பின்பற்ற வேண்டும்.'

ம-: 'சுவாமி, எந்த நிலையில் ஒருவன் இறைவனைக் காண முடியும்?'

பூரீராமகிருஷ்ணர்: 'ஆழ்ந்த மன ஏக்கத்துடன் அழுதால் அவரைக் காண முடியும். மனைவிமக்களுக்காக மக்கள் குடங்குடமாகக் கண்ணீர் வடிக்கிறார்கள், பணத்திற்காக அழுது புரள்கிறார்கள். ஆனால் கடவுளுக்காக யார் அழுகிறார்கள்? எப்படி அழைக்க வேண்டுமோ அப்படி அழைக்க வேண்டும்.'

'மன ஏக்கம் வந்துவிட்டாலே அருணோதயம் ஆகிவிட்டது. அதன்பிறகு கதிரவன் தன்னைக் காட்டியருள்வான். அது போல் மன ஏக்கத்திற்குப் பிறகு இறைக் காட்சி வருகிறது.

‘மூன்று வித கவர்ச்சிகள் ஒன்று சேர்ந்தால் இறைவன் தம்மைக் காட்டியருள்வார்—உலகியல் மனிதனுக்கு இன்பப் பொருட்களிடமுள்ள பற்று, தாய்க்குத் தன் குழந்தையிடம் இருக்கும் பாசம், கணவனிடம் கற்புடைய மனைவி கொள்ளும் காதல். இந்த மூன்று கவர்ச்சிகளும் ஒருங்கே ஒருவனுக்கு இறைவனிடம் ஏற்படுமானால், இந்தக் கவர்ச்சிகளின் வலிமையினால் அவன் இறைவனைப் பெற முடியும்.

‘கடவுளை நேசிக்க வேண்டும், அதுதான் விஷயம். தாய் குழந்தையை நேசிப்பதுபோல், மனைவி கணவனை நேசிப்பதுபோல், உலகியல் மனிதன் இன்பங்களை நேசிப்பதுபோல் கடவுளை நேசிக்க வேண்டும். இந்த மூவரின் நேசமும், இந்த மூன்று கவர்ச்சியும் ஒன்று சேர்த்தால் எவ்வளவாகுமோ அந்த நேசத்தை இறைவனிடம் செலுத்த முடியுமானால் அவரைக் காண முடியும்.

‘மனஏக்கத்துடன் அவரை அழைப்பது அவசியம். மியாவ்மியாவ் என்று கத்தி தாயை அழைக்க மட்டுமே பூனைக்குட்டி அறிந்திருக்கிறது. தாய்ப்பூனை அதனை எங்கே வைக்கிறதோ அங்கேயே

இருக்கிறது. சிலசமயம் சமையல் அறையிலும், சிலசமயம் தரையிலும், சிலசமயம் படுக்கையிலும் குட்டியைத் தாய்ப்பூனை வைக்கிறது. ஏதாவது துன்பம் வருமானால் குட்டிப்பூனை மியாவ்மியாவ் என்று கத்துகிறது. கத்துவதைத் தவிர அதற்கு வேறு எதுவும் தெரியாது. தாய்ப்பூனை எங்கிருந்தாலும் இந்த மியாவ்மியாவ் சத்தத்தைக் கேட்ட அந்தக் கணமே ஓடோடி வந்து விடுகிறது.’

ஞாயிறு, மார்ச் 5, 1882

குருதேவரைக் காண ம- மூன்றாம் முறையாகச் சென்றார். அவரைச் சந்தித்ததிலிருந்து ம-வுக்கு எப்போதும் அவரைப் பற்றிய சிந்தனைதான். இவ்வளவு ஆழமான விஷயங்களை இவ்வளவு எளிமையாக யாரும் விளக்கி இதுவரை அவர் கேட்டதில்லை.

முன்பு பார்த்த அதே அறையில் குருதேவர் சிறிய கட்டிலின்மீது¹

1. குருதேவரின் அறையில் இரண்டு கட்டில்கள் ஒன்றையொன்று ஒட்டியவாறு உள்ளன. பொதுவாக அவர் சிறிய கட்டிலில் அமர்ந்து பக்தர்களுடன் பேசுவார், பெரிய கட்டிலில் ஓய்வுகொள்வார்.

உட்கார்ந்திருந்தார். ஞாயிறு விடுமுறை நாளாதலால் குருதேவரைத் தரிசிக்க பக்தர்கள் வந்திருந்தனர். அவர்களுடன் ம-விற்கு அறிமுகம் இல்லை. எனவே அவர் அறையின் ஒரு மூலையில் சென்று உட்கார்ந்தார். குருதேவர் மலர்ந்த முகத்துடன் பக்தர்களோடு பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

பத்தொன்பது வயதான ஒரு வாலிபரைப் பார்த்த வண்ணம் ஆனந்தத்தால் பூரித்தபடி குருதேவர் பேசிக் கொண்டிருந்தார். அந்த இளைஞரின் பெயர் நரேந்திரர். கல்லூரி மாணவர். சாதாரண பிரம்ம சமாஜத்திற்கு அடிக்கடி சென்று வருபவர். ஆற்றலும் உறுதியும் மிக்க பேச்சு; ஒளி வீசும் கண்கள்; பக்தனுக்குரிய தோற்றம் அவருடையது.

பேச்சு, சுகபோக நாட்டத்தில் ஊறிக்கிடக்கின்ற உலகியல் மனிதர்களைப் பற்றியதாக இருப்பதை ம- ஊகித்து உணர்ந்தார். இறைவனை நாடுபவர்களையும் தர்ம வழியில் நடப்பவர்களையும் இவர்கள் நிந்திக்கிறார்கள்; உலகில் எவ்வளவோ துஷ்டர்கள் உள்ளனர், அவர்களுடன் எவ்வாறு நடந்துகொள்வது என்பதுபற்றியெல்லாம் பேச்சு நடந்துகொண்டிருந்தது.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (நரேந்திரரிடம்):
'நரேந்திரா, நீ என்ன நினைக்கிறாய்?
உலகியல் மக்கள் எவ்வளவோ இகழ்ந்து
பேசுகின்றனர். ஆனால் ஒன்று. யானை
போகும்போது அதன் பின்னால் எத்
தனையோ மிருகங்கள் எப்படியெல்
லாமோ கூச்சலிடுகின்றன. யானை
திரும்பிக்கூட பார்ப்பதில்லை. உன்னை
யாராவது இகழ்ந்து பேசினால் அவர்
களைப்பற்றி நீ என்ன நினைப்பாய்?'

நரேந்திரர்: 'நாய் குரைக்கிறது என்று
நினைப்பேன்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (சிரித்துக்கொண்டு):
'வேண்டாமடா, அவ்வளவு தூரம்
போகாதே!' (எல்லோரும் சிரித்தனர்.)

'கடவுள் எல்லா உயிரிலும் இருக்
கிறார். ஆனால் நல்லவர்களுடன் நெருங்கிப்
பழகலாம், கெட்டவர்களைக் கண்டால் தூர
விலகி நிற்க வேண்டும். புலியிலும்
நாராயணன் இருக்கிறார். அதற்காக யாரும்
புலியைக் கட்டித் தழுவிக்கொள்ள
முடியாது. (எல்லோரும் சிரித்தனர்.) புலி
யும் நாராயணன்தானே, அதைக் கண்டு ஏன்
ஓட வேண்டும் என்று நீ கேட்கலாம். "புலி

வருகிறது. ஓடிவிடு” என்று கூறி எச்சரிக்கிறார்களே அவர்களும் நாராயணன்தானே? அவர்களுடைய வார்த்தைகளை ஏன் கேட்கக் கூடாது என்பதுதான் என் பதில்.

‘ஒரு கதை சொல்கிறேன் கேள். ஒரு காட்டில் சாது ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார். அவருக்குப் பல சீடர்கள். ஒருநாள் அவர் தமது சீடர்களிடம், ‘கடவுள் எல்லோரிலும் இருக்கிறார். எனவே எல்லோரையும் வணங்குங்கள்!’ என்று உபதேசம் செய்தார். ஒருநாள் அந்தச் சீடர்களில் ஒருவன் ஹோமத்திற்கு விறகு சேகரிக்கக் காட்டிற்குச் சென்றான். அப்போது, “யார் எங்கிருந்தாலும் எல்லோரும் ஓடிவிடுங்கள். ஓடிவிடுங்கள். மதயானை ஒன்று வருகிறது” என்று யாரோ உரத்த குரலில் சத்தமிடுவது கேட்டது. எல்லோரும் ஓடினர். ஆனால் சீடன் ஓடவில்லை. யானையும் நாராயணன் என்பதுதான் அவனுக்குத் தெரியுமே! அவன் ஏன் ஓட வேண்டும்? எனவே அங்கேயே நின்று கொண்டு, கைகூப்பிய வண்ணம் நாராயணனைத் துதிபாடி போற்றத் தொடங்கினான். யானைப்பாகன், “ஓடுங்கள் ஓடுங்கள்” என்று கத்திக்கொண்டு வந்தான்.

சீடன் அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை, நின்ற இடத்திலேயே நின்று கொண்டிருந்தான். கடைசியில் மத யானை துதிக்கையால் அவனைத் தூக்கி வீசி எறிந்துவிட்டுப் போய்விட்டது. உடல் முழுவதும் காயங்களுடன் சீடன் மூர்ச்சித்து விழுந்தான்.

‘இந்த செய்தியைக் கேட்டு குருவும் மற்ற சீடர்களும் விரைந்து சென்று, அவனை ஆசிரமத்திற்குத் தூக்கி வந்து சிகிச்சை அளித்தார்கள். சிறிது நேரத்தில் அவனுக்கு நினைவு திரும்பியது. அப்போது சீடர்களுள் ஒருவன் அவனைப் பார்த்து, “ஆமாம், மதயானை வருகிறது என்பதைக் கேட்டும் நீ ஏன் ஓடவில்லை?” என்று கேட்டான். அதற்கு அந்தச் சீடன், “நாராயணனே மனிதன் முதலிய எல்லா உயிர்களுமாக இருக்கிறார் என்று அல்லவா குருநாதர் நமக்கு உபதேசித்தார்! ஆகவே யானை-நாராயணன் வந்தபோது, அந்த இடத்தை விட்டு ஓடாமல் இருந்துவிட்டேன்” என்றான். இதைக் கேட்ட குரு, “மகனே, யானை-நாராயணன்தான் வந்தான், அது உண்மை. ஆனால் யானைப்பாக-நாராயணன் உன்னை எச்சரித்தானே!

எல்லோரும் நாராயணன் என்றால் நீ ஏன் அவனது வார்த்தைகளை நம்பவில்லை? யானைப்பாக-நாராயணனின் வார்த்தைகளையும் நீ மதித்திருக்க வேண்டும் அல்லவா?" என்று கேட்டார். (எல்லோரும் சிரித்தனர்)

‘ஆபோ நாராயண:— அதாவது தண்ணீரும் நாராயணன் என்று சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆனால் சில தண்ணீரைத்தான் பூஜைக்குப் பயன்படுத்தலாம். சில தண்ணீர் வாய் கொப்பளிக்க, பாத்திரம் கழுவ, துணி துவைக்க மட்டும் தான் உதவும்; குடிக்கவோ பூஜைக்கோ பயன்படாது. அதுபோலவே நல்லவன்-கெட்டவன், பக்தன்-பக்தன் அல்லாதவன் என்று எல்லோரின் இதயத்திலும் நாராயணன் இருப்பது என்னவோ உண்மை தான். ஆனாலும் தீயவர்கள், பக்தர்கள் அல்லாதவர்கள், துஷ்டர்கள் இவர்களோடு எந்தவித உறவும் வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது, பழகக் கூடாது. சிலருடன் வெறும் வாய்ப்பேச்சு மட்டும் வைத்துக் கொள்ளலாம். இன்னும் சிலருடன் அதுவும் கூடாது. இத்தகைய மனிதர்களிடமிருந்து விலகியே வாழ வேண்டும்.’

ஒரு பக்தர்: 'சுவாமி, தீயவர்கள் கெடுதல் செய்ய வந்தாலோ, கெடுதல் செய்தாலோ நாம் சும்மா இருக்க வேண்டுமா?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'உலகில் வாழ நேரும்போது, தீயவர்களிடமிருந்து நம்மைக் காத்துக்கொள்ள சிறிது தமோ குணத்தைக் காட்டுவது அவசியம்தான். ஆனால் அவர்கள் தீமை செய்கிறார்கள் என்பதற்காக நாமும் அவர்களுக்குத் தீமை செய்யக் கூடாது.

'சில சிறுவர்கள் புல்வெளியில் மாடு மேய்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அங்கே கொடிய விஷப் பாம்பு ஒன்று வசித்து வந்தது. பாம்பிடம் உள்ள பயத்தால் எல்லோரும் மிகவும் எச்சரிக்கையாக இருந்தார்கள். ஒருநாள் பிரம்மச்சாரி ஒருவர் அந்தப் புல்வெளி வழியாகச் சென்றார். மாடு மேய்க்கும் பிள்ளைகள் அவரிடம் ஓடிச் சென்று, "சுவாமி, அந்த வழியாகப் போகாதீர்கள். அந்தப் பக்கம் ஒரு கொடிய விஷப் பாம்பு இருக்கிறது" என்று சொன்னார்கள். அதற்கு அந்த பிரம்மச்சாரி, "பிள்ளைகளே, அது இருந்துவிட்டுப் போகட்டும், அதனிடம் எனக்குப் பயமில்லை. எனக்கு மந்திரம் தெரியும்" என்று

சொல்லிவிட்டு தொடர்ந்து நடக்கலானார். பயத்தினால், அந்தச் சிறுவர்கள் யாரும் அவருடன் செல்லவில்லை. யாரோ வருவதைக் கண்ட பாம்பு படமெடுத்தபடி சீறிக்கொண்டு வேகமாக ஓடி வந்தது. பிரம்மச்சாரியை நெருங்கியதும் அவர் ஒரு மந்திரத்தை உச்சரித்தார். அவ்வளவுதான், சீறிவந்த பாம்பு மண்புழுவைப்போல் அவரது காலடியில் வீழ்ந்தது.

‘பிரம்மச்சாரி அதைப் பார்த்து, “நீ ஏன் இப்படி மனிதர்களைத் துன்புறுத்திக் கொண்டு திரிகிறாய்? வா, உனக்கு ஒரு மந்திரம் கற்றுத் தருகிறேன். இந்த மந்திரத்தை நீ ஜபம் செய்தால் பகவானிடம் உனக்கு பக்தி ஏற்படும். நீ அவரைப் பெறுவாய், பிறருக்குத் தீங்கு செய்யும் இந்தத் தன்மை போய்விடும்” என்று சொல்லி அந்தப் பாம்பிற்கு மந்திரத்தை உபதேசம் செய்தார். மந்திர உபதேசம் பெற்ற பாம்பு குருவை வணங்கி, “குருநாதா, நான் எவ்வாறு சாதனை செய்ய வேண்டும்?” என்று கேட்டது. அதற்கு குரு, “இந்த மந்திரத்தை ஜபம் செய். யாருக்கும் தீங்கு செய்யாதே” என்று சொன்னார். பிறகு புறப்படும்போது, “நான் மறுபடியும் வந்து

உன்னைப் பார்க்கிறேன்'' என்று கூறி விட்டுச் சென்றார்.

‘சில நாட்கள் கழிந்தன. அந்தப் பாம்பு யாரையும் கடிக்க வருவதில்லை என்பதைச் சிறுவர்கள் கண்டுகொண்டனர். கல்லெறிந்தாலும் அது ஒன்றும் செய்யவில்லை, மண்புழுவைப்போல் கிடந்தது. ஒருநாள் சிறுவன் ஒருவன் அதன் வாலைப் பிடித்து தூக்கிச் சுழற்றி தரையில் அடித்தான். அதன் வாயிலிருந்து ரத்தம் பீறிட்டது, சுரணையற்று வீழ்ந்தது. அதனிடம் அசைவோ நெளியோ இல்லை. எனவே அது இறந்துவிட்டது என்று எண்ணி சிறுவர்கள் போய்விட்டனர்.

‘இரவு வெகுநேரம் சென்ற பிறகு பாம்பிற்கு உணர்வு வந்தது. மிகுந்த சிரமத்துடன் மெல்லமெல்ல நகர்ந்து அது தன் வளைக்குள் சென்றது. அதன் உடம்பெல்லாம் சின்னாபின்னமாகிவிட்டது, அசையக் கூட அதனிடம் தெம்பில்லை. நாட்கள் கடந்தன. அது எலும்பும் தோலுமாக ஆகி விட்டது. பயம் காரணமாக இரை தேடிக் கூட பகல்வேளையில் வெளியே வருவதில்லை. எப்போதாவது இரவுவேளையில் மட்டும் வெளியே வந்தது. மந்திர உபதேசம்

பெற்றதிலிருந்து அது யாரையும் துன்புறுத்துவதில்லை. மண், இலை, உதிர்ந்த பழங்கள் இவற்றைத் தின்று உயிர் வாழ்ந்தது.

‘இப்படி ஏறக்குறைய ஓர் ஆண்டு கழிந்தது. பிரம்மச்சாரி அந்த வழியாக மறுபடியும் வந்தார். வந்ததும் பாம்பைப் பற்றி விசாரித்தார்.

‘அந்தப் பாம்பு இறந்துவிட்டதாகச் சிறுவர்கள் சொன்னார்கள். பிரம்மச்சாரி அதை நம்பவில்லை. தான் உபதேசித்த மந்திரத்தின் பலனை அடையாமல் பாம்பு இறந்திருக்க முடியாது என்பது அவருக்குத் தெரியும். எனவே இங்கும் அங்கும் தேடியபடி தான் கொடுத்த பெயரைச் சொல்லி அழைத்தார். குருவின் குரலைக் கேட்ட பாம்பு வளையிலிருந்து வெளியே வந்து அவரை மிகுந்த பக்தியோடு வணங்கியது. “என்னப்பா, எப்படி இருக்கிறாய்?” என்று பிரம்மச்சாரி விசாரித்தார். “சுவாமி, செளக்கியமாக இருக்கிறேன்” என்றது பாம்பு. “ஆனால் ஏன் இவ்வளவு மெலிந்திருக்கிறாய்?” என்று கேட்டார். பிரம்மச்சாரி, “குருவே, யாருக்கும் தீங்கு செய்யாதே என்று தாங்கள் எனக்குக்

கட்டளையிட்டிருந்தீர்கள். அதன்படி இலைகளையும் பழங்களையும் தின்று வாழ்ந்து வருவதால் மெலிந்துவிட்டேன் போலும்” என்று பாம்பு கூறியது.

‘அந்தப் பாம்பிற்கு சத்வ குணம் அதிகரித்திருந்ததால் அதற்கு யாரிடமும் கோபம் இல்லை. சிறுவர்கள் தன்னைக் கொல்ல முயன்றதைக்கூட அது மறந்து விட்டது. “சரியாக சாப்பிடாததால் மட்டுமே உனக்கு இந்த நிலை ஏற்பட்டிருக்க முடியாது. கண்டிப்பாக வேறு ஏதோ காரணம் இருக்க வேண்டும். சற்று யோசித்துப் பார்” என்று பிரம்மச்சாரி கூறினார். சிறுவர்கள் தன்னைத் தரையில் அடித்தது அப்போதுதான் பாம்பின் நினைவிற்கு வந்தது. “குருநாதா, இப்போது என் நினைவுக்கு வருகிறது. ஒருநாள் இந்த மாடு மேய்க்கும் சிறுவர்கள் என்னைத் தரையில் சுழற்றி அடித்தார்கள். அவர்கள் அறியா சிறுவர்கள். என் மனநிலை அவர்களுக்குத் தெரியாது. நான் யாரையும் கடிப்பதில்லை, யாருக்கும் எந்தத் தீங்கும் செய்வதில்லை என்பது அவர்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?” என்று பாம்பு சொல்லிற்று. இதைக் கேட்டதும் அந்த பிரம்மச்சாரி, “சீச்சீ, நீ

இவ்வளவு முட்டாளா? உன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள உனக்குத் தெரியாமல் போய்விட்டதே! மற்றவர்களைக் கடிக்காதே என்று சொன்னேனே தவிர, சீறாதே என்று சொல்லவில்லையே. சீறி அவர்களை ஏன் பயமுறுத்தவில்லை?" என்றார்.

‘தீயவர்களிடம் சீற வேண்டும். அவர்கள் நமக்குத் தீங்கு செய்யாமல் இருப்பதற்காக அவர்களைப் பயமுறுத்த வேண்டும். ஆனால் அவர்கள்மீது ஒரு நாளும் விஷத்தைச் செலுத்திவிடக் கூடாது, தீமை செய்யக் கூடாது.

‘இறைவனது படைப்பில் மனிதர்கள், மிருகங்கள், செடிகொடிகள் என்று பல் வேறு உயிரினங்கள் உள்ளன. மிருகங்களில் அமைதியானவை உள்ளன, பயங்கரமானவை உள்ளன, புலியைப் போன்ற கொடிய மிருகங்களும் உள்ளன. மரங்களில் அமுதம் போன்ற பழங்களைத் தருகின்ற மரங்கள் உள்ளன, நச்சுப்பழத்தைத் தருகின்ற மரங்களும் உள்ளன. இப்படியே மனிதர்களிலும் நல்லவர்களும் இருக்கிறார்கள், கெட்டவர்களும் இருக்கிறார்கள்; அமைதியானவர்கள் இருக்கிறார்கள், பயங்கரமானவர்களும் இருக்கிறார்கள்;

உலகியல் மனிதர்களும் இருக்கிறார்கள், பக்தர்களும் இருக்கிறார்கள்.

‘மக்களை நான்கு வகையாகப் பிரிக்க லாம்—பத்தர்கள், முழுட்சுக்கள், முக்தர்கள், நித்தியர்கள்.

‘நாரதர் போன்றோர் நித்தியர்கள். இவர்கள் மக்களின் நன்மைக்காக, அவர்களுக்கு போதிப்பதற்காக உலகில் வாழ்கிறார்கள்.

‘பத்தர்கள் உலகியலில் கட்டுண்டவர்கள்; பகவானை மறந்தவர்கள்; மறந்தும் கூட அவரை நினைக்காதவர்கள்.

‘முழுட்சுக்கள் முக்தியை நாடுபவர்கள். ஆனால் இவர்களில் ஒருசிலர் முக்தர் ஆகின்றனர், சிலரால் முடிவதில்லை.

‘முக்தர்கள்: சாதுக்களைப்போல், மகான்களைப்போல். இவர்கள் காமினீ-காஞ்சன ஆசையால் கட்டுப்படாதவர்கள். இவர்களின் மனத்தில் உலகியல் இல்லை. இவர்கள் எப்போதும் எம்பெருமானின் திருவடித் தாமரைகளைச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

‘மீன் பிடிப்பதற்காகக் குளத்தில் வலை வீசுகிறார்கள். சில மீன்கள் திறமை யானவை. அவை ஒருபோதும் வலையில் மாட்டிக்கொள்வதில்லை. அவை நித்தியர்களுக்கு உதாரணம். ஆனால் பல மீன்கள் மாட்டிக் கொள்ளும். அவற்றுள் சில தப்பிக்க முயலும். இவை முழுட்சுக்களுக்கு எடுத்துக்காட்டு. ஆனால் முயல்கின்ற எல்லா மீன்களாலும் தப்பிக்க முடிவ தில்லை. ஏதோ இரண்டொன்று தடால் தடால் என்று வலைக்கு வெளியில் குதிக் கின்றன. அப்போது மீனவன், “இதோ ஒரு பெரிய மீன் தப்பிவிட்டது” என்று கூச்சலிடு கிறான். ஆனால், வலையில் சிக்கிக் கொண்ட மீன்களுள் பெரும்பாலானவற் றால் தப்பிக்க முடிவதில்லை; தப்பிக்க அவை முயற்சி செய்வதும் இல்லை. அதற்கு மாறாக வலையைக் கௌவிக் கொண்டு, தலையைச் சேற்றில் புதைத்த படி நிம்மதியாக இருக்கும்; “இனி ஒரு பயமும் இல்லை, நாம் சுகமாக இருக் கிறோம்” என்று நினைத்துக் கொள்ளும். சற்றுநேரத்தில் மீனவன் வலையைக் கரைக்கு இழுக்கப் போகிறான் என்பது அவற்றிற்குத் தெரியாது. இவை பத்தர்களுக்கு உதாரணம்.

‘பத்தர்கள் காமினீ-காஞ்சனத்தில் கட்டுண்டவர்கள்; கையும் காலும் கட்டப் பட்டவர்கள். காமினீ-காஞ்சனத்தால்தான் வாழ்க்கையில் இன்பம் கிடைக்கும் என்று நினைக்கிறார்கள், இவர்களுக்கு கடவுள் பயமே கிடையாது, அந்த இன்பத்திலேயே அழிவும் இருக்கிறது என்பது அவர்களுக்குத் தெரிவதில்லை. பத்தன் சாகும்போது அவனது மனைவி, “ஐயோ! நீ போகிறாயே, எனக்கு என்ன வழி செய்திருக்கிறாய்?” என்று புலம்புவாள். அப்பப்பா! இந்த மாயைதான் எப்படிப்பட்டது! மரணப் படுக்கையில் இருக்கிறான், சிறிதுநேரத்தில் சாகப் போகிறான், அவன் அருகே விளக்கு சுடர்விட்டு எரிந்துகொண்டிருக்கிறது. அதைப் பார்த்து, “எண்ணெய் தீர்ந்துவிடும், விளக்கை அணை” என்று புலம்புகிறான்.

‘பத்தர்கள் இறைவனை நினைப்பதில்லை. நேரம் கிடைத்தால் போதும், வம்பளப்பார்கள் அல்லது பயனற்ற வேலைகளைச் செய்வார்கள். காரணம் கேட்டால், “என்னால் சும்மா இருக்க முடியாது. அதனால்தான் இந்த வேலையைக் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்பார்கள். பொழுது போகாவிட்டால் சீட்டாடத்

தொடங்கி விடுவார்கள்.' (அனைவரும் வியப்புடன் கேட்டபடி அமைதியாக அமர்ந்திருந்தனர்.)

ஒரு பக்தர்: 'சுவாமி, இப்படிப்பட்ட இல்லறத்தான் கடைத்தேற வழியே இல்லையா?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'நிச்சயமாக இருக்கிறது. அவ்வப்போது சத்சங்கம் வேண்டும், அவ்வப்போது தனிமையில் வாழ்ந்து இறைவனைச் சிந்திக்க வேண்டும். அதோடு ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டும். "எனக்கு பக்தியும் நம்பிக்கையும் கொடு"' என்று ஆண்டவனிடம் பிரார்த்தனை செய்ய வேண்டும்.

'நம்பிக்கை ஏற்பட்டுவிட்டால் எல்லாமே ஆகிவிட்டது. நம்பிக்கையைத் தவிர வேறு எதுவும் வேண்டியதில்லை. (கேதாரிடம்) நம்பிக்கை எவ்வளவு வலிமை வாய்ந்தது என்பதைக் கேள்விப்பட்ட தில்லையா? புராணத்தில் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது— பூரண பிரம்மமும் சாட்சாத் நாராயணனுமான ஸ்ரீராமர் இலங்கைக்குப் போகப் பாலம்கட்ட வேண்டியிருந்தது. ஆனால் அனுமனோ

ராம நாமத்தில் வைத்த நம்பிக்கையால் ஒரே தாவலில் கடலைத் தாண்டிவிட்டார். அவருக்குப் பாலம் தேவைப்படவில்லை.' (எல்லோரும் சிரித்தனர்)

'ஒருவனுக்குக் கடலைக் கடந்து செல்ல வேண்டியிருந்தது. விபீஷணர் ஓர் இலையில் ராம நாமத்தை எழுதி, அதை அவனது ஆடையின் ஒரு முனையில் முடிந்தார். பிறகு அவனிடம், "பயப்படாதே. நம்பிக்கையோடு தண்ணீரின் மேல் நட. ஆனால் ஒன்று, நம்பிக்கை இழந்தாயானால் அந்தக் கணமே நீரில் மூழ்கிவிடுவாய்'" என்று கூறினார். அந்த மனிதனும் கடலின் மீது எளிதாக நடந்து சென்றுகொண்டிருந்தான். அப்போது, துணியின் முனையில் முடிந்திருப்பது என்னவென்று பார்க்க அவனுக்கு மிகுந்த ஆவல் உண்டாயிற்று. முடிச்சை அவிழ்த்துப் பார்த்தான். அங்கே வெறும் ராம நாமம் எழுதப்பட்டிருந்தது. "இது என்ன! வெறும் ராம நாமம்தானே எழுதியிருக்கிறது" என்று நினைத்தான். சந்தேகம் வந்தது, மறுகணமே கடலில் மூழ்கிவிட்டான்.

'இறை நம்பிக்கை உள்ளவன் பசுக் கொலை, பிராமணர் கொலை, பெண்

கொலை போன்ற கொடிய பாவங்களைச் செய்திருந்தாலும், அந்த நம்பிக்கையின் வலிமையினால் பாவத்திலிருந்து விடுபட முடியும். “இனி இத்தகைய கொடிய செயல்களைச் செய்ய மாட்டேன்” என்று அவன் உறுதியாக இறைவனிடம் சொன்னால் போதும்; எதற்கும் பயப்பட வேண்டியதில்லை.’

இவ்வாறு பேசியபின் குருதேவர் பாடினார்.

தேவீ உன் பெயரை துர்க்கா ஸ்ரீதுர்க்கா
என்று நான் ஓதியவண்ணம்
ஆலியை விடுத்தால் ஏழையேன் என்னை
அணுகுமோ தீவினைக் கூட்டம்?

பாவமே நிறைந்த பாதகன் எனினும்
பைரவீ, நின்திருப் பாதம்
மேவுவேன்; பிறவிப் பெருந்தளை மாற்றி
விடுதலை நல்குவாய் அன்றோ?

அன்னையின் கருவில் சிசுவினைக் கொன்றேன்.
அந்தணன் ஆருயிர் கவர்ந்தேன்.
கன்னியை மாய்த்தேன், பசுவதை புரிந்தேன்.
கள்ளினைப் பருகினேன், எனினும்

நின்னருட் பெயரின் உறுதியினாலே
நிந்தையும் கவலையும் நீங்கி
மன்னிய பீரம்ம பதத்தையும் அடையும்
வாய்ப்பினைப் பெற்று நான் உய்வேன்.

நரேந்திரரைச் சுட்டிக் காட்டி
குருதேவர் பேசலானார்—

‘இந்தப் பையனைப் பாருங்கள்!
இங்கே இப்படி அமர்ந்திருக்கிறான்.
சுட்டிப் பையன் தன் தந்தையின் அருகில்
இருக்கும்போது அப்படியே மரியாதைக்
காரனாக இருப்பான். முற்றத்தில் விளை
யாடப் போய்விட்டால், ஆளே மாறிவிடு
வான். இவர்கள் நித்திய சித்தர் கூட்டத்தைச்
சேர்ந்தவர்கள், சம்சாரத்தில் ஒருபோதும்
கட்டுப்படுவதில்லை. சற்றே வயது
வந்ததும் விழிப்புணர்வு பெற்றுவிடு
கிறார்கள், இறைவனை நாடிச் சென்று
விடுகிறார்கள். இவர்கள் உலகிற்கு வருவது
பிறருக்குப் போதிப்பதற்காகவே. உலகப்
பொருட்கள் எதுவும் இவர்களுக்கு இன்பம்
தருவதில்லை. இவர்கள் ஒருபோதும்
காமினீ - காஞ்சனத்தில் பற்று வைப்ப
தில்லை.

‘ஹோமா என்னும் பறவையைப்
பற்றி வேதங்கள் பேசுகின்றன. இந்தப்
பறவை வானத்தில் மிக உயரத்தில் வாழ்
கிறது. வானத்திலேயே முட்டை இடுகிறது.
அந்த முட்டை அதிக உயரத்திலிருந்து
விழுவதால் கீழே வருவதற்குப் பல

நாட்களாகும். அப்படி வந்துகொண்டிருக்கும்போதே முட்டை பொரிந்து குஞ்சு வெளிவரும். குஞ்சும் கீழ்நோக்கி வரத் தொடங்கும். அப்போது அதன் கண்கள் திறக்கும், இறகுகள் முளைக்கும். பார்வை வந்ததும், தான் கீழ்நோக்கிச் செல்வதையும் தரையில் வீழ்ந்தால் அடிபட்டுச் சின்னா பின்னமாகி விடுவோம் என்பதையும் உணரும். உடனே இறக்கைகளை அடித்துக் கொண்டு, தாய்ப் பறவையை நோக்கி வேகமாக மேலே பறந்து சென்றுவிடும்.'

நரேந்திரர் எழுந்து வெளியே சென்றார். அறையில் கேதார், பிராண கிருஷ்ணர், ம-முதலிய பலர் இருந்தனர்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'இதோ பாருங்கள். பாட்டு, வாத்தியம், படிப்பு எல்லா வற்றிலும் நரேந்திரன் கெட்டிக்காரன். அன்றொரு நாள் கேதாருடன் வாதம் செய்தான், கேதாரின் வாதங்களை எல்லாம் நொறுக்கித் தூள்தூளாக்கிவிட்டான்.' (குருதேவரும் மற்றவர்களும் சிரித்தனர்.)

குருதேவர் (ம-விடம்): 'ஆங்கிலத்தில் தர்க்கம்பற்றி ஏதாவது புத்தகம் இருக்கிறதா?'

ம-: ஆம் சுவாமி, ஆங்கிலத்தில் தர்க்க சாஸ்திரம் உண்டு.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'நல்லது. அதைப் பற்றி சிறிது கூறு. கேட்கலாம்.'

ம- தர்மசங்கடத்தில் மாட்டிக் கொண்டார். அவர் கூறினார்: 'பொதுவான கருத்திலிருந்து குறிப்பிட்ட கருத்தைக் கூறும் தர்க்கம் ஒருவகை. உதாரணமாக, மனிதர்கள் எல்லோரும் சாகக் கூடியவர்கள், பண்டிதர்களும் மனிதர்களே, ஆகவே பண்டிதர்களும் சாகக் கூடியவர்கள்—இது ஒருவகை.

'மற்றொரு வகையான தர்க்கம் இருக்கிறது. சில குறிப்பிட்ட உதாரணங்களையோ நிகழ்ச்சிகளையோ பார்த்து, அதிலிருந்து சாதாரணக் கருத்தை அறிதல். உதாரணமாக, இந்தக் காக்கை கறுப்பு, அந்தக் காக்கையும் கறுப்பு, நாம் பார்க்கும் காக்கைகளெல்லாம் கறுப்பாகவே இருக்கின்றன. அதனால் உலகில் உள்ள காக்கைகள் எல்லாம் கறுப்பு. இது மற்றொரு வகை. ஆனால் இதில் தவறு ஏற்பட இடம் இருக்கிறது. ஏனென்றால் தேடிப் பார்த்தால் ஒருவேளை எங்கோ ஒரு நாட்டில் வெள்ளைக் காக்கை இருக்கலாம்.

‘இன்னோர் உதாரணம்: எங்கு மழை பெய்ததோ அங்கே மேகம் இருந்தது, அல்லது இருக்கிறது. இங்கே, மேகத்திலிருந்து மழை பெய்கிறது என்ற சாதாரணக் கருத்து உருவாகிறது.

‘இன்னும் ஓர் உதாரணம்; இவனுக்கு முப்பத்திரண்டு பற்கள், அவனுக்கு முப்பத்திரண்டு பற்கள். எந்த மனிதனைப் பார்த்தாலும் அவனுக்கு முப்பத்திரண்டு பற்கள். ஆகவே எல்லா மனிதர்களும் முப்பத்திரண்டு பற்களைக் கொண்டவர்கள். இப்படிப்பட்ட தர்க்க முறைகள் ஆங்கில தர்க்க சாஸ்திரத்தில் உள்ளன.’

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் இவற்றையெல்லாம் ஏதோ கேட்டு வைத்தார். கேட்டுக் கொண்டிருக்கும்போதே அவரது மனம் வேறு எங்கோ லயிக்கத் தொடங்கியது. ஆகவே இதுபற்றிய பேச்சு மேலும் தொடரவில்லை. கூட்டம் கலைந்தது. பக்தர்கள் இங்கும் அங்குமாக உலவிக் கொண்டிருந்தனர்.

மாலை நேரம். சுமார் ஐந்து மணி இருக்கும். ம-வும் பஞ்சவடி முதலிய இடங்களில் உலவிக் கொண்டிருந்தார்.

அப்போது ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருடைய அறையின் வடக்கிலுள்ள சிறிய வராந்தாவில் ஓர் அற்புத நிகழ்ச்சி நடந்துகொண்டிருந்தது.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் அசையாமல் நின்றிருந்தார். நரேந்திரர் பாடிக் கொண்டிருந்தார். ஓரிரு பக்தர்கள் அருகில் நின்று கொண்டிருந்தனர். ம-வும் வந்து பாட்டைக் கேட்கலானார், பாட்டைக் கேட்டதும் அதிலேயே மனம் ஒன்றிப்போனார். இவ்வளவு இனிமையான குரலை அவர் குருதேவரைத் தவிர வேறு யாரிடமும் எங்கேயும் கேட்டதில்லை.

அப்போது எதேச்சையாக குருதேவர் நின்றிருந்த திசையில் பார்த்தார் ம-. பார்த்த கண்கள் பார்த்தபடி நின்றுவிட்டார். என்ன ஒரு காட்சி! குருதேவர் ஆடாமல் அசையாமல் அப்படியே நின்றிகொண்டிருந்தார். கண்கள் இமைக்கவில்லை. மூச்சுகூட நின்றுவிட்டதுபோல் தோன்றியது. ஒரு பக்தரைக் கேட்டபோது, 'இதுதான் சமாதி' என்று அவர் கூறினார். ம- இவ்வாறு இதுவரை கண்டதும் இல்லை, கேட்டதும் இல்லை. வியந்துபோன அவர், 'இறைவனைச் சிந்திப்பதன்மூலம் ஒருவர் இவ்வளவுதூரம் புற நினைவை இழந்துவிட

முடியுமா என்ன! எவ்வளவு ஆழ்ந்த பக்தியும் நம்பிக்கையும் இருந்தால் இந்த நிலை ஏற்படும் தெரியவில்லையே' என்று நினைத்தார்.

நரேந்திரர் பாடிய பாடல் இது—

சிந்தனை செய்மனமே

ஸ்ரீஹரியைத் தினமே

—சிந்தனை

சந்ததம் அடியவர் சிந்தனையில் இனிக்கும்

தத்துவ மூர்த்தியை வீத்தகனை —சிந்தனை

ஆயிரம் ஆயிரம் நிலவினை மிஞ்சும்

அருட்சுடர் பொங்கும் பரம்பொருளை

மாய விநோதனைத் தூயமா மணியை

மனம்கவர் மோகன பேருருவை —சிந்தனை

அறிவினை, நிகரிலா ஜோதியை, புதிய

அன்பிலே மின்னெழில் பூத்தவனை,

இறைவனை, இன்பமாம் கடலிலே முழுகி

இருவிழி நீராறாகப் புளகிதமாய் —சிந்தனை

இந்த வரிகளை நரேந்திரர் பாடியபோது

குருதேவரின் திருமேனி ஒருமுறை நடுங்

கியது; மயிர் சிலிர்த்தது; கண்களி

லிருந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் தாரைதாரையாக

வழிந்தது. இடையிடையே அவர் எதையோ

பார்த்து ஆனந்தப் புன்னகை புரிந்தார்.

ஆயிரம் ஆயிரம் நிலவினை மிஞ்சும் அருட்

சுடர் பொங்கும் பரம்பொருளின் ஒப்பற்ற

அழகை அவர் தரிசிக்கிறாரா? இறைவனின்
உணர்வுமய ரூப தரிசனம் இதுதானா?
இத்தகைய காட்சி பெற அவர் எவ்வளவு
சாதனைகளை, எவ்வளவு தவங்களைச்
செய்திருக்க வேண்டும்! எந்த அளவுக்கு
பக்தியும் நம்பிக்கையும் இருந்திருக்க
வேண்டும்!

பாடல் தொடர்ந்தது—

கருத்திலே தெளிவும் கண்ணிலே அன்புக்
கனலுமாய், இதயத் தாமரையில்
இருத்துக மாதவன் இணையடி, இனிதே
எய்துக அற்புத தரிசனமே —சிந்தனை

மறுபடியும் உலகை மயக்குகின்ற
அதே சிரிப்பு! முன்போன்றே அசைவற்ற
திருமேனி! ஏதோ ஓர் அற்புதத் திருக்
காட்சியைக் கண்டு, அதில் நிலைத்
திருப்பதுபோல் சலனமற்று நிற்கின்ற
கண்கள்! அந்த அற்புதத் திருக்காட்சி தந்த
பேரானந்தப் பெருவெளியில் மிதப்பது
போன்ற ஒரு நிலை!

பாட்டு முடியும் தருணம், நரேந்திரர்
பாடினார்—

பூரண ஞானமும் பூரண அன்பும்
பொருந்திய பரம தயாபரனைச்

சேருக, பரவச பேரின்ப ரசத்தில்

மூழ்குக நித்தியம் மூழ்குகவே - சிந்தனை

குருதேவரின் சமாதி நிலையையும் பரவசப் பேரின்ப நிலையையும் என்றும் அழியா சித்திரங்களாக உள்ளத்தில் தாங்கிய வராக ம- வீடு திரும்பினார். இதயத்தை இளக்கி இனிமை பொழியும் அந்தப் பாடல் வரிகள் அவரது இதயத்தில் எதிரொலித்தன.

'பேரின்ப ரசத்தில் மூழ்குக நித்தியம் மூழ்குகவே' என்ற வரிகள் மீண்டும் மீண்டும் அவரது காதுகளில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தன.

திங்கள், மார்ச் 6, 1882

ம-வுக்கு விடுமுறை நாள். மாலை மூன்று மணியளவில் தட்சிணேசுவரம் வந்தார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் தமது அறையில் உட்கார்ந்திருந்தார். தரையில் பாய் விரிக்கப் பட்டிருந்தது. அதில் நரேந்திரர், பவநாத் மற்றும் ஓரிரு பக்தர்கள் அமர்ந்திருந்தனர். எல்லோரும் பத்தொன்பது இருபது வயது இளைஞர்கள். குருதேவர் சிறிய கட்டிலில் அமர்ந்துகொண்டு, சிரித்தமுகத்துடன்

அவர்களோடு ஆனந்தமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

ம-அறையில் நுழைந்ததும் குருதேவர் உரக்கச் சிரித்தபடியே, 'இதோ பாருங்கள்! மறுபடியும் வந்துவிட்டான்!' என்று அந்த இளைஞர்களிடம் கூறினார். எல்லோரும் சிரித்தனர். ம- தரையில் வீழ்ந்து குரு தேவரை வணங்கிவிட்டு உட்கார்ந்தார். முன்பெல்லாம் ம- ஆங்கிலப் படிப்புப் படித்தவர்களைப்போல் நின்றபடி கைகூப்பிதான் வணங்குவார். ஆனால் இன்று தரையில் வீழ்ந்து வணங்கக் கற்றுக் கொண்டார்.

ம-அமர்ந்ததும் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் தாம் சிரித்ததற்கான காரணத்தை நேரந்திரர் முதலியவர்களுக்கு விளக்கினார்:

'ஒரு மயிலுக்கு ஒருநாள் மாலை நான்கு மணிக்குக் கொஞ்சம் அபின் கொடுத்தான் ஒருவன். மறுநாள் சரியாக நான்கு மணிக்கு அந்த மயில் அங்கே வந்துவிட்டது. அபினின் போதைக்கு அது அடிமையாகிவிட்டது. எனவே மறுநாளும் அதைச் சாப்பிட சரியான நேரத்திற்கு வந்துவிட்டது!'(எல்லோரும் சிரித்தனர்.)

ம- தனக்குள் கூறினார்— 'இவர் சரியாகத்தான் சொல்கிறார்! வீட்டிற்குப் போனால், அங்கேகூட மனம் இரவும் பகலும் இவரையே நாடுகிறதே! "அவரை எப்போது காண்போம், எப்போது காண்போம்" என்று ஏங்குகிறதே! என்னையாரோ இங்கு இழுத்து வருவதுபோல் அல்லவாதோன்றுகிறது! வேறு இடத்திற்குப் போக நினைத்தாலும் மனம் இடம் தரவில்லை. இங்கே வந்தேயாக வேண்டியிருக்கிறது'.

இதற்குள் குருதேவர் இளைஞர்களுடன், சம வயதினர்போல் கேலியும் கிண்டலும் குறும்புமாக வேடிக்கை வினோதங்களில் ஈடுபடத் தொடங்கிவிட்டிருந்தார். சிரிப்பின் பேரலைகள் எழுந்த வண்ணம் இருந்தன. அங்கே ஆனந்தச் சந்தை கூடியிருப்பதுபோல் தோன்றிற்று.

ம- வியப்புடன் அந்த அற்புத மனிதரைப் பார்த்தார். 'இது என்ன! சமாதியிலும், இதுவரை கண்டிராத பேரானந்தப் பரவச நிலையிலும் மூழ்கிய வராக நாம் நேற்று கண்டது இவரையா? இவரா இன்று இப்படி மிகமிகச் சாதாரண மனிதனைப்போல் நடந்துகொள்கிறார்! முதன்முறையாக எனக்கு உபதேசம்

செய்தபோது என்னைக் கடிந்து கொண்டவர் இவர்தானா? “நீ என்ன ஞானியா?” என்று கேட்டவரா இவர்? “கடவுளுக்கு உருவம் உண்டு, கடவுள் அருவமும் கூட; இரண்டும் உண்மை” என்று சொன்னவர் இவர்தானா? “இறைவனே உண்மை, உலகிலுள்ள அனைத்தும் நிலையற்றவை” என்று எனக்குச் சொன்னது இவரா? ஒரு செல்வந்தரின் வீட்டு வேலைக்காரியைப்போல் இந்த உலகத்தில் வாழுமாறு சொன்னவர் இவர்தானா? என்றெல்லாம் ம-வின் மனம் எண்ணியது.

இளைஞர்களுடன் சிரித்துக் களித்த படியே குருதேவர் ம-வை அவ்வப்போது பார்த்தார். ம-வியப்புடன் அமைதியாக உட்கார்ந்திருப்பதைப் பார்த்ததும் ராம் லாலை அழைத்து அவரிடம், ‘பார்த்தாயா? இவர்கள் எப்படியெல்லாம் சிரித்து விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்! இவனோ உம்மென்று அமர்ந்திருக்கிறான். வயது கொஞ்சம் அதிகம் அல்லவா?’ என்றார். அப்போது ம-விற்கு வயது இருபத்தேழு.

ம-வையும் நரேந்திரரையும் பார்த்து, ‘நீங்கள் இருவரும் ஆங்கிலத்தில் தர்க்கம் செய்யுங்கள். நான் கேட்கிறேன்’ என்றார்.

ம-வும் நரேந்திரரும் சிரித்தனர். பிறகு இருவரும் பேச ஆரம்பித்தனர். ஆனால் பேச்சு வங்க மொழியிலேயே நடந்தது. குருதேவரின் முன்னால் ம-வினால் தர்க்கம் செய்ய முடியவில்லை. தர்க்கம் செய்யும் மனப்பான்மை குருதேவரின் திருவருளால் ஒருவிதமாக அவரிடமிருந்து நீங்கிவிட்டது. அதன்பிறகு எப்படி தர்க்கம் செய்வார்? குருதேவர் மீண்டும் ஒருமுறை வற்புறுத்தினார் என்றாலும் இருவரும் ஆங்கிலத்தில் பேசவில்லை.

மணி ஐந்து. ம-வையும் நரேந்திரரையும் தவிர மற்ற பக்தர்கள் வீடு திரும்பினர்.

ம- கோயில் தோட்டத்தில் உலவிக் கொண்டிருந்தார். சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு குடிசையின் பக்கமாக ஹம்சபூரை நோக்கி வந்தார். அங்கே அந்தக் குளத்தின் தென்புறப் படிகளின் மேல் குருதேவர் நின்றிருந்தார்.

அப்போது குருதேவர் நரேந்திரரிடம், 'இதோ பார்! இன்னும் கொஞ்சம் அதிகமாக இங்கு வந்து போ. நீங்கள் எல்லாம் இப்போதுதான் புதிதாக வர ஆரம்பித்திருக்கிறீர்கள். அறிமுகமான பிறகு, பொதுவாக

மனிதர்கள் அடிக்கடி சந்தித்துக் கொள்
வார்கள்— புது மாப்பிள்ளையைப்போல்.
(நரேந்திரரும் ம-வும் சிரித்தனர்) என்ன,
வருவாய் அல்லவா?

நரேந்திரர் பிரம்ம சமாஜத்தைச்
சேர்ந்தவர்; வாக்குக் கொடுப்பதில் சற்றே
எச்சரிக்கையாக இருப்பவர். எனவே
சிரித்துக்கொண்டே, 'முயற்சி செய்கிறேன்'
என்றார்.

மூவரும் குடிசைப் பக்கமாக நடந்து
குருதேவரின் அறையை நோக்கி வந்தனர்.
குடிசையின் அருகில் வந்ததும் குருதேவர்
ம-வைப் பார்த்து, 'இதோ பார்! விவசாயிகள்
காளைமாடு வாங்க சந்தைக்குப்
போவார்கள். உழைக்கின்ற காளை எது,
மந்தமான காளை எது என்று அவர்களுக்கு
நன்றாகத் தெரியும். வாலுக்குக் கீழே
கையை வைப்பார்கள்; சில காளைகள் கை
பட்டாலும் அப்படியே படுத்துக் கிடக்கும்,
அவற்றை வாங்க மாட்டார்கள். வாலுக்கு
அடியில் கை வைத்ததும் எந்தக் காளை
தடார்படாரென்று துள்ளிக் குதிக்கிறதோ
அதையே விரும்புவார்கள். நரேந்திரன்
அப்படிப்பட்ட காளையைப் போன்றவன்;
துடிப்பு நிறைந்தவன்' என்றார்.

இதனைக் கூறிவிட்டுச் சிரித்தார் குருதேவர். பிறகு தொடர்ந்தார்: 'இன்னும் சிலர் இருக்கிறார்கள்— நனைந்த அவல் போன்றவர்கள்; துடிப்பில்லை, துணிச்சல் இல்லை; உள்ளே எதுவும் இல்லை.'

சந்தியாவேளை ஆயிற்று. குருதேவர் இறை எண்ணங்களில் மூழ்க ஆரம்பித்தார். ம-விடம், 'நீ நரேந்திரனிடம் பேசிப் பார். அவன் எத்தகையவன் என்பதை எனக்குச் சொல்' என்றார்.

கோயிலில் தீபாராதனை நிறைவுற்றது. சிறிது நேரம் தேடிய பிறகு ம- நரேந்திரரை முற்றத்தின் மேற்குப் பகுதியில் சந்தித்தார். இருவரும் பேச ஆரம்பித்தனர். தான் கல்லூரி மாணவன், சாதாரண பிரம்ம சமாஜத்தைச் சேர்ந்தவன் போன்ற விஷயங்களுையெல்லாம் நரேந்திரர் கூறினார்.

இரவாகிவிட்டது. ம- வீடு திரும்ப வேண்டும், ஆனால் இதுவரை அவரால் போக முடியவில்லை. ஆகவே நரேந்திரரை விட்டுவிட்டு குருதேவரைத் தேட ஆரம்பித்தார். குருதேவரின் பாடல்களைக் கேட்டு உள்ளம் பூரித்திருந்த ம- மேலும் அவரது பாடல்களைக் கேட்க விரும்பினார். பல.

இடங்களில் தேடியபின், இறுதியாக காளி கோயிலின் முன் மண்டபத்தில் அவர் நடந்துகொண்டிருப்பதைக் கண்டார். கோயிலினுள் காளியின் இரண்டு பக்கங்களிலும் விளக்குகள் எரிந்துகொண்டிருந்தன. அந்தப் பெரிய மண்டபத்திலும் மங்கிய ஒளியுடன் ஒற்றை விளக்கு ஒன்று மினுமினுத்துக் கொண்டிருந்தது. இருளும் ஒளியும் கலந்ததோர் அற்புதக் காட்சியில் மண்டபம் மிளிர்ந்தது.

ம- குருதேவரின் பாடலைக் கேட்டு தன்னை மறந்தார். மந்திரத்தில் கட்டுண்ட பாம்புபோல் ஆனார். தயக்கத்தோடு குருதேவரிடம், 'இன்று இனி ஏதாவது பாடுவீர்களா?' என்று கேட்டார். குருதேவர் சிறிதுநேரம் யோசித்துவிட்டு, 'இல்லை, இனி பாட்டு இருக்காது' என்றார். பிறகு எதையோ நினைத்துக் கொண்டவர் போல், 'ஒன்று செய், நான் கல்கத்தாவில் பலராமின் வீட்டிற்குப் போவேன். அங்கே வா. நான் பாடுவதைக் கேட்கலாம்' என்றார். ம- அப்படியே வருவதாகக் கூறினார்.

பூரீராமகிருஷ்ணர்: 'பலராம் போஸை உனக்குத் தெரியுமா?'

ம-: 'இல்லை சுவாமி, தெரியாது.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'அவரது வீடு போஸ்பாராவில் இருக்கிறது.'

ம-: 'நல்லது சுவாமி. நான் விசாரித்துக் கொள்கிறேன்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் ம-வுடன் மண்டபத்தில் நடந்துகொண்டே, 'உன்னை ஒன்று கேட்கிறேன்— என்னைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறாய்?' என்றார்.

ம- மௌனமாக இருந்தார். குருதேவர் மறுபடியும் ம-வைப் பார்த்து, 'உன்னைத் தான் கேட்கிறேன்— என்னைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறாய்? எனக்கு எத்தனை அணா ஞானம் இருக்கும்?'

ம-: 'அணா விஷயம் எல்லாம் எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் இத்தகைய ஞானத்தையோ, பிரேம பக்தியையோ, நம்பிக்கையையோ, பற்றின்மையையோ, பரந்த கருத்தையோ இதற்குமுன்பு நான் எங்குமே கண்டதில்லை.'

இதைக் கேட்டு குருதேவர் சிரித்தார்.

அதன்பிறகு ம- குருதேவரின் திருமுன் வீழ்ந்து வணங்கி விடைபெற்றார்.

வாசல்வரை சென்றவர், திடீரென்று எதையோ நினைத்துக்கொண்டு மறுபடியும் திரும்பி வந்தார்.

அந்த மங்கிய ஒளியில் குருதேவர் அப்போதும் நடந்துகொண்டிருந்தார்— தன்னந்தனியாக நடந்துகொண்டிருந்தார், யாருமே அருகில் இல்லை. மிருக வேந்தனான சிங்கம் காட்டின் நடுவே தன்னந்தனியாக நடைபோடுவதுபோல் இருந்தது அந்தக் காட்சி. சிங்கம் தனிமையையே விரும்பும், தனிமையிலேயே உலவும். குருதேவரும் தம்முள் மூழ்கியவராக, யாரையும் சாராதவராக நடந்துகொண்டிருந்தார்.

ம- பிரமிப்புடன் நின்றவாறு அந்த மகாபுருஷரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (ம-விடம்): 'ஏன் திரும்பிவந்தாய்?'

ம-: 'தாங்கள் கல்கத்தாவில் வரச் சொல்லியிருக்கும் வீடு பணக்காரர் வீடாக இருக்கலாமென்று தோன்றுகிறது. என்னை உள்ளே விடுவார்களோ என்னவோ? அதனால் அங்கு வராமல் இருப்பதே நல்லது என்று நினைக்கிறேன். இங்கு வந்தே உங்களை தரிசிக்கிறேன்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'இல்லை இல்லை! ஏன் அப்படி நினைக்கிறாய்? என் பெயரைச் சொல், இன்னவரிடம் போக வேண்டும் என்று சொல். யாராவது ஒருவர் உன்னை என்னிடம் அழைத்து வருவார்.'

ம- 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று கூறி மறுபடியும் குருதேவரை வணங்கி விடை பெற்றார்.

2

வித்யாசாகரைச் சந்தித்தல்

சனிக்கிழமை, ஆகஸ்ட் 5, 1882

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் ஈசுவர சந்திர வித்யா
சாகரைச் சந்திக்க கல்கத்தாவில் அவரது
வீட்டை நோக்கி வண்டியில் சென்றுகொண்
டிருந்தார். பவநாத், ம-, ஹாஸ்ரா முதலி
யோர் உடன் சென்றனர்.

குருதேவர் ஹூக்ளி மாவட்டத்தில்
காமார்புகூர் என்ற கிராமத்தில் பிறந்தவர்.
அதன் அருகே உள்ள வீர்சிங் என்னும் கிரா
மத்தில்தான் வித்யாசாகர் பிறந்தார்.
குருதேவர் இளமையிலேயே வித்யாசாகரின்
கருணை உள்ளத்தைப்பற்றி கேள்விப்
பட்டிருந்தார். தட்சிணேசுவரக் கோயிலுக்கு
வந்த பிறகு அவருடைய பல்வேறு சிறந்த
குணங்களையும் தானதருமச் செயல்
களையும் அதிகமாகக் கேள்விப்பட்டு

அவரைக் காண வேண்டும் என்று பல நாட்களாக பெரிதும் ஆவல் கொண்டிருந்தார்.

ம-, வித்யாசாகரின் பள்ளியில் ஆசிரியராக வேலை பார்க்கிறார் என்று அறிந்ததும், 'வித்யாசாகரிடம் என்னை அழைத்துச் செல்கிறாயா? அவரைக் காண எனக்குப் பெரிதும் ஆவலாக இருக்கிறது' என்று குருதேவர் கேட்டார். வித்யாசாகரிடம் ம- இதைத் தெரிவித்தபோது அவர் மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரைச் சந்திக்க இசைந்தார். ஒரு சனிக்கிழமை மாலை நான்கு மணி அளவில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரைக் காண ஏற்பாடு செய்யும்படி கூறினார். பிறகு ம-விடம், 'ஒரே ஒரு விஷயம். எப்படிப்பட்ட பரமஹம்சர் அவர்? காவி உடை அணிந்தவரா?' என்று கேட்டார். அதற்கு ம- 'அப்படியொன்றும் இல்லை. அவர் ஓர் அற்புத மனிதர். சிவப்புக் கரை வேட்டி, சட்டை, பாலிஷ் போட்ட செருப்பு எல்லாம் அணிகிறார். ராணி ராசமணியின் காளிகோயிலில் ஓர் அறையில் வசித்து வருகிறார். அந்த அறையில் கட்டில் உண்டு, பாய் உண்டு, அதன்மேல் மெத்தை உள்ளது; கொசுவலையும் உள்ளது. மெத்தையில்

அவர் தூங்குகிறார். புற அடையாளங்கள் எதுவும் இல்லை. ஆனால் கடவுளைத் தவிர அவருக்கு வேறு எதுவும் தெரியாது, இரவும் பகலும் இறை நினைவிலேயே வாழ்கிறார்' என்றார்.

தட்சிணேசுவரக் காளிகோயிலிலிருந்து புறப்பட்ட வண்டி பாலத்தைக் கடந்து சியாம்பஜார் வழியாக ஆமர்ஷ்ட் வீதியை அடைந்தது. 'பாதூர்பகாணை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறோம்' என்று பக்தர்கள் கூறினார்கள். குருதேவர் ஒரு சிறுவனைப் போல் களிப்புடன் பேசிக்கொண்டே வந்தார். ஆமர்ஷ்ட் வீதி வந்ததும் திடீரென்று அவரது நிலையில் மாற்றம் ஏற்பட்டது. அவர் பரவசநிலையில் மூழ்கத் தொடங்கினார்.

வண்டி ராஜாராம் மோகன்ராயின் மாளிகை வழியாகச் சென்றுகொண்டிருந்தது. ம- குருதேவரின் பரவச நிலையைக் கவனிக்காமல் பரபரப்போடு, 'இது தான் ராம்மோகன் ராயின் வீடு' என்றார். குருதேவருக்கு அது பிடிக்கவில்லை. 'இது போன்ற பேச்சுக்கள் இப்போது பிடிக்கவில்லை' என்றார். அவர் பரவச நிலையில் ஆழ்ந்தார்.

வித்யாசாகரின் வீட்டு வாசலில் வண்டி சென்று நின்றது. குருதேவர் வண்டியிலிருந்து இறங்கினார். ம-வழிகாட்டிய படி மைதானத்தின் வழியாகச் சென்றார். முற்றத்தில் பல்வேறு பூச்செடிகள். அவற்றின் ஊடே நடந்து வரும்போது குருதேவர் தன் சட்டை பட்டனில் கைவைத்து ம-விடம், 'பட்டன் இடாமல் சட்டை திறந்திருக்கிறதே! அதில் தவறு ஒன்றும் இல்லையே!' என்று ஒரு குழந்தையைப் போல் கேட்டார். 'அதுபற்றி நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. உங்களுக்கு எதனாலும் பிரச்சினை வராது. நீங்கள் பட்டன் போட வேண்டிய அவசியமில்லை' என்று ம-பதில் கூறினார். இதைக் கேட்டதும் ஒரு குழந்தையைப்போல் நிம்மதி அடைந்தார் குருதேவர்.

மேலை நாட்டு முறையில் கட்டப் பட்ட மாடி வீடு அது. பரந்த மைதானம், நாற்புறமும் சுவர். நடுவில் வீடு. வித்யாசாகருக்கு அறுபத்திரண்டு அறுபத்து மூன்று வயது இருக்கும். குருதேவரைவிட பதினாறு பதினேழு வயது மூத்தவர்.

கைத்தறி வேட்டியும் மெல்லிய கம்பளிச் சட்டையும் அணிந்திருந்தார்.

காலில் செருப்பு. ஓரிசா மக்களைப்போல் முடி வெட்டியிருந்தார். புதிதாகக் கட்டப் பட்ட பல்வரிசைகள் பேசும்போது பளிச்சிட்டன. பெரிய தலை, எடுப்பான சற்றே சிறிய நெற்றி. பிராமணர், அதனால் பூணூல் அணிந்திருந்தார். வித்யாசாகர் பல அரிய குணங்கள் படைத்தவர்.

பக்தர்களுடன் படிகளில் ஏறி முதல் அறையில் (ஏறும்போது வடக்கு திசையில் முதல் அறை) குருதேவர் நுழைந்தார். அறையின் வடக்குப் பக்கத்தில் தெற்கே பார்த்த வண்ணம் வித்யாசாகர் அமர்ந்திருந்தார். எதிரே நீண்ட பெரிய மேஜை. அதைச் சுற்றிலும் சில நாற்காலிகள். அடுத்து ஒரு சாய்வு பெஞ்சு. வித்யாசாகருடன் சில நண்பர்கள் இருந்தனர். அவர்களோடு வித்யாசாகர் பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

குருதேவர் உள்ளே நுழைந்ததும் வித்யாசாகர் எழுந்து நின்று வரவேற்றார். குருதேவர் மேஜையின் கிழக்குப் பக்கத்தில் மேற்குமுகமாக நின்றார். இடது கையை மேஜையின் மீது வைத்துக் கொண்டு, ஏற்கனவே அறிமுகமானவர் போல் வித்யாசாகரைப் பார்த்தார்.

பரவச நிலையில் புன்முறுவல் பூத்தார். சிறிதுநேரம் அதேநிலையில் அப்படியே நின்றார். பரவச நிலையைக் கட்டுப் படுத்துவதற்காக அவ்வப்போது 'தண்ணீர் குடிக்க வேண்டும்' என்று கூறிக் கொண் டிருந்தார்.

மெள்ளமெள்ள வீட்டிலுள்ள பிள்ளை களும், உறவினர்களும், நண்பர்களும் வரத் தொடங்கினர்.

குருதேவர் பரவசநிலையில் பெஞ் சின்மீது அமர்ந்தார். படிப்பிற்காக பண உதவி கேட்டு வித்யாசாகரிடம் வந்திருந்த பதினாறு பதினேழு வயதுள்ள இளைஞன் ஒருவனும் அந்த பெஞ்சின் ஒரு பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்தான்.

குருதேவர் ஒரு ரிஷியின் அகநோக்கு உடையவர், அந்த இளைஞனின் மனப் போக்கைப் புரிந்துகொண்டார். அவனிடமிருந்து சற்று அகன்று உட்கார்ந்த அவர் பரவச நிலையிலேயே, 'அம்மா! இந்தப் பையன் மிகுந்த உலகப் பற்று உடையவனாக இருக்கிறான். இவன் உன் அவித்யை உலகைச் சேர்ந்தவன், அவித்யையின் வாரிசு இவன்' என்றார்.

வித்யாசாகர் சற்று படபடப்புடன் ஒரு வரிடம் தண்ணீர் கொண்டு வருமாறு கூறினார். பிறகு ம-விடம், 'ஏதாவது கொண்டு வந்தால் இவர் உண்பாரா?' என்று கேட்டார். 'உண்பார், கொண்டு வாருங்கள்' என்றார் ம-. உடனே வித்யாசாகரே ஆர்வத் தோடு உள்ளே சென்று சிறிது இனிப்பு களைக் கொண்டு வந்து வைத்துவிட்டு, 'இவை பர்துவானிலிருந்து வந்தவை' என்றார். குருதேவர் உண்பதற்காகச் சிறிது கொடுக்கப்பட்டது, பவநாத்திற்கும் ஹாஸ் ராவுக்கும் சிறிது கிடைத்தது. ம-விற்குக் கொடுத்தபோது வித்யாசாகர், 'அவன் இந்த வீட்டுப்பிள்ளை. அவனைக் கணக்கில் சேர்க்க வேண்டாம்' என்றார்.

குருதேவர் வித்யாசாகரிடம் பக்தனான ஓர் இளைஞனைப்பற்றி கூறினார்: 'அந்தப் பையன் அருமையானவன். பல்குந்தியைப் போன்றவன். மேல்பகுதி மணல் மூடிக்கிடக்கிறது. சிறிது தோண்டினால் போதும், தண்ணீர் ஓடுவதைக் காணலாம்'.

இனிப்பை உண்ட பிறகு, குருதேவர் புன்னகையோடு வித்யாசாகரிடம் பேசத் தொடங்கினார். இதற்குள் வீடு முழுவதும்

மக்கள் கூட்டம் நிரம்பியது. சிலர் அமர்ந்திருந்தனர், சிலர் நின்றனர்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'இன்று கடலில் வந்துசேர்ந்திருக்கிறேன். இதுவரை ஓடை, ஆறு, அதிகமாகப் போனால், நதியைப் பார்த்திருக்கிறேன். இன்று கடலையே¹ பார்க்கிறேன்!' (எல்லோரும் சிரித்தனர்.)

வித்யாசாகர் (புன்னகையோடு): 'அப்படியானால் கொஞ்சம் உப்புநீரை எடுத்துச் செல்லுங்கள். (சிரிப்பு)

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'இல்லை, இல்லை! ஏன் உப்பு நீர்? நீங்கள் அவித்யைக் கடல் அல்ல, வித்யைக் கடல்! நீங்கள் ஒரு பாற்கடல்.' (எல்லோரும் சிரித்தனர்)

வித்யாசாகர்: 'வேண்டுமானால் அப்படிச் சொல்லலாம்.'

வித்யாசாகர் மௌனமாக அமர்ந்திருந்தார். குருதேவர் தொடர்ந்து பேசலானார்:

1. வித்யாசாகரின் பெயர் ஈசுவர சந்திரர் என்பதாகும். வித்யாசாகர் (கல்விக் கடல்) என்பது பட்டப் பெயர். சாகர் என்றால் கடல். அதையே குருதேவர் இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார்.

‘நீங்கள் செய்வது சாத்வீக கர்மம், உங்கள் ரஜஸ்¹ சத்வம் சேர்ந்தது. சத்வ குணத்திலிருந்து கருணை பிறக்கிறது. பிறர்மீது கொண்ட பரிவின் காரணமாக செய்யப்பட்டாலும், செயல் என்றாலே அது ரஜோகுணம்தான். ஆனால் உங்களுடையது சத்வத்தின் ரஜஸ். அதனால் குற்றமில்லை.

‘சுகதேவர் போன்றோர் உலகிற்கு போதிப்பதற்காக, கடவுளைப்பற்றி உபதேசிப்பதற்காக கருணையை வைத்திருந்தனர். நீங்கள் உணவும் கல்வியும் தருகிறீர்கள். அதுவும் நல்லதுதான். பற்றின்றி வேலை செய்ய முடியுமானால் இறையனுபூதி உண்டாகும். ஆனால் சிலர் புகழுக்காக வேலை செய்கிறார்கள். சிலர்

1. சத்வம் (அமைதி நிலை), ரஜஸ் (செயல் படுநிலை), தமஸ் (மந்த நிலை) என்பவை மூன்று குணங்கள். ஒரு செயல் ஆசை வசப்பட்டும் (தமஸ்) செய்யப்படலாம்; பிறர்மீது கொண்ட பரிவின் காரணமாகவும் (சத்வம்) செய்யப்படலாம். முன்னது தளையில் ஆழ்த்தும், பின்னது மனத் தூய்மைக்கு வழிவகுக்கும். வித்யாசாகர் செய்கின்ற பணிகள் இரண்டாம் வகையைச் சார்ந்தவை என்பது இதன் பொருள்.

புண்ணியம் சம்பாதிப்பதற்காகச் செய்கிறார்கள். இவை பற்றின்றிச் செய்யப்படுபவை அல்ல.

வெற்றுப் பண்டிதர்கள் அரை வேக்காட்டு விஷயங்களைப் படிக்கிறார்கள்; அவர்கள் இங்குமில்லை, அங்குமில்லை. கழுகுகள் மிக உயரத்தில் பறக்கின்றன. ஆனால் அவைகளின் பார்வை சவக்குழியில். வெறும் பண்டிதர்கள் இருக்கிறார்களே, அவர்கள் பெயருக்குத்தான் பண்டிதர்கள், ஆனால் காமினீ-காஞ்சனத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கிறார்கள்; கழுகைப் போல் அழுகிய பிணக்குழியை நாடுகிறார்கள். உலகத்தின் அவித்யைப் பகுதியைப் பற்றிப்பிடித்திருக்கிறார்கள் இவர்கள். தயை, பக்தி, வைராக்கியம் போன்றவை வித்யையின் மகிமைகள்.'

வித்யாசாகர் மௌனமாக கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். எல்லோரும் ஒரே நோக்குடன் குருதேவர் என்னும் அந்த ஆனந்த மூர்த்தியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்; அவருடைய அமுதமொழிகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

வித்யாசாகர் பெரிய பண்டிதர்.

வித்யாசாகர் பிறருக்கு மத விஷயமாக அறிவுரைகள் வழங்குவதில்லை. ஒருமுறை ம- அவரிடம், 'இந்துமத தரிசனங்களைப் பற்றி உங்கள் கருத்து என்ன?' என்று கேட்டார். அதற்கு அவர், 'அவை எதை விளக்க முயல்கின்றனவோ அதில் வெற்றி பெறவில்லை என்றுதான் எனக்குத் தோன்றுகிறது' என்று கூறினார். மற்ற இந்துக்களைப் போலவே சிராத்தம் போன்ற எல்லா சடங்குகளையும் சம்பிரதாயங்களையும் செய்தார், பூணூல் அணிந்திருந்தார்.

வேறொரு சமயம் கடவுளைப்பற்றி அவருடைய கருத்து என்ன என்று ம- கேட்டபோது வித்யாசாகர், 'கடவுளை அறிவது என்பது இயலாத காரியம். அப்படியானால் செய்ய வேண்டியது என்ன? நாம் எதைச் செய்தால் எல்லோரும் நம்மைப் பின்பற்றி, அதன்மூலம் இந்த உலகமே சொர்க்கமாகுமோ அதைச் செய்ய வேண்டும். இதுதான் நாம் செய்ய வேண்டியது என்று நினைக்கிறேன். உலகிற்கு எதனால் நன்மை உண்டாகுமோ அதைச் செய்ய எல்லோரும் முயல வேண்டும்' என்று பதிலளித்தார்.

இதுவரை வித்யை, அவித்யைபற்றி பேசிக் கொண்டிருந்த குருதேவர் பிரம்ம ஞானத்தைப்பற்றி பேசத் தொடங்கினார்:

‘வித்யை மற்றும் அவித்யைக்கு அப்பாற்பட்டது பிரம்மம். அது மாயையைக் கடந்தது.

‘இந்த உலகில் வித்யா மாயை, அவித்யா மாயை இரண்டும் இருக்கின்றன; ஞானமும் பக்தியும் இருக்கின்றன, காமமும் பணத்தாசையும் இருக்கின்றன. உண்மை உள்ளது, உண்மையற்றதும் உள்ளது. நல்லது உண்டு, தீயதும் உண்டு. ஆனால் பிரம்மம் இவற்றால் தொடர்படாதது. நல்லதும் தீயதும் உயிர்களுடன் தொடர்புடையவை, உண்மை-உண்மையற்றது எல்லாம் உயிர்களுக்கே. இவற்றால் பிரம்மத்திற்கு எதுவும் ஆவதில்லை. விளக்கின் வெளிச்சத்தில் ஒருவன் பாகவதம் படிக்கிறான். மற்றொருவன் திருட்டுக் கையெழுத்துப் போடுகிறான். ஆனால் விளக்கு இவற்றால் பாதிக்கப்படுவதில்லை. சூரியன் நல்லவனுக்கும் ஒளி தருகிறான், தீயவர்களுக்கும் ஒளி தருகிறான்.

‘அப்படியென்றால் துன்பம், பாவம், அமைதியின்மை இவையெல்லாம் என்ன என்று நீங்கள் கேட்கலாம். அதற்கு விடை இதுதான்: இவையெல்லாம் உயிர்களுக்கே; பிரம்மம் இவை எவற்றாலும் பாதிக்கப் படுவதில்லை. பாம்பில் விஷம் இருக்கிறது. பாம்பு ஒருவனைக் கடித்தால் அவன் இறந்துவிடுவான், ஆனால் பாம்பிற்கு ஒன்றும் நேர்வதில்லை.

‘பிரம்மம் என்றால் என்ன என்பதைச் சொற்களால் விளக்க இயலாது. எல்லா பொருட்களும் எச்சிலாக்கப்பட்டு விட்டன. வேதம், புராணம், தந்திரம், ஆறு தரிசனங்கள் எல்லாம் எச்சிலாகிவிட்டன, நாக்கால் தீண்டப்பட்டு விட்டன, வாயால் சொல்லப்பட்டு விட்டன; அதனால் எச்சிலாகிவிட்டன. ஆனால் ஒன்று மட்டும் எச்சிலாகவில்லை. அதுதான் பிரம்மம். பிரம்மம் என்பது எது என்பது இன்றுவரையாராலும் சொல்லப்படவில்லை.’

வித்யாசாகர் (நண்பர்களிடம்): ‘ஆ! இது ஓர் அற்புதக் கருத்து. இன்று ஒரு புதிய விஷயத்தைக் கற்றுக் கொண்டேன்.’

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'ஒருவருக்கு இரண்டு பிள்ளைகள். பிரம்ம வித்யை பயில்வதற்காக இருவரையும் ஆசிரியரிடம் அனுப்பினார் தந்தை. சில ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அவர்கள் திரும்பி வந்தார்கள், வந்து தந்தையை வணங்கினார்கள். அவர்களுக்கு எந்த அளவிற்கு பிரம்ம ஞானம் உள்ளது, என்பதை அறிய விரும்பினார் தந்தை. மூத்தவனைப் பார்த்து, "மகனே! நீ எல்லாவற்றையும் படித்திருக்கிறாய் அல்லவா, பிரம்மத்தைப்பற்றி சொல்" என்றார். அவன் வேதத்திலிருந்து பல்வேறு சுலோகங்களை ஒப்பித்து பிரம்மத்தை விளக்க முயன்றான். தந்தை மௌனமாக அமர்ந்திருந்தார். இளைய மகனிடமும் அதே கேள்வியைக் கேட்டார் தந்தை. அவனோ தலைகுனிந்து அமைதியாக நின்றான். அவனது வாயிலிருந்து ஒரு வார்த்தையும் வரவில்லை. இதைக் கண்ட தந்தை மகிழ்ச்சியுடன் இளைய மகனிடம், "மகனே! நீதான் ஏதோ சிறிது தெரிந்து கொண்டிருக்கிறாய். பிரம்மம் எது என்பதை வார்த்தைகளால் விளக்க முடியாது" என்றார்.

'பிரம்மத்தை அறிந்துவிட்டதாக மனிதர்கள் நினைக்கிறார்கள். ஏறும்பு ஒன்று

சர்க்கரைக் குன்றிற்குச் சென்றது. ஒரே ஒரு பொடி அதன் வயிற்றை நிரப்பிவிட்டது. மற்றொரு பொடியை வாயில் எடுத்துக் கொண்டு வீட்டை நோக்கித் திரும்பியது. போகும்போது அது தனக்குள்ளே, “அடுத்த முறை வந்து சர்க்கரைக் குன்றையே தூக்கிச் செல்வேன்” என்று எண்ணிக்கொண்டது. சாதாரண மனிதர்கள் இப்படியெல்லாம் தான் நினைக்கின்றனர். பிரம்மம் வாக்கிற்கும் மனத்திற்கும் அப்பாற்பட்டது என்பதை அவர்கள் அறிவதில்லை. யாராக இருந்தாலும் எவ்வளவு பெரியவனாக இருந்தாலும் பிரம்மத்தைப்பற்றி அவன் என்னதான் அறிந்துவிடுவான்! சுகதேவர் போன்றோர் சற்று பெரிய எறும்புகள்—மிஞ்சிப்போனால் எட்டு பத்து பொடிகளைத்தான் கொண்டு வந்திருப்பார்கள், அவ்வளவுதான்.

‘ஆனால் வேதங்களிலும் புராணங்களிலும் கூறப்பட்டுள்ளதே, அது எப்படி தெரியுமா? ஒருவன் கடலைப் பார்த்து விட்டு வந்தான். அவனிடம் ஒருவன், “கடல் எப்படி இருந்தது?” என்று கேட்கிறான். மற்றவன் வாயை ஆவென்று திறந்து, “ஆ, அதை என்னவென்று

சொல்வேன்! அப்பப்பா! எவ்வளவு பெரிய அலைகள்! எப்பேர்ப்பட்ட பயங்கர ஓசை!” என்று சொல்வான். பிரம்மத்தைப்பற்றி சொல்லப்பட்டிருப்பது இப்படித்தான். அவர் ஆனந்தமயமானவர், சச்சிதானந்த வடிவினர் என்று வேதங்கள் கூறுகின்றன.

‘சுகர் முதலான மகா முனிவர்கள் பிரம்மமாகிய கடலின் கரையில் நின்று கொண்டு அதைப் பார்த்தார்கள், தொட்டார்கள். ஒருசிலரின் கருத்துப்படி அவர்கள் அந்தக் கடலில் இறங்கவே இல்லை. அதில் இறங்கினால் மீண்டுவர வழியில்லை.

‘சமாதிநிலையில் பிரம்ம ஞானம் ஏற்படுகிறது, பிரம்மதரிசனம் கிடைக்கிறது. அந்த நிலையில் சிந்தனை முற்றிலுமாக நின்று விடுகிறது, மனிதன் மௌனியாகி விடுகிறான். பிரம்மம் என்றால் என்ன என்பதை விளக்கக்கூறும் ஆற்றல் அவனுக்கு இருப்பதில்லை.

‘உப்பு பொம்மை ஒன்று கடலின் ஆழத்தை அளக்கச் சென்றது. (எல்லோரும் சிரித்தனர்) கடலின் ஆழம் எவ்வளவு என்று எல்லோருக்கும் சொல்ல அது ஆசைப்பட்டது. அதனால் சொல்ல முடியுமா?

இறங்கியதும் கரைந்துவிட்டதே! யார் வந்து கடலின் ஆழத்தைச் சொல்வது?

ஒரு பக்தர்: 'சமாதியில் பிரம்ம ஞானத்தை அடைந்த மனிதனால் பேச முடியாதா?'

பூரீராமகிருஷ்ணர்: 'சங்கராச்சாரியார் மக்களுக்கு போதிப்பதற்காக வித்யை-நான்-உணர்வை வைத்திருந்தார். பிரம்ம தரிசனம் கிடைத்தால் மனிதன் மௌனியாகி விடுகிறான். தரிசனம் பெறாத வரையில்தான் பேச்சும் ஆராய்ச்சியும் எல்லாம்.

'வெண்ணெயை உருக்கும்போது, அது பக்குவமாகும்வரை உஸ் என்ற சத்தம் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும். உருகி நெய் யாகிய பின் ஓசை வருவதில்லை. அதில் பூரி தட்டிப் போட்டால் மீண்டும் உஸ் என்று சத்தம் எழும். பூரி பொரிந்து பக்குவமானதும் ஓசை நின்றுவிடும். அதுபோல் சமாதிநிலையை அடைந்தவன் பிறருக்குப் போதிப்பதற்காக கீழே இறங்கி வருகிறான், பேசுகிறான்.

'தேனீ, பூவில் உட்காராதவரை ரீங்கார மிடுகிறது. பூவில் அமர்ந்து தேனைப் பருகத் தொடங்கியதும் மௌனமாகிவிடுகிறது.

தேனைக் குடித்த வெறியில் சிலவேளைகளில் மறுபடியும் ரீங்காரமிட ஆரம்பிக்கிறது.

‘குடத்தைக் குளத்திற்குக் கொண்டு சென்று நீர் நிறைக்கும்போது பக்பக்கென்று சத்தம் வரும். குடம் நிறைந்தால் சத்தம் நின்றுவிடுகிறது. (எல்லோரும் சிரித்தனர்) ஆனால் அந்தக் குடத்திலிருந்து வேறு இடத்தில் தண்ணீரை ஊற்றினால் மீண்டும் சத்தம் வரும். (சிரிப்பு)

‘ரிஷிகள் பிரம்ம ஞானம் பெற்றிருந்தனர். உலகியல் ஆசையின் சுவடு இருந்தால்கூட இந்த பிரம்ம ஞானம் கிடைக்காது. ரிஷிகள் எவ்வளவு பாடுபட்டார்கள்! அதிகாலையில் ஆசிரமத்தை விட்டுச் செல்வார்கள். தனிமையில் அமர்ந்து நாள் முழுவதும் தியானம் செய்வார்கள், சிந்திப்பார்கள். இரவில் ஆசிரமத்திற்குத் திரும்பி கொஞ்சம் பழமோகிழங்கோ சாப்பிடுவார்கள். பார்ப்பது, கேட்பது, தொடுவது முதலான விஷயங்களிலிருந்து மனத்தை விலக்கி வைத்திருந்தார்கள். அதனால்தான் சரியான பிரம்ம உணர்வை அவர்களால் பெற முடிந்தது.

‘கலியுகத்தில் மனிதன் உணவை நம்பி இருக்கிறான், அதனால்தான் உடலுணர்வு நீங்குவதில்லை. இந்த நிலையில் ஸோஹம் (நானே அவன்) என்று சொல்வது நல்லதல்ல. அவன் செய்யாத காரியம் எதுவும் இல்லை, இதில் “நானே பிரம்மம்” என்று சொல்வது சரியல்ல. யாரால் பற்றை விட முடியவில்லையோ, என்னதான் முயன்றாலும் யாருடைய “நான்” போக வில்லையோ அவர்களுக்கு “நான் சேவகன்” “நான் பக்தன்” என்ற பாவனை நல்லது. பக்தி நெறியின்மூலமும் அவரை அடையலாம்.

‘ஞானி “இதுவல்ல, இதுவல்ல” என்று பகுத்தறிந்து உலகப் பொருட்கள் மீதுள்ள பற்றை விடுகிறான், அப்போது தான் அவனால் பிரம்மத்தை அறிய முடியும். படிகள் ஒவ்வொன்றாகக் கடந்து மாடியை அடைவது போன்றது இது. ஆனால் விஞ்ஞானி அவருடன் பேசுகிறான், மேலும் சிலவற்றைக் காண்கிறான். செங்கல், சுண்ணாம்பு, காரை போன்ற எந்தப் பொருட்களால் மாடி கட்டப்பட்டிருக்கிறதோ அதே பொருட்களால்தான் படிகளும் கட்டப்பட்டிருப்பதை அவன்

காண்கிறான். “இதுவல்ல, இதுவல்ல” என்னும் வழியின்மூலம் யாரை பிரம்மம் என்று அறிந்தானோ, அவரே இந்த அண்ட சராசரங்களாகவும் உயிர்களாகவும் ஆகியிருக்கிறார். நிர்க்குணமே சகுணமாகவும் இருப்பதை விஞ்ஞானி காண்கிறான்.

‘மாடியிலேயே நீண்ட காலம் தங்க முடியாது, கீழே வந்தேயாக வேண்டும். சமாதநிலையில் பிரம்மத்தைக் கண்டவர்களும் கீழே இறங்கி வருகிறார்கள்; அதே பிரம்மம்தான் உலகமாகவும் உயிர்களாகவும் ஆகியிருப்பதைக் காண்கிறார்கள்.

‘ச, ரி, க, ம, ப, த, நி. ‘நி’யில் நீண்ட நேரம் நிற்க முடியாது. நான்-உணர்வு நீங்குவதில்லை; அவரே நான், அவரே உயிர்கள், உலகம் எல்லாம் என்று அப்போது விஞ்ஞானி காண்கிறான். இதுவே விஞ்ஞானம்.

‘ஞானியின் பாதையும் பாதைதான். ஞானமும் பக்தியும் கலந்ததும் பாதைதான். பக்தி நெறியும் பாதைதான். ஞான யோகமும் உண்மை, பக்தி நெறியும் உண்மை. எல்லா பாதைகள் வழியாகவும் இறைவனை அடையலாம். அவர் எவ்வளவு காலம் நான்-உணர்வை நம்முள்

வைக்கிறாரோ, அதுவரை பக்தி நெறிதான் சுலபமானது.

‘பிரம்மம் மேருமலையைப்போல் அசைவற்றது, செயலற்றது என்று காண்கிறான் விஞ்ஞானி. இந்த உலகம் இறைவனின் சத்வம், ரஜஸ், தமஸ் ஆகிய மூன்று குணங்களால் உருவாகியுள்ளது. ஆனால் அவர் இவற்றுடன் சம்பந்தப் படாதவராக இருக்கிறார்.

‘யார் பிரம்மமாக இருக்கிறாரோ அவரே பகவானாகவும் இருப்பதை விஞ்ஞானி காண்கிறான். குணங்களைக் கடந்தவரான அவரே ஆறு ஐசுவரியங்கள் நிறைந்த பகவானாகவும் இருக்கிறார். உயிர்கள், உலகங்கள், மனம், புத்தி, பக்தி, வைராக்கியம், ஞானம் இவை எல்லாம் பகவானின் ஐசுவரியங்கள். (சிரித்தபடியே) வீடு, வாசல் இல்லாத பிரபு—ஒருவேளை அவன் எல்லாவற்றையும் விற்றிருக்கலாம்—ஒரு பிரபுவா? (எல்லோரும் சிரித்தனர்) இறைவன் ஆறு ஐசுவரியங்கள் உடையவர். இவை இல்லாவிட்டால் யார் அவரை மதிப்பார்கள்? (அனைவரும் சிரித்தனர்).

‘இந்த உலகம் எவ்வளவு அற்புதமாக இருக்கிறது பாருங்கள்! என்னென்ன

பொருட்கள்— சந்திரன், சூரியன், நட்சத்திரங்கள்! எத்தனை வகையான உயிரினங்கள்— பெரியவை, சிறியவை, நல்லவை, கெட்டவை; சிலரிடம் அதிக சக்தி, சிலரிடம் குறைந்த சக்தி.’

வித்யாசாகர்: ‘சிலருக்கு அதிக சக்தியையும், சிலருக்கு குறைந்த சக்தியையும் கடவுள் தருகிறாரா என்ன?

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: ‘கடவுள் எல்லா உயிர்களிலும் நிறைந்திருக்கிறார்; ஏறும்பு வரை எல்லா உயிரினங்களிலும் இருக்கிறார். ஆனால் சக்தி வெளிப்பாட்டில் வித்தியாசம் உண்டு. இல்லாவிட்டால், ஒருவன் பத்துப் பேரை அடித்து வீழ்த்துகிறான், மற்றொருவன் ஒருவனைக் கண்டே ஓடுகிறான், அது எப்படி? சக்தி வெளிப்பாட்டில் வித்தியாசம் இல்லை என்றால் உங்களை ஏன் எல்லோரும் மதிக்க வேண்டும்? உங்களுக்கு என்ன இரண்டு கொம்புகளா முளைத்திருக்கின்றன? (சிரிப்பு) உங்களிடம் பிறரைவிட அதிக படிப்பும் கருணையும் உள்ளன. அதனால்தான் மக்கள் உங்களை மதிக்கிறார்கள், பார்க்க வருகிறார்கள். இதை நீங்கள் ஒப்புக் கொள்கிறீர்களா? (வித்யாசாகர் புன்னகைத்தார்)

‘வெறும் படிப்பினால் எந்தப் பயனும் இல்லை. புத்தகம் படிப்பது கடவுளை அடைவதற்கான வழியைத் தெரிந்துகொள்வதற்காகவும் அவரை அறிவதற்காகவும் தான். ஒரு சாது புத்தகம் ஒன்று வைத்திருந்தார். அதில் என்ன இருக்கிறது என்று கேட்டபோது புத்தகத்தைத் திறந்து காட்டினார். பக்கம் பக்கமாக அதில் ஓம் ராம், ஓம் ராம் என்று மட்டுமே எழுதப்பட்டிருந்தது, வேறு எதுவும் இல்லை!

‘கீதையின் சாரம் என்ன? பத்து முறை சொன்னால் என்ன வருமோ அதுதான். கீதா, கீதா என்று பத்து தடவை சொன்னால் தாகீ, தாகீ (அதாவது த்யாகீ, த்யாகீ) என்று வரும். அதுதான் கீதையின் போதனை—‘ஏ மனிதா, எல்லாவற்றையும், தியாகம் செய்துவிட்டு, கடவுளை அடைய முயற்சி செய்.’ துறவியானாலும் சரி, இல்லறத்தானாக இருந்தாலும் சரி, மனத்திலிருந்து எல்லா பற்றுகளையும் உதற வேண்டும்.

‘சைதன்யதேவர் தென்னாட்டிற்கு யாத்திரை சென்றிருந்தபோது ஒருநாள் ஒருவன் கீதை படித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார். சற்று தூரத்தில் மற்றொருவன் கீதையைக் கேட்டபடி தேம்பித்தேம்பி

அழுதுகொண்டிருந்தான், கண்ணீர் பெருகிக் கொண்டிருந்தது. சைதன்யர் அவனது அருகே சென்று, “இதெல்லாம் உனக்குப் புரிகிறதா?” என்று கேட்டார். அதற்கு அவன், “சுவாமி, இந்த சுலோகம் அது இது என்பதெல்லாம் எனக்குச் சுத்தமாகப் புரியவில்லை” என்றான். “பின் ஏன் அழுகிறாய்?” என்று கேட்டார் சைதன்யர். அதற்கு அவன், “அர்ஜுனனின் தேர் தெரிகிறது. அதன் முன்னால் ஸ்ரீகிருஷ்ணரும் அர்ஜுனனும் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதைக் கண்டு அழுகிறேன்” என்று கூறினான்.

‘விஞ்ஞானி ஏன் பக்தி நெறியைப் பின்பற்றுகிறான்? இதற்கு விடை, நான்-உணர்வு போகாததால் என்பதுதான். சமாத்நிலையில் அது போய்விடும் என்பது உண்மை, ஆனால் மறுபடியும் வந்து விடுகிறது. சாதாரண மக்களுக்கோ நான் என்பது போவதே இல்லை. அரச மரத்தை வெட்டி எறியுங்கள், மறுநாளே அது முளைவிட்டிருக்கும்.

‘ஞானம் பெற்ற பிறகூட இந்த நான் எங்கிருந்தோ வந்து தொலைக்கிறது. கனவில் புலியைக் கண்டான், பிறகு

விழித்தான், விழித்த பின்னும் இதயம் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த நான் காரணமாகத்தான் எத்தனை துயரங்கள்!

‘ஒருசமயம் ராமர் அனுமனிடம், “நீ என்னை எப்படி கருதுகிறாய்?” என்று கேட்டார். அதற்கு அனுமன், “பிரபோ, நான்-உணர்வு இருக்கும்போது நீ பூரணன், நான் அம்சம்; நீ எஜமான், நான் சேவகன் என்று காண்கிறேன். உண்மை ஞானம் வரும்போது நீயே நான், நானே நீ என்று காண்கிறேன்” என்று கூறினார்.

‘எஜமான்-சேவகன் பாவனையே நல்லது. இந்த நான் என்பது போவதாக இல்லை, எனவே அந்தப் போக்கிரி அடிமை-நான் என்று இருக்கட்டுமே!

‘நான், எனது— இவை இரண்டும் அஞ்ஞானம். “என் வீடு” , “என் செல்வம்”, “என் படிப்பு”, “இவையெல்லாம் என் சொத்து”— இத்தகைய மனப் போக்கு அஞ்ஞானத்திலிருந்து வருகிறது. “பகவானே! நீயே இந்த உலகத்தைப் படைத்தவன்! வீடு, வாசல், மனைவி, மக்கள், வேலையாட்கள், நண்பர்கள்

சகலமும் உன்னுடையவை” —இந்த மனப்போக்கு ஞானத்திலிருந்து பிறக்கிறது.

‘மரணத்தைப்பற்றி சிந்தித்து வர வேண்டும். மரணத்திற்குப் பிறகு எதுவும் இருக்காது. வேலையின் காரணமாக மக்கள் கிராமங்களிலிருந்து கல்கத்தாவிற்கு வருவது போல், நாமும் சில கடமைகளைச் செய்வதற்காக வந்திருக்கிறோம். பணக்காரனுக்குத் தோட்டம் உள்ளது. யாராவது அதைப் பார்க்க வந்தால் தோட்டக்காரன் அவர்களிடம், “இது எங்கள் தோட்டம்”, “இது எங்கள் குளம்” என்றெல்லாம் சொல்கிறான். ஏதோ தவறுக்காக அந்த தோட்டக்காரன் வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட நேர்ந்தால் ஒரு தகர டப்பாவைக்கூட எடுத்துச் செல்ல முடியாது; காவலாளியின் துணையுடன் ரகசியமாக எடுத்துச் செல்ல வேண்டியிருக்கிறது. (அனைவரும் சிரித்தல்)

‘இறைவனைப் பகுத்தறிவினால் அறிய முடியுமா என்ன? அவருக்கு அடிமையாகி, அவரிடம் சரணாகதி அடைந்து அவரைக் கூப்பிடு. (சிரித்தபடி வித்யாசாகரிடம்) உங்கள் பாவனை என்ன?’

வித்யாசாகர்: 'தனிமையாக ஒரு நாள் அதை உங்களுக்குச் சொல்கிறேன்.' (எல்லோரும் சிரித்தனர்).

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (சிரித்துக்கொண்டு): 'கல்வி கேள்விகளினால் பகுத்தறிந்து இறைவனை அறிய முடியாது.'

'நம்பிக்கையும் பக்தியும் வேண்டும். 'இறைவனிடம் நம்பிக்கை இருந்தால் பாவம் செய்தாலும், மகா பாதகம் செய்தாலும் எதற்கும் பயப்படத் தேவையில்லை.'

'நம்பிக்கையும் பக்தியும். பக்தியால் இறைவனை மிக எளிதில் அடையலாம். அவர் பாவனையால் அடையப்படுபவர்.'

இப்படிக் கூறிக்கொண்டே குருதேவர் மறுபடியும் பாடத் தொடங்கினார்.

பாடிக் கொண்டிருக்கும்போதே குருதேவர் சமாதியில் ஆழ்ந்தார்! கூப்பிய கரங்கள், நிமிர்ந்த நிலையில் அசையாத உடல், இமைக்காத கண்கள்; கால்களைத் தொங்க விட்டுக்கொண்டு மேற்கு திசையைப் பார்த்தபடி பெஞ்சின்மீது அமர்ந்திருந்தார். எல்லோரும் மிகுந்த வியப்போடு அந்த அற்புதக் காட்சியைப் பார்த்துக்

கொண்டிருந்தனர். வித்யாசாகரும் பேச்சற்று, இமை கொட்டாமல் அவரைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

குருதேவர் சாதாரண நிலைக்குத் திரும்பினார். ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு விட்டுச் சிரித்துக்கொண்டே மறுபடியும் பேச ஆரம்பித்தார்—

‘பரவச பக்தி என்றால் இறைவனை நேசிப்பது என்பது பொருள். யார் பிரம்மமோ அவரையே தேவி என்று அழைக்கிறோம்.

‘நெருப்பும் அதன் சூடும்போல் பிரம்மமும் சக்தியும் வேறல்ல. நெருப்பு என்றவுடன் சூட்டைப் புரிந்துகொள்கிறோம், சூடு என்றால் நெருப்பை நினைத்துக் கொள்கிறோம். ஒன்றை ஒப்புக் கொண்டால் மற்றொன்றையும் ஒப்புக் கொண்டதாகிவிடுகிறது.

‘பிரம்மத்தையே அன்னை என்று அழைக்கிறோம். அன்னை ஆழ்ந்த அன்பிற்கு உகந்தவள் அல்லவா! இறைவனை நேசிக்க முடியுமானால் அவரை அடைய முடியும். பாவனை, பக்தி, அன்பு, நம்பிக்கை. மற்றொரு பாட்டைக் கேளுங்கள்.

எத்துணை பாவனை அத்துணை பக்தி
எத்துணை பக்தி அத்துணை லாபம்;

இதயநம் பிக்கை எதற்குமே வேராம்;
சதமெனக் காளித் தாயின் பதங்களாம்
அமுதக் கடலில் அகமும் ஆழ்ந்திடில்
பூஜையும் வேறாமமும் யாகமும் யஜ்ஞமும்
தேசம் தனிலே தேவையே இல்லை!

‘மனம் இறைவனில் லயித்துவிட
வேண்டும், அவரை ஆழ்ந்து நேசிக்க
வேண்டும். அவர் ‘அமுதக் கடல்’
அல்லவா! அதில் மூழ்கினால் மனிதன்
இறப்பதில்லை, சாகா நிலையை அடை
கிறான்.

(வித்யாசாகரிடம்) ‘நீங்கள் செய்பவை
எல்லாம் நல்ல காரியங்கள். “நான் செய்
கிறேன்” என்ற அகங்காரத்தை விட்டு
விட்டு பற்றின்றிச் செய்ய முடியுமானால்
மிகவும் நல்லது. பற்றின்றிப் பணி செய்யுந்
தோறும் இறைவனிடம் பக்தியும் அன்பும்
உண்டாகிறது. இத்தகைய பணி செய்வதன்
மூலம் இறையனுபூதி வாய்க்கிறது.

‘ஆனால் இறைவனிடம் பக்தியும்
அன்பும் வளர்கின்ற அளவிற்கு உங்கள்
கடமைகள் குறையும். மருமகள் கருவுற்
றால் மாமியார் அவளுடைய வேலைகளைக்

குறைக்கிறாள். மாதங்கள் செல்லச்செல்ல வேலைகளைக் குறைத்துக்கொண்டே போகிறாள். பத்தாவது மாதம் ஆகிவிட்டால் அவளுக்கு எந்த வேலையும் கொடுக்க மாட்டாள்— குழந்தைக்கு ஏதாவது கெடுதல் விளைந்துவிடக் கூடாதே, பிள்ளைப் பேற்றின்போது தொல்லைகள் ஏற்படக் கூடாதே என்றுதான். (சிரிப்பு)

‘நீங்கள் செய்யும் பணிகளால் உங்களுக்கு நன்மை உண்டாகிறது. பற்றின்றிப் பணி செய்வதால் மனம் தூய்மையாகிறது; உங்களுக்கு இறைவனிடம் அன்பு பிறக்கிறது, அன்பு ஏற்பட்டால் அவரைக் காண முடியும்.

‘மனிதர்களால் உலகிற்கு உதவ முடியாது. அவரே உதவுகிறார்; சந்திர சூரியர்களைப் படைத்தவர் யாரோ, தாய் தந்தையர் உள்ளத்தில் பாசத்தை வைத்தவர் யாரோ, மேலோரின் உள்ளத்தில் கருணையை வைத்தவர் யாரோ, சாதுக்கள் மற்றும் பக்தர்களின் மனத்தில் பக்தியை வைத்தவர் யாரோ அவரே செய்கிறார். ஆசைகள் இன்றி யார் வேலை செய்கிறானோ, அவன் தனக்கே நன்மை செய்கிறான்.

‘உள்ளே பொன் உள்ளது, அது இன்னும் உங்களுக்குத் தெரியவில்லை. மண்ணால் சிறிது மூடப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு முறை தெரிந்துவிட்டால் எல்லா வேலைகளும் குறைந்துவிடும். மருமகளுக்குக் குழந்தை பிறந்துவிட்டால், குழந்தையைப் பார்த்துக் கொள்வதும், அதைக் கொஞ்சுவதும் குலவுவதும் தான் அவளுடைய வேலை. வீட்டு வேலை எதையும் மாமியார் அவளுக்குக் கொடுப்பதில்லை.

‘பற்றின்றி வேலை செய்தால் இறைவனிடம் அன்பு ஏற்படும்; படிப்படியாக அவரது அருளால் அவரது காட்சியையும் பெறலாம். இறைவனைக் காண முடியும்! அவருடன் பேச முடியும். நான் இப்போது எப்படி உங்களுடன் பேசிக் கொண்டிருக்கிறேனோ அதுபோல் அவருடன் பேசமுடியும்!’ (திகைப்புடன் அனைவரும் மௌனமாக இருந்தனர்)

எந்தப் பேச்சுமின்றி ஆடாமல் அசையாமல் அனைவரும் இந்த அமுதமொழிகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர். கலைமகளே குருதேவரின் நாவில் தோன்றி, வித்யாசாகரை முன்வைத்து, உலக மக்களின்

நன்மைக்காகப் பேசிக் கொண்டிருப்பது போல் தோன்றியது.

இரவாகிவிட்டது. ஒன்பது மணி. குருதேவர் இன்னும் சிறிதுநேரத்தில் விடைபெறுவதாக இருந்தார்.

பூரீராமகிருஷ்ணர் (சிரித்தவாறே வித்யாசாகரிடம்): 'நான் எதையும் சொல்லியிருக்கத் தேவையில்லை, நான் கூறியவையெல்லாம் உங்களுக்குத் தெரிந்தவைதான், ஆனால் உங்கள் நினைவில் இல்லை. வருணதேவனின் கருவூலத்தில் எவ்வளவோ ரத்தினங்கள் உள்ளன, ஆனால் வருணனுக்கு நினைவில்லை.'

வித்யாசாகர் (சிரித்துக்கொண்டே): 'நீங்கள் வேண்டுமானால் அப்படிக்கூறலாம்.'

பூரீராமகிருஷ்ணர் (சிரித்துக்கொண்டே): 'ஆமாம். பல பணக்காரர்களுக்குத் தங்கள் வேலைக்காரர்களின் பெயர்கூட தெரிவதில்லை; (எல்லோரும் சிரித்தனர்) வீட்டில் எங்கே என்ன விலைஉயர்ந்த பொருட்கள் இருக்கின்றன என்பதும் அவர்களுக்குத் தெரியாது'.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் அமுதமொழி களைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த எல்லோரும் மகிழ்ந்தனர். குருதேவர் மறுபடியும் வித்யாசாகரிடம் பேசத் தொடங்கினார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (சிரித்துக் கொண்டே): 'ஒருமுறை தோட்டத்தைப் பார்ப்பதற்கு வாருங்களேன், ராசமணியின் தோட்டம் மிக அழகான இடம்.'

வித்யாசாகர்: 'நிச்சயமாக வருகிறேன். நீங்கள் வந்திருக்கிறீர்கள், நான் வராமல் இருப்பேனா?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'என்னைக் காணவா? சீ சீ!'

வித்யாசாகர்: 'என்ன, ஏன் அப்படி சொல் கிறீர்கள்? எனக்குப் புரியவையுங்கள்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (சிரித்துக் கொண்டே): 'நாங்கள் சின்னஞ்சிறு படகுகள். (எல் லோரும் சிரித்தனர்) ஓடையிலும் ஆற்றி லும் செல்லலாம்; பெரிய நதியிலும் செல்லலாம். ஆனால் நீங்களோ கப்பல். வந்து சேற்றில் மாட்டிக் கொண்டால்...'

எல்லோரும் சிரித்தனர், குருதேவரும் சிரித்தார். வித்யாசாகர் சிரித்த முகத்தோடு மௌனமாக இருந்தார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (சிரித்தபடி):
'ஆனால் இப்போது கப்பல்களும் வர
முடியும்.'

வித்யாசாகர் (சிரித்துக்கொண்டே):
'ஆமாம், ஆமாம். இது மழைக்காலம்
அல்லவா!' (எல்லோரும் சிரித்தனர்)

ம- (தனக்குள்): 'ஆம், புதியதோர்
அன்பு மழை. புதியகாதலின்போது மானம்,
அவமானம் எதுவும் இருக்காதுதானே!'

குருதேவர் பக்தர்களுடன் புறப்பட
லானார். வித்யாசாகர் தம் சுற்றத்தாருடன்
எழுந்து நின்றார். அவர்கள் அவரை
வண்டியில் அனுப்பி வைப்பார்கள்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் இன்னும் எதற்காக
நின்று கொண்டிருக்கிறார்? மூலமந்திரத்தை
ஜபிக்கிறார், ஜபித்தவாறே பரவச நிலையை
அடைந்துவிட்டார். நிபந்தனையின்றி
அருள் வழங்கும் கருணைக் கடல் அவர்!
புறப்படுமுன், சான்றோரான வித்யாசாகரின்
ஆன்மீக மேன்மைக்காக தேவியிடம்
பிரார்த்தனை செய்கிறார் போலும்!

வித்யாசாகர் கையில் விளக்கேந்தி
உறவினர் மற்றும் நண்பர்களுடன் வழி
காட்டிக்கொண்டு முன்னே சென்றார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் பக்தர்களுடன் வாசலை அடைந்தார். அங்கே ஓர் அழகான காட்சியை கண்டு அனைவரும் அப்படியே நின்றனர். முப்பத்தாறு முப்பத்தேழு வயது மதிக்கத்தக்க ஒருவர் அங்கு நின்றனாகொண்டிருந்தார். வங்க நாட்டு உடை தரித்திருந்தார், தாடி வைத்திருந்தார். சீக்கியரைப் போன்ற தலைப்பாகை, சட்டை முதலிய வற்றை அணிந்திருந்தார். காலுறையும் அணிந்திருந்தார். மேல்துண்டு எதுவும் இல்லை. குருதேவரைக் கண்டவுடன் அவரது திருவடிகளில் நெடுஞ்சாண்கிடை யாக வீழ்ந்து வணங்கினார். அவர் எழுந்ததும் குருதேவர் அவரிடம், 'ஓ பலராம்! நீங்களா, இந்த இரவில்?' என்று கேட்டார்.

பலராம் (சிரித்துக்கொண்டே): 'நான் வந்து நீண்ட நேரமாகிவிட்டது. இங்கேயே நின்றனாகொண்டிருந்தேன்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'ஏன் உள்ளே வரவில்லை?'

பலராம்: 'எல்லோரும் உங்கள் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள், நடுவிலே வந்து இடையூறு செய்வதா?'

குருதேவர் பக்தர்களுடன் வண்டியில் ஏறிக்கொண்டார்.

வித்யாசாகர் (ம-விடம் தாழ்ந்த குரலில்) 'வாடகை கொடுக்கட்டுமா?'

ம-: 'வேண்டாம். ஏற்கனவே கொடுத்தாகிவிட்டது.'

வித்யாசாகரும் பிறரும் குருதேவரை வணங்கினர். வண்டி தட்சிணேசுவரக் காளி கோயிலை நோக்கிச் செல்ல ஆரம்பித்தது. வண்டி செல்வதைப் பார்த்தபடி அனைவரும் நீண்ட நேரம் நின்றுகொண்டிருந்தார்கள்.

3

இல்லறத்தார்க்கு அறிவுரை

வியாழன், ஆகஸ்ட் 24, 1882

தட்சிணேசுவரக் காளிகோயில். தமது அறைக்கு வடகிழக்கில் உள்ள நீண்ட வராந்தாவில் நின்றுகொண்டு குருதேவர் ஹாஸ்ராவுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தார். மவந்து அவரது தாமரைத் திருப்பாதங்களை வணங்கினார்.

குருதேவர் மலர்ந்த முகத்துடன் ம-விடம் கூறினார்: 'இன்னும் ஓரிரு முறை வித்யாசாகரைச் சந்திக்க வேண்டும். ஓவியன் படம் வரையும்போது முதலில் கோடுகளை மிகுந்த கவனத்தோடு வரைந்து கொள்கிறான். பிறகு நிதானமாக வண்ணம் தீட்டுகிறான். அதுபோல், சிலைகள் செய்பவர்கள் முதலில் களிமண்ணில்

மொட்டையாக உருவம் செய்துகொள்
வார்கள், பிறகு நுணுக்க வேலைகள், பிறகு
சுண்ணாம்பு அடிப்பார்கள், இறுதியாக
வண்ணம் பூசுதல். இவையெல்லாம்
ஒன்றன்பின் ஒன்றாக செய்யப்பட
வேண்டும்.

‘வித்யாசாகருக்கு எல்லாம் தயாராக
உள்ளது, ஆனால் மூடிக் கிடக்கிறது,
அவ்வளவுதான். எவ்வளவோ நற்பணி
களைச் செய்கிறார். ஆனால் தன்னுள் என்ன
உள்ளது என்பதை அவர் அறியவில்லை.
உள்ளே தங்கம் மறைந்திருக்கிறது, உள்ளே
இறைவன் இருக்கிறார் என்பதை அறிந்து
கொள்ள முடிந்தால் பணிகளை எல்லாம்
விட்டுவிட்டு, உள்ளம் உருகிக் கடவுளை
அழைக்க ஆசைப்படுவார்.’

சிறிதுநேரம் நின்றுகொண்டும், சிறிது
நேரம் நடந்து கொண்டும் குருதேவர்
ம-விடம் பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: ‘உள்ளே என்ன
இருக்கிறது என்பதை அறிய சிறிது
சாதனைகள் செய்ய வேண்டும்.’

ம-: ‘எப்போதும் சாதனைகள் செய்ய
வேண்டுமா?’

பூரீராமகிருஷ்ணர்: 'இல்லை. ஆனால் ஆரம்ப காலத்தில் சற்று முட்டி மோதித்தான் தீர வேண்டும். பிறகு அவ்வளவு கஷ்டப்பட வேண்டாம். படகு அலைகள், புயல், சுழற்காற்று போன்றவற்றை எதிர்கொள்ள நேரிடும்போதும், வளைவுகளில் செல்ல நேரும்போது படகோட்டி எழுந்து நின்று துடுப்பைக் கவனமாகப் பிடிக்க வேண்டும். இவற்றைக் கடந்துவிட்டால் பிறகு அத் தனை சிரமப்பட வேண்டாம். வளைவைக் கடந்தாகிவிட்டது, சாதகமான காற்று வீசுகிறது என்று கண்டால் படகோட்டி ஓய்வாக உட்கார்ந்துகொள்கிறான். துடுப்பில் பெயருக்குக் கை வைத்திருப்பான். பிறகு பாய்மரத்தை விரிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்கிறான், சாவகாசமாக உட்கார்ந்து புகை பிடிக்க ஆரம்பிக்கிறான். காமினீ-காஞ்சனம் என்னும் அலைகளையும் புயல் களையும் சமாளித்துவிட்டால் நிம்மதி.

'சிலரிடம் யோகிக்குரிய அடையாளங்களைக் காணலாம். ஆனால் அவர்களும் எச்சரிக்கையாக இருப்பது நல்லது. காமினீ-காஞ்சனம்தான் யோகத்திற்குத் தடை. சிலர் யோகத்திலிருந்து நழுவி, வாழ்க்கைச் சுழலில் அகப்பட்டுக் கொள்கிறார்கள்—

ஒருவேளை இன்ப நுகர்ச்சியில் நாட்டம் சிறிது இருக்கலாம். அதை அனுபவித்து முடித்ததும் மீண்டும் இறைவனை நாடுவார்கள், மீண்டும் அந்த யோக நிலையை அடைவார்கள்.

‘மனம் அமைதியடையாவிட்டால் யோகம் கைகூடாது. உலகியலாகிய காற்று மனமாகிய தீபத்தை எப்போதும் அலைக் கழிக்கிறது. இந்தத் தீபம் சிறிதும் சஞ்சலப் படாமல் இருக்குமானால் சரியான யோக நிலை கைகூடி விட்டது என்று பொருள்.

‘ஆசைகளை விடுவதற்காக நான் சில நேரங்களில் ரஜேரா குணநிலையை மேற்கொண்டதுண்டு. தங்கச் சரிகையிட்ட துணி உடுத்த வேண்டும், விரலில் மோதிரம் அணிய வேண்டும், நீண்ட குழாய் கொண்ட ஹுக்காவில் புகை பிடிக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் ஒருமுறை ஆசை எழுந்தது. இவர்கள் (மதுர்பாபு) அவற்றை வாங்கித் தந்தனர். சிறிதுநேரம் எல்லாவற்றையும் அணிந்திருந்தேன். பிறகு மனத்திடம், “மனமே, தங்கச் சரிகை ஆடை என்கிறார்களே அது இதுதான்” என்று கூறிவிட்டு அதை எடுத்து தூர எறிந்தேன். அதன்பிறகு அதில் என் மனம் போகவில்லை. “மனமே,

இதன் பெயர்தான் போர்வை, இதன் பெயர்தான் மோதிரம், இதுதான் நீண்ட ஹுக்காவில் புகைபிடித்தல்'' என்று மனத்திடம் சொன்னேன். பிறகு எல்லாவற்றையும் வீசி எறிந்தேன். அதன்பிறகு என் மனத்தில் அவற்றின்மீது ஆசை தோன்றவில்லை.'

மாலைநேரம் ஆகத் தொடங்கியது. அறையின் தென் கிழக்கு வராந்தாவில் வாசலின் அருகில் குருதேவர் ம-வுடன் தனியாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (ம-விடம்): 'யோகியின் மனம் எப்போதும் இறைவனிடம் இருக்கும்; எப்போதும் ஆன்மாவிலேயே நிலைத்திருக்கும். பார்க்கும்போதே அவனை அடையாளம் கண்டுகொள்ளலாம். அவனது கண்கள், முட்டையை அடைகாக்கும் பறவையின் கண்கள்போல் எங்கேயோ பார்த்தவண்ணம் அகலத்திறந்திருக்கும்— மனம் முழுக்கமுழுக்க முட்டையின்மீது நிலைத்திருக்கும், கண்களில் ஒரு வறட்டுப் பார்வையிருக்கும். அப்படிப்பட்ட ஒரு படத்தைக் கொண்டு வந்து காட்டுகிறாயா?'

ம-: 'ஆகட்டும் சுவாமி, எங்கேயாவது கிடைக்குமா என்று பார்க்கிறேன்.'

மாலை நேரம் ஆகிவிட்டது. காளி கோயிலிலும், ராதாகாந்தர் கோயிலிலும், பிற கோயில்களிலும், அறைகளிலும் விளக்குகள் ஏற்றப்பட்டன. குருதேவர் சிறிய கட்டிலில் அமர்ந்து தேவியை தியானித்தார். பிறகு தெய்வத் திருநாமங்களை இனிமையாகப் பாடினார். அறையில் சாம்பிராணிப் புகை இடப்பட்டது, ஒரு பக்கம் விளக்குத் தண்டு ஒன்றில் அகல் விளக்கு எரிந்துகொண்டிருந்தது. சிறிது நேரத்தில் சங்கும் மணியும் முழங்கின. காளிகோயிலில் ஆரதி நடைபெற்றது. வளர்பிறை பத்தாம் நாள்; நாலாபுறமும் வெள்ளம்போல் நிலவொளிபரவியிருந்தது.

அறையில் ம- மட்டும் தரையில் உட்கார்ந்திருந்தார். குருதேவர் அவரிடம் பேசத் தொடங்கினார்—

‘பற்றின்றி வேலை செய்து வா. வித்யாசாகர் செய்கின்ற பணிகள் சிறந்தவை. அவர் பற்றின்றி பணி செய்ய முயற்சிக்கிறார்.’

ம-: ‘அப்படியே சுவாமி. வேலைகளைச் செய்துகொண்டே இறைவனை அடைய முடியுமா?

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'எல்லோரும் வேலை செய்து கொண்டுதான் இருக்கிறோம். பகவானின் நாமங்களைப் பாடுவதும் அவரது மகிமைகளைப் பேசுவதும் கூட செயல்தான். அத்வைதிகள் "நானே அவன்" என்று தியானிப்பதும் செயல்தான். மூச்சு விடுவதும் கூட செயல்தான். செயலை விட்டுவிடுவது சாத்தியமில்லை. எனவே கடமைகளைச் செய். ஆனால் பலனை இறைவனுக்கு அர்ப்பணித்துவிடு.'

ம-: 'அப்படியே செய்கிறேன். அதிகமாகப் பணம் சம்பாதிக்க நான் முயற்சி செய்யலாமா?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'தார்மீக வாழ்க்கைக் காகச் செய்யலாம். நன்றாக முயற்சி செய், ஆனால் பணம் சம்பாதிப்பது லட்சியம் அல்ல, இறைவனுக்குச் சேவை செய்வதே லட்சியம். பணத்தால் இறைவனுக்குச் சேவை நிகழுமானால் அந்தப் பணத்தில் குற்றம் இல்லை.'

ம-: 'எவ்வளவு காலம் குடும்பக் கடமைகளைச் செய்ய வேண்டும்?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'அவர்களுக்கு உணவும் உடையும் சிரமமின்றிக் கிடைக்கின்ற நிலைமை வரும்வரை. பிள்ளைகள்

சொந்தக் காலில் நிற்கும் திறமை வந்து விட்டால் அதன்பிறகு அவர்களின் பாரத்தைச் சுமக்க வேண்டியதில்லை. குஞ்சுகள் தாங்களே இரையைக் கொத்தித் தின்னக் கற்றுக் கொண்டபின், தாயிடம் உணவிற்காக வந்தால் தாய்ப் பறவை அவற்றைக் கொத்தி விரட்டிவிடும்.'

ம-: எவ்வளவு காலம் கடமைகளைச் செய்ய வேண்டும்?

பூரீராமகிருஷ்ணர்: 'காய் தோன்றியபின் பூ நிலைப்பதில்லை. இறையனுபூதி பெற்ற பின் ஒருவன் கடமைகளைச் செய்ய வேண்டியதில்லை, அதற்கு மனமும் இருக்காது.

'குடிகாரன் அளவுக்குமீறி குடித்தால், அவனால் தெளிவாக இருக்க முடியாது, இரண்டணாவிற்கு மட்டும் குடித்தானால் அவன் தனது வேலைகளையும் காரியங்களையும் நடத்திச் செல்ல முடியும். இறைவனை நோக்கிச் செல்லச் செல்ல அவர் உன் கடமைகளைக் குறைத்துக் கொண்டே வருவார். பயம் வேண்டாம்.

'இருக்கின்ற கடமைகளை முடித்து விட்டால் நிம்மதி. வீட்டுத் தலைவி

சமையலையும் சில்லறை வேலைகளையும் முடித்துவிட்டுக் குளிக்கப் போனால் திரும்ப மாட்டாள்; நீ என்னதான் கரடியாகக் கத்தினாலும் திரும்பிப் பார்க்க மாட்டாள்.’

ம-: ‘சுவாமி, இறையனுபூதி என்றால் என்ன? எது இறைக் காட்சி என்று சொல்லப் படுகிறது? அதைப் பெறுவது எப்படி?’

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: ‘இறை நெறியில் செல்பவர்களும் அவரை அடைந்தவர்களும் பல தரத்தில் உள்ளனர் என்று வைணவர்கள் கூறுகிறார்கள்— பிரவர்த்தகன், சாதகன், சித்தன், சித்தரில்சித்தன்.

‘பாதையில் அடியெடுத்து வைத்திருப்பவன் பிரவர்த்தகன் என்று சொல்லப்படுகிறான். பூஜை, ஜபம், தியானம், இறைநாமத்தையும் அவரது மகிமையையும் பாடுதல் போன்ற சாதனைகளைச் செய்து வருபவன் சாதகன். இறைவன் இருக்கிறான் என்பதை உள்ளுணர்வில் உணர்ந்தவன் சித்தன் என்று அழைக்கப்படுகிறான். வேதாந்தத்தில் ஓர் உவமை உள்ளது— வீட்டிற்குச் சொந்தக்காரன் இருட்டறையில் படுத்திருக்கிறான். இருட்டிலே தட்டுத் தடுமாறி தடவியபடி ஒருவன் அவனைத்

தேடுகிறான். சோபாவில் கை வைத்து விட்டு, “இதுவல்ல” என்கிறான், ஜன்னலைத் தொட்டுவிட்டு, “இதுவல்ல” என்கிறான், கதவைத் தொட்டுவிட்டு, “இதுவல்ல” என்கிறான். நேதி, நேதி, நேதி.¹ கடைசியாக வீட்டுக்காரனின் உடம்பின் மீது கை படுகிறது. உடனே, “இதோ, இதோ எஜமான்” என்கிறான். அதாவது, எஜமான் இருப்பதை உணர்ந்துகொண்டான். எஜமானை அடைந்தாகிவிட்டது, ஆனால் நல்ல அறிமுகம் ஏற்படவில்லை.

‘இன்னொரு பிரிவினர் உள்ளனர். அவர்களே சித்தரில்சித்தர்கள். வீட்டின் தலைவனுடன் நெருங்கிய உறவு ஏற்படுவது என்ற நிலையே தனிதான். பிரேம பக்தியின் வாயிலாக இறைவனுடன் நெருக்கமான உறவுகொள்கின்ற நிலை அது. சித்தர்கள் கடவுளை அடைந்தவர்கள் தான், சந்தேகமே இல்லை. ஆனால் சித்த சித்தர்கள் அவருடன் மிகமிக நெருக்கமாகப் பழகுபவர்கள்.

ம-: ‘சுவாமி, இந்தக் கண்களால் கடவுளைக் காணமுடியுமா?’

1. இது அல்ல, இது அல்ல, இது அல்ல.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'இந்த ஊனக் கண்களால் அவரைக்காண முடியாது. சாதனைகள் செய்துசெய்து ஒரு பிரேமை உடல் உண்டாகிறது; பிரேமைக் கண்கள், பிரேமைக் காதுகள் எல்லாம் உண்டாகின்றன. அந்தக் கண்களால் அவரைக் காணலாம், அந்தக் காதுகளால் அவரது பேச்சைக் கேட்கலாம்.

'இறைவனிடம் ஆழ்ந்த அன்பு ஏற்படாமல் இது கிடைக்காது. ஆழ்ந்த அன்பு உண்டானால் எங்கும் இறைமயமாகக் காணலாம். தீவிரமான காமாலை நோய்கண்டால் காண்பவை எல்லாம் மஞ்சளாகத் தெரியும். அப்போது "அவனே நான்" என்ற உணர்வு உண்டாகிறது. இரவுபகலாக இறைவனையே நினைத்துக் கொண்டிருந்தால் எங்கும் அவரைக் காணலாம். தீபத்தின் சுடரைச் சிறிதுநேரம் உற்றுப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தோமானால், பிறகு, பார்க்கின்ற திசைகளில் அதே தீபச்சுடரைக் காண்கிறோம் அல்லவா?'

'அந்தச் சுடர் நிஜம் அல்லவே' என்ற எண்ணம் அப்போது ம-வின் மனத்தில் எழுந்தது. பிறர் மனத்தை அறிபவரான குருதேவர் கூறினார்—

‘உணர்வுப்பொருளைச் சிந்திப்பவன் ஜடமாக மாட்டான். “இறைவனை அதிகமாகச் சிந்தித்தால் மூளை குழம்பிவிடும்” என்று சிவநாத் ஒருமுறை என்னிடம் கூறினார். அதற்கு நான் அவரிடம், “என்ன? உணர்வுப்பொருளைச் சிந்திப்பவன் உணர்வற்றவனாக ஆக முடியுமா?” என்று கேட்டேன்.’

ம-: ‘புரிகிறது, சுவாமி. நிலையற்ற எதையும் சிந்திப்பது போன்றதல்லவே இது! இறைவன் நித்திய உணர்வு வடிவினர். அவரில் மனத்தைச் செலுத்துபவன் ஏன் உணர்விழக்க வேண்டும்!’

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (மகிழ்ச்சியுடன்): ‘[நீ இவ்வாறு புரிந்துகொண்டது] அவரது அருளால்தான். அவரது அருளில்லாமல் சந்தேகங்கள் விலகாது. ஆன்ம அனுபூதி கிடைக்காவிட்டால் சந்தேகம் நீங்காது. அவரது அருள் கிடைத்துவிட்டாலோ பிறகு பயம் இல்லை. குழந்தை தந்தையின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு நடந்தால் ஒருவேளை விழ நேரலாம். ஆனால் தந்தை குழந்தையின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டால் பயம் இல்லை. இறைவனே அருள்கூர்ந்து சந்தேகங்களை விலக்கு

வாரானால், காட்சி அளிப்பாரானால் பிறகு கஷ்டமில்லை. ஆனால் ஏங்கும் மனத்துடன் அவரை அழைக்க வேண்டும், சாதனைகள் செய்ய வேண்டும். அப்போது தான் அவரது அருள் கிடைக்கும். குழந்தை கதறியபடி அங்கும்இங்கும் ஓடுவதைக் கண்டால் தாய்க்குக் கருணை பிறக்கிறது. ஒளிந்துகொண்டிருந்த அவள் வெளியே வந்து குழந்தையின் முன் நிற்கிறாள்.'

'ஆண்டவன் ஏன் நம்மை அங்கும் இங்கும் ஓடச் செய்கிறார்?' என்று மதனக்குள் நினைத்தார். குருதேவர் உடனே கூறினார்:

'நாம் அங்குமிங்கும் சற்று ஓட வேண்டும் என்பது அவருடைய விருப்பம். அப்போதுதான் சுவையாக இருக்கும். அவர் விளையாட்டாகவே இந்த உலகைப் படைத்தார். இதன் பெயர்தான் மகாமாயை. எனவே தான் அந்த சக்தி வடிவினளான தேவியிடம் சரணடைய வேண்டும். மாயை என்னும் பாசக் கயிற்றினால் அவள் நம்மைக் கட்டி யிருக்கிறாள். இந்தத் தளைகளை அறுத் தெறிய முடியுமானால் உடனே இறைக் காட்சி கிடைக்கும்.

திங்கள், அக்டோபர் 16, 1882

வரும் வியாழனன்று துர்க்கா பூஜை ஆரம்பமாகும். இன்று குருதேவர் பேரானந்தத்தில் திளைத்திருந்தார். நரேந்திரர் தட்சிணேசுவரக் கோயிலுக்கு வந்திருந்தார். மேலும் சில அந்தரங்க பக்தர்களும் இருந்தனர். குருதேவருடன் ராக்கால், ராம்லால், ஹாஸ்ரா ஆகியோர் இருந்தனர். பிரம்ம சமாஜத்தைச் சேர்ந்த ஓரிரு இளைஞர்கள் நரேந்திரருடன் வந்திருந்தனர். ம-வும் வந்திருந்தார்.

நரேந்திரர் கங்கையில் குளித்துவிட்டு குருதேவருடன் மதிய உணவு உண்டார். உணவுக்குப் பிறகு குருதேவர்தம் அறையில் படுக்கை விரிக்குமாறு கூறினார். அதில் பக்தர்கள், குறிப்பாக, நரேந்திரர் ஓய்வு பெறுவார். பாய் விரித்து, மெத்தையும் தலையணைகளும் வைக்கப்பட்டன. குருதேவர் ஒரு குழந்தையைப்போல் நரேந்திரருக்கு அருகில் படுக்கையில் உட்கார்ந்து கொண்டார். பக்தர்களிடம், குறிப்பாக நரேந்திரரிடம், அவரைப் பார்த்தபடி, மலர்ந்த முகத்துடன் ஆனந்தமாகப் பேச ஆரம்பித்தார். அவரது நிலை, அவரது

வாழ்க்கை எல்லாம் பேச்சின் இடையில் வந்தன.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (நரேந்திரர் முதலிய பக்தர்களிடம்): 'எனக்கு இந்த நிலை ஏற்பட்ட பிறகு, இறைவனைப்பற்றிய பேச்சை மட்டுமே கேட்க வேண்டும் என்று என் மனம் ஏங்கியது. எங்கே பாகவதம் கேட்கலாம், எங்கே அத்யாத்ம ராமாயணம் கேட்கலாம், எங்கே மகாபாரதம் கேட்கலாம் என்று தேடியலைந்தேன். அத்யாத்ம ராமாயணம் கேட்பதற்காக ஏடேதாவிலுள்ள கிருஷ்ண கிஷோரிடம் பல முறை சென்றதுண்டு.

'கிருஷ்ணகிஷோருக்குத்தான் எவ்வளவு ஆழ்ந்த நம்பிக்கை! அவர் பிருந்தாவனத்திற்குப் போயிருந்தார். ஒரு நாள் தாகம் ஏற்பட்டபோது ஒரு கிணற்றடிக்குச் சென்றார். அங்கே ஒருவன் நின்றுகொண்டிருந்தான். தண்ணீர் கேட்டபோது அவன், "ஐயா! நான் தாழ்ந்த ஜாதியைச் சேர்ந்தவன். நீங்களோ பிராமணர். நான் எப்படி உங்களுக்குத் தண்ணீர் தர முடியும்?" என்று கேட்டான். கிருஷ்ணகிஷோர் அவனிடம், "நீ சிவ என்று சொல். சிவசிவ என்று சொன்னாலேயே நீ தூயவன் ஆகிவிடுவாய்" என்று சொன்னார். அவன் சிவசிவ என்று

உச்சரித்தபடி அவருக்குத் தண்ணீர் கொடுத்தான். ஆசாரம் மிக்க கிருஷ்ணகிஷோரமும் அந்தத் தண்ணீரைக் குடித்தார்! என்ன நம்பிக்கை!

‘ஒருசமயம் ஏடேதா படித்துறைக்கு அருகே ஒரு சாது வந்தார். ஒருநாள் அவரைத் தரிசித்துவர நினைத்திருந்தோம். நான் காளிகோயிலில் ஹலதாரியிடம், “கிருஷ்ண கிஷோரமும் நானும் சாதுவைப் பார்க்கப் போகிறோம். நீங்கள் வருகிறீர்களா?” என்று கேட்டேன். அதற்கு அவர், “ஒரு மண்கூட்டைப் பார்க்கப் போவதால் என்ன பயன்?” என்றார். கீதை, வேதாந்தம் எல்லாம் படிப்பவர் அல்லவா, அதனால்தான் சாதுவை மண்கூடு என்று குறிப்பிட்டார்! அவர் சொன்னதை நான் கிருஷ்ணகிஷோரிடம் தெரிவித்தேன். அவருக்கு மகா கோபம் வந்துவிட்டது; “என்ன? ஹலதாரி அப்படியா சொன்னார்? யார் பகவானைச் சிந்திப்பவரோ, யார் ஸ்ரீராமபிரானை தியானிப்பவரோ, யார் அவருக்காக அனைத்தையும் துறந்தவரோ அவரது உடம்பு மண்கூடா? பக்தரின் உடம்பு உணர்வுமயமானது என்பது ஹலதாரிக்குத் தெரியாதா?” என்று கேட்டார். கிருஷ்ண

கிஷோருக்கு ஹலதாரியின்மீது வந்த கோபம் கொஞ்சநஞ்சமல்ல. பூப்பறிப்பதற்காக அவர் காளி கோயில் பூந்தோட்டத்திற்கு அடிக்கடி வருவதுண்டு. ஹலதாரியைச் சந்திக்க நேர்ந்தால்கூட முகத்தை வேறுபக்கம் திருப்பிக் கொள்வார்.

‘ஒருமுறை கிருஷ்ணகிஷோர் என்னிடம், “ஏன் பூணூலை எறிந்துவிட்டீர்கள்?” என்று கேட்டார். அந்நாளில் பெரும் புயல் காற்றைப் போன்ற ஏதோ ஒன்று என்னை எங்கெல்லாமோ அடித்துச் சென்றுகொண்டிருந்தது, அப்படியிருந்தது என் நிலை.. பழைய அடையாளம் எதுவும் மிஞ்சவில்லை, உடலுணர்வே கிடையாது. துணியே தங்கவில்லை. இதில் பூணூல் எம்மாத்திரம்? “என்னைப்போல் உங்களுக்கும் ஒருமுறை பித்து பிடிக்கட்டும். அப்போது நீங்களே புரிந்துகொள்வீர்கள்” என்று அவரிடம் கூறினேன்.

‘அப்படித்தான் நடக்கவும் செய்தது! அவருக்கும் அந்தப் பித்துப் பிடித்துக் கொண்டது. ஓர் அறையில் அமர்ந்துகொள்வார், எந்நேரமும் ஓம், ஓம் என்று ஜபிப்பார், யாருடனும் பேசுவதும் இல்லை. அவருக்கு முளை கெட்டுவிட்டது என்று

வைத்தியரை அழைத்து வந்தனர். கிருஷ்ண கிஷோர் அவரிடம், “ஐயா, என் நோயைக் குணப்படுத்தும். ஆனால் எனது ஓம் ஜபத்தை மட்டும் குணப்படுத்திவிடாதீர்” என்று சொன்னார். (அனைவரும் சிரித்தனர்)

‘ஒருநாள் அவரைச் சென்று பார்த்தேன், சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தார். “என்ன விஷயம்?” என்று கேட்டேன். “வரி வசூலிப்பவன் வந்திருந்தான், அதுதான் யோசிக்கிறேன். பணம் செலுத்தாவிட்டால் வீட்டிலுள்ள சாமான்களையெல்லாம் ஏலம் போட்டுவிடுவான்” என்று தெரிவித்தார். “சரி, அதைப்பற்றி கவலைப்படுவதனால் என்ன பயன்? அதிகப் பட்சம் அவன் பாத்திரம்பண்டங்களை மட்டும் தானே எடுத்துச் செல்ல முடியும்? கட்டி எடுத்துக் கொண்டு போகட்டும்! உங்களை எடுத்துச் செல்ல முடியாதே! நீங்கள்தான் ‘க’¹ ஆயிற்றே!” என்று நான் கூறினேன். (நரேந்திரரும் பிறரும் சிரித்தனர்) “நான் ஆகாசம் போன்றவன்” என்று கிருஷ்ணகிஷோர்

1. ஆகாயம் போன்று எங்கும் பரந்தது, எதற்கும் கட்டுப்படாது.

அடிக்கடி சொல்வார், அத்யாத்ம ராமாயணம் படிப்பவர் அல்லவா! “நீங்கள் க” என்று அவரை நான் கேலி செய்வதுண்டு. அதனால்தான், “நீங்கள் க ஆயிற்றே! வரி விதிப்பதால் உங்களை அசைத்துவிட முடியாது” என்று அன்றும் அவரிடம் சொன்னேன்.

‘இறைப்பித்து பிடித்த நாட்களில், மனத்தில் தோன்றுவதை அப்படியே சொல்லிவிடுவேன். யாரையும் மதிக்க மாட்டேன். பெரிய மனிதர்களைக் கண்டாலும் பயம் எதுவும் தோன்றியதில்லை.

‘எனக்கு இறைப்பித்து பிடித்திருந்த அந்த நாட்களில் ஒருநாள் வராக நகர் படித்துறையில் ஜய முகர்ஜியைக் கண்டேன். அவர் ஜபம் செய்துகொண்டிருந்தார். ஆனால் அவரது மனம் எங்கேயோ அலைந்துகொண்டிருந்தது. அருகில் சென்று இரண்டு அறை விட்டேன்.

‘ஒருசமயம் ராசமணி வந்திருந்தார். காளிதேவியின் திருசன்னிதிக்கு வந்தார். பூஜை வேளையில் வருவார், இரண்டொரு பாட்டுக்கள் பாடும்படி கேட்டுக் கொள்வார். அன்றும் அவ்வாறு நான் பாடினேன். ஆனால் அவர் ஏதோ சிந்தனையில் உழன்று

கொண்டிருந்தார். அவ்வளவுதான், இரண்டு அறை விட்டேன். திடுக்கிட்டுப்போன அவர் இரண்டு கைகளையும் கூப்பிக் கொண்டு அமர்ந்துவிட்டார்.¹

‘ஹலதாரியிடம், “அண்ணா! இது என்ன பழக்கம்! நான் என்ன செய்வேன்!” என்று சொன்னேன். பிறகு தேவியிடம் திரும்பத்திரும்ப பிரார்த்தனை செய்த பிறகுதான் இந்தப் பழக்கம் நீங்கியது.

‘அந்த நிலையில் இறைவனைப் பற்றிய பேச்சைத் தவிர வேறு எதுவுமே எனக்குச் சுவைக்கவில்லை. உலகியல் விஷயங்கள் காதில் விழுந்தால் உட்கார்ந்து அழுவேன். மதுர்பாபு என்னைத் தீர்த்த யாத்திரைக்கு அழைத்துச் சென்றார். காசியில் ராஜாபாபுவின் வீட்டில் சில நாட்கள் தங்கியிருந்தோம். ஒரு நாள் மதுர்பாபுவுடன் வரவேற்பறையில் அமர்ந்திருந்தேன். ராஜாபாபுவும் வேறு பலரும் இருந்தனர். அவர்கள் உலகியல் விஷயங்களைப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்— இவ்வளவு நஷ்டம், அது இது என்றெல்லாம் பேச்சுக்கள். நான் அழ ஆரம்பித்தேன்; “அம்மா! என்னை

1. குருதேவர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர், 2. 154, 155.

எங்கே அழைத்து வந்திருக்கிறாய்? ராசமணியின் கோயிலில் மகிழ்ச்சியாக இருந்தேனே! தீர்த்த யாத்திரையிலும் காமினீ-காஞ்சனம் பற்றிய பேச்சா? தட்சிணேசுவரத்தில் உலகியல் விஷயங்களைக் கேட்க வேண்டியிருக்கவில்லையே!’’ என்று முறையிட்டேன்.’

பக்தர்களை, முக்கியமாக நரேந்திரரைச் சிறிது ஓய்வுகொள்ளுமாறு கூறினார் குருதேவர். குருதேவரும் சிறிய கட்டிலில் படுத்துக்கொண்டார்.

மாலைப் பொழுது. நரேந்திரர் பாடினார். ராக்கால், லாட்டு, ம-, ஹாஸ்ரா, நரேந்திரரின் பிரம்ம சமாஜ நண்பரான பிரியர் ஆகியோர் இருந்தனர். நரேந்திரர் பாடினார், உடன் மிருதங்கமும் வாசிக்கப் பட்டது.

ஆனந்த முகத்துடன் ஆண்டவன் திருப்பெயர்
அனுதினம் நீபாடு! – அவன்
அருமை பொருந்திய நாமநல் லமுதுளம்
பொங்கிட நீபாடு!

தேனையும் மிஞ்சிய சுவைமிகும் அந்தநல்
அமுதினை நீ பருகு!— இனும்
தேசங்கள் எங்கிலும் வாழ்ந்திடும் மானுடர்க்
கன்புடன் பகிர்ந்து கொடு!

உலகியல் ஆசையால் உன் அகம் காய்ந்திடில்
ஒதுவாய் அவன்பெயரை! - அந்த
உத்தமன் நாமமே அன்பினைப் பெய்துநின்
உள்ளத்தில் குளிர்ச்சிதரும்!

அலைகிற நெஞ்சமே தினமும்அப் புனித நற்
பேரினை நீ ஓத - பல
ஆயிரம் இன்னல்கள் சூழ்ந்துனை ஆழ்த்தினும்
நிச்சயம் மறவாதே!

எந்தவோர் அபாயம் வந்துனைச் சாடினும்
இதயம் கருகாதே! - அதை
எற்றிடும் உபாயம் அவன்திரு நாமமே
இதனை மறவாதே!

வள்ளல் இறையின் நாமமாம் இடியை
வண்மையாய் லீசிடுவாய் - உன்னை
வாட்டிடும் பொல்லாத பாவத் தளைகளைக்
கணத்தில் அறுத்தழிப்பாய்!

அற்புத நிலையினில் ஆனந்த வெள்ளத்தில்
ஆடித் திளைத்தபடி - அந்த
அமுதை அருந்தியே அகத்தெழும் ஆசைகள்
தணித்திடு வோம் வாரீர்!

பாட்டு நிறைவுற்றதும் குருதேவர்
நரேந்திரரை நீண்ட நேரம் அணைத்த
வண்ணம், 'இன்று எங்களுக்கு எத்தனை
ஆனந்தம் தந்துவிட்டாய்!' என்று கூறினார்.
இன்று குருதேவரின் இதயத்தின் அன்புப்
பேருற்று மடை திறந்துகொண்டது.

மணி எட்டு இருக்கும். குருதேவர் அன்புப் பரவசத்தில் மூழ்கியவராய், வராந்தாவில் தனியாக நடந்துகொண்டிருந்தார். வடக்கு வராந்தாவிற்கு வந்தார், ஒருகோடிக்கும் மறுகோடிக்குமாக விரைவாக அடியிட்டு நடக்கலானார். இடையிடையே அம்பிகையுடன் ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

நரேந்திரர், ம-, பிரியர் மூவரும் இரவில் அங்கேயே தங்குவார்கள். நரேந்திரர் தங்குவார் என்பதால் குருதேவரின் மகிழ்ச்சி கரை காணாததாகியது.

இரவு உணவு தயாராகியது. அன்னை ஸ்ரீசாரதாதேவி நகபத்தில் வசித்துவந்தார். பக்தர்களுக்காக சப்பாத்தி, பருப்புக் குழம்பு போன்றவற்றைத் தயாரித்து அனுப்பி யிருந்தார். தென்கிழக்கு வராந்தாவில் இலைகள் போடப்பட்டன.

பக்தர்கள் அவ்வப்போது இரவில் தங்குவது வழக்கம். பக்தர்களின் உணவுச் செலவிற்காக மாதந்தோறும் சுரேந்திரர் சிறிது பணம் கொடுத்துவந்தார்.

நரேந்திரர் உட்பட பக்தர்கள் சாப்பிட ஆரம்பித்தனர். அவர்களின் அருகில் நின்று

கொண்டு, சிரித்துப் பேசி அவர்களை வயிறு நிறைய உண்ணச் செய்தார் குரு தேவர். அவர் பேரானந்தத்தில் திளைத்தவராக இருந்தார்.

சாப்பாடு முடிந்ததும் பக்தர்கள் குரு தேவரின் அறையில் தரைமீது விரிக்கப் பட்டிருந்த பாயில் அமர்ந்து ஓய்வு கொண்டனர், குருதேவருடன் உரையாடவும் செய்தனர். அது ஓர் ஆனந்தச் சந்தையாகவே இருந்தது. பேச்சிற்கு இடையில் குருதேவர் நரேந்திரரை நோக்கி, 'ஞானவானில் பிரேமையெனும் என்ற பாட்டை ஒரு தடவை பாட மாட்டாயா?' என்று கேட்டார். நரேந்திரர் பாட ஆரம்பித்தார். கூடவே பக்தர்கள் மிருதங்கம், ஜால்ரா போன்ற கருவிகளையும் இசைத்தனர். குருதேவர் பாடிக்கொண்டே ஆடினார். பக்தர்களும் அவரைச் சுற்றி ஆடினார்கள்.

இரவு பதினொரு மணி ஆகிவிட்டது. நரேந்திரரும் பிறரும் குருதேவரின் அறையில் தரைமீது படுக்கையை விரித்துப் படுத்தனர்.

பொழுது விடிந்தது. ஓரிரு பக்தர்கள் விழித்தெழுந்தனர். அறையில் ஸ்ரீராம கிருஷ்ணர் ஒரு குழந்தையைப்போல்,

ஆடையின்றி, பகவானின் பல்வேறு திருநாமங்களை ஓதியபடி நடந்துகொண்டிருந்தார். சிலவேளை கங்கை தரிசனம், சிலவேளை தெய்வத் திருவுருவப் படங்களின் அருகில் சென்று வணங்குதல், சிலவேளை இனிய குரலில் பாட்டு. சிலவேளையிலோ வேதம், புராணம், தந்திரம், கீதை, காயத்ரி, பாகவத, பக்த, பகவான் என்று உச்சரித்தார். சிலவேளை, கீதையை உள்ளத்தில் கொண்டு, 'தியாகி, தியாகி, தியாகி, தியாகி' என்று கூறினார். இன்னும் சிலவேளையில், 'நீயே இறைவன், நீயே சக்தி, நீயே தனிப் பரம்பொருள், நீயே உலகாக ஆடல் புரிபவள், நீயே இருபத்து நான்கு தத்துவங்கள்' என்று கூறினார்.

காளி கோயில் மற்றும் ராதாகாந்தர் கோயில்களில் மங்கல ஆரதி நடைபெற்றது. சங்கொலியும் மணியோசையும் காற்றில் மிதந்துவந்தன. பக்தர்கள் எழுந்து வெளியே வந்தனர். பூஜைக்காக பூ பறிக்கத் தொடங்கி விட்டிருந்தனர். நகபத்திலிருந்து காலை வேளையின் வாத்திய இன்னிசை முழங்கிக் கொண்டிருந்தது.

நரேந்திரரும் மற்ற பக்தர்களும் காலைக்கடன்களை முடித்துவிட்டு

குருதேவரிடம் வந்தனர். குருதேவர் முகத்தில் இனிய புன்னகை தவழ, தமது அறையின் வடகிழக்கு வராந்தாவின் மேற்குப் பகுதியில் நின்றுகொண்டிருந்தார்.

நரேந்திரர்: 'நானக் சம்பிரதாயத்தைச் சேர்ந்த சாதுக்கள் பஞ்சவடியில் அமர்ந்திருந்ததைக் கண்டேன்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'ஆம், அவர்கள் நேற்று வந்தார்கள். நீங்கள் எல்லோரும் பாயில் சேர்ந்து உட்காருங்கள். நான் பார்க்கிறேன்.'

பக்தர்கள் அனைவரும் பாயில் உட்கார்ந்தனர். குருதேவர் மகிழ்ச்சி பொங்க அவர்களைப் பார்த்தார். பிறகு பேசத் தொடங்கினார். நரேந்திரர் சாதனைகளைப் பற்றி பேச்சை ஆரம்பித்தார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (நரேந்திரர் முதலிய வர்களிடம்): 'பக்தியே சாரம். இறைவனை நேசித்தால் விவேகமும் வைராக்கியமும் தானாகவே வரும்.'

அப்போது அங்கு வந்த நானக் சம்பிரதாயத்தைச் சேர்ந்த சாதுக்கள், 'நமோ நாராயணாய' என்று கூறி, குருதேவரை

வணங்கினர். குருதேவர் அவர்களை அமருமாறு கேட்டுக் கொண்டார்.

பூரீராமகிருஷ்ணர்: 'கடவுளால் இயலாது எதுவும் இல்லை. அவரது இயல்பை வாக்கினால் யாராலும் விளக்க முடியாது. அவரால் எல்லாம் முடியும். இரண்டு யோகிகள் இருந்தார்கள். இருவரும் சாதனைகள் செய்தவர்கள். ஒருநாள் நாரத முனிவர் அந்த வழியாகச் சென்றார். அவர்களுக்குள் அறிமுகமான பிறகு அவர்களுள் ஒரு யோகி நாரதரைப் பார்த்து, "நீங்கள் நாராயணரிடமிருந்து வருகிறீர்கள் அல்லவா? அவர் என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறார்?" என்று கேட்டார். அதற்கு நாரதர், "அவர் ஓர் ஊசியின் காது வழியாக ஓட்டகம், யானை போன்றவற்றை நுழைத்துக் கொண்டும் வெளியே எடுத்துக் கொண்டும் இருந்ததை நான் கண்டேன்" என்று பதில் சொன்னார். இதைக் கேட்ட ஒரு யோகி, "இதிலென்ன விந்தை? அவரால் எதையும் செய்ய முடியும்" என்று கூறினார். மற்ற யோகியோ, "இது நடக்கக்கூடிய காரியமா? நீங்கள் ஒருபோதும் பகவானுடைய இருப்பிடத்திற்குச் சென்றதே இல்லை!" என்று மறுத்துக் கூறினார்.'

நரேந்திரரும் அவருடைய நண்பர்களும் குளித்துவிட்டு வந்தனர். குருதேவர் அன்புடன் நரேந்திரரிடம், 'போய் ஆலமரத்தடியில் தியானம் செய், ஆசனம் தரட்டுமா?' என்று கேட்டார்.

பத்தரை மணி. நரேந்திரரும் அவருடைய பிரம்மசமாஜ நண்பர்கள் சிலரும் பஞ்சவடியில் தியானம் செய்துகொண்டிருந்தனர். சிறிது நேரத்தில் குருதேவர் அங்கு சென்றார். ம-வும் சென்றார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (பிரம்ம சமாஜ பக்தர்களிடம்): 'தியான வேளையில் இறைவனில் ஒன்றிவிட வேண்டும். மேல் மட்டத்தில் மிதந்தால், தண்ணீரின் அடியில் உள்ள ரத்தினங்கள் கிடைக்குமா?'

இவ்வாறு கூறிவிட்டு இனிய குரலில் பாட ஆரம்பித்தார்.

மூழ்குக நெஞ்சே ஆழ்ந்து செல்லுக,
அன்னை காளியின் அரும்பெயர் ஒதியே
அளப்பரும் இதய ஆழம் தனிலே
மறைந்தொளிர் விலையுயர் மணிபல காண்பாய்!
சிலமுறை மூழ்கி பலன்பெறா வீட்டால்
அலைகடல் அடியில் மணியிலை எணாதே
தளரா உறுதியும் அடக்கமும் கொண்டு
ஆழ்ந்து மூழ்குக, அன்னை காளியின்

உறையீடம் வரும்வரை தளராது செல்க!
 ஞானமாம் கடல்தனில் நல்முத்து எத்தனையோ
 ஊனமிலா அன்புடன் விதிப்படி முயன்றிடு
 உனக்கவை கிடைப்பது நிச்சயம் ஆனால்

காமம் முதலாம் ஆறு முதலைகள்
 அங்கே உண்டு ஆயினும் தளரேல்
 தப்ப வழி உண்டு தவறாத விவேக
 மஞ்சளைப் பூசினால் மறைந்திடும் பயமெலாம்.

கடலில் அடியில் கிடப்பன எண்ணிலா
 முத்தும் பலப்பல ரத்தின மணிகளும்;
 ராம பிரசாதன்¹ நயமாய்க் கூறுவேன்
 கொண்டு வா கைநிறை மணிகளை முழுகியே!

நரேந்திரரும் அவரது நண்பர்களும்
 பஞ்சவடி மேடையிலிருந்து இறங்கி
 வந்து குருதேவரின் முன் நின்றனர்.
 குருதேவர் அவர்களோடு பேசிக்கொண்டே
 தமது அறையை நோக்கி நடக்க
 ஆரம்பித்தார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'மூழ்கும்போது
 முதலைகள் பிடித்துக் கொள்ளலாம்.
 ஆனால் மஞ்சள் பூசிக் கொண்டால்
 முதலைகள் நெருங்காது. "இதய ஆழம்
 தனிலே" காமம் முதலான ஆறு முதலைகள்
 உள்ளன. ஆனால் விவேகம், வைராக்கியம்

1. பாடலாசிரியர்.

என்னும் மஞ்சளைப் பூசிக்கொண்டால் அவை உன்னைத் தொடாது.

‘விவேகமும் வைராக்கியமும் இல்லாமல் வெறும் புலமையும் லெக்சரும் என்ன பயனைத் தரும்? இறைவனே உண்மை, மற்ற அனைத்தும் நிலையற்றவை; இருப்பவர் அவர் மட்டுமே, மற்ற எதுவும் இல்லை. இதன் பெயர்தான் விவேகம்.

‘முதலில் உன் இதயக் கோயிலில் இறைவனை எழுந்தருளச் செய். பேச்சு, பிரசங்கம் எல்லாம் வேண்டுமானால் பிறகு வைத்துக்கொள். விவேகமும் வைராக்கியமும் இல்லாமல் வெறுமனே பிரம்மம், பிரம்மம் என்று சொல்லிக் கொண்டிருப்பதனால் என்ன பயன்? அது வெறும் சங்கு முழக்கம்தான்.

‘ஒரு கிராமத்தில் பத்மலோசனன் என்ற சிறுவன் இருந்தான். ஊரார் அவனை “போதோ, போதோ” என்று அழைப்பார்கள். பாழடைந்த கோயில் ஒன்று அந்தக் கிராமத்தில் இருந்தது. உள்ளே தெய்வ விக்கிரகம் எதுவும் இல்லை. கோயில் சுவர்களில் அரசும், அது இது என்று பல செடிகளும் முளைத்திருந்தன.

கோயிலுக்குள் வெளவால்கள் குடிபுகுந்திருந்தன. தரையில் தூசியும் வெளவால்களின் புழுக்கையும். யாரும் அங்கே போவதில்லை.

‘ஒருநாள் மாலை மறைந்து இருட்டத் தொடங்கிய சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் கிராம மக்கள் ஒரு சங்கு முழக்கத்தைக் கேட்டனர்; பூம், பூம் என்று அந்தச் சுத்தம் கோயிலிலிருந்துதான் வந்துகொண்டிருந்தது. “யாரோ ஒருவர் கோயிலில் பகவானின் விக்கிரகத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்திருக்கிறார், மாலை ஆரதி நடக்கிறது” என்று மக்கள் நினைத்தனர். எனவே சிறுவர், வயதானவர், ஆண், பெண் என்று அனைவரும் ஒடோடிச் சென்று கோயிலின் முன்னால் கூடினர். தெய்வத்தைத் தரிசிக்கலாம், ஆரதியைக் காணலாம் என்பது அவர்களது எண்ணம். கூட்டத்தில் ஒருவன் கோயிலின் கதவை மெல்லத் திறந்து, மெதுவாக உள்ளே எட்டிப் பார்த்தான். அங்கு பத்மலோசனன் ஒரு மூலையில் நின்றுகொண்டு பூம், பூம் என்று சங்கை ஊதிக் கொண்டிருந்தான். தெய்வப் பிரதிஷ்டை செய்யப்படவில்லை, இடம் கூட்டிச் சுத்தம் செய்யப்படவில்லை, வெளவால்களின் புழுக்கையும்

அப்படியே கிடந்தன. எட்டிப் பார்த்தவன்
போதோவைப் பார்த்து கத்தினான்:

மனமாம் கோயிலில் மாதவன் இல்லை

வெறுமனே சங்கொலி முழக்கினாய் போதோ
அங்கே பறந்து ஆலயம் கெடுத்து

வம்பே திரியும் பதினொரு வெளவால்.

‘இதயக் கோயிலில் இறைவனைப்
பிரதிஷ்டை செய்ய விரும்பினால்,
ஆண்டவனை அடைய ஆசைப்பட்டால்
வெறுமனே பூம், பூம் என்று சங்கை
மட்டும் ஊதுவதில் எந்தப் பயனுமில்லை.
முதலில் மனத்தைச் சுத்தமாக்கு. மனம்
தூய்மை ஆகிவிட்டால், அந்தப் புனித
ஆசனத்தில் இறைவன் வந்து அமர்வான்.
வெளவால்களின் புழுக்கை கிடக்கும்
போது இறைவனை அழைத்துவர
முடியாது. கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்து,
ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்து, மனம் ஆகிய
பதினொரு இந்திரியங்களும் தான்
பதினொரு வெளவால்கள். முதலில்
தெய்வ பிரதிஷ்டை, பிறகு வேண்டு
மானால் பேச்சு, பிரசங்கம் எல்லாம்
வைத்துக்கொள்.

‘முதலில் மூழ்கு, மூழ்கி ரத்தினங்களை
எடு, பிறகு மற்ற வேலை. ஆனால் யாரும்

மூழ்க விரும்புவதில்லை. சாதனை-தவம் கிடையாது, விவேக-வைராக்கியம் கிடையாது, இரண்டொரு வார்த்தைகளைக் கற்றுக் கொள்கிறார்கள், உடனே லெக்சர் செய்யத் தொடங்கிவிடுகிறார்கள்.

‘மக்களுக்குப் போதிப்பது கடினம். பகவானது தரிசனம் கிடைத்த பிறகு, அவரிடமிருந்து யாராவது ஆணை பெற்றால், பிறகு மக்களுக்குப் போதிக்கலாம்.’

இவ்விதம் பேசிக்கொண்டே குரு தேவர் வடக்கு வராந்தாவின் மேற்குப் பகுதியில் வந்து நின்றார். ம-வும் அருகில் நின்றுகொண்டிருந்தார்.

‘விவேகமும் வைராக்கியமும் இல்லா விட்டால் பகவானை அடையவே முடியாது’ என்று குருதேவர் மீண்டும் மீண்டும் கூறிக் கொண்டிருந்தார். ம-வுக்குத் திருமணம் ஆகியிருந்தது. ஆகவே அவர், தன் நிலை என்ன ஆகுமோ என்று யோசிக்கலானார். அவருக்கு வயது இருபத்தெட்டு. கல்லூரியில் ஆங்கிலக் கல்வி சிறிது கற்றிருந்தார். ‘விவேக வைராக்கியம் என்றால்

காமினீ-காஞ்சனத்தை விட்டுவிடுவதா? என்று அவர் தமக்குள் சிந்திக்கலானார்.

ம- (ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரிடம்): 'மனைவி ஒருத்தி கணவனிடம், "நீங்கள் என்னைக் கவனிப்பதே இல்லை. நான் தற்கொலை செய்துகொள்வேன்" என்று கூறினால் என்ன செய்வது?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (கம்பீரமான குரலில்): 'இறை நெறியில் தடையாக நிற்கும் அத்தகைய மனைவியைப் புறக் கணித்துவிடு. அவள் தற்கொலைதான் செய்துகொள்ளட்டும், அல்லது வேறு என்ன வேண்டுமானாலும் செய்து கொள்ளட்டும்! இறைநெறியில் தடையாக இருப்பவள் அவித்யை வடிவான பெண்.'

ஆழ்ந்த சிந்தனையில் மூழ்கியவராய் ம- சுவரில் சாய்ந்து நின்றுகொண்டிருந்தார். நரேந்திரரும் மற்ற பக்தர்களும் ஒரு வினாடி வாய்பேசாமல் திகைத்துப்போய் நின்றனர்.

குருதேவர் அவர்களுடன் ஒருசில வார்த்தைகள் பேசினார். பிறகு திடீரென்று ம-வின் அருகில் சென்று அவரிடம் மிக மெதுவாகக் கூறினார்—

‘ஆனால் யாருக்கு இறைவனிடம் ஆழ்ந்த பக்தி இருக்குமோ அவனுக்கு அரசன், தீயவர், மனைவி என்று எல்லோரும் அனுகூலமாக அமைந்துவிடுவார்கள். ஒருவனுக்கு மனப்பூர்வமான பக்தி இருக்குமானால் காலப்போக்கில் அனுகூலமாய் மனைவியும் இறைநெறியில் செல்வது சாத்தியமாகிவிடும். அவன் நல்லவனாக இருந்தால் இறைவனது அருளால் மனைவியும் நல்லவளாக ஆகிவிடக்கூடும்.’

ம-வின் மனக் கவலை என்னும் நெருப்பில் தண்ணென்ற நீர் பொழிந்தது. ‘தற்கொலை செய்துகொள்வதானால் செய்துகொள்ளட்டும். அதற்கு நான் என்ன செய்ய முடியும்?’ என்று இவ்வளவு நேரமும் நினைத்துக் கொண்டிருந்தார் அவர்.

ம-விடம் குருதேவர் ஒருநாள் தனிமையில் கூறியிருந்தார்: ‘இறைவனிடம் தூய பக்தி இல்லாவிட்டால் கதி இல்லை. இறைவனின் தரிசனத்தைப் பெற்ற பிறகு யாராவது உலக வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டால் எந்தப் பயமும் இல்லை. அவ்வப்போது தனிமையில் வாழ்ந்து சாதனைகள் செய்து,

தூய பக்தியைப் பெற வேண்டும். அப்படிப் பட்டவர் உலக வாழ்க்கையில் இருந்தாலும் எந்த பயமும் இல்லை. சைதன்ய தேவருக்கு இல்லற பக்தர்கள் இருந்தார்கள். பெயரளவிற்குத்தான் அவர்கள் இல்லறத்தில் இருந்தார்கள், ஆனால் பற்றற்றவர்களாக வாழ்க்கையை நடத்தினார்கள்.

கோயிலில் நைவேத்தியம் நிறைவுற்று ஆரதி நடைபெற்றது. நகபத்தில் வாத்தியங்கள் முழங்கின. இனி அனைவரும் ஓய்வுகொள்வார்கள். ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் சாப்பிட அமர்ந்தார். நரேந்திரரும் மற்ற பக்தர்களும் அன்றும் அவருடன் பிரசாதம் உட்கொண்டனர்.

ஞாயிறு, அக்டோபர் 22, 1882

காலை ஒன்பதுமணி. விஜயதசமி நாள்.

தட்சிணேசுவரக் காளிகோயிலில் குருதேவர்தமது அறையில் சிறிய கட்டிலில் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தார். மதரையில் அமர்ந்திருந்தார். அவருடன் குருதேவர் பேசிக் கொண்டிருந்தார். சில நாட்களாக ராக்கால் குருதேவருடன் தங்கியிருந்தார். நரேந்திரரும் பவநாத்தும்

அடிக்கடி வந்துபோய்க் கொண்டிருந்தனர். ராம், மனமோகன், சுரேஷ், ம-, பலராம் முதலியோர் வாரம் ஒருமுறையாவது குரு தேவரைத் தரிசிக்க வருவது வழக்கம். பாபுராம் ஓரிருமுறை வந்து சென்றிருக்கிறார். குருதேவருடன் ராம்லாலும் ஹாஸ்ராவும் வசித்துவந்தனர்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'பூஜை விடுமுறை தொடங்கிவிட்டதா?'

ம-: 'ஆம் சுவாமி. சப்தமி, அஷ்டமி, நவமி நாட்களில் நான் கேசவ சேனின் வீட்டிற்குச் சென்றிருந்தேன்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'பிறகு?'

ம-: 'துர்க்கா பூஜையைப் பற்றிய அழகான விளக்கத்தை அங்கே கேட்டேன்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'அப்படியா? என்ன சொன்னார்கள்?'

ம-: 'கேசவ சேனின் வீட்டில் தினமும் காலையில் பத்து பதினொரு மணிவரை பூஜை நடைபெறும். இந்த வேளையில் தான் அவர் துர்க்கா பூஜைத் தத்துவத்தை விளக்கினார்: 'தேவியை அடைய முடியுமானால், அதாவது யாராவது துர்க்கா தேவியை இதயக் கோயிலில் எழுந்தருளச்

செய்ய முடியுமானால், லட்சுமி, சரஸ்வதி, முருகன், கணபதி எல்லோரும் தாமாகவே வருவார்கள். தேவி வந்தால் லட்சுமியும் அதாவது செல்வமும், சரஸ்வதியும் அதாவது அறிவும், முருகன் அதாவது வீரமும், கணபதியும் அதாவது வெற்றியும் எல்லாம் தாமாக வந்துசேரும்.'

பூஜைபற்றி கேசவரின் விளக்கங்களைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார் குரு தேவர். இடையிடையே கேள்விகளும் எழுப்பினார். கடைசியில் ம-விடம் கூறினார்:

'நீ இங்கே அங்கே என்று போய்க் கொண்டிருக்காதே. இங்கு மட்டும் வா. யாரெல்லாம் அந்தரங்க பக்தர்களோ அவர்கள் இங்கே மட்டும் தான் வருவார்கள். நரேந்திரன், பவநாத், ராக்கால்—இவர்கள் என் அந்தரங்கச் சீடர்கள். இவர்கள் சாதாரணமானவர்கள் அல்ல. அவர்களை நீ ஒருநாள் அழைத்துச் செல். நரேந்திரனைப் பற்றி நீ என்ன நினைக்கிறாய்?'

ம-: 'மிக நல்லவன்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'அவனிடம் எவ்வளவோ திறமைகள் இருக்கின்றன—

பாடுகிறான், இசைக்கருவிகளை வாசிக்கிறான், படிக்கிறான்; மேலும், புலன்களை வென்றவன். திருமணம் செய்துகொள்ள மாட்டேன் என்று சொல்கிறான். சிறுவயதிலிருந்தே மனத்தை இறைவனில் வைத்திருக்கிறான்.’

குருதேவர் ம-வுடன் பேச்சைத் தொடர்ந்தார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: ‘இப்போதெல்லாம் உன் தியானம் எப்படி இருக்கிறது? உருவ முறை, அருவ முறை— உனக்கு எது பிடித்திருக்கிறது?’

ம-: ‘உருவ முறையில் என் மனம் ஈடுபடவில்லை, அதேவேளையில் அருவ நிலையில் மனத்தை நிலைபெறச் செய்யவும் முடியவில்லை.’

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: ‘பார்த்தாயா? எடுத்த எடுப்பிலேயே மனம் அருவத்தில் நிலைபெறாது. ஆரம்பத்தில் உருவ முறைதான் நல்லது.’

ம-: ‘அப்படியானால் இந்த மண்சிலைகளை எல்லாம் தியானிக்க வேண்டுமா?’

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: ‘ஏன் மண்சிலைகள்? இவை உணர்வு வடிவங்கள்.’

ம-: 'அப்படியே இருந்தாலும், கை, கால் எல்லாம் கற்பனை செய்ய வேண்டுமே! ஆரம்பத்தில் உருவ தியானம் செய்யாவிட்டால் மனம் ஒருமுகப்படாது என்றும் தோன்றுகிறது; நீங்களும் கூறியிருக்கிறீர்கள். போகட்டும். இறைவனால் எந்த வடிவத்தையும் எடுத்துக்கொள்ள முடியும் அல்லவா? எனவே சொந்தத் தாயின் உருவத்தை தியானம் செய்யலாமா?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'செய்யலாம். அவளே குரு. அவள் பிரம்ம ரூபினி.'

ம- பேசாமல் இருந்தார். சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு குருதேவரிடம், 'சுவாமி, அருவக் காட்சி எப்படி இருக்கும்? அதனை விளக்குவது இயலாத காரியமா?' என்று கேட்டார்.

குருதேவர் (சிறிது யோசித்து): 'அது எப்படிப்பட்ட காட்சி தெரியுமா?' என்று கூறி சற்று மௌனமாக இருந்தார். பிறகு உருவ, அருவக் காட்சி அனுபவத்தைச் சிறிது விளக்கினார். மீண்டும் மௌனமாக இருந்தார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'விஷயம் என்ன தெரியுமா? இதனைச் சரியாகப் புரிந்து

கொள்ள வேண்டுமானால் சாதனைகள் வேண்டும். அறையினுள் உள்ள ரத்தினங்களைப் பார்க்க வேண்டுமானால், அவற்றை எடுக்க விரும்பினால், அந்த அறையின் சாவியைக் கொண்டு வர வேண்டும், கதவைத் திறக்க வேண்டும். பிறகே ரத்தினங்களை வெளியே கொண்டு வர முடியும். அப்படியில்லாமல், பூட்டப்பட்ட அறைக்குப் பக்கத்தில் நின்றுகொண்டு, 'இதோ! நான் கதவைத் திறந்துவிட்டேன், பெட்டியைத் திறந்துவிட்டேன், ரத்தினங்களை வெளியே எடுத்துவிட்டேன்' என்றெல்லாம் வெறுமனே நினைத்துக் கொண்டிருந்தால் ஏதாவது நடக்குமா? சும்மா நின்றுகொண்டு சிந்திப்பதால் எதுவும் நடக்காது. சாதனைகள் செய்ய வேண்டும்.

'ஞானிகள் அருவ தியானம் செய்கிறார்கள். அவதாரங்களை அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. "நீயே பூரண பிரம்மம்" என்று அர்ஜுனன் கிருஷ்ணரைத் துதித்தான். உடனே கிருஷ்ணர் அர்ஜுனனிடம், "நான் பூரண பிரம்மமா, இல்லையா என்பதை வந்து பார்" என்று கூறி, அவனை ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்திற்கு அழைத்துச்

சென்றார். அங்கே அவனிடம், “இங்கே என்ன பார்க்கிறாய்?” என்று கேட்டார். “ஒரு பெரிய மரம் தெரிகிறது. அதில் கருநாகப் பழத்தைப் போன்ற பழங்கள் கொத்துக்கொத்தாக தொங்குவதைக் காண்கிறேன்” என்றான். கிருஷ்ணர் அவனிடம், “இன்னும் கொஞ்சம் அருகில் சென்று பார். மரத்தில் தொங்குவது கறுப்பு நிறப் பழங்கள் அல்ல. கொத்துக்கொத்தாக என்னைப்போன்ற கிருஷ்ணர்கள் மரத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்” என்றார். அதாவது பூரண பிரம்மமாகிய மரத்தில் எண்ணற்ற அவதாரங்கள் வருகிறார்கள், போகிறார்கள்.

‘கபீர்தாஸ் அருவ நிலையில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். கிருஷ்ணரைப் பற்றி சொன்னால் அவர், “நான் ஏன் அவனை வழிபட வேண்டும்? கோபியர் கைகொட்டித் தாளமிட்டனர், அதற்கேற்ப குரங்கைப்போல் நடனம் ஆடியவன்தானே அவன்!” என்பார். (சிரித்துக்கொண்டு) உருவக் கடவுளை வழிபடுபவர்களுடன் நான் உருவவாதியாக இருக்கிறேன். அருவத்தை நாடுபவர்களுடன் அருவவாதியாக இருக்கிறேன்.’

ம- (புன்சிரிப்போடு): 'நாம் இப்போது யாரைப்பற்றி பேசிக் கொண்டிருக்கிறோமோ அந்தக் கடவுள் எப்படி எல்லையற்றவரோ, அதுபோல் நீங்களும் எல்லையற்றவர்! உங்கள் ஆழத்தை யாராலும் அறிய முடியாது!'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (சிரித்துக் கொண்டே): 'நீ கண்டுபிடித்து விட்டாயே! விஷயம் என்ன தெரியுமா? எல்லா மதங்களையும் சிறிது கடைப்பிடித்துப் பார்க்க வேண்டும், எல்லா பாதை வழியாகவும் போய்ப் பார்க்க வேண்டும். சொக்கட்டான் ஆட்டத்தில் ஒரு காய், எல்லா கட்டங்களையும் கடக்காவிட்டால் எப்படி நடு இடத்தை அடைய முடியும்? அப்படிச் சுற்றி, காய் ஒருமுறை நடு இடமாகிய சொர்க்கத்தை அடைந்த பிறகு எதனாலும் அதை வெட்ட முடியாது.'

ம-: 'உண்மைதான் சுவாமி!'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'யோகிகள் இரு வகை— பஹுதகர், குடிசகர். பல்வேறு இடங்களுக்குத் தீர்த்த யாத்திரை செல்கின்ற, மனத்தில் இன்னும் அமைதி கிடைக்காத சாதகர்கள் பஹுதகர்கள். பல்வேறு இடங்களிலும் சுற்றி, மனத்தை ஒருமுகப்

படுத்தியவர்கள், அமைதி கண்டவர்கள், எங்கும் அலையாமல் ஓரிடத்தில் நிலையாக தங்கிச் சாதனைகள் செய்பவர்கள் குடிசகர்கள். ஒரே இடத்தில் தங்குவதில் தான் அவர்களுக்கு ஆனந்தம். தீர்த்த யாத்திரைகளில் அவர்களுக்கு எந்த விருப்பமும் இல்லை. ஒருவேளை அவர்கள் அப்படிச் சென்றாலும் அது ஒரு புத்துணர்வைப் பெறுவதற்காக மட்டுமே.

‘இந்து மதம், இஸ்லாம், கிறிஸ்தவம் முதலியவற்றுடன் சாக்தம், வைணவம், வேதாந்தம் என்று எல்லா நெறிகளையும் நான் பின்பற்ற வேண்டியிருந்தது; எல்லா பாதைகள் வழியாகவும் செல்ல வேண்டியிருந்தது. எல்லோரும் அந்த ஒரே கடவுளை நோக்கியே வருகிறார்கள், வெவ்வேறான பாதைகள் வழியாக வருகிறார்கள் என்று அப்போது கண்டேன்.

‘தீர்த்த யாத்திரை சென்றபோது சில வேளைகளில் எனக்கு மிகுந்த கஷ்டம் ஏற்பட்டதுண்டு. காசியில் ஒருசமயம் மதுர்பாபுவுடன் ராஜாபாபுவின் வரவேற்பறைக்குச் சென்றேன். அங்கே பணம், நிலம் என்று வெறும் உலகியல் பேச்சு தான் நடந்தது. அதைக் கேட்டதும் நான்

அமுத் தொடங்கினேன். தேவியிடம், “அம்மா, என்னை எங்கே அழைத்து வந்துள்ளாய்! தட்சிணேசுவரத்தில் நான் மகிழ்ச்சியாக இருந்தேனே!” என்று முறையிட்டேன். பிரயாகைக்குச் சென்றேன். அங்கும் அதே குளங்கள், அதே அறுகம்புல், அதே மரங்கள், அதே புளியமர இலைகள். வித்தியாசம் இதுதான்— மேற்குப் பகுதி மக்கள் கழிக்கின்ற மலம் நன்றாகச் செரிக்காததாகத் தெரிகிறது. (குருதேவரும் ம-வும் சிரித்தனர்.)

‘ஆனால் தீர்த்தத் தலங்களில் ஆன்மீக விழிப்புணர்வு ஏற்படுவது உண்மை. மதுர் பாபுவுடன் பிருந்தாவனம் சென்றேன். மதுர்பாபு வீட்டுப் பெண்களும் ஹிருதயனும் உடனிருந்தனர். அங்கே காளியமர்த்தனம் செய்த நீர்த்துறையைப் பார்த்தவுடனே என் உள்ளம் கிளர்ந்து எழுந்தது, நான் பரவசத்தில் ஆழ்ந்தேன். யமுனையின் அந்த நீர்த்துறையில் ஹிருதயன் என்னை ஒரு சிறு குழந்தைபோல் குளிப்பாட்டுவான்.

‘மாலை வேளையில் பசுக் கூட்டம் புல் மேய்ந்துவிட்டுத் திரும்பும். அந்த வேளையில் யமுனைக் கரையில் நடந்து

செல்வேன். மணல் திட்டுகள் வழியாக வருகின்ற பசுக்களைக் கண்டதும் என் மனத்தில் கிருஷ்ணரைப் பற்றிய நினைவு கிளர்ந்துவிடும். பைத்தியம் பிடித்தவன் போல், “கிருஷ்ணன் எங்கே, கிருஷ்ணன் எங்கே?” என்று கதறிக்கொண்டு ஓடுவேன்.

‘சியாம குண்டத்தையும் ராதா குண்டத்தையும்¹ பார்க்க பல்லக்கில் சென்றேன். வழியில் கோவர்த்தன மலையைப் பார்க்க இறங்கினேன். கோவர்த்தன மலையைக் கண்டதும் மனம் ஒரேயடியாகக் கிளர்ந்து எழுந்தது, ஒரே ஓட்டமாக ஓடி அதன்மீதே ஏறிவிட்டேன். அங்கே புற நினைவிழந்தேன். கிராமவாசிகள் என்னைக் கீழே கொண்டுவந்தனர். சியாம குண்டம் மற்றும் ராதா குண்டத்திற்குப் போகும் வழியில் அதே புல்வெளிகள், மரங்கள், பறவைகள், மான்கள் எல்லாவற்றையும் கண்டு புற நினைவை இழந்தேன். அழுதழுது என் ஆடைகள் கண்ணீரால் நனைந்தன. “ஓ கிருஷ்ணா, எல்லாம் இருக்கின்றன. உன்னை மட்டும் காண

1. பிருந்தாவனத்திலுள்ள இரண்டு புண்ணிய தீர்த்தக் குளங்கள்.

முடியவில்லையே!” என்றெல்லாம் மனத்தில் நினைவுகள் எழுந்தன. பல்லக்கில் அமர்ந்திருந்தேன், ஒரு வார்த்தைகூட பேச சக்தி இல்லை, மௌனமாக இருந்தேன். ஹிருதயன் பல்லக்கின் பின்னால் நடந்து வந்தான். பல்லக்குத் தூக்கிகளிடம் என்னை மிகக் கவனமாகப் பார்த்துக் கொள்ளுமாறு கூறினான்.

‘கங்காமாயி என்னிடம் மிகவும் அன்பாக இருந்தார். வயது முதிர்ந்தவர். நிதுவனத்தின் அருகே குடிசை ஒன்றில் தனியாக வசித்து வந்தார். எனது நிலையையும் பரவசத்தையும் கண்ட அவர், “சாட்சாத் ராதா தேவியே மீண்டும் இவராக உடல் தரித்து வந்துள்ளாள்” என்று கூறினார்; அவர் என்னை துலாலி¹ என்று அழைத்தார். அவரைக் கண்டால் உண்பது, குளிப்பது, திரும்பிச் செல்வது என்று எல்லாவற்றையும் நான் மறந்துவிடுவேன். சில நாட்கள் ஹிருதயன், நாங்கள் தங்கியிருந்த வீட்டிலிருந்து சாப்பாடு கொண்டுவந்து தருவான், சிலவேளைகளில் கங்காமாயியும் சமைத்துத் தருவதுண்டு.

1. ராதையின் பெயர்களுள் ஒன்று.

‘கங்காமாயிக்குப் பரவசநிலை வருவ துண்டு. அதைக் காண திருவிழாபோல் மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாக வருவார்கள். ஒரு நாள் பரவச நிலையில் அவர் ஹிருதய னின் தோள்மீது அமர்ந்துவிட்டார்.

‘கங்காமாயியை விட்டுவிட்டு தட்சிணேசுவரம் திரும்ப எனக்கு விருப் பமே இல்லை. நான் அங்கே தங்குவதற்குத் தேவையான ஏற்பாடுகளும் செய்யப் பட்டன— எனக்குப் புழுங்கல் அரிசி சாதம் வேண்டும்; அறையின் ஒரு பக்கம் அவரது படுக்கை, மறு பக்கம் என் படுக்கை.

‘எல்லா ஏற்பாடுகளும் ஆகிவிட்டன. அப்போது ஹிருதயன், “உங்களுக்கோ வயிற்றுக் கோளாறு அதிகம். உங்களை யார் கவனித்துக் கொள்வார்கள்?” என்றான். உடனே கங்காமாயி, “ஏன்? நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். நான் சேவை செய்வேன்” என்றார். ஹிருதயன் என் ஒரு கையையும் கங்காமாயி இன்னொரு கையையும் பிடித்து இழுக்கத் தொடங்கினார். அப்போது திடீரென்று என் தாயின் நினைவு என்னுள் எழுந்தது. அவர் அப்போது தட்சிணேசுவர கோயிலில், நகபத்தில் தனியாக வசித்து வந்தார். அதன்பிறகு பிருந்தாவனத்தில்

என்னால் இருக்க முடியாமல் போயிற்று. உடனே கங்காமாயியிடம், “முடியாது, நான் போக வேண்டும்” என்று சொல்லி விட்டேன். பிருந்தாவனம் மிக நன்றாக இருந்தது.

பகல் பதினொரு மணி. குருதேவர் காளி கோயில் பிரசாதத்தை உட்கொண்டார். சிறிதுநேரம் ஓய்வெடுத்துக் கொண்ட பிறகு பக்தர்களுடன் பேசத் தொடங்கினார். இடையிடையே “ஓம், ஓம்” என்றும் “ஹா! சைதன்யம்” என்றும் கூறினார்.

கோயிலில் மாலை ஆரதி தொடங்கியது. அன்று விஜயதசமி. குருதேவர் காளி கோயிலுக்கு வந்தார். பக்தர்கள் காளியை வணங்கிவிட்டு, பிறகு குருதேவரின் பாத தூளியைத் தலையில் ஏற்றுக்கொண்டனர்.

4

கேசவருடன்

வெள்ளி, அக்டோபர் 27, 1882

இன்று கோஜாகரி லட்சுமி பூஜை நாள்¹. கேசவரும் பிரம்மசமாஜ அன்பர்களும் கப்பலில் இருந்தபடியே எதிரே யுள்ள காளி கோயிலின் அழகை ரசித்தனர். கப்பலிலிருந்து சற்று தூரத்திலேயே, கிழக்கில் படிக்கட்டுகளும் கோயில் முற்றமும் தெரிந்தன. படித்துறைக்கு வலது

1. புரட்டாசி மாத பெளர்ணமி நாளில் வங்காளத்தில் நடைபெறுகின்ற மகாலட்சுமி பூஜை. அன்று இரவு கண்விழித்து மகாலட்சுமியின் வருகைக்காகக் காத்திருப்பது வழக்கம். 'யார் விழித்திருக்கிறார்கள்?' (கோ ஜாகர்தி?) என்று கேட்ட படியே வருவாள் மகாலட்சுமி; விழித்திருப்பவர்களின் வீட்டிற்கு விஜயம் செய்வாள் என்பது ஐதிகம். 'கோ ஜாகர்தி?' என்பது மருவி கோஜாகரி ஆயிற்று.

பக்கம் ஆறும், இடது பக்கம் ஆறுமாக பன்னிரு சிவன் கோயில்கள். காளி கோயிலின் கோபுரமும், பஞ்சவடியின் மரங்களும், சவுக்கு மரங்களின் உச்சியும் குளிர் காலத்து நீல வானின் பின்னணியில் அற்புதப் பேரழகுடன் பொலிந்து தோன்றின. மகிழ் மரத்தின் அருகிலும், காளிகோயிலின் தெற்குப் பகுதியிலும் நகபத்கள். இரண்டு நகபத்களையும் இணைத்த தோட்டப் பாதையின் இரு புறங்களிலும் வரிசைவரிசையாக பூஞ்செடிகள். குளிர்கால வானத்தின் தூய நீல நிறம் கங்கை நீரில் பிரதிபலித்துக் கொண்டிருந்தது. உலகம் ஆனந்தமயமாக காட்சியளித்தது, பிரம்ம பக்தர்களின் மனத்திலும் ஆனந்தம் பொங்கியது. குருதேவர் தமது அறையில் விஜய கோசுவாமி மற்றும் ஹரலாலுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தார். அப்போது கேசவரின் சீடர்கள் சிலர் வந்து குருதேவரை வணங்கி, 'சுவாமி, நீராவிக்கப்பல் வந்துவிட்டது. நீங்கள் புறப்பட வேண்டும். சற்று வெளியில் சென்று வரலாம். கேசவர் கப்பலில் உள்ளார். தங்களை அழைத்து வருவதற்காக எங்களை அனுப்பினார்' என்று கூறினார்கள்.

மாலை நான்கு மணி. குருதேவர் படகில் சிறிது தூரம் சென்று நீராவிக்கப்பலில் ஏறிக்கொண்டார். ஏறியதுதான் தாமதம், புறஉணர்வை இழந்து சமாதியில் ஆழ்ந்தார். அவருடன் விஜய கோசவாமியும் இருந்தார்.

குருதேவர் வந்த படகு நீராவிக்கப்பலை அடைந்ததும் அனைவரும் குருதேவரைக் காண்பரபரப்புடன் ஓடிவந்து மேல்தளத்தில் கூட்டமாக நின்றனர். எந்த வித சிரமமும் இல்லாமல் குருதேவரைக் கப்பலுக்குள் அழைத்து வருவதில் கேசவர் மிகவும் கவனமாக இருந்தார். கஷ்டப்பட்டுத்தான் அவரை உள்ளே அழைத்துவர வேண்டியிருந்தது. அவர் பரவசநிலையிலேயே இருந்தார். ஒருவர் அவரைத் தாங்கியபடி கூட்டி வந்தார். குருதேவரின் கால்கள் மட்டுமே எந்திரம்போல் நகர்ந்தன.

தனியறை ஒன்றில் குருதேவரை அழைத்துச் சென்றார்கள். கேசவர் முதலான பக்தர்கள் அவரை வணங்கினர். குருதேவர் எதையும் உணரவில்லை. அறையில் சில நாற்காலிகளும் மேஜைகளும் இருந்தன. ஒரு நாற்காலியில் அவரை அமரச் செய்தனர், வேறு நாற்காலிகளில் கேசவரும்

விஜய கோசவாமியும் அமர்ந்தனர். மற்ற அன்பர்கள், கிடைத்த இடத்தில் அமர்ந்து கொண்டனர். பலருக்கு அறையில் இடம் கிடைக்கவில்லை. அவர்கள் வெளியிலிருந்து எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அமர்ந்ததும் குருதேவர் மீண்டும் சமாதியில் மூழ்கி புறவுலக நினைவை முற்றிலுமாக இழந்தார். அனைவரும் ஒரே பார்வையாக அவரைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

அறை முழுவதும் கூட்டம் நிரம்பியிருந்ததால் காற்று வராமல் குருதேவர் சிரமப்படுவதைக் கண்டார் கேசவர். எனவே ஜன்னல்களைத் திறப்பதற்காக எழுந்தார். விஜயர் அங்கே வந்தது கேசவருக்கு தர்ம சங்கடமாக இருந்தது. கேசவருடைய மகளின் திருமணத்தாலும் வேறு காரணங்களாலும் விஜயர் கேசவரைப் பிரிந்து சாதாரண பிரம்ம சமாஜத்தில் சேர்ந்திருந்தார்; பல கூட்டங்களில் கேசவரைத் தாக்கிப் பேசியிருந்தார். எனவே விஜயரின் வரவு கேசவருக்குச் சற்று சங்கடத்தைக் கொடுத்தது.

பிரம்ம பக்தர்கள் ஆர்வத்துடன் குருதேவரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

குருதேவரின் சமாதி நிலை கலையத் தொடங்கியது; இருந்தாலும் பரவசநிலையிலேயே இருந்தார். தெளிவற்ற குரலில் மெல்ல தமக்குள், 'அம்மா, என்னை ஏன் இங்கு அழைத்து வந்தாய்? இவர்களை வேலிக்கு வெளியே கொண்டு வர என்னால் முடியுமா?' என்று கேட்டார்.

உலகியல் மக்கள் வேலிக்குள் அடைபட்டுக் கிடக்கின்றனர், வெளியில் வர முடியவில்லை, அதனால்தான் குருதேவர் தேவியிடம் இவ்வாறு பிரார்த்தனை செய்தாரா?

குருதேவருக்குச் சிறிதுசிறிதாக வெளியுலக உணர்வு வந்தது. காஜிபூரைச் சேர்ந்த நீலமாதவ பாபுவும், பிரம்ம பக்தர் ஒருவரும் பவஹாரி பாபாவைப்பற்றி பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

ஒரு பிரம்ம பக்தர் (குருதேவரிடம்): 'சுவாமி, இவர்கள் பவஹாரி பாபாவைப் பார்த்துவிட்டு வந்திருக்கிறார்கள். அவர் காஜிபூரில் வசிக்கிறார். அவரும் தங்களைப் போல் ஒருவர்.'

குருதேவரால் இன்னும் பேச முடியவில்லை. எனவே மென்மையாகப் புன்னகைத்தார். பக்தர் தொடர்ந்து

பேசினார்: 'சுவாமி, பவஹாரி பாபா தங்கள் புகைப்படம் ஒன்றைத் தம் அறையில் வைத்திருக்கிறார்.' குருதேவர் தம் உடம்பைக்காட்டிப் புன்னகை செய்தபடி, 'இந்த உறையையா?' என்றார்.

குருதேவருக்குச் சற்று புற நினைவு திரும்பியது. அவர் பேசத் தொடங்கினார்:

'ஆனால் ஒன்று. பக்தனின் இதயம் இறைவனின் இருப்பிடம். அவர் எல்லா உயிர்களிலும் உறைகிறார் என்பது உண்மை தான். ஆயினும் பக்தனின் இதயத்தில் அவர் சிறப்பாக எழுந்தருள்கிறார். ஒரு ஜமீன்தார் தனக்குச் சொந்தமான இடத்தில் எங்கு வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம். ஆனால் பொதுவாக இன்ன வரவேற்பறையில் போனால் அவரைக் காண முடியும் என்பது மக்களுக்குத் தெரியும். அதுபோல் பக்தனின் மனம் பகவானுடைய வரவேற்பறை.

'ஞானிகள் யாரை பிரம்மம் என்கிறார்கள்னோ அவரையே யோகிகள் ஆன்மா என்கிறார்கள், பக்தர்கள் பகவான் என்கின்றனர். ஒரே பிராமணன்; பூஜைசெய்யும்போது பூஜாரி, சமையல் செய்யும்போது அவன் சமையல்காரன். ஞான நெறியைப் பின்பற்றுபவனான ஞானி இது அல்ல, இது

அல்ல என்று பகுத்தறிகிறான். பிரம்மம் இதுவல்ல, அதுவல்ல, உயிர்களல்ல, உலகம் அல்ல என்று ஆராய்ந்து ஆராய்ந்து அவனது மனம் நிலைப்படுகிறது, ஒடுங்குகிறது, சமாதி வாய்க்கிறது. அப்போது பிரம்ம ஞானம் உண்டாகிறது.

‘ப்ரஹ்ம ஸத்யம், ஜகத் மித்யா. நாமரூபங்கள் எல்லாம் கனவு போன்றவை என்ற உறுதியான உணர்வு பிரம்ம ஞானியிடம் இருக்கும். பிரம்மம் என்ன என்பதை வார்த்தைகளால் விளக்க முடியாது. பிரம்மம் ஓர் உருவக் கடவுள் என்றும் சொல்லிவிட முடியாது. ஞானிகள் இவ்வாறு கூறுகிறார்கள்.

‘ஆனால் பக்தர்கள் எல்லா நிலைகளையும் ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள், விழிப்பு நிலையும் உண்மை என்று கொள்கிறார்கள் அவர்கள். இந்த உலகம் கனவு போன்றது என்று அவர்கள் சொல்வதில்லை. இந்த உலகம் இறைவனின் மகிமை என்று பக்தர்கள் கூறுகின்றனர். வானம், நட்சத்திரம், சந்திரன், சூரியன், மலை, கடல், உயிரினங்கள் அனைத்தையும் இறைவன் படைத்திருக்கிறார். எல்லாம் அவரது மகிமை. உள்ளே, நம் இதய

நடுவில் அவர் இருக்கிறார், வெளியிலும் இருக்கிறார். அவரே இருபத்து நான்கு தத்துவங்களாக, உயிர்களாக, உலகமாக ஆகியுள்ளார் என்று உயர்ந்த பக்தர்கள் கூறுகின்றனர். பக்தர்கள் சர்க்கரையைச் சுவைக்க விரும்புகிறார்கள், சர்க்கரையாக ஆக விரும்புவதில்லை. (எல்லோரும் சிரித்தனர்)

‘பக்தனின் நிலை என்ன தெரியுமா? “பகவானே! நீ எஜமான், நான் உன் சேவகன். நீ என் தாய், தந்தை, நான் உன் பிள்ளை. நீ முழுமை, நான் உன் அம்சம்” என்கிறான் பக்தன். “நான் பிரம்மம்” என்றெல்லாம் சொல்வதை பக்தன் விரும்புவதில்லை.

‘யோகிகள் பரமாத்மாவை அடைய முயற்சி செய்கிறார்கள். ஜீவாத்மா பரமாத்மாவுடன் இணைவது (யோகம்)தான் அவர்களின் லட்சியம். யோகி உலகியல் விஷயங்களிலிருந்து மனத்தைப் பின்னால் இழுத்து பரமாத்மாவில் நிறுத்த முயல்கிறான். அதனால்தான் ஆரம்ப காலத்தில் தனிமையான இடத்திற்குச் சென்று, அசைவில்லாத ஆசனத்தில் அமர்ந்து மனத்தை மற்ற எண்ணங்களிலிருந்து விடுவித்து தியானம் செய்கிறான்.

‘ஆனால் இருப்பது ஒன்றுதான். பெயரில்தான் வேறுபாடு. யார் பிரம்மமோ அவரே ஆன்மா, அவரே பகவான். ஞானியின் பிரம்மம், யோகியின் பரமாத்மா, பக்தனின் பகவான் எல்லாம் ஒருவரே.’

நீராவிக்கப்பல் கல்கத்தாவை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தது. அறையில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்மீது வைத்த கண் வாங்காமல் அவரையே பார்த்தவாறு அவரது அமுத மொழிகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த பக்தர்களுக்கு கப்பல் போகிறதா இல்லையா என்பதே தெரியவில்லை. கப்பல் மெள்ளமெள்ள தட்சிணேசுவரத்திலிருந்து விலகிச் செல்லத் தொடங்கியது, அழகான அந்தக் கோயில் பார்வையிலிருந்து மறைந்தது. கப்பலின் சக்கரங்கள் சுழலத் தொடங்கியதில் நுரையும் அலையுமாக கங்கை அல்லோலகல்லோலப்பட்டது. அந்த அமளி எதுவும் பக்தர்களின் காதுகளில் விழவில்லை. அவர்கள், மலர்ந்த முகமும் அன்பில் தோய்ந்த கண்களும் இனிமை ததும்பும் தோற்றமும் கொண்ட ஆனந்த வடிவினரான அற்புத யோகியை வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்; இறைவனைத் தவிர வேறு எதையும்

அறியாத, அனைத்தையும் துறந்த, அன்பால் நிறைந்த ஒரு தபஸ்வியைப் பார்த்த படி அசைவற்றிருந்தனர்.

குருதேவர் தொடர்ந்து பேசலானார்—

‘படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், உயிர், உலகம் எல்லாம் சக்தியின் விளையாடல் என்கின்றனர் ஞானிகள். ஆராய்ந்து பார்த்தால் இவை எல்லாம் கனவு போன்றவை, பிரம்மம் ஒன்றே உள்ளது, மற்ற எதுவும் கிடையாது; சக்தியும் கனவைப் போன்றதுதான்.

‘ஆனால் ஆயிரம் ஆராய்ச்சி செய்தாலும் சமாதி நிலையை அடையாமல் சக்தியின் எல்லையை விட்டு வெளியேவர முடியாது. “நான் தியானம் செய்கிறேன்”, “நான் சிந்தனை செய்கிறேன்”— இவையெல்லாம் சக்தியின் எல்லைக்கு உட்பட்டவை, சக்தியின் ஐசுவரியத்திற்கு உட்பட்டவை.

‘ஆத்யா சக்தி ஆடல் மயமானவள். அவள் படைக்கிறாள், காக்கிறாள், அழிக்கிறாள். அவளுடைய பெயர்தான் காளி. காளிதான் பிரம்மம், பிரம்மமே காளி. இருவரும் ஒருவரே. ஆக்கல், அளித்தல்,

அழித்தல் என்று எந்தச் செயலும் இல்லாமல் அவள் இருப்பதாக நாம் நினைக்கும் போது பிரம்மம் என்கிறோம். இந்தச் செயல்களைச் செய்யும்போது அவளைக் காளி என்கிறோம், சக்தி என்கிறோம். உள்ளது ஒன்று, நாமரூபம்தான் வேறு.

அண்ட சராசரங்கள் அழியும்போது, மகா பிரளய காலத்தில் படைப்பிற்கான விதைகளை தேவியே சேகரித்து வைக்கிறாள். பாட்டியிடம் அதுஇது எல்லாம் போட்டு வைப்பதற்கு ஒரு பாணை இருக்கும். அவள் அதில் பல்வேறு சாமான்களைப் போட்டு வைத்திருப்பாள். (கேசவரும் மற்றவரும் சிரித்தனர்; குருதேவரும் சிரித்துக்கொண்டே) ஆம். பாட்டியிடம் இப்படி ஒரு பாணை இருக்கும். அதனுள் கடல்நுரை, வாயு மாத்திரை, சுரை வெள்ளரி பூசணி விதைகளின் சிறுசிறு பொட்டலங்கள் எல்லாம் போட்டு வைத்திருப்பாள். தேவைப்படும் போது வெளியே எடுப்பாள். பிரம்மமயியான தேவியும் பிரபஞ்சம் அழிந்த பிறகு எல்லா விதைகளையும் சேகரித்து வைக்கிறாள். படைப்பிற்குப் பிறகு ஆத்யா சக்தி உலகத்தின் உள்ளேயே உறைகிறாள். உலகத்தை ஈன்றெடுக்கிறாள்,

உலகின் உள்ளும் உறைகிறாள் அவள். வேதம் சிலந்தி பற்றிக் கூறுகிறது—சிலந்தியும் அதன் வலையும். சிலந்தி தனக்குள் இருந்தே வலையைத் தோற்றுவிக்கிறது, பிறகு அந்த வலையிலேயே வசிக்கவும் செய்கிறது. கடவுள் உலகத்திற்கு ஆதாரமாகவும் இருக்கிறார், அதன் உள்ளும் இருக்கிறார்.

‘காளி என்ன கரு நிறத்தவளா? தொலைவில் இருப்பதால் கறுப்பு, நெருங்கி அறிய முடிந்தால் கறுப்பு அல்ல. தொலைவிலிருந்து வானம் நீல நிறமாகத் தெரிகிறது, அருகில் சென்றுபாருங்கள், எந்த நிறமும் இல்லை. தொலைவிலிருந்து பார்க்கும் போது கடல் நீரும் நீலமாகத்தான் தெரிகிறது. அருகில் சென்று கையில் எடுத்துப் பாருங்கள், அந்த நீருக்கு நிறமே இல்லை.’

‘பந்தம், முக்தி— இரண்டையும் படைத்தவள் அவளே. அவளுடைய மாயையால்தான் உலகியல் மக்கள் காமினீ-காஞ்சனத்தில் கட்டுண்டு கிடக்கிறார்கள்; அவளது கருணை பிறந்தால் முக்தர்களாகவும் ஆகிறார்கள். அவள் சம்சாரத் தளைகளை அறுத்தெறிந்து காப்பவள்.’

‘அவள் ஆடல்மயமானவள். இந்த உலகம் அவளது திருவிளையாடல். நினைத்ததைச் செய்பவள் அவள், அவள் ஆனந்த மயமானவள்! லட்சக்கணக்கானவர்களில் யாரோ ஒருவருக்குத்தான் முக்தியை அருள்கிறாள்.’

பிரம்ம பக்தர்: ‘சுவாமி, அவள் விரும்பினால் எல்லோருக்குமே முக்தி அளித்துவிட முடியும் அல்லவா? நம்மையெல்லாம் ஏன் சம்சார பந்தத்தில் ஆழ்த்திவைத்திருக்கிறாள்?’

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: ‘அது அவளது திருவுளம். இவ்வாறெல்லாம் விளையாட வேண்டும் என்பது அவளது விருப்பம். கண்ணாமூச்சி ஆட்டத்தில் ஆரம்பத்திலேயே தாய்ச்சியைத் தொட்டுவிட்டால் ஆட்டமும் சாட்டமும் மேலும் தொடராது. எல்லோரும் தொட்டுவிட்டால் ஆட்டம் எப்படித் தொடரும்? எல்லோரும் தொட்டு விடுவது அந்தத் தாய்ச்சிக்கு எரிச்சலையே தரும். விளையாட்டு தொடர்ந்தால் அவளுக்கு மகிழ்ச்சி.

பிரம்ம பக்தர்: ‘சுவாமி, அனைத்தையும் துறக்காமல் இறைவனை அடைய முடியாதா?’

புரீராமகிருஷ்ணர் (சிரித்துக் கொண்டே):
'ஓ முடியும். நீங்கள் அனைத்தையும் துறக்க
வேண்டியதில்லை. சுகம் போகம் என்று
நீங்கள் நன்றாகத்தான் இருக்கிறீர்கள்.

'உண்மையாகச் சொல்கிறேன். நீங்கள்
இல்லறத்தில் இருப்பதில் தவறேதும்
இல்லை. ஆனால் மனத்தை இறைவனிடம்
வைக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால்
பயனில்லை. ஒரு கையால் உலகக் கடமை
களைச் செய்யுங்கள், மற்ற கையால்
இறைவனைப் பற்றிக்கொள்ளுங்கள்.
கடமைகள் முடிந்தால் இரண்டு கைக
ளாலும் இறைவனைப் பிடித்துக் கொள்
ளுங்கள்.

'எல்லாம் மனத்தைப் பொறுத்தது.
மனத்தில்தான் பந்தம், மனத்தில்தான்
முக்தி. அதனை எந்த நிறத்தில் தோய்க்
கிறீர்களோ அந்த நிறம் பெறும். வண்ணா
னிடமிருந்து வந்திருக்கிற துணியைப்
போன்றது மனம். சிவப்புச் சாயத்தில்
தோய்த்தால் சிவப்பு, நீலச் சாயத்தில்
தோய்த்தால் நீலம், பச்சையில் தோய்த்தால்
பச்சை. எந்தச் சாயத்தில் தோய்க்கிறீர்களோ
அந்த நிறம் பெறுகிறது. பாருங்களேன்,
கொஞ்சம் ஆங்கிலம் படித்துவிட்டால்

போதும், உடனே ஃபுட், ஃபாட், இட், மிட் என்றெல்லாம் பொழிய ஆரம்பித்து விடுகிறான். (எல்லோரும் சிரித்தனர்) அதோடு விட்டானா! காலில் பூட்ஸ், சீட்டியடித்துப் பாடுவது எல்லாம் வந்து சேர்கின்றன. இனி, சம்ஸ்கிருதம் படித்த பண்டிதனானால் உடனே சம்ஸ்கிருத சுலோகங்களை உதிர்க்கத் தொடங்கிவிடுவான். மனத்தைத் தீய சகவாசத்தில் வைத்திருந்தால் தீய பேச்சும் தீய சிந்தனையும் வந்துவிடுகிறது; பக்தர்களுடன் சகவாசம் வைத்திருந்தால் இறை சிந்தனையும் தெய்வீகப் பேச்சும் வருகின்றன.

‘மனத்தைப் பொறுத்ததுதான் எல்லாம். ஒரு பக்கம் மனைவி, இன்னொரு பக்கம் மகள்; அவன் இருவரிடமும் வெவ்வேறு விதமாகப் பழகுகிறான். ஆனால் மனம், ஒன்றுதான்.

‘மனத்தில்தான் ஒருவன் கட்டுண்டவன், மனத்தில்தான் முக்தன். “நான் முக்தன்; இல்லறத்தில் இருந்தாலும் சரி, காட்டில் இருந்தாலும் சரி, எனக்கென்ன பந்தம்? நான் இறைவனின் குழந்தை, ராஜாதிராஜனின் பிள்ளை. யார் என்னைக் கட்டுப்படுத்த முடியும்?” பாம்புதான்

கடிக்கட்டும், விஷம் இல்லை என்று உறுதியாக நினைத்தால் விஷம் இறங்கி விடும். அதுபோல் திரும்பத்திரும்ப, “நான் கட்டுண்டவன் அல்ல, முக்தன்” என்று உறுதியாகச் சொல்லிவந்தால் அப்படியே ஆகிவிடுகிறது.

‘கிறிஸ்தவர்களின் நூல் ஒன்றை யாரோ ஒருவர் ஒருநாள் கொண்டு வந்தார். நான் அதைப் படிக்கச் சொன்னேன். அதில் இருந்ததெல்லாம் வெறும் “பாவம், பாவம், பாவம்” தான். (கேசவரிடம்) உங்கள் பிரம்ம சமாஜத்திலும் பாவம், பாவம் என்ற பேச்சுதான். “நான் கட்டுண்டவன், நான் கட்டுண்டவன்” என்று மீண்டும்மீண்டும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்ற உதவாக்கரை கட்டுண்டவனாகவே ஆகிவிடுகிறான். “நான் பாவி, நான் பாவி” என்று இரவும் பகலும் பிதற்றுபவன் அப்படியே ஆகிவிடுகிறான்.

‘என்ன, நான் இறைவனின் திருநாமத்தைச் சொல்கிறேன். என்னிடம் இன்னும் பாவம் இருக்க முடியுமா? எனக்கு என்ன பாவம்? எனக்கு என்ன பந்தம்?’—இறைநாமத்தில் இத்தகைய உறுதியான நம்பிக்கை வேண்டும்.

‘இறை நாமத்தைச் சொல்வதால் மனிதனுடைய மனம், உடல் எல்லாமே பரிசுத்தமாகின்றன.

‘வெறும் பாவம், நரகம் என்றெல்லாம் ஏன் பேச வேண்டும்? “தீயவை செய்துவிட்டேன், இனி செய்ய மாட்டேன்” என்று ஒருமுறை சொல், இறை நாமத்தை நம்பு.’

‘தூய பக்தியை மட்டுமே நான் தேவியிடம் வேண்டினேன். கைகளில் மல ரெடுத்து அவளுடைய திருவடித்தாமரைகளில் இட்டு, “அம்மா, இதோ உனது பாவம், எடுத்துக்கொள்; இதோ உனது புண்ணியம், எடுத்துக்கொள். எனக்குத் தூய பக்தியைக் கொடு. இதோ உனது ஞானம், எடுத்துக்கொள்; இதோ உனது அஞ்ஞானம், எடுத்துக்கொள். எனக்குத் தூய பக்தியைக் கொடு. இதோ உனது தூய்மை, எடுத்துக் கொள்; இதோ உனது அசுத்தம், எடுத்துக் கொள், எனக்குத் தூய பக்தியைக் கொடு. இதோ உன் தர்மம், எடுத்துக்கொள்; இதோ உன் அதர்மம், எடுத்துக்கொள். தூய பக்தியை மட்டும் எனக்குக் கொடு’ என்றெல்லாம் வேண்டினேன்.

‘இல்லறத்தில் இருந்தாலும் அவ்வப் போது தனிமையில் வாழ வேண்டும்.

மூன்று நாட்களாவது வீட்டை விட்டுத் தனிமையில் சென்று இறைவனை நாடி அமுதால் அது நல்லது, அது முடியவில்லை என்றால் ஒரு நாளாவது தனிமையில் இருந்து இறைவனைச் சிந்தித்தால் அதுவும் நல்லதுதான்.

‘நோயோ விஷ ஜூரம், இதில் நோயாளியின் அறையில் குடத்தில் தண்ணீரும் புளி ஊறுகாயும் உள்ளன. நோயாளி குணமடைய வேண்டுமானால் முதலில் அவனை அந்த அறையிலிருந்து அப்புறப்படுத்த வேண்டும். உலகியல் மனிதன் ஜூர நோயாளி. போகப் பொருட்கள்தான் தண்ணீர்க் குடம். இன்ப நாட்டம்தான் தாகம். ஊறுகாயை நினைத்தாலே நாக்கில் நீர் ஊறுகிறது, அதை அருகில் கொண்டு வரக்கூட தேவையில்லை. இத்தகைய பொருள்கூட வீட்டில் உள்ளது, அதுதான் பெண்ணின் உறவு. எனவே தனிமைச் சிகிச்சை வேண்டும்.

‘விவேகமும் வைராக்கியமும் பெற்ற பிறகே இல்லறத்தில் ஈடுபட வேண்டும்.

கங்கையில் நீரிறக்கம் தொடங்கியது. கப்பல் கல்கத்தா நோக்கி விரைந்து

சென்றுகொண்டிருந்தது. (ஹௌரா) பாலத் தைக் கடந்து கம்பெனியின் தோட்டமும் தெரிந்தது. இன்னும் சிறிது தூரம் செல்லு மாறு காப்டனுக்குக் கூறப்பட்டிருந்தது. கப்பல் எவ்வளவு தூரம் சென்றுள்ளது என்பது பலருக்கும் தெரியாது; அவர்கள் தங்களை மறந்து குருதேவரின் அமுத மொழிகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர். நேரம் எப்படி போகிறது என்பதே யாருக்கும் தெரியவில்லை.

தேங்காய்த் துருவல் கலந்த பொரி கொடுக்கப்பட்டது. அனைவரும் தங்கள் ஆடை நுனியில் அதனைச் சிறிது வாங்கி உண்ணலாயினர். அங்கே ஆனந்தச் சந்தைதான். பொரிக்கு கேசவர் ஏற்பாடு செய்திருந்தார்.

கேசவரும் விஜயரும் அப்போதும் ஒருவரை ஒருவர் தவிர்ப்பதை குருதேவர் கவனித்தார். அவர்களின் மனக் கசப்பை நீக்கி இருவரையும் மீண்டும் நண்பர்களாக்கத் திருவுளம் கொண்டார். உயிர்களின் இன்பத்தில் இன்பம் அடைபவர் அல்லவா அவர்!

பூரீராமகிருஷ்ணர் (கேசவரிடம்):
'இதோ பாருங்கள், இங்கே விஜயர்

வந்துள்ளார். உங்கள் சண்டை சிவனுக்கும் ராமனுக்கும் நடந்த சண்டைபோல் உள்ளது. (சிரிப்பு) ராமனின் குரு சிவன். சிவனின் குரு ராமன். இருவருக்கும் போர் நடந்தது, உடனே அவர்கள் சமாதானமாகியும் விட்டார்கள். ஆனால் சிவ பெருமானுடைய பூதகணங்களுக்கும் ராமனின் குரங்குப் பட்டாளத்திற்கும் இடையில் சண்டையும் அடிதடியும் நிற்கவில்லை. (உரத்த சிரிப்பு)

‘ராமானுஜர் விசிஷ்டாத்வைதவாதி, அவரது குருவோ அத்வைதி. இறுதியில் இருவருக்கும் கருத்து வேறுபாடு. ஒருவர் மற்றவரைக் கண்டிக்க ஆரம்பித்தனர்; இவ்வாறெல்லாம் நடக்கவே செய்யும். ஆனால் எது எப்படியானாலும் அவர்கள் குரு-சீடர், குரு-சீடராகவே இருந்தார்கள்.’

அனைவரும் மகிழ்ந்தனர்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (கேசவரிடம்): ‘நீங்கள் மனிதர்களின் இயல்பை எடை போட்டு, அவர்களைச் சீடராகக் கொள்வதில்லை. அதனால்தான் இப்படி பிரிந்து பிரிந்து போகிறார்கள்.

‘மனிதர்கள் அனைவரும் பார்க்க ஒரேபோல்தான் இருக்கிறார்கள். ஆனால் இயல்போ மனிதருக்கு மனிதர் வேறு

படுகிறது. சிலரிடம் சத்வ குணம் அதிகம், சிலரிடம் ரஜோ குணம், சிலரிடம் தமோ குணம். கொழுக்கட்டைகள் எல்லாம் பார்க்க ஒரேபோல்தான் உள்ளன. ஆனால் சிலவற்றின் உள்ளே திரட்டுப்பால், சிலவற்றில் தேங்காய், இன்னும் சிலவற்றில் உளுத்தம்பருப்பு. (எல்லோரும் சிரித்தனர்)

‘என்னுடைய மனப்போக்கு என்ன தெரியுமா? நான் உண்டு உறங்கி காலம் கழிக்கிறேன், மற்றவையெல்லாம் தேவி அறிவாள். குரு, கர்த்தா,¹ பாபா² என்ற மூன்று சொற்கள் என் உடம்பில் முள்ளாகக் குத்துகின்றன.

‘குரு ஒருவரே, அவரே சச்சிதானந்தம். அவரே உபதேசிக்கிறார். குழந்தைக்குத் தாயிடம் உள்ள மனப்போக்கே என்னுடையது. லட்சக்கணக்கில் மனித குருக்களைப் பெறலாம். எல்லோருமே குருவாக விரும்புகிறார்கள். சீடராக இருப்பதற்கு யார் விரும்புகிறார்கள்?

1. ‘நான் செய்கிறேன்’ என்ற கருத்தில் கூறப்படுகின்ற வார்த்தை.

2. துறவி, தந்தை, சிலவேளைகளில் குழந்தை—இவர்களை அழைப்பதற்காக பயன்படுத்தும் சொல்.

‘பிறருக்கு உபதேசிப்பது மிகவும் கடினம். இறைவனே தரிசனம் தந்து, ஆணை பிறப்பித்தால்தான் அது முடியும். நாரதர், சுகதேவர் போன்றோருக்கு ஆணை இருந்தது. ஆதிசங்கரரும் ஆணை பெற்றிருந்தார். ஆணை கிடைக்கவில்லை என்றால் உங்கள் பேச்சை யார் கேட்பார்கள்?’

‘கல்கத்தாவாசிகளின் ஆரம்ப சூரத்தனம் உங்களுக்குத் தெரிந்ததுதானே! அடுப்பில் நெருப்பு எரியும்வரை பால் கொதித்துப் பொங்கும், நெருப்பை எடுத்து விட்டால் எல்லாமே அடங்கிப் போகும். இது போன்றதுதான் கல்கத்தா மக்களின் சூரத்தனமும். தண்ணீர் வேண்டும் என்று இதோ இங்கே கிணறு தோண்டுவார்கள். பாறை தட்டுப்பட்டால் விட்டுவிடுவார்கள், வேறோர் இடத்தில் தோண்டுவார்கள். அங்கே மணல் தட்டுப்படும். அங்கும் விட்டுவிட்டு, மற்றோர் இடத்திற்குச் சென்று மீண்டும் ஆரம்பிப்பார்கள். இப்படியே போய்க்கொண்டிருக்கும்.

‘இறையானை கிடைத்துவிட்டதாக வெறுமனே நினைத்துக் கொள்வதால் எதுவும் நடக்காது. அவர் உண்மையிலேயே நமக்கு தரிசனம் தருகிறார், நம்மோடு

பேசுகிறார். அப்போது ஆணை கிடைக்கலாம். ஆணை பெற்றவனுடைய பேச்சின் சக்தி எப்படிப்பட்டது தெரியுமா? அது மலைகளைப் புரட்ட வல்லது. வெறும் லெக்சர்! அதை நான்கு நாட்கள் மக்கள் கேட்பார்கள், பிறகு மறந்துவிடுவார்கள். அதைப் பின்பற்றி நடக்கமாட்டார்கள்.

‘காமார்புகூரில் ஹல்தார்புகூர் என்று ஒரு குளம் இருக்கிறது. அதன் கரையில் தினமும் மக்கள் காலையில் வெளிக்குப் போவார்கள். காலையில் குளிக்க வருவோர் அவர்களைக் கண்டபடி திட்டிவிட்டுப் போவார்கள். மறுநாளும் இதே கதைதான். அசுத்தம் செய்வது நின்றபாடில்லை. (எல்லோரும் சிரித்தனர்) கடைசியில் ஊர் மக்கள் கம்பெனியில் தெரிவித்தனர். அவர்கள் ஒரு காவல்காரனை அனுப்பி வைத்தனர். அவன் வந்து, “இங்கு யாரும் அசுத்தம் செய்யக் கூடாது” என்று எழுதப்பட்ட காகிதத்தை ஒட்டினான். அவ்வளவுதான், எல்லாம் நின்றுவிட்டது. (எல்லோரும் சிரித்தனர்)

‘மக்களுக்குப் போதிப்பதற்கு இறைவனுடைய அதிகார முத்திரை வேண்டும். இல்லாவிட்டால் போதனை கேலிக்

கூத்தாகிவிடும். தனக்கே இல்லை, இதில் அடுத்தவனுக்குக் கொடுக்கிறானாம்! குருடன் குருடனுக்கு வழிகாட்டிய கதைதான். (எல்லோரும் சிரித்தனர்). விளைவு விபரீதம்! இறை தரிசனம் பெற்றவனுக்கு அகக் காட்சி உண்டாகிறது. யாருக்கு என்ன நோய் என்பதை அவனால் புரிந்துகொள்ள முடியும். அப்போது அவன் உபதேசிக்கலாம்.

‘ஆணை பெறாவிட்டால், “நான் உலகிற்கு உபதேசிக்கிறேன்” என்ற ஆணவம் வந்துவிடுகிறது. ஆணவம் வருவது அறியாமை காரணமாக. அறியாமை காரணமாகவே “நான் கர்த்தா” என்ற எண்ணம் வருகிறது. “இறைவனே கர்த்தா. அவர்தான் எல்லாவற்றையும் செய்பவர், நான் எதையும் செய்யவில்லை” என்ற உணர்வு ஏற்படுமானால் அவன் ஜீவன் முக்தன். “நானே செய்பவன், நானே செய்பவன்” என்ற நினைப்பிலிருந்துதான் எல்லா துன்பங்களும் அமைதியின்மையும் வருகின்றன.

‘உலகத்திற்கு நல்லது செய்ய வேண்டும்’ என்று நீங்கள் சொல்கிறீர்கள். உலகம் அவ்வளவு சிறியதா என்ன?

உலகத்திற்கு உதவ நீங்கள் யார்? சாதனைகள் செய்து இறைவனை அறியுங்கள், அவரைப் பெறுங்கள். அவர் ஆற்றலைத் தந்தால்தான் எல்லோருக்கும் உதவி செய்ய முடியும். இல்லாவிட்டால் துளியளவும் முடியாது.'

ஒரு பக்தர்: 'காட்சி கிடைக்காதவரை எல்லா காரியங்களையும் விட்டுவிட வேண்டுமா?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'வேண்டாம். எதற்காக விட வேண்டும்? கடவுளைச் சிந்தித்தல், அவரது திருப்பெயரையும் மகிமையையும் பாடுதல், நித்திய கர்மம்— எல்லாவற்றையும் செய்யத்தான் வேண்டும்.'

பிரம்ம பக்தர்: 'அப்படியானால் குடும்பக் கடமைகள், அதாவது பணம் சம்பாதிப்பது போன்றவை?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'அவற்றையும் செய்யலாம். குடும்பத்தை நடத்த எந்த அளவுக்கு வேண்டுமோ, அந்த அளவுக்குச் செய்ய வேண்டும். ஆனால் அவற்றையும் பற்றின்றி செய்வதற்காக தனிமையில் இறைவனிடம் கண்ணீருடன் பிரார்த்திக்க வேண்டும். "எம்பெருமானே, அதிகமாக செயல்களில் ஈடுபடும்போது நான் உன்னை

மறந்து போவதைக் காண்கிறேன். எனவே என் உலகக் கடமைகளைக் குறைத்துவிடு. பற்றின்றி வேலை செய்வதாகத்தான் நினைக்கிறேன், ஆனால் பற்று எப்படியோ நுழைந்துவிடுகிறது” — இவ்வாறு பிரார்த்தனை செய். அன்னதானம் போன்ற தருமகாரியங்களை அதிகமாக செய்யச் செய்ய பெயரும் பெருமையும் பெற வேண்டும் என்ற ஆசை தோன்றிவிடுகிறது.

‘ஆஸ்பத்திரிகள், ஸ்கூல், சாலைகள், குளங்கள் எல்லாம் ஏற்படுத்துவதுபற்றி சம்புமல்லிக் ஒருமுறை கூறினார். அதற்கு நான், “உங்களிடம் வந்து சேர்பவற்றை, தவிர்க்க முடியாதவற்றை, செய்யக் கூடாது என்பதில்லை. ஆனால் அவற்றையும் பற்றின்றி செய்ய வேண்டும். வரிந்துகட்டிக் கொண்டு பல வேலைகளில் ஈடுபடுவது நல்லதல்ல. அது கடவுளை மறக்கச் செய்துவிடும்” என்றேன். ஒருவன் காளிகாட் கோயிலுக்கு¹ வந்தான்; தானம் செய்ய ஆரம்பித்தான், ஆனால் காளியை தரிசிக்கவில்லை. (எல்லோரும் சிரித்தனர்).

1. கல்கத்தாவின் தென் பகுதியில் உள்ள காளிகோயில்.

முதலில் எப்படியாவது கூட்டத்தில் புகுந்து, இடியும் உதையும் பெற்றாவது காளியின் தரிசனத்தைப் பெற்றுவிட வேண்டும். அதன்பிறகு வேண்டிய அளவு தானதருமம் செய்யுங்கள், அல்லது செய்யாமல் இருங்கள். வேண்டுமானால் செய்து கொண்டே இருங்கள். செயல்கள் எல்லாம் இறையனுபூதிக்காகவே இருக்க வேண்டும். “பகவானே! உனது தாமரைத் திருவடிகளில் எனக்கு இடம் கொடு, எப்போதும் என்னை உன் அருகிலேயே வைத்துக்கொள். உன் பாதத் தாமரைகளில் எனக்கு தூய பக்தியைக் கொடு” என்றுதான் பக்தன் வேண்டுவான்.

‘கர்மயோகம் மிகவும் கடினமானது. சாஸ்திரங்கள் விதிக்கின்ற கர்மங்களையெல்லாம் செய்வது இந்தக் கலியுகத்தில் மிகவும் கடினம். இப்போது மக்களின் வாழ்க்கை உணவையே ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளது. அதிகமான கருமங்களும் கிரியைகளும் செய்ய அவர்களால் முடியாது. காய்ச்சல் கண்டவனுக்கு நாட்டு மருந்தும் பத்தியமும் என்று ஆரம்பித்தால், நோய் தீருமுன் அவனே போய்ச் சேர்ந்துவிட நேரலாம். நீண்ட கால சிகிச்சையெல்லாம் ஒத்துவராது. இப்போது டி. குப்தாவின்

மருந்துதான்¹ ஏற்றது. கலியுகத்திற்கு பக்தியோகம், அதாவது பகவானுடைய பெயரையும் மகிமையையும் பாடுவதும் பிரார்த்தனை செய்வதும் தான் ஏற்ற வழி. இந்த யுகத்தின் தர்மம் பக்தியோகம்தான்.

(பிரம்ம பக்தர்களைப் பார்த்து) 'நீங்களும் பக்தியோகத்தையே பின்பற்றுகிறீர்கள். ஹரி நாமத்தைப் பாடுகிறீர்கள், அன்னையின் புகழைப் பாடுகிறீர்கள். நீங்கள் பாக்கியசாலிகள். உங்கள் போக்கு நல்லது. வேதாந்திகள் சொல்வதுபோல், இந்த உலகம் ஒரு கனவு போன்றது என்று சொல்வதில்லை. நீங்கள் அத்தகைய பிரம்மஞானிகள் அல்ல. நீங்கள் பக்தர்கள். இறைவனை ஒரு தனிநபராக (Person) நினைக்கிறீர்கள், அதுவும் நல்லது. நீங்கள் பக்தர்கள். மன ஏக்கத்துடன் அவரை அழைத்தீர்களானால், நிச்சயம் அவரை அடைவீர்கள்.'

கப்பல் கொய்லாகாட் துறையை அடைந்தது. எல்லோரும் இறங்கத் தயாரானார்கள். அறையை விட்டு வெளியே வந்தபோது வானத்தில் முழுநிலா தோன்றி

1. காய்ச்சலுக்கான ஆங்கில முறை மருந்து.

யிருப்பதையும், கங்கை நீர் நிலவின் ஒளியில் தவழ்ந்து விளையாடிக் கொண்டிருப்பதையும் கண்டு மகிழ்ந்தனர். குருதேவர் செல்வதற்காக வண்டிக்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. குருதேவரும் ம-வும் மற்றும் சில பக்தர்களும் அதில் ஏறிக்கொண்டனர். வண்டியில் அனைவரும் அமர்ந்ததும் குருதேவர், 'எங்கே? அவர் எங்கே?' என்று கேசவரைப்பற்றி கேட்டார். அப்படி கேட்டுக் கொண்டிருக்கும்போதே சிரித்த முகத்துடன் கேசவர் அங்கே வந்து, 'இவருடன் யார்யார் போகிறீர்கள்?' என்று கேட்டார். எல்லோரும் வண்டியில் அமர்ந்ததும், அவர் வீழ்ந்து வணங்கி குருதேவருடைய பாத தூளியை ஏற்று விடைபெற்றார். குருதேவரும் அன்போடு விடை தந்தார்.

வண்டி ஆங்கிலேயர்களின் குடியிருப்பு வழியாகச் சென்றது. சாலையின் இரு பக்கங்களிலும் அழகிய வீடுகள். பல வீடுகளில் ஆங்கிலேயப் பெண்கள் ஆர்மோனியம், பியானோ முதலியவைகளை வாசித்தபடி பாடிக்கொண்டிருந்தனர்.

குருதேவர் ஆனந்தமாக வண்டியில் போய்க்கொண்டிருந்தார். திடீரென்று, 'எனக்கு தாகமாக இருக்கிறது. என்ன

செய்வது?’ என்றார். நந்தலால் இந்தியா கிளப்பின் முன்னால் வண்டியை நிறுத்தி, மாடிக்குச் சென்று கண்ணாடி டம்ளரில் தண்ணீர் கொண்டு வந்து தந்தார். ‘டம்ளர் கழுவப்பட்டுள்ளதா?’ என்று கேட்டு விட்டு, அதனைக் குடித்தார்.

வண்டி நகர்ந்தது. குருதேவர் தலையை வெளியே நீட்டி பாதையில் செல்கின்ற மக்கள், வண்டிகள், குதிரை, நிலவொளி முதலியவற்றைப் பார்த்து மகிழ்ந்தார். அவரது மகிழ்ச்சியில் அனைவரும் பங்கேற்றனர்.

5

பக்தர்களுடன்

ஞாயிறு, ஏப்ரல் 8, 1883

அன்று காலைப் பொழுது, அறையில் குருதேவர் ஒரு சிறுபையனைப் போல் அமர்ந்திருந்தார். அருகில் ராக்கால் அமர்ந்திருந்தார்.

ம-வந்து தரையில் வீழ்ந்து குருதேவரை வணங்கினார். குருதேவரது சகோதரரின் மகன் ராம்லாலும் அங்கிருந்தார். கிஷோரியும் இன்னும் சில பக்தர்களும் வந்து சேர்ந்தனர். புராதன பிரம்ம சமாஜத்தினரான மணிலால் மல்லிக்கும் வந்து தரையில் உடல் படிய குருதேவரை வணங்கினார். பொழுதாக ஆக பக்தர்கள் பலர் வந்து கூடினர்.

மணிலால் மல்லிக் காசிக்குச் சென்று திரும்பியிருந்தார். அவர் ஒரு வியாபாரி, காசியில் அவருக்கு ஒரு வீடு இருந்தது.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'நீங்கள் காசிக்குப் போயிருந்தீர்களே! ஆமாம், அங்கே சாது-டாது யாரையாவது பார்த்தீர்களா?'

மணிலால்: 'ஆம் சுவாமி, திரைலங்க சுவாமி, பாஸ்கரானந்தர் ஆகியோரைக் காணப் போயிருந்தேன்.'

'பாஸ்கரானந்தர் அனைவருடனும் கலந்து பழகுகிறார். அவர் திரைலங்க சுவாமியைப்போல் ஒரேயடியாக யாருடனும் பேசாமல் இல்லை.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'பாஸ்கரானந்தருடன் நீங்கள் ஏதாவது பேசினீர்களா?'

மணிலால்: 'ஆம். பல விஷயங்கள் பேசினோம். பாவ புண்ணியம் பற்றியும் பேச்சு வந்தது! "பாவ வழியில் போகாதே. பாவ நினைவுகளை விட்டொழி. புண்ணியம் தரக்கூடிய செயல்களிலேயே ஈடுபட வேண்டும். இதையே கடவுள் விரும்புகிறார்" என்றார் அவர்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'ஆம், அப்படியும் ஒரு பாதை இருக்கிறது. அது உலகியல்

மக்களுக்கு உள்ளது. ஆனால் விழிப்புணர்வு பெற்றவர்கள், அதாவது “இறைவன் மட்டுமே உண்மை, மற்ற எதுவும் உண்மையில்லை” என்பதை உணர்ந்தவர்கள் வேறு மனநிலையைக் கொண்டிருக்கிறார்கள். “இறைவன் ஒருவனே அனைத்தையும் செய்பவன், மற்ற அனைவரும் அவருடைய கருவிகள் மட்டுமே என்பதை அவர்கள் அறிந்திருக்கிறார்கள்.

‘விழிப்புணர்வு பெற்றவர்கள் ஒரு போதும் தாளம் தவறுவதில்லை. ஆராய்ந்து பார்த்து அவர்கள் பாவங்களை விலக்க வேண்டியதில்லை. இறைவனிடம் அவர்களுக்கு அந்த அளவுக்கு பக்தி நிறைந்திருப்பதன் காரணமாக அவர்கள் எதைச் செய்தாலும் அது நல்லதாக ஆகிவிடுகிறது.

‘விழிப்புணர்வு பெற்றவர்கள் பாவபுண்ணியங்களைக் கடந்தவர்கள். இறைவனே எல்லாவற்றையும் செய்கிறார் என்பதை அவர்கள் பார்க்கின்றனர்.’

‘ஓரிடத்தில் ஒரு மடம் இருந்தது. அங்கே வாழ்ந்து வந்த துறவிகள் நாஸ்தோறும் மதுகரி பிச்சைக்காகப் போவார்கள். அவர்களுள் ஒருவர் ஒருநாள்

பிச்சை வாங்கிக் கொண்டிருந்தபோது, ஒரு ஜமீன்தார், யாரோ ஒருவனை ஈவிரக்கமின்றி அடித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார். அந்தத் துறவி மிகவும் கருணை வாய்ந்தவர். அவர் இடையில் குறுக்கிட்டு, அடிப்பதை நிறுத்தும்படி ஜமீன்தாரிடம் கேட்டுக் கொண்டார். ஜமீன்தாருக்கு அப்போது கோபம் பொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அந்தக் கோபத்தைத் துறவியின்மீது காட்டி விட்டார். ஜமீன்தார் அடித்த அடியில் துறவி சுயநினைவை இழந்து தரையில் சாய்ந்தார். இதைப் பார்த்த ஒருவர் மடத்திற்குச் சென்று, “உங்களுள் ஒருவரை ஜமீன்தார் புரட்டி எடுத்துவிட்டார்” என்று தெரிவித்தார். மடத்துத் துறவிகள் ஓடிச் சென்றனர், அங்கே துறவி நினைவிழந்து கிடந்தார். நாலைந்து துறவியர் அவரை மடத்திற்குத் தூக்கிக் கொண்டுபோய் ஓர் அறையில் படுக்க வைத்தனர். அவருக்கு நினைவு வரவில்லை. சில துறவிகள் அவரைச் சுற்றி வருத்தத்துடன் உட்கார்ந்திருந்தனர், ஒரு சிலர் அவருக்கு விசிறினர். “வாயில் கொஞ்சம் பால் புகட்டிப் பார்க்கலாம்” என்று ஒருவர் சொன்னார். வாயில் சிறிதுசிறிதாகப் பாலை புகட்டியதும் அவருக்கு

மயக்கம் தெளிந்தது. அவர் கண்களைத் திறந்து பார்த்தார். “ஓ, இவருக்கு நினைவு வந்துவிட்டதா?, ஆட்களை அடையாளம் கண்டு பிடிக்க முடிகிறதா என்று பாருங்கள்!” என்று கூறிவிட்டு, ஒருவர் அவரிடம் உரத்த குரலில், “சுவாமி, உங்களுக்கு யார் பால் புகட்டுகிறார்கள்?” என்று கேட்டார். அதற்கு அந்தத் துறவி மெல்லிய குரலில், “சகோதரா, யார் என்னை அடித்தாரோ அவரேதான் இப்போது பாலுட்டுகிறார்” என்று கூறினார்.

‘இறைவனை அறியாமல் இத்தகைய நிலை ஏற்படுவதில்லை.’

மணிலால்: ‘ஆம். நீங்கள் கூறியது மிகமிக உயர்ந்த நிலை. இதுபோன்ற விஷயங்களைப்பற்றி எல்லாம் பாஸ்கரா னந்தருடன் பேசினேன்.’

பவதாரிணி, ராதாகாந்தர், பன்னிரு சிவாலயங்கள் ஆகியவற்றில் பூஜை முடிந்துவிட்டது. நைவேத்தியத்திற்கான மணி அடித்தது. கோடைக்கால வெயில் கடுமையாக இருந்தது. நீரேற்றம் ஆரம் பித்தது. கங்கை வடதிசை நோக்கிப் பாயத் தொடங்கியது. தென்திசையிலிருந்து இளங் காற்று வீசியது. குருதேவர் உணவிற்குப்

பிறகு தமது அறையில் இளைப்பாறிக் கொண்டிருந்தார்.

புராதன பிரம்மசமாஜ பக்தர்கள் சிலர் கல்கத்தாவிலிருந்து வந்தனர். அறையில் பக்தர்கள் பலர் இருந்தார்கள். குருதேவர் சிறிய கட்டிலின்மீது வடக்கு நோக்கி அமர்ந்திருந்தார். புன்சிரிப்புடன் ஒரு குழந்தையைப் போல் பிரம்மசமாஜ அன்பர்களுடன் ஆனந்தமாக பேச ஆரம்பித்தார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (பிரம்ம சமாஜத்தினர் மற்றும் பிற பக்தர்களைப் பார்த்து): 'நீங்கள் பிரேமை பிரேமை என்கிறீர்களே, அது என்ன அவ்வளவு சுலபத்தில் அடையக் கூடியதா?

'பிரேமைக்கு இரண்டு அடையாளங்கள் உள்ளன. முதலில், உலகம் மறந்துபோகும். இறைவனிடம் கொண்ட அன்பு காரணமாக புற நினைவு போய்விடுகிறது.

'இரண்டாவது அடையாளம்: மிகப் பிரியமான உடல்மீதுகூட "என்னுடையது" என்ற உணர்வு இருக்காது; "நான் உடல்" என்ற உணர்வு அடியோடு நீங்கி விடுகிறது.

‘இறையனுபூதிக்கு சில அடையாளங்கள் உள்ளன. யாரிடம் அனுராகத்தின் கிரணங்கள் உதித்துவிட்டனவோ, அவன் இறையனுபூதி பெற காலதாமதம் இல்லை. அந்த அனுராகத்தின் கிரணங்கள் எவை? விவேகம், வைராக்கியம், உயிர்களிடம் கருணை, சாது சேவை, சாது சங்கம், இறைவனின் நாமத்தையும் குணங்களையும் பாடுதல், உண்மை பேசுதல் முதலியவை. அனுராகத்தின் இந்த அடையாளங்களைக் காணும்போது இறைக் காட்சி கிடைக்கும் காலம் வெகுதொலைவில் இல்லை என்று உறுதியாகச் சொல்லலாம்.

‘வேலைக்காரன் தன் வீட்டில் செய்யும் ஏற்பாடுகளைப் பார்த்தாலே எஜமான் அங்கே வரப்போகிறார் என்பதை உறுதியாகச் சொல்லிவிடலாம். முதலாவதாக, வீட்டைச் சுற்றியுள்ள செடிகொடிகள், கற்கள், குப்பை முதலியவற்றை அப்புறப்படுத்துவான். பிறகு அறைகளில் உள்ள புகைக் கரி, ஒட்டடை எல்லாம் நீக்கப்படும். பிறகு முற்றமும் தரையும் மற்ற இடங்களும் துப்புரவாக பெருக்கிக் கழுவப்படும். கடைசியாக, எஜமானரே அந்த வீட்டிற்கு கம்பளம், ஹுக்கா போன்ற பல

பொருட்களை அனுப்பிவைப்பார். இவையெல்லாம் வந்து சேர்வதைப் பார்த்தே எஜமான் விரைவில் அங்கு வரப் போகிறார் என்பதைப் புரிந்துகொள்ளலாம்.'

ஒரு பக்தர்: 'முதலில் ஆராய்ச்சி செய்து புலன்களை அடக்க வேண்டுமா?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'அப்படியும் ஒரு பாதை இருக்கிறது. அதற்கு விசார மார்க்கம் என்று பெயர். ஆனால் பக்தி நெறியின் மூலமாகவும் அந்தக்கரணங்கள் தாமாக அடங்கிவிடுகின்றன. அது சுலபமான முறையும்கூட. இறைவனிடம் எந்த அளவுக்கு அன்பு அதிகமாகிறதோ, அந்த அளவுக்கு புலனின்றிப்பங்கள் புளித்து விடும்.'

ஒரு பக்தர்: 'கடவுளை நேசிக்க என்னால் முடிவதில்லையே?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'அவருடைய திருநாமத்தை ஜபியுங்கள், எல்லா பாவங்களும் தொலைந்துபோகும். காமம், குரோதம், உடற்சுகங்களின் மீதுள்ள நாட்டம் எல்லாம் பறந்தோடிவிடும்.'

ஒரு பக்தர்: 'நாமஜபத்தில் எப்படி நாட்டம் ஏற்படும்?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'அவருடைய திருநாமத்தில் ருசி ஏற்பட வேண்டும் என்று ஏக்கத்துடன் அவரிடம் பிரார்த்தனை செய்யுங்கள். அவர் உங்கள் ஆவலை நிறைவேற்றிவைப்பார்.'

'மனநிலைக்கு ஏற்பவே பலனும் அமைகிறது. இரண்டு நண்பர்கள் தெரு வழியாகச் சென்று கொண்டிருந்தனர். ஓரிடத்தில் பாகவதம் படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒருவன் மற்றவனைப் பார்த்து, "வா நண்பா, பாகவதம் கேட்கலாம்" என்று சொல்லி உள்ளே நுழைந்தான். மற்றவன் உள்ளே எட்டிப்பார்த்துவிட்டு, வெளியே சென்று ஒரு விலைமகளின் வீட்டிற்குப் போனான். ஆனால் சிறிதுநேரம் கழிந்ததும் அவனுக்கு அந்த இடம் வெறுத்துவிட்டது; "என்ன வெட்கக்கேடு! என் நண்பன் மகா விஷ்ணுவின் மகிமைகளை கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறான்; நானோ இங்கு விழுந்து கிடக்கிறேன்" என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொண்டான். அங்கே பாகவதம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தவனுக்கும் வெறுப்பு ஏற்பட்டது. அவனும் தனக்குள், "எத் தகைய முட்டாள் நான்! இங்கே ஒருவன் ஏதோ வளவளத்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

நானும் உட்கார்ந்திருக்கிறேன்! என் நண்பனோ அங்கு இன்பத்தில் மிதந்து கொண்டிருக்கிறான்!" என்று நினைத்துக் கொண்டான். காலப்போக்கில் இருவரும் இறந்தனர். பாகவதம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தவனை எம தூதன் வந்துகொண்டு போனான். விலைமகள் வீட்டிற்குப் போனவனை விஷ்ணு தூதன் வந்து, வைகுண்டத்திற்கு அழைத்துச் சென்றான்.

'இறைவன் மனத்தைப் பார்க்கிறான். ஒருவன் என்னென்ன செய்கிறான், எங்கெங்கே வாழ்கிறான் என்றெல்லாம் பார்ப்பதில்லை.

'எல்லோருமே ஞானம் பெறலாம். ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும். பிரார்த்தனை செய்யுங்கள்— அந்தப் பரமாத்மாவுடன் எல்லா ஜீவாத்மாக்களும் இணைய முடியும். க்யாஸ்¹ வருவதற்கான குழாய் எல்லா வீட்டிலும் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. க்யாஸ் கம்பெனியிலிருந்து க்யாஸ் பெற்றுக் கொள்ளலாம். மனு போடு, அங்குள்ள வர்கள் வேண்டிய ஏற்பாடு செய்து தருவார்கள்; வீட்டில் விளக்கு எரியும்.

1. gas; சமையல் எரிவாயு.

‘சிலருக்கு விழிப்புணர்வு உண்டாகி விட்டது. அதற்கான சில அடையாளங்கள் உள்ளன. இறைவனைப்பற்றியதைத் தவிர வேறு எந்தப் பேச்சையும் கேட்பது அவர்களுக்குச் சுவைப்பதில்லை. ஏழு கடல்களும், கங்கை யமுனை நதிகளும் நீர் நிரம்பியிருந்தாலும் சாதகப் பறவை மழை நீரை மட்டுமே விரும்புகிறது. தாகத்தால் தொண்டை வறண்டு வெடித்தாலும் அது வேறு எந்த நீரையும் பருகாது.’

‘பத்த ஜீவர்கள், உலகியல் மக்கள்— இவர்கள் பட்டுப் புழுவைப் போன்றவர்கள். அவை விரும்பினால் கூட்டைக் கிழித்துக் கொண்டு வெளியே வர முடியும். ஆனால் தாங்களே கட்டிய கூடு ஆயிற்றே? விட்டுவிட்டு வெளியே வர இயல்வதில்லை. முடிவு? அவை அங்கேயே சாகின்றன!

‘முக்த ஜீவர்கள் காமினீ-காஞ்சனத்தின் பிடியில் இல்லை. அபூர்வமாக ஒருசில பட்டுப் புழுக்கள் எவ்வளவோ முயற்சி செய்து, கூட்டைக் கிழித்து வெளியே வருவது உண்டு. ஆனால் அவை ஏதோ ஒன்றிரண்டு மட்டுமே.

‘மாயை மோகத்தில் ஆழ்த்துகிறது. ஏதோ ஓரிருவருக்கு ஞானம் கிடைக்கிறது. அவர்கள் மாயையின் இந்திரஜாலங்களுக்கு உட்படுவதில்லை; காமினீ-காஞ்சனத்திற்கு வசப்படுவதில்லை.

‘சாதனை சித்தர்கள், கிருபா சித்தர்கள் என்று இரண்டு வகையினர் உண்டு. சிலர் மிகவும் பாடுபட்டு வயலுக்கு நீர் கொண்டு வருகிறார்கள். அப்படிச் செய்தால்தான் பயிர் விளையும். வேறு சிலருக்கு, பாடுபட்டு நீரைப் பாய்ச்ச வேண்டிய அவசியம் இருப்பதில்லை. அவர்களுடைய வயல்களில் மழை நீர் தேங்கிநிற்கும். பாடுபட்டு நீரைக் கொண்டு வரவேண்டிய நிலைமை அவர்களுக்கு இல்லை. மாயையின் பிடியிலிருந்து தப்ப வேண்டுமானால் பாடுபட்டு சாதனைகள் செய்ய வேண்டும். கிருபா சித்தர்கள் கஷ்டப்பட வேண்டியதில்லை. ஆனால் அத்தகையோர் மிகச் சிலரே.

‘இன்னும் நித்திய சித்தர்கள் என்ற மற்றொரு வகையினரும் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் ஒவ்வொரு பிறவியிலும் பிறக்கும் போதே ஆன்மீக விழிப்பு பெற்றவர்களாக விளங்குகிறார்கள். ஊற்றின் வாய் அடைபட்டுள்ளது; மேஸ்திரி என்னென்னவோ

செய்து கொண்டிருப்பதற்கு இடையில் ஊற்றின் வாயையும் திறந்துவிடுகிறான், உடனே ஊற்று நீர் களகள வென்று வெளியே பாய்கிறது. நித்திய சித்தரின் முதல் அனுராகத்தைக் காணும் போது மக்கள் திகைத்துவிடுகின்றனர்; “இவ்வளவு பக்தியும் வைராக்கியமும் பிரேமையும் எங்கிருந்தன?” என்று பேசுகின்றனர்.’

கோபியரின் அனுராகத்தைப்பற்றி பேசினார் குருதேவர்.

மீண்டும் பாடல் தொடங்கியது. ராம் லால் பாடினார்—

என்இறைவா! எனக்கெல்லா செல்வமும்நீ!

இன்னுயிர்க்கும் உயிராவாய் உள்ளுக்குள்ளே
மன்னுலக முன்றினிலும் உன்னை யல்லால்
மனமார எனக்குரியார் யாருமில்லை;

மாறாத அமைதியும்நீ, இன்பம் ஆசை

பலவும் நீ எனக்காவாய், செல்வம் சீரும்
மாறாதநல் லாதரவும் நீயே அன்றோ?

வேதத்தின் ஞானமும்நீ, சக்தி நீயே.

எந்தனது ஓய்விடமும் இல்லமும் நீயே,

நேசமிகும் நண்பனும்நீ, உற்றார் நீயே
இந்த நிகழ்காலம், சேரும் எதிர்காலம்
சொர்க்கம், உயர்நிலை முக்தி நீயே!

தூயவேதம் போன்ற நூல் யாவும் நீயே
தளைகளை நீக்கும் லீதிகளும் எனக்கு நீயே,
தூய்மைதரும் அருள் முகிலாம் ஆசான் நீயே
வாழ்வின் இன்ப இளவேனில் நீயே,

எந்தன் பாதையும் லட்சியமும் நீயே ஆவாய்,
நான்வணங்கற்குரிய பர தெய்வம் நீயே!
எந்தன் அன்பு கனிவுற்ற அன்னை நீயே,
வேண்டும்போது கண்டிக்கும் தந்தையும் நீ
மன்னுலகம் படைப்பானும் காப்பானும் நீ,
வாழ்க்கையெனும் பெருங்கடலைத் தாண்டி
அப்பால்

என்னுடைய படகினை நீ காக்க வல்லாய்!
எல்லாமும் எனக்காவாய் எந்தன் தேவா!

பூரீராமகிருஷ்ணர் (பக்தர்களிடம்):
'ஆகா என்ன அருமையான பாட்டு!
"எனக்கெல்லா செல்வமும் நீ"— என்ன
அற்புதமான கருத்து!

ராம்லால் மீண்டும் பாடலானார்.
கிருஷ்ணன் தங்களைப் பிரிந்து சென்றதால்
ஏற்பட்ட விரகத்தை வர்ணிப்பதாக
அமைந்தது அப்பாட்டு.

பாட்டைக் கேட்டவாறே குருதேவர்
சமாதியில் மூழ்கினார். புகைப்படத்தில்
காண்பதுபோல் கைகளைக் கோர்த்த
வாறு அமர்ந்திருந்தார். அவரது கண்களின்

ஓரத்திலிருந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருகிய படி இருந்தது.

நீண்ட நேரத்திற்குப் பிறகு அவரது மனம் சாதாரண நிலைக்குத் திரும்பியது. தமக்குத் தாமே ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்தார். ஓரிரு வார்த்தைகள் மட்டும் பக்தர்களின் காதில் விழுந்தன

பிறகு அவர் தொடர்ந்து, 'இதென்ன, எனக்கு மஞ்சள் காமாலை பிடித்துவிட்டதா? எங்கு பார்த்தாலும் உன்னையே காண்கிறேன்! கிருஷ்ணா, எளியாரின் புகலிடமே, என் தலைவா, கோவிந்தா' என்று கூறினார்.

'என் தலைவா, கோவிந்தா!' என்று சொல்லியவாறே மீண்டும் சமாதியில் ஆழ்ந்தார் குருதேவர். அறையில் பேரமைதி! எவ்வளவுதான் பார்த்தாலும் தணியாத ஆவலுடன் பக்தர்கள் அந்த எல்லையற்ற மகாபாவனைமயமான குருதேவரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

சமாதியில் ஆழ்ந்திருந்த குருதேவர் சிறிய கட்டிலில் அமர்ந்திருந்தார். சுற்றிலும் பக்தர்கள் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

அதர்சேன் தமது நண்பர்கள் சிலருடன் வந்திருந்தார். அவர் ஓர் உதவி நீதிபதி. குருதேவரை அவர் இரண்டாம் முறையாக தரிசிக்க வந்திருந்தார். அவருடன் வந்திருந்த அவரது நண்பரான சாரதா சரண்தன் மூத்த மகன் இறந்த சோகத்திற்கு ஆளாகியிருந்தார். அவர் பள்ளி உதவி மேற்பார்வையாளராக இருந்தவர். ஓய்வூதியம் பெற்று வந்த அவர் முன்பு சாதனைகளிலும் ஈடுபட்டிருந்தார். மகனை இழந்த பிறகு எந்தவிதத்திலும் அவருக்கு மன ஆறுதல் ஏற்படவில்லை. ஆகவே அதர்சேன் அவருக்கு குருதேவரைப்பற்றி தெரிவித்து, அவரிடம் அழைத்து வந்திருந்தார்.

குருதேவரின் சமாதி கலைந்தது. அவர் கண்களைத் திறந்து சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார். அறை முழுவதும் நிறைந்திருந்த பக்தர்கள் தம்மையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார். அவர் இன்னும் தமக்குத்தாமே பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

பூரீராமகிருஷ்ணர் (பக்தர்களிடம்):
'உலகியல் மனிதர்களிடம் சிலவேளைகளில் ஞானம் வெளிப்படுவதைக் காணலாம். சிலசமயம் அது ஒரு தீபத்தின் சுடரைப் போன்றது, இல்லை இல்லை,

சூரியனுடைய ஒரு கிரணத்தைப் போன்றது; துளை வழியாக உள்ளே பிரவேசிக்கும் சூரியனது ஒரு கதிரைப் போன்றது.

‘உலகியல் மக்கள் நாமஜபம் செய்கிறார்கள், ஆனால் அதில் அனுராகம் இருப்பதில்லை. குழந்தைகள் கடவுள் மீது சத்தியம் செய்வது போன்றது இது— அதைகள் சண்டையிடும்போது, ‘சுவாமி சத்தியமாகச் சொல்கிறேன்’ என்றெல்லாம் சொல்வார்கள், அவர்களிடமிருந்து கற்றுக் கொண்டது.

‘உலகியல் மக்களிடம் உறுதி கிடையாது. நடந்தால் நடக்கட்டும், நடக்காவிட்டால் போகட்டும்— இதுதான் அவர்களின் போக்கு.

குருதேவர் அதர்சேனிடம் நலம் விசாரித்தார். அதர்சேன் தமது நண்பருடைய துயரத்தின் காரணத்தைக் கூறினார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: ‘என்ன செய்வாய்? மரணத்திற்குத் தயாராக இரு. எமன் வீட்டில் புகுந்துவிட்டான். இறைவனின் நாமமாகிய ஆயுதத்தைக் கொண்டு போரிட வேண்டும். கடவுள்தான் நம்மை இயக்குபவர். “இறைவா! நீ எப்படி செயவிக்கிறாயோ

அப்படி நான் செய்கிறேன். நீ எப்படி பேச வைக்கிறாயோ அப்படியே நான் பேசுகிறேன்.

‘ஆண்டவனிடம் வக்காலத்து கொடுத்துவிடு. நல்லவரிடம் பொறுப்பைக் கொடுத்தால் துன்பம் விளையாது. அவர் விரும்புவதைச் செய்யட்டும்.

வீடு, மனைவி, மக்கள் எல்லாம் இரண்டொரு நாட்களுக்குமட்டுமே. பனை மரம்தான் உண்மை, இரண்டொரு பனம் பழங்கள் உதிர்ந்துவிட்டன. இதற்கு வருத்தம் ஏன்?

‘படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் ஆகிய மூன்று தொழில்களைக் கடவுள் செய்கிறார். மரணம் சர்வ நிச்சயமான ஒன்று. பிரளய காலத்தில் எல்லாம் அழிந்துவிடும். எதுவும் மிஞ்சாது. அம்பிகை அடுத்த படைப்பிற்கான விதைகளைச் சேகரித்து மட்டும் வைக்கிறாள். புதிய படைப்பின்போது அவற்றை வெளியே கொண்டு வருகிறாள்.

ஞாயிறு, ஏப்ரல் 22, 1883

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் சிந்தியில் வசித்து வந்த வேணிமாதவபாலின் தோட்ட

வீட்டிற்குச் சென்றிருந்தார். அன்று சித்திரை மாதம் நடைபெறும் சிந்தி பிரம்ம சமாஜத்தின் அரையாண்டு விழா. பிரம்ம சமாஜ பக்தர்கள் பலர் வந்திருந்தனர்.

பிரம்ம சமாஜ அன்பர்கள் இடையிடையே குருதேவரிடம் கேள்விகள் கேட்டனர்.

பிரம்ம பக்தர்: 'சுவாமி, வழி என்ன?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'அனுராகம், அதாவது இறைவனை நேசிப்பது, மற்றும் பிரார்த்தனை.'

பிரம்ம பக்தர்: 'அனுராகமா, பிரார்த்தனையா?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'முதலில் அனுராகம், பிறகு பிரார்த்தனை.'

'மற்றும், எப்போதும் இறைவனின் திருநாமத்தையும் மகிமையையும் பாட வேண்டும். பிரார்த்தனை செய்ய வேண்டும். பழைய பாத்திரத்தைத் தினமும் துலக்க வேண்டும். ஒருமுறை துலக்குவதில் என்ன பயன்? மேலும், விவேகமும் வைராக்கியமும் வேண்டும். வாழ்க்கை நிலையற்றது என்ற உணர்வு வேண்டும்.'

பிரம்ம பக்தர்: 'இல்லறத்தைத் துறப்பது நல்லதா?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'எல்லோருக்கும் அது நல்லதல்ல, சுகபோகங்களை அனுபவித்துத் தீர்க்காதவர்கள் வாழ்க்கையைத் துறக்கக் கூடாது. இரண்டணாவுக்குக் கள் குடித்தால் போதை வருமா என்ன?'

பிரம்ம பக்தர்: 'அப்படியானால் அவர்கள் இல்லறத்திலேயே இருக்க வேண்டியதுதானா?'

பிரம்ம பக்தர்: 'சுகபோகங்களை அனுபவித்துத் தீர்ப்பது என்றால் என்ன?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'காமினீ-காஞ்சன சுகபோகம். கடும் காய்ச்சல் கண்ட நோயாளியை ஊறுகாயும் தண்ணீரும் இருக்கின்ற அறையில் வைப்பது ஆபத்து. பணம், பொன், புகழ், உடல்சுகம் இவற்றை ஒரு முறை அனுபவிக்காவிட்டால், இந்த சுக போகங்களை அனுபவித்துத் தீர்க்கா விட்டால் இறைவனுக்காக மன ஏக்கம் ஏற்படுவதில்லை.'

பிரம்ம பக்தர்: 'பெண்கள் கெட்டவர்களா, நாம் கெட்டவர்களா?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'வித்யா சக்தியான பெண்களும் உள்ளனர்; அவித்யா சக்தியான பெண்களும் உள்ளனர். வித்யா சக்தியான பெண் இறை நெறியில் நம்மை அழைத்துச் செல்கிறாள். அவித்யா சக்தியான பெண்ணோ நாம் தெய்வத்தை மறக்குமாறு செய்துவிடுகிறாள்; உலகியல் வாழ்க்கையில் நம்மை மூழ்கடிக்கிறாள்.

'இறைவனின் மகாமாயையால் உலக வாழ்க்கை நடந்து வருகிறது. இந்த மாயையில் வித்யா மாயை, அவித்யா மாயை இரண்டும் உள்ளது. வித்யா மாயையைச் சார்ந்தால் சத்சங்கம், ஞானம், பக்தி, பிரேமை, வைராக்கியம் இவையெல்லாம் உண்டாகின்றன. அவித்யா மாயை என்பது பஞ்ச பூதங்களும், புலன்களின் சுகபோகங்களுக்குக் காரணமான உருவம், சுவை, மணம், ஸ்பரிசம், ஓசை என்பனவும் ஆகும். புலன்களின் இன்பத்திற்குக் காரணமான அனைத்தும் நாம் இறைவனை மறக்கும்படி செய்கின்றன.'

பிரம்ம பக்தர்: 'அவித்யை அறியாமையை உண்டாக்குமானால் இறைவன் அவித்யையை ஏன் படைத்திருக்கிறார்?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'அது அவருடைய விளையாட்டு. இருள் இல்லாவிட்டால் ஒளியின் பெருமையை உணர முடியாது. துன்பம் இல்லாவிட்டால் இன்பத்தைப் புரிந்துகொள்ள முடியாது. தீமை இருப்பதால்தான் நன்மையை அறிய முடிகிறது. தோல் இருப்பதால்தான் மாங்காய் பக்குவம் அடைகிறது, பழுக்கிறது. பழம்பழத்து விட்டால் தோலை எறிந்துவிட வேண்டும். மாயையாகிய தோல் இருப்பதால்தான் படிப்படியாக பிரம்ம ஞானம் உண்டாகிறது. வித்யா மாயை, அவித்யா மாயை இரண்டும் மாம்பழத்தின் தோலுக்குச் சமம், இரண்டுமே தேவை.'

பிரம்ம பக்தர்: 'வைராக்கியம் எப்படி உண்டாகிறது? அது ஏன் எல்லோருக்கும் உண்டாவதில்லை?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'சுகபோக நாட்டம் தணியாவிட்டால் வைராக்கியம் தோன்றாது. குழந்தைக்கு மிட்டாயும் பொம்மையும் கொடுத்து தாயை அதிக நேரம் மறந்திருக்கச் செய்யலாம். ஆனால் மிட்டாயைத் தின்பதும் பொம்மை விளையாட்டும் முடிந்துவிட்டால், "அம்மாவிடம் போக வேண்டும்" என்று அது சொல்லும்.

தாயிடம் அழைத்துப் போகாவிட்டால் பொம்மையை வீசி எறியும், உரத்த குரலில் அழத் தொடங்கும்.’

பிரம்மசமாஜத்தினர் குருவாதத்தை எதிர்ப்பவர்கள். ஆகவே பிரம்ம பக்தர், அது விஷயமாகப் பேசத் தொடங்கினார்.

பிரம்ம பக்தர்: ‘சுவாமி, குரு இல்லாமல் ஞானம் பெற முடியாதா?’

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: ‘சச்சிதானந்தம்தான் குரு. குரு வடிவில் ஒரு மனிதர் உன் மனத்தில் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துவாரானால், சச்சிதானந்தமே அந்த வடிவத்தில் வந்திருக்கிறார் என்று அறிந்துகொள். குரு ஒரு நண்பனைப்போல் கையைப் பிடித்து அழைத்துச் செல்கிறார். இறைக் காட்சிக்குப் பிறகு குரு-சீடன் உணர்வு இருக்காது. “அது ஒரு குழப்பம். அங்கே குருவும் இல்லை, சீடனும் இல்லை.” அதனால்தான் ஜனகர் சுகதேவரிடம், “பிரம்ம ஞானம் வேண்டுமானால், முதலில் குருதட்சிணையைக் கொடுத்து விடு” என்றார். ஏனெனில் பிரம்ம ஞானம் வந்துவிட்டால் குரு-சீடன் வேறுபாடு இருக்காது. இறைக் காட்சி கிடைக்காத வரையில்தான், குரு-சீடன் உறவு.’

மாலை வேளைக்குப் பிறகு ஆசாரியர் மேடையில் அமர்ந்து வழிபாட்டை ஆரம்பித்தார். இடையிடையே பிரம்ம சங்கீதமும் உபநிடத பாராயணமும் நடைபெற்றன. வழிபாடு நிறைவுற்றது. அந்த ஆசாரியர் குருதேவருடன் அமர்ந்து பல்வேறு விஷயங்களைப்பற்றி பேசலானார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'நல்லது. அருவமும் உண்மை, உருவமும் உண்மை; நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?'

ஆசாரியர்: 'அருவம் மின்சாரத்தைப் போன்றது. காண முடியாது, ஆனால் உணர முடியும்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'ஆம், இரண்டும் உண்மைதான். உருவம், அருவம் இரண்டும் உண்மை. அருவத்தை மட்டும் ஏற்றுக் கொள்வது எதைப் போன்றது தெரியுமா? ஏழு துளையுள்ள புல்லாங்குழல் இருந்தும் அதைக் கொண்டு ஒரே சுருதியை ஒருவன் வாசிப்பது போன்றது. மற்றொருவனோ அதில் எத்தனையெத்தனையோ ராகங்களை எழுப்புகிறான். அதுபோல் உருவக் கடவுளை வழிபடுவோர் சாந்தம், தாஸ்யம், சக்யம், வாத்தசல்யம், மதுரம் என்று

எவ்வளவோ பாவனைகளில் அனுபவிக்கின்றனர்!

‘பிரம்மத்தின் இயல்பை வார்த்தைகளால் சொல்ல இயலாது, வாய் மெளனமாகிவிடும். எல்லையற்ற ஒன்றை வார்த்தைகளில் கூறி புரிய வைக்க யாரால் முடியும்? பறவை எவ்வளவுதான் உயரத்தில் பறந்தாலும் அதற்கும் மேல் இடங்கள் உள்ளன, நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?’

‘இறைவனைக் கண்டால் மனிதன் ஆனந்த பரவசத்தில் தன்னை இழக்கிறான், மௌனியாகிறான். அந்த அனுபவத்தை நமக்கு யார் சொல்வது, யார் புரிய வைப்பது?’

ஆசாரியர்: ‘ஆம் சுவாமி, வேதாந்தத்தில் இப்படியெல்லாம் உள்ளது.’

‘ஆக்கல், அளித்தல், அழித்தல் என்னும் முத்தொழில்களைச் செய்யும்போது இறைவனை சகுண பிரம்மம், ஆத்யா சக்தி என்றெல்லாம் சொல்கிறோம். முக்குணங்களைக் கடந்த நிலையில் அவரை நிர்க்குண பிரம்மம், மன வாக்கிற்கு எட்டாதவர், பரப்பிரம்மம் என்று கூறுகிறோம்.

‘இறைவனுடைய மாயையில் வீழ்ந்து மனிதன் தன் சொந்த இயல்பை மறந்து விடுகிறான்; தந்தையாகிய இறைவனின் எல்லையற்ற செல்வத்திற்கு தானே வாரிசு என்பதை மறந்துவிடுகிறான். அவருடைய மாயை முக்குண மயமானது. இந்த மூன்று குணங்களும் திருடர்கள், எல்லாவற்றையும் கவர்ந்துகொள்கின்றன; சொந்த இயல்பை மறக்கச் செய்கின்றன. சத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்பவை அந்த மூன்று குணங்கள். இவற்றுள் சத்வ குணம் மட்டுமே இறைவனை அடைவதற்கான வழியைக் காட்டும். ஆயினும் சத்வ குணத்தால்கூட இறைவனிடம் நம்மைச் சேர்ப்பிக்க முடியாது.

‘பணக்காரன் ஒருவன் காட்டு வழியாகச் சென்று கொண்டிருந்தான். திடீரென்று மூன்று திருடர்கள் வந்து அவனைச் சுற்றிவளைத்து அவனிடம் இருந்தவற்றையெல்லாம் பறித்துக்கொண்டனர். எல்லாம் எடுத்துக்கொண்டபிறகு அவர்களுள் ஒருவன், “இவனை விட்டு வைப்பதால் என்ன லாபம்? கொன்றுவிடுவோம்” என்று கூறி அவனை வெட்டுவதற்காக அருகில் சென்றான். இரண்டாவது திருடன், “இவனை

வெட்டுவதனால் எந்தப் பயனும் இல்லை. நன்றாகக் கட்டி இங்கேயே விட்டுவிடலாம். அப்போது இவனால் போலீசுக்குத் தகவல் கொடுக்க முடியாது” என்றான். அப்படியே அந்தத் திருடர்கள் அவனை நன்றாகக் கட்டிப்போட்டுவிட்டு அந்த இடத்திலிருந்து சென்றனர். சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு மூன்றாவது திருடன் தனியாக அந்த இடத்திற்குத் திரும்பி வந்தான். அவன் பணக்காரனின் அருகில் சென்று, “ஐயோ பாவம்! உனக்கு மிகவும் துன்பம் ஏற்பட்டு விட்டது அல்லவா? நான் உன் கட்டை அவிழ்த்து விடுகிறேன்” என்று கூறி கட்டை அவிழ்த்து விட்டான். பிறகு பணக்காரனைத் தன்னுடன் அழைத்துக்கொண்டு, அவனுக்கு வழி காட்டியவாறே சென்றான். நெடுஞ்சாலை வந்ததும் அந்தத் திருடன் அதனைப் பணக்காரனுக்குக் காட்டி, “நீ இந்த வழியாகச் சென்றால் சுலபமாக உன் வீட்டை அடைந்து விடலாம்” என்றான். உடனே பணக்காரன் மிகுந்த அன்புடன், “அது எப்படி ஐயா, நீங்களும் என்னுடன் வாருங்கள். எனக்கு எவ்வளவு பெரிய உதவி செய்திருக்கிறீர்கள்? எங்கள் வீட்டிற்கு வந்தால் நாங்கள் மிகவும் ஆனந்த

மடைவோம்'' என்றான். அதற்கு அந்தத் திருடன், ''நான் அங்கே வர முடியாது. வந்தால் போலீசார் பிடித்துக் கொள்வார்கள்'' என்றான். இவ்வாறு கூறி, வழியைக் காட்டிவிட்டுச் சென்றுவிட்டான்.

‘இவனை விட்டு வைப்பதால் என்ன லாபம்? இவனைக் கொன்று விடு’’ என்ற முதல் திருடன்தான் தமோ குணம். தமோ குணத்தால் அழிவு உண்டாகிறது. இரண்டாவது திருடன் ரஜோ குணம். ரஜோ குணம் மனிதனை உலக வாழ்க்கையில் கட்டி வைக்கிறது, பலவிதமான காரியங்களில் அவனைப் பிணைக்கிறது; இறைவனை மறக்கச் செய்கிறது. சத்வ குணம் மட்டுமே இறை நெறியைக் காட்டுகிறது. கருணை, தர்மம், பக்தி முதலானவை சத்வகுணத்திலிருந்துதான் வருகின்றன. படிக்கட்டில் கடைசிப்படி போன்றது சத்வ குணம். அதற்குப் பிறகு மாடி. மனிதனின் உண்மையான இருப்பிடம் பரப்பிரம்மம். முக்குணங்களைக் கடக்காவிட்டால் பிரம்ம ஞானம் கிடைக்காது.’

ஆசாரியர்: ‘நல்ல விஷயங்களைச் சொன்னீர்கள்.’

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (சிரித்துக் கொண்டே):
நீங்கள் ஆசாரியர். எவ்வளவோ பேருக்கு
உபதேசம் செய்கிறீர்கள்! ஆசாரியர்களாகிய
நீங்கள் கப்பல், நாங்கள் மீன்பிடிக்கும் சிறு
படகுகள்.' (எல்லோரும் சிரித்தனர்)

திங்கள், ஜூன் 4, 1883

பகவான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் தட்சிணே
சுவரக் காளி கோயிலில் தமது அறையில்
அமர்ந்திருந்தார். பக்தர்கள் அவரைத்
தரிசிப்பதற்கு வந்தவண்ணம் இருந்தனர்.

ம- முதல் நாளாகிய ஞாயிற்றுக்கிழமை
யன்றே வந்துவிட்டார்.

காலை ஒன்பது மணி, கங்கையை
நோக்கியிருக்கும் அரைவட்ட வராந்தாவில்
குருதேவர் புன்னகை பொங்க ம-வுடன்
அமர்ந்திருந்தார். விளையாட்டாக ராக்
காலின் தலையைத் தம் மடிமீது வைத்துக்
கொண்டார். ராக்காலும் அப்படியே படுத்தி
ருந்தார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: (பலராமிடம்):
'இன்று இங்கேயே சாப்பிடேன்!'

உணவிற்கு முன்பு குருதேவர் சிறிது
நேரம் தமது நிலை பற்றி பல விஷயங்களை

பக்தர்களிடம் கூறினார். ராக்கால், பலராம், ம-, ராம்லால் மற்றும் சில பக்தர்கள் இருந்தனர்.

‘ஓ, என்னென்ன நிலைகள் எல்லாம் கடந்து சென்றுள்ளன! முதன்முதலாக இந்த நிலை ஏற்பட்டபோது, பகலும் இரவும் எப்படிக் கழிந்தன என்பதே எனக்குத் தெரியாது. எனக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டது என்றுதான் எல்லோரும் சொன்னார்கள். அதனால்தான் திருமணம் செய்து வைத்தார்கள்! பித்துப் பிடித்த நிலை— முதலில் கவலைப்பட்டேன். பிறகு, அவளும் என்னைப் போன்றே வாழ்வாள், உண்பாள், உறங்குவாள் என்று எண்ணினேன்.

‘ஒருமுறை மாமனார் வீட்டிற்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கு சங்கீர்த்தனம் விமரிசையாக நடைபெற்றது. நஃபர், திகம்பரரின் தகப்பன் என்று பலர் வந்திருந்தார்கள். நிகழ்ச்சி நன்றாக நடந்தது. “எனக்கு என்ன ஆகுமோ?” என்று சில சமயங்களில் நினைத்தேன்; “அம்மா! இங்குள்ள ஜமீன்தார்கள் எனக்கு மரியாதை காட்டுவார்களானால் எனது அனுபவங்கள் எல்லாம் உண்மை என்று நம்புவேன்”

என்று தேவியிடம் கூறினேன். அவர்களும் அவ்வாறே என்னிடம் வந்து பேசிவிட்டுச் சென்றார்கள்.

‘என்னென்ன நிலைகளில் எல்லாம் நான் இருந்திருக்கிறேன்! மிகச் சிறிய தூண்டுதல் போதும், எனக்குப் பரவச நிலை வந்துவிடும். ஓர் அழகிய பதினான்கு வயதுப் பெண்ணை வைத்து சுந்தரி பூஜை செய்தேன். அந்தப் பெண்ணை சாட்சாத் அம்பிகையாகவே கண்டேன்.

‘அந்த நாட்களில் நான் இங்கு சிறிய பெண்களை அழைத்து குமாரி பூஜை செய்வதுண்டு. அவர்களை சாட்சாத் தேவியாகவே கண்டேன்.

‘மற்றொரு நாள் கோட்டையிலுள்ள மைதானத்திற்கு உலவிவரச் சென்றிருந்தேன். அங்கு பலூன் உயரப் பறக்க இருந்தது. மைதானத்தில் பெருங்கூட்டம் கூடியிருந்தது. அங்கே ஒரு மரத்தில் சாய்ந்து நின்று கொண்டிருந்த ஓர் ஆங்கிலேயப் பையனின்மீது திடீரென்று என் பார்வை விழுந்தது. அவனது உடல் மூன்று இடங்களில் வளைந்திருந்தது. அவனை அவ்விதம் பார்த்தேனோ இல்லையோ எனக்கு ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் உணர்வுகள் என்னுள்

கிளர்ந்தன.¹ நான் சமாதரி நிலை அடைந்து விட்டேன்.

‘அந்த நாட்களில் எனக்கு பெரும் பாலும் புறவுலக நிலைவே இருக்க வில்லை. மதுர்பாபு தமது ஜான்பஜார் மாளிகைக்கு என்னை அழைத்துச் சென்று அங்கேயே சிறிது காலம் வைத்திருந்தார். அங்கே என்னை நான் தேவியின் பணிப் பெண்ணாகவே கருதினேன். சிறுவர்கள் முன்னால் பெண்கள் எப்படி இருப்பார்கள்ளோ, அதுபோலவே அந்த வீட்டுப் பெண்கள் என்முன் சிறிதும் கூச்சப்படாமல் இருந்தார்கள்.

‘இப்போதும் ஏதாவது சாதாரணமான நிகழ்ச்சிகூட என்னைப் பரவசத்தில் ஆழ்த்தி விடுகிறது. ராக்கால் ஜபிக்கும்போது கர்மூர் ரென்று சத்தம் வரும். அதைக் கேட்கும் போது என்னால் என்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள இயலாமல் போய்விடும்; ஒரே யடியாக இறையுணர்வு எழுந்து நான் என்னை இழந்துவிடுவேன்.’

1. ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் உடல், அவர் நின்றிருக்கும் நிலையில், கழுத்து இடுப்பு, கால் ஆகிய மூன்று இடங்களில் வளைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

பகலுணவிற்குப் பிறகு குருதேவர் சிறிது இளைப்பாறினார்; பிரம்மசமாஜத்தின் பழைய அங்கத்தினரான மணிலால் மல்லிக் வந்து குருதேவரை வணங்கிவிட்டு கீழே அமர்ந்தார். குருதேவர் அப்போதும் படுத்திருந்தார். மணிலால் அவரிடம் இடையிடையே கேள்விகள் கேட்டார். குருதேவரும் அரைத் தூக்கத்தில் ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகளில் பதிலளித்தார். பிறகு எழுந்து உட்கார்ந்தார்.

குருதேவர் பக்தர்களுக்கு அபயம் அளித்து பின்வருமாறு பேச ஆரம்பித்தார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (ம-விடம்): 'சிலர், "எனக்கு ஞானமோ பக்தியோ கிடைக்காது என்றுதான் தோன்றுகிறது, நான் கட்டுண்டவன்" என்று நினைக்கிறார்கள். ஆனால் குருவின் அருள் கிடைக்குமானால் எதற்கும் பயப்படத் தேவையில்லை.

'கருவுற்ற பெண் புலி ஒன்று ஓர் ஆட்டு மந்தையைத் தாக்கியது. பாய்ந்த வேகத்தில் அங்கேயே குட்டியை ஈன்று விட்டு இறந்தது. அந்தப் புலிக்குட்டி ஆடுகளுடனேயே வளர்ந்தது. ஆடுகள் புல்லைத் தின்றன, புலிக்குட்டியும் புல்லைத் தின்றது.

ஆடுகள் மேமே என்று கத்தின, புலிக் குட்டியும் மேமே என்று கத்தியது. மெள்ள மெள்ள புலிக்குட்டி வளர்ந்து பெரிய புலியாக ஆயிற்று.

‘ஒருநாள் இன்னொரு புலி அந்த ஆட்டு மந்தையைத் தாக்க வந்தது. அங்கே புல் மேய்ந்து கொண்டிருந்த புலியைக் கண்டு பிரமித்துவிட்டது. ஓடிச் சென்று அதைப் பிடித்தது. உடனே அந்த ஆட்டுப் புலி மேமே என்று கத்த ஆரம்பித்தது. அதைப் பற்றியிழுத்துக்கொண்டு குளத்து நீரின் அருகில் சென்று, “இதோ இந்த நீரில் உன் முகத்தைப் பார், என் முகத்தைப் போலவே உள்ளதைக் கவனி. இதோ சிறிது இறைச்சி, இதைத் தின்று பார்” என்றது. இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டே ஆட்டுப் புலியின் வாய்க்குள் இறைச்சித் துண்டைத் திணித்தது. ஆனால் ஆட்டுப் புலியோ அதைத் தின்னாமல் மேமே என்று கத்தியது, மெல்லமெல்ல ரத்தத்தின் ருசி கண்ட பிறகு இறைச்சியைத் தின்ன ஆரம்பித்தது. அப்போது காட்டுப்புலி ஆட்டுப்புலியிடம், “இப்போது தெரிந்து கொண்டாயா? நான் எதுவோ அதுவேதான் நீயும். உனக்கும் எனக்கும் எந்தவிதமான

வேறுபாடும் இல்லை. இப்போது வா, என்னுடன் காட்டிற்கு வந்துவிடு'' என்று கூறியது.

'ஆகவே குருவின் அருள் கிடைத்து விட்டால், பிறகு எந்தவிதப் பயமும் இல்லை நீ யார், உனது உண்மை இயல்பு என்ன என்பதை அவர் உனக்குக் காட்டுவார்.

'ஒருசிறிது சாதனைகள் செய்தால் போதும், குரு ஒவ்வொன்றையும் அவனுக்குப் புரிய வைப்பார். எது உண்மை, எது உண்மையற்றது என்பதை அப்போது சீடன் அறிந்துகொள்கிறான்.

அப்போது பக்தர் ஒருவர் தனக்குள் நினைக்கலானார்: 'அப்படியானால் உலக வாழ்வு நிலையற்றதா? மீனவன் உலக வாழ்க்கையைத் துறந்துவிட்டான். ஆனால் உலக வாழ்க்கையில் இருப்பவர்களின் கதி என்ன? அவர்களும் துறந்துவிட வேண்டியதுதானா?'

எவ்விதக் காரணமுமின்றி பக்தர்களுக்கு அருள் புரியக் கூடிய கருணைக் கடல் குருதேவர்; பக்தர் அப்படி நினைத்த மறுகணமே கூறினார்—

‘ஒரு குமாஸ்தாவை ஜெயிலில் அடைத்தால் அவன் கைதியாகத்தான் வாழ்வான், அதில் சந்தேகமில்லை. அவனை வெளியே விட்டுவிட்டால், உடனே நடுத்தெருவிற்கு வந்து தைதை என்று குதித்துக் கொண்டா திரிவான்? இல்லையே! மீண்டும் குமாஸ்தா வேலை தேடிக் கொள்வான், அந்த வேலை செய்வான். குருவின் அருளால் ஞானம் பெற்ற பிறகும், ஒருவன் ஜீவன்முக்தனாக உலக வாழ்க்கையில் ஈடுபட முடியும்.’

இவ்விதம் பகவான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் இல்லறத்தார்களுக்கு அபயமளித்தார்.

சனிக்கிழமை, ஜூலை 21, 1883

மாலை சுமார் நான்கு மணி. ராம்லால் மற்றும் ஓரிரு பக்தர்களுடன் குருதேவர் தட்சிணேசுவரத்திலிருந்து வண்டியில் கல்கத்தாவிற்குப் புறப்பட்டார். வண்டி காளிகோயில் வாசலைத் தாண்டியபோது, எதிரே கையில் நான்கு மாம்பழங்களுடன் ம- வந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டார். உடனே வண்டியை நிறுத்துமாறு கூறினார். ம- வண்டி முகப்பில் தலை வைத்து குருதேவரை வணங்கினார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (ம-வைப் பார்த்துச் சிரித்தபடியே): 'நீயும் வாயேன். நாங்கள் அதர் வீட்டிற்குப் போகிறோம்.'

ம- 'அப்படியே' என்று கூறி வண்டியில் ஏறி உட்கார்ந்தார். ம- ஆங்கிலம் படித்தவர். அவருக்கு முற்பிறவி சம்ஸ்காரம் என்பதில் நம்பிக்கை கிடையாது. இருப்பினும் அதரிடம் நல்ல சம்ஸ்காரங்கள் உள்ளதால்தான் குருதேவரிடம் பக்தி கொண்டிருக்கிறார் என்பதைச் சில நாட்களுக்கு முன்பு குருதேவரிடமே ஒப்புக் கொண்டிருந்தார். வீட்டிற்குச் சென்று ஆலோசித்துப் பார்த்தபோது சம்ஸ்கார விஷயத்தில் தனக்கு இன்னமும் முழு நம்பிக்கை உண்டாகவில்லை என்பதை அவர் கண்டார். அதைக் கூறவே ம- இன்று தட்சிணேசுவரம் வந்தார். குருதேவர் பேசத் தொடங்கினார்:

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'அதரும் உன்னை மிகவும் பாராட்டுகிறார்.'

ம- சிறிதுநேரம் மௌனமாக இருந்தார். பிறகு முற்பிறவி சம்ஸ்காரங்களைப் பற்றிய பேச்சை ஆரம்பித்தார்.

ம-: 'எனக்கு முற்பிறவி, முற்பிறவி சம்ஸ்காரம் இவற்றில் அவ்வளவாக

நம்பிக்கை இல்லை. இது எனது பக்திக்குத் தடையாக இருக்குமா?’

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: ‘இறைவனது படைப்பில் எது வேண்டுமானாலும் நடக்கலாம் என்ற நம்பிக்கை இருந்தாலே போதும், “நான் நினைப்பதுதான் உண்மை. மற்றவர்களுடைய கருத்துக்கள் பொய்” என்ற எண்ணத்திற்கு உள்ளத்தில் இடம் கொடுக்காதே. பிறகு எல்லாவற்றையும் இறைவனே உனக்குப் புரியவைப்பார்.

‘இறைவனின் செயல்பாடுகளை மனிதனால் புரிந்து கொள்ள முடியுமா? அவரது மகிமை எல்லையற்றது. எனவே தான் நான் அதையெல்லாம் புரிந்துகொள்ள முயன்றதில்லை. அவரது படைப்பில் எதுவும் நடக்க முடியும் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அதை மனத்திற்கொண்டு மற்ற எண்ணங்களை நீக்கிவிட்டு அவரையே நினைக்கிறேன்.

‘இறைவனது செயல்கள் எதையாவது நம்மால் புரிந்து கொள்ள முடியுமா என்ன? அவர் நமக்கு அருகில்தான் இருக்கிறார், ஆனால் அறிந்துகொள்ள முடிவதில்லை.

ம-: ‘உண்மைதான் சுவாமி!

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'பகவான் தமது மாயையால் எல்லாவற்றையும் மூடி வைத்திருக்கிறார். நாம் எதையும் அறிந்து கொள்ள அவர் விடுவதில்லை. காமினீ-காஞ்சனம்தான் மாயை. இந்த மாயையை அகற்றிவிட்டு பார்ப்பவர்களுக்கே அவரைக் காண முடியும். நான் இதை ஒருவருக்கு விளக்கிக் கொண்டிருக்கும்போது எம் பெருமான் திடீரென்று எனக்கு ஓர் அற்புதக் காட்சியைக் காட்டினார். காமார்புகூரி லுள்ள ஒரு குளம்; அதில் ஒருவன் பாசியைக் கையினால் அகற்றிவிட்டு தண்ணீர் குடித்துக் கொண்டிருந்தான். தண்ணீர் பளிங்கைப்போல் தெளிவாக இருந்தது. மாயை என்னும் பாசியால் சச்சிதானந்தம் மூடப்பட்டிருப்பது எனக்கு இப்படி காட்டப்பட்டது. பாசியை அகற்றுபவன் தண்ணீர் குடிக்க முடியும்.

'இறைவனின் உணர்வால்தான் இந்த உலகம் உணர்வுள்ளதாக விளங்குகிறது. சிறு சிறு மீன்களிலும்கூட இந்த உணர்வு துடிப்பதைச் சிலவேளைகளில் காண்கிறேன்.'

வண்டி சோபாபஜார் சந்திப்பை அடைந்தது. குருதேவர் தொடர்ந்து பேசினார்—

‘மழைக் காலத்தில் பூமி தண்ணீரில் ஊறியிருப்பதுபோல் உலகம் இந்த உணர்வில் ஊறியிருப்பதாகச் சிலவேளைகளில் காண்கிறேன்.

‘இவ்வாறு எவ்வளவோ நான் கண்டிருக்கிறேன். ஆயினும் எனக்கு அகங்காரம் வருவதில்லை.’

ம- (சிரித்துக்கொண்டே): ‘உங்களுக்காவது அகங்காரமாவது?’

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: ‘கடவுள்மீது ஆணை, எனக்கு அகங்காரம் சிறிதும் இல்லை.’

ம-: ‘கிரீஸ் நாட்டில் ஒரு மனிதர் இருந்தார். அவரது பெயர் சாக்ரடீஸ். மனிதர்களில் அவரே அறிவாளி என்று அசரீரி கேட்டது. அவர்திகைத்துப் போனார். நீண்ட நேரம் தனிமையில் அமர்ந்து சிந்தித்து அதைப் புரிந்துகொண்டார். பிறகு தமது நண்பர்களிடம், “எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது என்பதை நான் மட்டுமே அறிந்திருக்கிறேன். ஆனால் மற்ற ஒவ்வொருவரும் தான் பெரிய அறிவாளி என்று நினைக்கிறார்கள். உண்மையில் எல்லோரும் அறிவற்றவர்கள்” என்று கூறினார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'இங்கே இவ்வளவு பேர் வரும் அளவிற்கு எனக்கு என்ன தெரியும் என்று நான் சிலவேளைகளில் நினைப்பதுண்டு. வைஷ்ணவ சரண் பெரிய பண்டிதர். அவர் என்னிடம், "நீங்கள் கூறுகின்றவை எல்லாம் சாஸ்திரத்தில் உள்ளன. இருந்தும் உங்களிடம் ஏன் வருகிறேன் தெரியுமா? அவற்றை உங்கள் வாயால் கேட்பதற்காகத்தான்" என்று கூறுவார்.'

ம-: 'உங்கள் வார்த்தைகள் எல்லாம் சாஸ்திரத்துடன் பொருந்தியிருக்கின்றன.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'பண்டிதரையோ, துறவியையோ, அல்லது வேறு யாரை யுமோ என்னுடன் ஒப்பிட முடியுமா?'

ம-: 'உங்களை இறைவன் தமது கைகளாலேயே உருவாக்கியிருக்கிறார். மற்றவர்களை எந்திரத்தின்மூலம் படைத்திருக்கிறார்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (சிரித்தவாறு ராம் லால் முதலியவர்களிடம்): 'இவன் என்ன சொல்கிறான், கேட்டீர்களா!'

குருதேவர் சிறிதுநேரம் சிரித்தார். கடைசியில், "இறைவன்மீது ஆணை,

என்னிடம் சிறிதுகூட அகங்காரம் கிடை யாது'' என்றார்.

ம-: 'அறிவினால் ஒரு நன்மை கிடைக் கிறது; அதாவது "எனக்கு ஒன்றும் தெரி யாது. நான் ஒன்றுமில்லை" என்பதை அது உணரச் செய்கிறது.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'சரி, மிகச் சரி. நான் ஒன்றுமில்லை, நான் ஒன்றுமில்லை. நல்லது. ஆங்கில வான இயலில் உனக்கு நம்பிக்கை உண்டா?'

ம-: 'அவர்களுடைய நியதிகளின் உதவியுடன் புதியவற்றைக் கண்டுபிடிக்க லாம். யுரேனஸ் என்ற கிரகத்தின் தாறு மாறான போக்கைக் கண்டு, தொலை நோக்கி வழியாக ஆராய்ந்தபோது நெப்டியூன் என்ற புதிய கிரகத்தைக் கண்டுபிடித்தனர். மேலும், கிரகணத் தைப்பற்றியும் முன்கூட்டியே அறிய முடிகிறது.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'ஆம். அது உண்மை தான்.'

வண்டி அதரின் வீட்டை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. குருதேவர் ம-விடம், 'எப்போதும் உண்மையில் நில்லத்து நில்,

அப்போது இறையனுபூதி நிச்சயம்' என்று கூறினார்.

குருதேவர் அதர்சேனின் வீட்டை அடைந்தார். ராம்லால், ம-, அதர் மற்றும் ஓரிரு பக்தர்களுடன் அதரின் விருந்தினர் அறையில் சென்று உட்கார்ந்தார். ராக்காலின் தந்தை கல்கத்தாவில் வசித்து வந்ததால் ராக்கால் அங்கே தங்கியிருந்தார்.

பூரீராமகிருஷ்ணர் (அதரிடம்): 'என்ன, ராக்காலுக்குச் செய்தி அனுப்ப வில்லையா?'

அதர்: 'அனுப்பியாகிவிட்டது!'

குருதேவர் ராக்காலைக் காண மிகுந்த ஆவல் கொண்டிருப்பதைக் கண்ட அதர் தன் வண்டியில் ஒருவரை அனுப்பி ராக்காலை அழைத்துவரச் சொன்னார்.

குருதேவரைக் காண அதர் மிகவும் ஏக்கம் கொண்டவராக விளங்கினார். குரு தேவர் வரப்போவது அவருக்குச் சரியாகத் தெரியாது.

அதர்: 'நீங்கள் இங்கு வந்து அதிக நாட்கள் ஆகிவிட்டன. இன்று நீங்கள் வர வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டேன், கண்ணீர் வடித்தேன்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (மகிழ்ந்தவராய் புன்னகையுடன்): 'என்னப்பா சொல்கிறாய்!'

இரவு நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. அறையில் விளக்கு ஏற்றப்பட்டது. குருதேவர் கூப்பிய கைகளுடன் தேவியை வணங்கினார். அவர் மந்திரஜபம் செய்து கொண்டிருப்பதுபோல் தோன்றியது. அதன் பிறகு இனிய குரலில், 'கோவிந்தா கோவிந்தா! சச்சிதானந்தா! ஹரிபோல்! ஹரிபோல்!' என்றெல்லாம் கூறத் தொடங்கினார். அவரது வார்த்தைகள் அமுதினைத் தெளித்ததுபோல் இருந்தது.

குருதேவருக்குப் பழம், இனிப்பு முதலியவற்றை வழங்கினார் அதர்.

ஞாயிறு, ஜூலை 22, 1883

பிற்பகல் இரண்டு மணி, தட்சிணே சுவரத்தில் குருதேவரின் அறை. விடுமுறை நாளாதலால் குருதேவரைத் தரிசிக்க பக்தர்கள் அதிகமாக வந்திருந்தனர். அதர், ராக்கால், ம- முதலியோர் ஒரு வாடகை வண்டியில் காளி கோயிலுக்கு வந்து சேர்ந்தனர். பகல் உணவிற்குப்பிறகு குருதேவர் சிறிது ஓய்வெடுத்தார்.

அறையில் மணிமல்லிக் முதலிய பக்தர்கள் இருந்தனர்.

குருதேவரின் அறைச் சுவர்களில் படங்கள் மாட்டப்பட்டிருந்தன. அவற்றுள் ஒன்று தண்ணீரில் மூழ்கிக் கொண்டிருக்கும் பீட்டரை ஏசுநாதர் கைகொடுத்து தூக்கிக் காப்பாற்றும் படம்.

குருதேவர் கட்டிலில் வடக்கு நோக்கி அமர்ந்திருந்தார். பக்தர்கள் சிலர் பாயிலும், சிலர் தரையிலும், தடுக்குகளிலும் உட்கார்ந்திருந்தனர். மகாபுருஷரும் ஆனந்த மூர்த்தியுமான குருதேவரின்மீதே அனைவரின் பார்வையும் பதிந்திருந்தது.

மழைக் காலம், ஆகையால் புனித கங்கை வெள்ளப் பெருக்கெடுத்து தெற்கு நோக்கி விரைந்து பாய்ந்தோடிக் கொண்டிருந்தாள்.

ஒரு பக்தர்: 'சுவாமி, வித்யாசாகரைப் பார்த்தீர்களே, அவரைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'வித்யாசாகரிடம் புலமை இருக்கிறது; தயை இருக்கிறது. ஆனால் அவருக்கு அகநோக்கு இல்லை. உள்ளே பொன் புதைந்து கிடக்கிறது. அது

அவருக்குத் தெரிந்திருக்குமானால், அவரது புறச் செயல்பாடுகள் குறைந்திருக்கும், இறுதியில் எல்லாமே அடியோடு நின்று போயிருக்கும். உள்ளே இதய நடுவில் இறைவன் இருக்கிறான் என்ற விஷயம் தெரிந்திருந்தால் அவரை தியானிப்பதிலேயே மனம் சென்றிருக்கும். பல காலம் பற்றின்றி வேலைகளைச் செய்த பிறகே சிலருக்கு வைராக்கியம் வருகிறது; மனம் இறைவனை நோக்கித் திரும்புகிறது, அவருடன் ஒட்டி உறவாடுகிறது.

‘வித்யாசாகர் செய்துவருபவை நல்ல காரியங்கள். தயை மிகவும் நல்லது. தயைக்கும் மாயைக்கும் அதிக வேறுபாடு உள்ளது. தயை நல்லது, மாயை நல்லதல்ல; மனைவி, மக்கள், சகோதரன், சகோதரி, தாய், தந்தை என்று உற்றார் உறவினரை நேசிப்பது மாயை. எல்லா உயிர்களையும் சமமாக நேசிப்பது தயை.’

ம-: ‘தயையும் ஒரு தனையா?’

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: ‘அது மிக உயர்ந்த நிலை பற்றிய விஷயம். தயை சத்வ குணத்திலிருந்து பிறக்கிறது. சத்வ குணத்தினால் காத்தலும், ரஜோ குணத்தினால் படைத்தலும், தமோ குணத்தினால் அழித்தலும்

நிகழ்கின்றன. ஆனால் சத்வம், ரஜஸ், தமஸ் ஆகிய மூன்று குணங்களையும் கடந்தது பிரம்மம்; அது இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்டது.

‘பிரம்மம் என்ன என்பதைச் சொற்களால் கூற முடியாது. அதை அடைந்தவனாலும் விவரம் சொல்ல முடிவதில்லை.

‘ஒருசமயம் நான்கு நண்பர்கள் நடந்து சென்று கொண்டிருந்தபோது வழியில் சுவரால் சூழப்பட்ட ஓர் இடத்தைக் கண்டனர். சுவர் மிக உயரமாக இருந்தது. உள்ளே என்ன இருக்கிறது என்பதைப் பார்க்க அவர்களுக்கு மிகுந்த ஆர்வம் ஏற்பட்டது. ஒருவன் சுவரில் ஏறி உள்ளே எட்டிப் பார்த்தான். அங்கு கண்ட காட்சியினால் பிரமிப்புற்று, பேசும் சக்தியை இழந்தவனாக ஹா, ஹா என்று கூவியபடியே உள்ளே குதித்துவிட்டான். அவன் எந்த விவரமும் சொல்லவில்லை. சுவரில் ஏறிய அனைவருமே “ஹா, ஹா, ஹா, ஹா!” என்று கூவிக்கொண்டே குதித்துவிட்டனர்; என்றால் விவரம் சொல்வது யார்?

ஒரு பக்தர்: ‘பிரம்ம ஞானம் அடைந்தால் சங்கம் கூட்டம் எல்லாம் நிலைக்குமா?’

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'கேசவருடன் ஒரு நாள் பிரம்ம ஞானத்தைப்பற்றி பேசிக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது கேசவர், "இன்னும் சொல்லுங்கள்" என்று கேட்டுக் கொண்டார். அதற்கு நான், "இதற்கு மேல் சொன்னால் உங்கள் சங்கம் சமாஜம் எதுவும் நிலைக்காது" என்றேன். "அப்படியானால் நிறுத்திக் கொள்ளுங்கள் சுவாமி!" என்றார் கேசவர். (எல்லோரும் சிரித்தனர்) அப்போது கேசவரிடம், "நான், எனது" என்பது அஞ்ஞானம். அஞ்ஞானம் இல்லாவிட்டால் "நான் கர்த்தா", "என் மனைவி, மக்கள், பணம், காசு, புகழ்" போன்ற எண்ணங்கள் வராது என்று சொன்னேன். அதற்கு கேசவர், "சுவாமி, நான்-உணர்வை விட்டுவிட்டால் பிறகு ஒன்றுமே மிஞ்சாதே" என்றார். அதற்கு நான், "கேசவரே, நீங்கள் நான்-உணர்வை முற்றிலுமாக விட்டுவிட வேண்டும் என்று நான் சொல்லவில்லை. பழுக்காத-நான் என்பதை விடுங்கள். "நான் கர்த்தா", "என் மனைவி, மக்கள்", "நான் குரு"— இப்படிப்பட்ட அகங்காரம்தான் பழுக்காத-நான். இதை விட்டுவிட்டு, பழுத்த-நானாக இருங்கள். அதாவது, நான் இறைவனுடைய சேவகன்,

நான் அவருடைய பக்தன், நான் கர்த்தா அல்ல, அவரே கர்த்தா என்று இருங்கள்'' என்று கூறினேன்.

'பழுக்காத-நானை விட்டுவிடுங்கள்; "நான் சேவகன், நான் பக்தன் என்ற எண்ணத்தில் தவறு இல்லை'' என்று கேசவருக்குச் சொன்னேன். மேலும் அவரிடம், "நீங்கள் சங்கம், சமாஜம் என்று உருவாக்குகிறீர்கள். ஆனால் மக்கள் உங்கள் சமாஜத்திலிருந்து பிரிந்துபிரிந்து போகின்றனர்'' என்றேன். அதற்கு அவர், "உண்மைதான் சுவாமி! மூன்று ஆண்டுகள் இந்த சமாஜத்தில் இருந்துவிட்டு, அந்த சமாஜத்திற்குப் போய் விடுகிறார்கள். அது மட்டுமல்ல, போகும்போது என்னை ஏசுவும் செய்கிறார்கள்'' என்றார். அதற்கு நான், "நீங்கள் மனிதர்களுடைய இயல்பை ஏன் ஆராய்ந்து அறிவதில்லை? யார் வந்தாலும் அவர்களைச் சீடர்களாக ஆக்கிக் கொண்டால் என்ன செய்வது?' என்று பதில் சொன்னேன்.

'மூன்று குணங்களையும் கடந்தவனாக இருப்பது மிகவும் கடினம். இறையனுபூதி பெறாமல் இந்த நிலை ஏற்படுவதில்லை. மனிதன் மாயையின் உலகில் வாழ்கிறான்.

இந்த மாயை அவன் இறைவனை அறிவதற்கு விடுவதில்லை. மாயை, மனிதனை அஞ்ஞானத்தில் ஆழ்த்தி வைத்திருக்கிறது.

‘ஒருசமயம் ஹிருதயன் ஒரு காளைக் கன்றை வாங்கி வந்தான். புல் மேய்வதற்காக அதைத் தோட்டத்தில் கட்டி வைத்திருப்பதை ஒருநாள் கண்டேன். “ஹிருதயா! இந்தக் கன்றைத் தினமும் ஏன் அங்கே கட்டி வைக்கிறாய்?” என்று கேட்டேன். அதற்கு அவன், “மாமா, இந்தக் கன்றை கிராமத்திற்கு அனுப்புவேன். பெரியதானால் ஏர் உழும்” என்றான். இதைக் கேட்டதும் நான் மயக்கம் போட்டுக் கீழே விழுந்துவிட்டேன். மாயையின் விளையாட்டுதான் என்ன? காமார்புகூரும் சிகோரும்¹ எங்கே? கல்கத்தா எங்கே? இந்தக் கன்று அவ்வளவு தூரம் போகுமாம்! அங்கே பெரிதாக வளருமாம்! பல நாட்களுக்குப் பிறகு இதை ஏரில் பூட்டுவானாம்! அது ஏர் உழுமாம்! இதுதான் உலகம், இதுதான் மாயை!” என்று எண்ணினேன். நீண்ட நேரத்திற்குப் பிறகே எனக்கு மயக்கம் தெளிந்தது.’

1. ஹிருதயனின் சொந்த ஊர்; காமார்புகூருக்கு அருகில் உள்ளது.

புதன், செப்டம்பர் 26, 1883

ம-விற்கு பிற்பகல் ஒன்றரை மணிக் கெல்லாம் பள்ளிக்கூடம் முடிந்துவிட்டது. அவர் மூன்று மணிக்கு தட்சிணேசுவரம் வந்து சேர்ந்தார்.

குருதேவர் சிறிய கட்டிலில் அமர்ந்திருந்தார். ம- வந்ததும் தரையில் வீழ்ந்து குருதேவரை வணங்கினார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (ம-விடம்): 'ஆமாம், இன்று நீ எப்படி வந்தாய்? ஸ்கூல் இல்லையா?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'ஏன் அவ்வளவு சீக்கிரம் விட்டார்கள்?'

ம-: 'ஸ்கூலைப் பார்வையிட இன்று வித்யாசாகர் வந்திருந்தார். ஸ்கூல் அவருக்குச் சொந்தமானது. எனவே அவர் வரும் நாட்களில் மாணவர்களின் மகிழ்ச்சிக்காக விடுமுறை விடப்படும்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'வித்யாசாகர் சொன்ன சொல்லைக் காப்பாற்றாதது ஏன்? இங்கே வருவதாக அன்று வித்யாசாகர் கூறினார், ஆனால் வரவில்லை.

'பண்டிதருக்கும் சாதுவுக்கும் இடையில் பெரிய வேறுபாடு உண்டு. வெறும்

பண்டிதரின் மனம் காமினீ-காஞ்சனத் தில் ஆழ்ந்திருக்கும். சாதுவின் மனமோ ஹரியின் திருவடித் தாமரைகளில் ஆழ்ந்திருக்கும். பண்டிதர், சொல்வது ஒன்றாக இருக்கும், செய்வது வேறாக இருக்கும். சாதுவின் விஷயமே வேறு. சாதுவை விடு, பகவானுடைய தாமரைத் திருவடிகளில் மனத்தை வைத்திருக்கின்ற பக்தர்களுடைய சொல், செயல் எல்லாங்கூட அலாதி யானதுதான்.

‘ஒருசமயம் ஞான நெறியைச் சேர்ந்த சாது ஒருவர் இங்கே வந்திருந்தார். மேகத்தைப் பார்த்தால் நடனமாடுவார், கடுங் காற்றுடன் மழை பெய்தால் பேரானந்தம் அடைவார். அவர் தியானம் செய்துகொண்டிருக்கும்போது யாராவது அருகில் போனால் அவருக்குக் கெட்ட கோபம் வந்துவிடும். நான் ஒருநாள் அவ்வாறு போய்விட்டேன். அதில் அவருக்குப் பெரும் ஆத்திரம். அவர் எப்போதும் “ப்ரஹ்ம ஸத்யம் ஜகத் மித்யா” என்று ஆராய்ச்சி செய்தபடி இருப்பார். மாயை காரணமாக பன்மை காணப்படுகிறது, அதைக் குறிப்பதுபோல் சரவிளக்கிலுள்ள முப்பட்டைக் கண்ணாடி

ஒன்றைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு திரிவார். முப்பட்டைக் கண்ணாடி வழியாகப் பார்த்தால் பல்வேறு நிறங்களைப் பார்க்கலாம். ஆனால் உண்மையில் கண்ணாடிக்கு எந்த நிறமும் இல்லை. அதுபோலவே உண்மையில் பிரம்மத்தைத் தவிர வேறு எதுவும் இல்லை. ஆனால் மாயை காரணமாக, அகங்காரம் காரணமாக, பல்வேறு பொருட்கள் இருப்பதைப்போன்ற ஒரு தோற்றம் ஏற்படுகிறது. மாயை மயக்கி விடுமோ, பற்று ஏற்படுமோ என்று அந்த சாது எந்தப் பொருளையுமே ஒரு தடவைக்குமேல் பார்க்க மாட்டார். அவர் இங்கே மூன்று நாட்கள் தங்கியிருந்தார். ஒருநாள் கங்கைக் கரையின் அருகில் ஷெனாய் வாசிப்பதைக் கேட்டதும் அவர், “பிரம்ம தரிசனம் பெற்ற ஒருவர் இதைக் கேட்பாரானால் சமதிநிலையை அடைந்து விடுவார்” என்று கூறினார்.’

சாதுவைப்பற்றி சொல்லிக் கொண்டிருந்த குருதேவரிடமே பரமஹம்ச நிலையை பக்தர்கள் கண்கூடாகக் கண்டனர். ஒரு குழந்தையைப்போன்ற நடத்தை. இடையிடையே முகத்தில் ஒரு புன்சிரிப்பு மலர்ந்தது. உடம்பில் துணி எதுவும்

இல்லாமல் திகம்பரராகக் காட்சியளித்தார். கண்கள் ஆனந்தத்தில் சுடர்விட்டன. சிறிய கட்டிலில் மீண்டும் அமர்ந்துகொண்டு அவர் பேச ஆரம்பித்தார். பக்தர்களின் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்கின்ற அதே பேச்சு.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (ம-விடம்): 'நான் நங்டாவிடம் வேதாந்தம் கற்றுக்கொண்டேன். ப்ரஹ்ம ஸத்யம், ஜகத் மித்யா! ஜால வித்தைக்காரன் வந்து எத்தனையோ ஜாலங்களைக் காட்டுகிறான். மாமரத்தை வரவழைக்கிறான், மாம்பழத்தையும்கூட காணலாம். ஆனால் இவை அனைத்தும் மாயம், வித்தைக்காரன் மட்டுமே உண்மை.'

ம-: 'வாழ்க்கையே ஒரு நீண்ட உறக்கம்போல் தோன்றுகிறது. எதையும் நாம் உள்ளது உள்ளபடி அறிந்துகொள்ள முடிவதில்லை என்பது தெரிகிறது. ஆகாயத்தின் இயல்பைக்கூட அறிய முடியாத மனத்தினால்தானே உலகை நாம் காண்கிறோம். எனவே அந்தக் காட்சி எப்படி சரியாக இருக்க முடியும்?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'மனிதன் எப்படி சரியாகக் காண்பான்? அவனுக்கு விஷக் காய்ச்சல் அல்லவா கண்டிருக்கிறது?'

குருதேவர் இனிய குரலில் பாட ஆரம்பித்தார்—

கடுங்காய்ச்சல் அடிக்கிறது அன்னையே! உன் கருணைதான் மருந்தாக அமைய வேண்டும்!...

‘விஷக் காய்ச்சல் அல்லாமல் வேறென்ன? மக்கள் ஒருவருக்கொருவர் அடித்துக்கொள்வதைப் பார்த்ததில்லையா? எதற்காக இப்படி அடித்துக்கொள்கிறார்கள் என்பதும் யாருக்கும் தெரிவதில்லை. சண்டையும் எப்படி! “நீ நாசமாய்ப் போக! உன்னை என்ன செய்கிறேன் பார்!” என்றெல்லாம் பயமுறுத்தல்! என்ன கத்தல்! என்ன ஏச்சுபேச்சு!’

குருதேவர் காளி கோயிலுக்குப் புறப்பட்டார்.

பூரீராமகிருஷ்ணர்: ‘ஏன்? இந்த உலகம் மாய மாளிகையாக இருக்கலாம். ஆனால் அது ஆனந்த மாளிகை என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. உடம்பு இருந்தால் என்ன? வாழ்க்கையை ஆனந்த மாளிகையாகவும் ஆக்கிக்கொள்ள முடியுமே!’

ம-: ‘இடையீடற்ற இன்பம் எங்கே உள்ளது!’

புரீராமகிருஷ்ணர்: 'ஆம். நீ சொல்வது உண்மைதான்.'

குருதேவர் பவதாரிணியின் சன்னிதிக்கு வந்து சேர்ந்தார். தேவியின் திருமுன்னர் தரையில் வீழ்ந்து வணங்கினார். ம-வும் அவ்விதமே வணங்கினார். சன்னிதிக்கு எதிரேயுள்ள தாழ்ந்த படிக்கட்டில் அவளைப் பார்த்தபடி அமர்ந்தார். அவர் சிவப்புக் கரை வேட்டி மட்டும் அணிந்திருந்தார். வேட்டியின் ஒரு பகுதி தோளிலும் முதுகிலுமாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அருகில் ம- உட்கார்ந்தார்.

ம-: 'அப்படி இல்லாவிட்டால் ஒருவன் உடல் தரிப்பதன் தேவை என்ன? எவ்வளவோ வினைப்பயனை அனுபவிப்பதற்காகத்தான் உடல் எடுக்கிறோம் என்பது புரிகிறது. ஆனால் அந்த உடல் இப்போது என்ன செய்கிறது என்பது யாருக்குத் தெரியும்? இதற்கிடையில் இறந்தும் விடுகிறோம்.'

ம-: 'எட்டு பந்தங்கள் வேறு இருக்கின்றனவே!'

புரீராமகிருஷ்ணர்: 'எட்டு பந்தங்கள் அல்ல, எட்டு பாசங்கள். அவை இருந்தால்

என்ன? இறையருள் இருக்குமானால் ஒரு கணத்தில் எட்டு பாசங்களும் அகன்று விடும். எப்படி தெரியுமா? ஆயிரம் ஆண்டுகளாக இருள் சூழ்ந்த ஓர் அறையில் விளக்கைக் கொண்டு சென்றால் அந்தக் கணத்திலேயே இருள் நீங்கிவிடுகிறது; சிறிதுசிறிதாக நீங்குகிறது என்பது இல்லையே?’

‘ஜால வித்தை பார்த்ததில்லையா? ஒரு கயிற்றில் ஏராளமான முடிச்சுகளிட்டு, அதன் ஒரு முனையை எங்காவது கட்டுகிறான். மறு முனையைக் கையில் பிடித்துக் கொள்கிறான். கையில் பிடித்திருக்கின்ற முனையை உதறுகிறான், அவ்வளவுதான், எல்லா முடிச்சுகளும் அவிழ்ந்துவிடுகின்றன. பிறர் தலைகீழாக நின்று முயன்றாலும் முடிச்சுகள் அவிழாது. குருவின் அருள் இருக்குமானால் எல்லா முடிச்சுகளும் ஒரு கணத்தில் அவிழ்ந்துவிடும்.

‘ஆராய்ச்சி செய்யாதே. இறைவனையார் அறிந்துகொள்ள முடியும்? “அவருடைய ஓர் அம்சமே இந்த பிரம்மாண்டம் முழுவதும்” என்று நங்டா சொல்லிக் கேட்டிருக்கிறேன்.

‘ஹாஸ்ராவிடம் கணக்கிடும் புத்தி சற்று அதிகமாகவே உள்ளது. இவ்வளவு பகுதி உலகமாக ஆகியிருக்கிறது, இவ்வளவு பகுதி பாக்கியிருக்கிறது என்றெல்லாம் கணக்குப் போடுகிறான். அவனது கணக்கைக் கேட்டு எனக்குத் தலையே சுற்ற ஆரம்பித்துவிடுகிறது. எனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது என்பது எனக்குத் தெரியும். ஒருசமயம் பகவானை நல்லவர் என்று நினைக்கிறேன், மற்றொரு சமயம் தீயவர் என்று நினைக்கிறேன். அவரைப்பற்றி எனக்கு என்ன தெரியும்?’

ம-: ‘ஆம் சுவாமி, கடவுளைப் புரிந்து கொள்ள முடியுமா, என்ன? ஒவ்வொரு வரும் தத்தம் அறிவிற்கு ஏற்ப ஏதோ சிறிது தெரிந்துகொண்டு, தாங்கள் எல்லாவற்றையும் தெரிந்து கொண்டதாக நினைக்கிறார்கள்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: ‘இறைவனையாரால் அறிய முடியும்? அறிவதற்கு நான் முயல்வதும் இல்லை. நான் அம்மா என்று மட்டும் அழைக்கிறேன். அவள் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்து கொள்ளட்டும். அவளுக்கு விருப்பம் இருக்குமானால் அறியச் செய்வாள்,

விருப்பம் இல்லாவிட்டால் அறியச் செய்ய மாட்டாள். குழந்தை தாயை விரும்புகிறது. தாய்க்கு எவ்வளவு சொத்து இருக்கிறது என்பது அதற்குத் தெரியாது; தெரிந்து கொள்ளவும் அது ஆசைப்படுவதில்லை. “எனக்கு தாய் ஒருத்தி இருக்கிறாள், எனக்கென்ன கவலை?” என்பது அதற்குத் தெரியும். வேலைக்காரியின் குழந்தைக்குக் கூட தனக்கு அம்மா ஒருத்தி இருக்கிறாள் என்பது தெரியும். அதுவும் எஜமானின் குழந்தையோடு சண்டைவந்தால், “நான் என் அம்மாவிடம் சொல்லி விடுவேன். எனக்கு அம்மா இருக்கிறாள்” என்று சொல்லும். என்னுடையது குழந்தை-பாவனை!

குருதேவர் திடீரென்று தம்மைக் காட்டி, தமது மார்பில் கையை வைத்து ம-விடம், ‘இதனுள் ஏதோ இருக்கிறது. நீ என்ன சொல்கிறாய்?’ என்று கேட்டார்.

ம- திகைப்புடன் குருதேவரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். ‘குருதேவரின் இதயத்தில் சாட்சாத் அம்பிகையே வீற்றிருக்கிறாளா? உயிர்களின் நன்மைக்காக அம்பிகையே இப்படி உடல் தரித்து வந்திருக்கிறாளா?’ என்று எண்ணினார் அவர்.

குருதேவர் தேவியைத் துதிக்கலானார்:

‘அம்மா, என் தாயே, ஓங்கார ரூபினீ!
அம்மா, இவர்கள் என்னென்னவோ
சொல்கிறார்கள்! என்னால் எதையும்
புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அம்மா,
எனக்கு எதுவும் தெரியாது. உன்னிடம்
தஞ்சம் அடைகிறேன், நான் உன்
அடைக்கலம். எனக்கு உன் பாதத்
தாமரையில் சுத்தபக்தியை மட்டும் தா.
உலகை மயக்கும் உனது மாயையில்
என்னை மூழ்கடிக்காதே, அம்மா, சரணம்!
சரணம்!’

கோயிலில் மாலை தீபாராதனை
நிறைவுற்றது. குருதேவர் தமது அறை
யிலுள்ள கட்டிலில் வந்து அமர்ந்தார். ம-
தரையில் உட்கார்ந்தார்.

பூரீராமகிருஷ்ணர் (ம-விடம்): ‘நீ
ஒன்றை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறாய்; அது
கடவுள் உருவமற்றவர் என்பது. அப்படித்
தானே?’

ம-: ‘ஆம் சுவாமி, ஆனால் நீங்கள்
சொல்வதுபோல் எதுவும் சாத்தியம்தான்;
அவர் உருவமுடையவராகவும் இருக்க
லாம்.’

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'நல்லது, அசையும் பொருட்களாகவும் அசைவற்ற பொருட்களாகவும் உள்ள உலகம் முழுவதிலும் அவர் உணர்வு (சைதன்ய) வடிவில் வியாபித்துள்ளார்.

அது சரி, பணம், புகழ் இவற்றில் உனக்கு நாட்டம் உண்டா?

ம:- 'இல்லை. ஆனால் கவலையின்றி இருப்பதற்காக, நிம்மதியாக இறைவனை நினைப்பதற்காக (அத்தியாவசியத் தேவைகளுக்காக பணம் தேவைப்படுகிறது.)'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'அது நியாயம்தான்.'

ம:- 'அது பேராசையா? இல்லை என்று நினைக்கிறேன்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'ஆம். அது சரிதான். இல்லாவிட்டால் உன் குழந்தைகளை யார் கவனிப்பார்கள்? கடமை இல்லை, செயல் இல்லை என்ற ஞானம் உனக்கு ஏற்பட்டால், பிறகு உன் குழந்தைகளின் கதி என்ன ஆகும்?'

ம:- 'கடமை உணர்வு இருக்கும்போது ஞானம் உண்டாவதில்லை என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். சுடும் சூரியனுக்கு ஒப்பானது கடமை.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'இப்போது இந்த பாவனையிலேயே இரு. பிறகு கடமை உணர்வு தானாகவே விலகும்போது, அது வேறு விஷயம்.'

வெள்ளி, செப்டம்பர் 19, 1889

அமாவாசை நாள். குருதேவர் பரவசத்தில் ஆழ்ந்தார். போதையேறிய நிலை. பாபுராமின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு, குடிகாரனைப்போல் தள்ளாடிய வண்ணம் அறைக்குச் சென்றார்.

குருதேவரின் அறைக்கு மேற்குப் பக்கம் உள்ள வட்ட வராந்தாவில் வேலைக்காரன் விளக்கேற்றி வைத்தான். குருதேவர் அங்கே வந்து உட்கார்ந்தார். அவரது திருவாய் ஹரிஓம்! ஹரிஓம்! ஹரிஓம்! என்றும் தந்திரங்கள் கூறுகின்ற பல பீஜ மந்திரங்களையும் கூறிக் கொண்டிருந்தது.

சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு குருதேவர் அறைக்குள் வந்து இருக்கையில் கிழக்குமுகமாக உட்கார்ந்தார். இன்னமும் ஆழ்ந்த பரவச நிலையில்தான் இருந்தார்.

குருதேவர் பரவச நிலையில் தேவியுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தார்—

‘அம்மா, நான் சொல்லி நீ செய்வதா, அது சாத்தியம் அல்ல. பேசுவது என்பது என்ன? வெறும் சூசகம் என்பதைத் தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லையே! “நான் சாப்பிடுவேன் என்கிறான்” ஒருவன், இன்னொருவன் “போ நான் கேட்கமாட்டேன்” என்கிறான். அம்மா! சரி, “நான் சாப்பிடுவேன்” என்று சொல்லாவிட்டால் நான் பசியுடன்தான் இருக்க வேண்டுமா? உன்னிடம் முறையிட்டால்தான் கேட்பாயா, மன ஏக்கத்தை உணர மாட்டாயா, அப்படி நடக்கவும் முடியுமா? தாயே, நீ எப்படி உள்ளாயோ அப்படியேதான் இருக்கிறாய். இதில் நான் ஏன் முறையிட வேண்டும், பிரார்த்தனை செய்ய வேண்டும்? ஓ! எப்படிச் செய்விக்கிறாயோ அப்படி செய்கிறேன். தூ, என்ன குழப்பம்! என்னை ஏன் இப்படி ஆராயவிடுகிறாய்?’

இவ்வாறு குருதேவர் தேவியுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தார். பக்தர்கள் வியப்புடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர். குருதேவரின் பார்வை பக்தர்கள்மீது விழுந்தது.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (பக்தர்களிடம்):
‘அவளைப் பெற வேண்டுமானால் நல்ல சம்ஸ்காரம் அவசியம். ஏதோ சிறிது

செய்திருக்க வேண்டும், தவம் வேண்டும்—
இந்தப் பிறவியிலோ அல்லது முற்பிறவி
யிலோ இருக்கலாம்.

ஹாஸ்ரா உள்ளே வந்தார். ஹாஸ்ரா
இரண்டு வருட காலமாக குருதேவருடன்
தங்கியுள்ளார். அவர் குருதேவரின் பிறப்
பிடமான காமார்புகுருக்கு அருகில் உள்ள
சிகோர் கிராமத்தில் 1880-இல் முதன்
முதலாக குருதேவரைச் சந்தித்தார். இந்தக்
கிராமத்தில்தான் ஹிருதயன் வசித்து
வந்தான். குருதேவர் அப்போது அவனது
வீட்டில் தங்கியிருந்தார். சிகோருக்கு
அருகில் உள்ள மராகோட் கிராமத்தில்
ஹாஸ்ராவின் வீடு இருந்தது. அங்கே
அவருக்குச் சிறிது நிலபுலன்கள் இருந்தன,
மனைவிமக்களும் வசித்து வந்தனர்.
வரவுக்கும் செலவுக்கும் சரியாக இருந்தது,
கிட்டத்தட்ட ஆயிரம் ரூபாய்வரை கடனும்
இருந்தது.

சிறுவயதிலிருந்தே . அவரிடம்
வைராக்கியம் உண்டு. சாதுக்களையும்
பக்தர்களையும் தேடி அலைவார். முதன்
முதலில் அவர் தட்சிணேசுவரத்துக் காளி
கோயிலுக்கு வந்து அங்கே தங்கியிருக்க
விரும்பினார். குருதேவர் அவரது பக்தி

மற்றும் கிராமத் தொடர்பு காரணமாக தன்னுடன் தங்க அனுமதித்தார்.

ஹாஸ்ரா ஞானநெறியினர். குரு தேவரின் பக்தியும், இளைஞர்களுக்காக அவர் ஏங்குவதும் ஹாஸ்ராவிற்குப் பிடிக்க வில்லை. குருதேவரைச் சிலவேளைகளில் மகான் என்று எண்ணுவார், சிலவேளைகளில் சாதாரண மனிதனாகக் கருதுவார். குருதேவரின் அறையை அடுத்த தென்கிழக்கு வராந்தாவில் அமர்ந்திருப்பார். ஜபமாலையை உருட்டி நீண்ட நேரம் ஜபம் செய்வார். ராக்கால் முதலிய பக்தர்கள் அதிக ஜபம் செய்வதில்லை என்று மற்றவர்களிடம் குறை கூறுவார். ஆசாரம் அனுஷ்டானம் என்று அதில் மூழ்கியவர் அவர். ஆசாரம், ஆசாரம் என்று ஒரு வகையாக அதற்கே அடிமையாகி விட்டிருந்தார். அவருக்கு வயது முப்பத்தெட்டு இருக்கும்.

சற்று பரவச நிலையில் ஆழ்ந்திருந்த குருதேவர் உள்ளே வந்த ஹாஸ்ராவுடன் பேசினார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'நீ செய்வது கருத்தளவில் சரிதான், ஆனால் சரிவர கடைப்பிடிக்கப்படவில்லை. யாரையும்

நிந்திக்காதே, ஒரு புழுவைக்கூட கேவலமாகப் பேசாதே. லோமச முனிவரின் கதையை நீயே அடிக்கடி சொல்வது உண்டே! பக்திக்காக எப்படி இறைவனை பிரார்த்திக்கிறாயோ, அதுபோலவே, “நான் யாரையும் நிந்திக்கக்கூடாது” என்றும் வேண்டிக்கொள்.’

ஹாஸ்ரா: ‘பக்திக்காக பிரார்த்தித்தால் இறைவன் அதைக் கேட்பாரா?’

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: ‘கேட்பார், நூறு முறை சொல்வேன், இறைவன் கேட்பார்— ஆனால் சரியான பிரார்த்தனையாக இருக்க வேண்டும், மன ஆழங்களிலிருந்து வருவதாக இருக்க வேண்டும். உலகியல் மனிதன் எப்படி மனைவி மக்களுக்காக அழுகிறானோ அதுபோல் இறைவனுக்காக யார் அழுகிறார்கள்?’

‘காமார்புகூரில் ஒருவனுடைய மனைவி நோயுற்றிருந்தாள். அவள் பிழைக்க மாட்டாள் என்று நினைத்து அவனது உடம்பெல்லாம் கிடுகிடுவென்று நடுங்கியது, மயக்கமுற்று விழுந்தே விட்டான் என்றால் வேறென்ன! கடவுளுக்காக யார் இப்படிச் செய்கிறார்கள்?’

ஹாஸ்ரா குருதேவரின் பாததூளியைத் தலையில் ஏற்றார்.

குருதேவர் (கூச்சத்துடன்): 'என்ன, என்ன செய்கிறாய்?'

ஹாஸ்ரா: 'யார் என்னைக் காக்கிறாரோ அவருடைய பாததூளியை ஏற்கக் கூடாதா என்ன?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'இறைவனை மகிழ்வி, அதனால் எல்லோரும் மகிழ்வார்கள்.

(ஹாஸ்ராவிடம்): 'ஞானம் பெற்ற பிறகும் மக்களுக்குப் போதிப்பதற்காகப் பூஜை முதலிய கிரியைகளில் சிலர் ஈடுபடுகின்றனர்.

'நான் காளி கோயிலுக்குப் போகிறேன், அறையிலுள்ள இந்தப் படங்களை எல்லாம் வணங்குகிறேன். இதைக் கண்டு மற்றவர்களும் செய்கின்றனர். இப்படிப் பழக்கம் ஏற்பட்டபிறகு, செய்யாமல் போனால் மனம் என்னவோபோல் இருக்கிறது.

'ஒருமை அறிவு இருந்தால் பன்மை அறிவும் இருந்தே தீரும். வெறும் சாஸ்திரப் படிப்பால் என்ன பயன்? சாஸ்திரத்தில் மணலும் சர்க்கரையும் கலந்திருக்கின்றன;

சர்க்கரையை மட்டும் எடுப்பது கடினம். ஆகவே சாஸ்திரத்தின் ரகசியத்தை சாதுக்களிடமிருந்து, குருவிடமிருந்து கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். அதன்பிறகு சாஸ்திரத்தால் என்ன பயன்?

(முகர்ஜி, பாபுராம், ம- முதலிய பக்தர்களிடம்) 'எல்லா தகவல்களையும் திரட்டிக் கொள், பிறகு ஆழ மூழ்கு. குளத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் குடம் ஒன்று விழுந்துவிட்டதாக வைத்துக்கொள்வோம். இடத்தைச் சரியாகத் தெரிந்துகொண்டு அதன்பிறகு அங்கு மூழ்க வேண்டும்.

'சாஸ்திரத்தின் மறைபொருளை குருவிடமிருந்து கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டு சாதனை செய்ய வேண்டும். சாதனை சரியாக அமைந்தால்தான் இறைக் காட்சி கிடைக்கும்.

'ஆழ மூழ்குவதுதானே சரியான சாதனையாக முடியும்? சும்மா உட்கார்ந்து கொண்டு சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பதை ஆராய்வதால் என்ன பயன்? போகின்ற வழியைப் பற்றியே உதவாக்கரைகள் வாதிட்டுத் தொலைகின்றனர். ஒழிந்து போகட்டும். இவர்கள் மூழ்கவே மாட்டார்கள்!

‘தேவி என்னைப் பலவகை சாதனைகள் செய்ய வைத்தாள். முதலில் புராண நெறிப்படி, பிறகு தந்திர நெறிப்படி, பிறகு வேத நெறிப்படி. முதலில் பஞ்சவடியில் சாதனை செய்தேன். துளசித் தோட்டம் அமைத்து, அதன் நடுவில் உட்கார்ந்து தியானம் செய்தேன். சிலவேளைகளில் மன ஏக்கத்துடன் அம்மா, அம்மா என்றோ ராம், ராம் என்றோ அழைப்பேன்.

‘தந்திர சாதனையை வில்வ மரத் தடியில் செய்தேன். அந்த நாட்களில் துளசி இதழும் முருங்கை இலையும் எனக்கு ஒன்று போலவே தோன்றிற்று. நாய்மீது ஏறி உட்கார்ந்துகொண்டு, பூரியை அதற்கு ஊட்டி எஞ்சியதை நானும் உண்டேன். “ஸர்வம் விஷ்ணுமயம் ஜகத்.”¹

‘வேத நெறி சாதனை வேளையில் சன்னியாசம் பெற்றுக் கொண்டேன். அப்போது கோயில் முற்றத்தில் விழுந்து கிடப்பேன். ஹிருதயனிடம், “நான் சன்னியாசியாகி விட்டேன். முற்றத்தில் இருந்துகொண்டுதான் சாப்பிடுவேன்” என்பேன்.

1. அகிலமே விஷ்ணுமயம்.

‘ஹத்யா’¹ உறுதி எடுத்துக்கொண்டேன்!
 “அம்மா, நான் அறிவற்றவன். வேதம், புராணம், தந்திரம் என்று பல சாஸ்திரங்களிலும் என்ன இருக்கிறது என்பதை எனக்குத் தெரிவி” என்று தேவியிடம் முறையிட்டேன்.

‘அன்னை கூறினாள்: வேதாந்தத்தின் சாரம்— ப்ரஹ்ம ஸத்யம், ஜகத் மித்யை.

‘கீதா என்று பத்து முறை தொடர்ந்து சொன்னால் என்ன வருகிறதோ, அதுதான் கீதையின் சாரம், அது தியாகீ, தியாகீ என்று வரும்.

‘இறைவனை அடைந்த பிறகு வேதம், வேதாந்தம், புராணம், தந்திரம் எல்லாம் மிகச் சாதாரணமானவையாக ஆகிவிடுகின்றன.

(ஹாஸ்ராவிடம்) ‘சமாதி நிலையில் என்னால் ஓங்காரத்தை உச்சரிக்க முடியவில்லை. அது ஏன்? அந்த நிலையிலிருந்து வெகுதூரம் இறங்கி வராமல் ஓங்காரத்தை உச்சரிக்க முடிவதில்லை.

1. நினைத்த காரியம் கைகூடும்வரை எதுவும் உண்ணாமல் தெய்வ சன்னிதியில் காத்திருப்பது ஹத்யா விரதம்.

‘இறைக் காட்சிக்குப் பிறகு என்னென்ன நிலைகள் ஏற்படும் என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றனவோ அவைகளெல்லாம் எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்றன — குழந்தையைப்போல், பித்தனைப்போல், பிசாசைப்போல், ஜடத்தைப்போல். சாஸ்திரம் கூறுவதுபோல் அப்படியே தரிசனமும் கிடைத்தது. சிலவேளைகளில் உலகம் முழுவதும் நெருப்புப் பொறிகள் நிறைந்திருப்பதாகக் காண்பேன். சிலவேளைகளில், நான்கு புறமும் பரந்து கிடக்கின்ற பாதரசக் குளத்தைக் காண்பேன்— அப்படியே பளபளவென்று மின்னித் துலங்கும். இன்னும் சிலவேளைகளில் உருக்கிய வெள்ளியாகக் காண்பேன். வேறு சிலவேளைகளில் அலங்கார விளக்குகள் ஒளிர்வதைக் காண்பேன். இவ்வாறு என் அனுபவங்கள் சாஸ்திரங்களுடன் ஒத்திருந்தன.

‘மேலும், இறைவனே உயிர், உலகம், இருபத்து நான்கு தத்துவங்களாக ஆகியிருப்பதும் எனக்குக் காட்டப்பட்டது. மாடியை அடைந்த பிறகு படிக்கட்டு வழியாக இறங்குவது! அனுலோமம், விலோமம்.

‘ஆகா! என்னென்ன நிலைகளில் எல்லாம் என்னை அன்னை வைத்திருந்தாள்! ஒரு நிலை போகும், இன்னொரு நிலை வரும். அகமுகமாகும்போது, சமாதா நிலையிலும் இறைவனையே காண்கிறேன், மனம் புற உலகத்திற்கு வரும்போதும் அவரையே காண்கிறேன். கண்ணாடியின் முன்பக்கம் பார்க்கும்போதும் இறைவனே, பின்பக்கம் பார்க்கும்போதும் அதே இறைவன்தான்.’

முகர்ஜி சகோதரர்கள், பாபுராம் முதலிய பக்தர்கள் வியப்புடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

முகர்ஜி சகோதரர்கள் கல்கத்தா திரும்புவதற்குத் தயாரானார்கள்.

முகர்ஜி சகோதரர்கள் முதலியோர் குருதேவரை வணங்கி விடைபெற்றனர். குருதேவரது அறையின் வடக்கிலுள்ள சிறிய வராந்தாவின் அருகில் முகர்ஜியின் வண்டிவந்து நின்றது. வண்டியில் விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது.

குருதேவர் அந்த வராந்தாவின் வடகிழக்கு மூலையில் வடக்குப் பார்த்தபடி நின்று கொண்டிருந்தார். பக்தர் ஒருவர்

கையில் விளக்கேந்தி வழி காட்டியபடி வந்தார், பக்தர்கள் வண்டியில் ஏறிக் கொண்டனர்.

அமாவாசை, கும்மிருட்டு. குரு தேவருக்கு மேற்கில் கங்கை. எதிரில் நகபத், பூந்தோட்டம், தோட்ட வீடு முதலியவை இருந்தன. வெளிக்கதவை அடையும் பாதை கிழக்கில் குருதேவருக்கு வலது பக்கமாகச் சென்றது. பக்தர்கள் ஒவ்வொருவராக குருதேவரை வணங்கிவிட்டு வண்டியில் ஏறிக்கொண்டனர்.

வண்டியில் ஆள் அதிகம், இழுப்ப தற்குக் குதிரை கஷ்டப்படும் என்று கண்ட குருதேவர், 'வண்டியில் இவ்வளவு ஆட்கள் கொள்ளுமா?' என்று கேட்டார்.

குருதேவர் நின்றனுகொண்டிருந்தார். அந்த பக்தவச்சலரைப் பார்த்தவாறே பக்தர்கள் கல்கத்தா சென்றனர்.

வெள்ளி, செப்டம்பர் 26, 1884

குருதேவர் கல்கத்தாவிற்கு வந்திருந்தார். துர்க்கா பூஜையில் சப்தமி தினம். பொதுவாக கல்கத்தாவிலுள்ள ஒவ்வோர் இந்துக் குடும்பத்திலும் சப்தமி பூஜை நடைபெறும். குருதேவர் அதரின்

வீட்டிலுள்ள துர்க்கையின் திருவுருவை வழிபடவும் அந்த விழாவில் கலந்து கொள்ளவும் செய்வார். அத்துடன் சிவநாதத்தையும் சந்திக்க விரும்பினார்.

ஏறக்குறைய நண்பகல் வேளை. இரண்டு மணி நேரமாக ம- கையில் ஒரு குடையைப் பிடித்துக்கொண்டு பிரம்ம சமாஜத்திற்கு முன்னாலுள்ள நடைபாதையில் மேலும் கீழுமாக நடந்துகொண்டிருந்தார். ஒரு மணி ஆயிற்று, இரண்டு மணியும் ஆயிற்று. குருதேவர் வந்து சேரவில்லை. இடையிடையே மஹல்நபீஸின் மருத்துவமனைப் படிகளில் அமர்ந்து கொண்டார் ம-. அங்கு அமர்ந்தபடியே துர்க்கா பூஜையின் காரணமாக மகிழ்ச்சியில் திளைத்த சிறுவர்கள் முதல் பெரியவர்கள் வரை எல்லோரையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

மணி மூன்று ஆயிற்று. சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு குருதேவரின் வண்டி வந்து சேர்ந்தது. அவர் வண்டியிலிருந்து இறங்கினார். பிரம்ம சமாஜக் கோயிலைக் கண்டதும் கைகூப்பி வணங்கினார். ஹாஸ்ராவும் இன்னும் சில பக்தர்களும் அவருடன் வந்திருந்தனர். ம-, குருதேவரின்

திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கி எழுந்தார். 'நான் சிவநாத்தின் வீட்டிற்குப் போகிறேன்' என்று குருதேவர் ம-விடம் தெரிவித்தார். குருதேவர் வந்திருப்பதைக் கேள்விப்பட்டு சிறிதுநேரத்தில் பிரம்ம சமாஜ அங்கத்தினர் சிலர் வந்தனர். அவர்கள் அவரை பிரம்மபாராவிலிருந்த சிவநாத்தின் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றனர். சிவநாத் அப்போது வீட்டில் இல்லை. என்ன செய்வது! சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு விஜய கோசுவாமி, மஹல்நவிஸ் முதலிய பிரம்ம சமாஜத் தலைவர்கள் வந்தனர். அவர்கள் அவரை வரவேற்று பிரம்ம சமாஜக் கோயிலுக்குள் அழைத்துச் சென்றனர்.

குருதேவர் ஆனந்தமாக இருந்தார், அவரது முகத்தில் புன்சிரிப்பு தவழ்ந்து கொண்டிருந்தது. பீடத்திற்குச் சற்று கீழே சங்கீர்த்தனம் நடைபெறும் இடத்தில் அவர் அமர்ந்திருந்தார். விஜயரும் ஏனைய பிரம்ம சமாஜ அன்பர்களும் அவரது எதிரில் உட்கார்ந்தனர்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (புன்சிரிப்புடன் விஜயரிடம்): 'பிற மதத்தினருக்கு வர அனுமதி இல்லையென்று இங்கே சைன்

போர்ட்¹ இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டேன். நரேந்திரனும் என்னிடம், “பிரம்ம சமாஜத்திற்குப் போக வேண்டாம். சிவநாத்தின் வீட்டிற்குப் போங்கள்” என்று கூறினான்.

‘ஆனால் எல்லோரும் கடவுளைத்தான் வழிபடுகிறார்கள் என்று நான் சொல்கிறேன். வெறுப்பும் விரோதமும் வேண்டியதில்லை. சிலர் உருவம் என்கிறார்கள், சிலர் அருவம் என்கிறார்கள். உருவத்தில் நம்பிக்கை உடையவர்கள் உருவத்தை தியானம் செய்யட்டும், அருவத்தில் நம்பிக்கை உடையவர்கள் அருவத்தை தியானிக்கட்டும் என்கிறேன் நான்.

‘நான் சொல்வது என்னவென்றால் கொள்கைவெறி நல்லதல்ல; அதாவது எனது மதம் ஒன்றே சரியானது, மற்ற மதங்கள் அனைத்தும் தவறு என்று கருதுவது நல்லதல்ல. எனது மதம் சரியானது; மற்ற மதங்கள் சரியோ தப்போ, உண்மையோ பொய்யோ எனக்குத் தெரியாது— இது நல்ல போக்கு. ஏனெனில் கடவுளை அனுபூதியில் அறியாமல் அவரது இயல்பை அறிய முடியாது. “உருவம்

1. Sign board; அறிவிப்புப் பலகை.

எனது தாய். அருவம் எனது தந்தை. நான் எதை இகழ்வேன், எதைப் புகழ்வேன்? தராசில் இரண்டு தட்டுகளும் சமமே'' என்பார் கபீர்தாஸ்.

‘விஷயம் என்ன தெரியுமா? இடம், காலம் மற்றும் மனிதர்களில் வேறுபாடுகளுக்கு ஏற்ப இறைவன் பல மதங்களைத் தோற்றுவித்திருக்கிறார். எல்லா மதங்களும் பாதைகளே. ஆனால் மதமே கடவுள் ஆகிவிடாது. இதயபூர்வமான பக்தியுடன் ஏதேனும் ஒரு பாதையை பின்பற்றினால் அவரை அடைய முடியும். ஒருவன் ஏற்றுக்கொண்ட நெறியில் தவறுகள் இருக்குமானாலும், அவனிடம் இதயபூர்வமான ஈடுபாடு மட்டும் இருக்குமானால் இறைவனே தவறுகளைத் திருத்தி அருள்வார்.

‘புரி ஜகன்னாதப் பெருமானை வழிபடுவதற்காக ஒருவன் இதயபூர்வமான ஆவலுடன் புறப்படுகிறான். ஆனால் தெற்கே செல்வதற்குப் பதிலாக வடக்கே செல்கிறான். வழியில் அவனைச் சந்திப்பவர்களில் யாராவது ஒருவர் அவனிடம், ‘நண்பா, அங்கே போகாதே. தெற்கு நோக்கிப் போ’’ என்று நிச்சயமாகச்

சொல்வார். அவனும் விரைவாகவோ தாமதமாகவோ ஜகன்னாதரைக் காண்பான்.

‘மற்ற மதங்களில் தவறுகள் இருந்தாலும் அவற்றைப் பார்ப்பது நமக்குத் தேவையில்லை. உலகைப் படைத்தவர் அதைப் பார்த்துக் கொள்வார். நமது கடமை, எப்படியாவது ஜகன்னாதரைக் காண்பது தான். (பிரம்ம சமாஜ அன்பர்களிடம்) உங்கள் மதம் நல்லதுதான். கடவுளை அருவம் என்று சொல்கிறீர்கள், நல்லது. இனிப்பு ரொட்டியை நேராகச் சாப்பிட்டாலும் சரி, குறுக்காகச் சாப்பிட்டாலும் சரி, இனிப்பாகவே இருக்கும்.

‘வேதங்களில் இறைவனை சகுணம், நிர்க்குணம் இரண்டு விதமாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது. நீங்கள் அருவம் என்கிறீர்கள், இது ஒருபக்கச்சார்பு. போகட்டும், ஒன்றைச் சரியாக அறிந்து கொண்டால். மற்றவற்றையும் அறிய முடியும். கடவுளே தெரிவிப்பார்.

விஜயர் அப்போதும் சாதாரண பிரம்ம சமாஜ அங்கத்தினர்தான். சமாஜத்தில் சம்பளம் பெறும் ஒரு போதகராக இருந்தார் அவர். இப்போதெல்லாம் சமாஜத்தின் விதி

முறைகள் எல்லாவற்றின்படியும் அவரால் செல்ல இயலவில்லை. உருவவாதிகளுடன் பழகுவது போன்றவற்றின் காரணமாக அவருக்கும் சமாஜத் தலைவர்களுக்கும் இடையே கருத்து வேற்றுமை உண்டாகியது. பிரம்ம சமாஜத்தினர் பலரும் விஜயரின்மீது அதிருப்தி கொண்டிருந்தனர். குருதேவர் திடீரென்று விஜயரைப் பார்த்து பேசத் தொடங்கினார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (புன்சிரிப்புடன்): 'நீங்கள் உருவவாதிகளுடன் பழகுவதற்காக உங்களை நிந்திக்கிறார்களா? எந்த நிலையிலும் அசைந்து கொடுக்காத மனவுறுதி ஒரு பக்தனுக்கு வேண்டும், அவன் கொல்லன் பட்டறை அடிக்கல்போல் இருக்க வேண்டும். அது சுத்தியலால் ஓயாமல் அடிபட்டுக்கொண்டே இருக்கிறது, இருந்தாலும் அதில் எந்த மாற்றமும் இல்லை. தீயவர்கள் உங்களை எவ்வளவோ இகழ்வார்கள், ஏசுவார்கள்! நீங்கள் இறைவனை இதயபூர்வமாக நேசிப்பவரானால் எல்லாவற்றையும் பொறுத்துக்கொள்ளத் தான் வேண்டும். தீயவர்களின் நடுவில் வாழ்ந்தால் கடவுளை நினைக்க முடியாதா என்ன? பாருங்களேன். முனிவர்கள்

காட்டில் நாலா பக்கங்களிலும் புலிகள் கரடிகள் என்று கொடிய மிருகங்கள் சூழ்ந்த நிலையிலும் கடவுளைத் தியானித்தனர். தீயவர்களிடம் புலி, கரடி இயல்பே உள்ளது, தேடி வந்து உங்களுக்குத் தீங்கிழைப்பார்கள் அவர்கள்.

‘இவர்களிடம் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும்— முதலாவது, பெரிய மனிதன். பணம் படைத்தவன் மனம் வைத்தால் உங்களுக்குத் தீமை செய்ய முடியும்; அவனுடன் எச்சரிக்கையாகப் பேச வேண்டும், ஒருவேளை அவன் சொல்வதற்கெல்லாம் ஆமாம் போட வேண்டியிருக்கும். இரண்டாவது, நாய். நாய் உங்களைத் துரத்தும் போதோ, உங்களைப் பார்த்துக் குரைக்கும் போதோ, நீங்கள் நின்று, குரலெழுப்பி அதனைச் சமாதானப்படுத்த வேண்டும். மூன்றாவதாக காளை. அது முட்ட வரும் போது, அமைதியான குரலெழுப்பி அதைச் சாந்தப்படுத்த வேண்டும். நான்காவதாக, குடிகாரன். நீங்கள் அவனது கோபத்தைக் கிளறிவிட்டால் அவன் உங்கள் பதினான்கு தலைமுறையை ஏசுவான், உங்களையும் வாய்க்கு வந்தபடியெல்லாம் திட்டுவான். நீங்கள் அவனிடம், ‘என்ன மாமா!

சௌக்கியமாக இருக்கிறீர்களா?’ என்று குசலம் விசாரிக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்தால், அவன் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்து, உங்கள் அருகில் உட்கார்ந்து புகைபிடிப்பான்.

‘துஷ்டர்களைக் கண்டால் நான் மிகவும் ஜாக்கிரதையாக இருப்பேன்.

‘சிலருக்குப் பாம்பின் குணம். எதிர் பார்க்காத நேரத்தில் திடீரென்று வந்து கடித்துவிடுவார்கள். கடிபடாமல் தப்ப வேண்டுமானால் மிகவும் கவனம் வேண்டும். இல்லாவிட்டால், ஒருவேளை உங்களுக்கே மிதமிஞ்சிய கோபம் ஏற்பட்டு, பதிலுக்குத் தீங்கு செய்யும் நிலைக்கு வந்துவிடுவீர்கள். எனவே இடையிடையே சத்சங்கம் மிகவும் தேவை. சத்சங்கத்தின் பலனாக உண்மை, உண்மையற்றது பற்றிய அறிவு ஏற்படுகிறது.’

விஜயர்: ‘எனக்கு ஓய்வுநேரமே கிடைப்பதில்லை. இங்கே நான் வேலைகளில் மாட்டிக் கொண்டிருக்கிறேன்.’

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: ‘நீங்கள் ஓர் ஆசாரியர். மற்றவர்களுக்கு விடுமுறை உண்டு, ஆனால் ஆசாரியர்களுக்குக் கிடையாது. ஜமீன் நிர்வாகி ஒரு பகுதியில்

சண்டை சச்சரவுகளை அடக்கி அமைதியை ஏற்படுத்திவிட்டால், உடனே ஜமீன்தார் அவரை இன்னொரு பகுதிக்கு அனுப்பி வைக்கிறார். அதுபோல் உங்களுக்கும் ஓய்வு என்பது இல்லை.' (எல்லோரும் சிரித்தனர்.)

விஜயர் (கை கூப்பியபடி): 'நீங்கள் என்னை ஆசீர்வதியுங்கள்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'இதெல்லாம் அறியாமை காரணமாகப் பேசுவது. கடவுள் ஒருவரே ஆசீர்வதிப்பவர்.'

விஜயர்: 'சுவாமி! ஏதேனும் கொஞ்சம் அறிவுரை கூறுங்கள்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'இதயபூர்வமான ஈடுபாடு இருக்குமானால் இல்லற வாழ்க்கையிலும் இறையனுபூதி பெற முடியும். "நான்", "எனது" என்பவைதான் அஞ்ஞானம். "எம்பெருமானே, எல்லாம் நீயே! எல்லாம் உன்னுடையவை!"— இது ஞானம்.

'மனத்தளவில் துறந்து வாழுங்கள் என்றுதான் நான் சொல்கிறேன், உலகத்தை விட்டுவிடுங்கள் என்று நான் சொல்ல வில்லை. இல்லறத்தில் பற்றற்று வாழ்ந்து,

இதய பூர்வமான ஈடுபாட்டுடன் இறைவனை நாடினால் அவரை அடைய முடியும்.

(விஜயரிடம்) 'நானும் கண்களை மூடிக்கொண்டு தியானம் செய்ததுண்டு. பிறகு எனக்கு நானே, "கண்களை மூடினால்தான் கடவுள் இருக்கிறாரா? கண்களைத் திறந்து வைத்திருந்தால் அவர் இல்லையா?" என்று நினைத்துக் கொண்டேன். கண்களைத் திறந்து வைத்துப் பார்க்கிறேன்— எல்லா உயிர்களிலும் இறைவனே இருக்கிறார். மனிதன், ஜீவராசிகள், மரங்கள், செடிகள், சூரியன், சந்திரன், நிலம், நீர் என்று எல்லாவற்றிலும் அவரே இருக்கிறார்.

குருதேவர் எழுந்தார். பிரம்ம சமாஜ அன்பர்கள் அவரை வணங்கினார்கள். அவரும் பதிலுக்கு வணங்கினார். பிறகு வண்டியில் ஏறி, தேவியின் திருவுருவை தரிசிப்பதற்காக அதரின் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டார்.

சனிக்கிழமை, அக்டோபர் 11, 1884

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் தட்சிணேசுவரக் காளி கோயிலில் தமது அறையில் சிறிய கட்டிலில் படுத்திருந்தார். மணி சுமார்

இரண்டு. ம-வும் பிரிய முகர்ஜியும் தரையில் உட்கார்ந்திருந்தனர். பள்ளியிலிருந்து ஒரு மணிக்குப் புறப்பட்ட ம- ஏறக்குறைய இரண்டு மணிக்கு தட்சிணேசுவரம் வந்து சேர்ந்தார்.

பூரீராமகிருஷ்ணர்: 'சிறுவயதிலிருந்தே வைராக்கியம் இருப்பவர்கள் இளமையிலேயே இறைவனுக்காக மன ஏக்கம் கொள்கிறார்கள். அவர்கள் தனி வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள், கலப்படமற்ற தூயவர்கள்! எங்கே தங்கள் முன்னேற்றத்திற்கு ஆபத்து வந்து விடுமோ என்று இவர்கள் பெண்களிடமிருந்து ஐம்பதடி அகன்றே இருப்பார்கள். இவர்களும் பெண்களின் வலையில் சிக்கிவிட்டால் கலப்படமற்ற தூய நிலையிலிருந்து நழுவி விடுகிறார்கள். அவர்களின் பாவனை கெட்டுவிடுகிறது, கீழ்நிலைக்குப் போய்விடுகிறார்கள். யாரிடம் சிறு வயதிலிருந்தே சரியான வைராக்கியம் உள்ளதோ அவர்கள் உயர்தளத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். மிகவும் தூயவர்கள். உடலளவில்கூட களங்கம் இல்லாதவர்கள்.

சிந்தியைச் சேர்ந்த பிராமணர் ஒருவர் வந்து குருதேவரை வணங்கினார். அவர்

காசியில் வேதாந்தம் படித்தவர், பருத்த உடல், சிரித்த முகம்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'என்ன, எப்படி இருக்கிறீர்கள்? வந்து பல நாட்கள் ஆயிற்று போலிருக்கிறதே?'

பண்டிதர் (சிரித்தவாறே): 'ஆம் சுவாமி! குடும்பக் கடமைகள், வர நேரம் கிடைக்கவில்லை. இது நீங்கள் அறிந்ததுதானே!'

பிண்டிதர் கீழே உட்கார்ந்தார். குரு தேவர் பேசத் தொடங்கினார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'காசியில் பல நாட்கள் தங்கியிருந்தீர்களே, என்னவெல்லாம் பார்த்தீர்கள்? சொல்லுங்களேன். தயானந்தரைப்பற்றியும் கொஞ்சம் சொல்லுங்கள்.'

பண்டிதர்: 'தயானந்தரைப் பார்த்தேன். நீங்களும் அவரைப் பார்த்தீர்களல்லவா?'

'கர்னல் ஆல்காட்டையும் பார்த்தேன். மகாத்மாக்கள் உள்ளனர்; சந்திர லோகம், சூரியலோகம், நட்சத்திர லோகம் எல்லாம் இருக்கின்றன, நுண்ணுடல் அந்த உலகங்களுக்குச் செல்லும் என்றெல்லாம் சொல்கிறார்கள். நல்லது. சுவாமி, தியாஸபியைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'பக்தி— இறைவனிடம் பக்தி மட்டும்தான் சாரம். அவர்கள் பக்தியைத் தேடுகிறார்களா? அப்படியானால் நல்லது. சந்திர லோகம், சூரிய லோகம், நட்சத்திர லோகம், மகாத்மா என்று இவற்றில் மட்டுமே ஈடுபடுவார்களானால் இறைவனைத் தேட முடியாது. அவருடைய பாத கமலங்களில் பக்தி உண்டாக சாதனை செய்ய வேண்டும், மன ஏக்கத்துடன் அழைக்க வேண்டும். மனத்தைப் பல பொருட்களிலிருந்து திரட்டி இறைவனிடம் செலுத்த வேண்டும்.'

'சாஸ்திரமானாலும் சரி, தரிசனமானாலும் வேதாந்தமானாலும் சரி— எதிலும் இறைவன் இல்லை. அவருக்காக மனம் ஏங்காமல் எதுவும் நடக்காது.'

'சாதனைகள் மிகவும் தேவை. இறைக்காட்சி சட்டென்று கிடைத்துவிடுமா? 'இறைவனைப் பார்க்க முடியவில்லையே ஏன்?' என்று ஒருவன் என்னைக் கேட்டான். அப்போது என் மனத்தில் தோன்றியதை நான் அவனுக்குக் கூறினேன். "ஒரு பெரிய மீனைப் பிடிக்க ஆசைப்படுகிறாய். அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய். மீன் பிடிக்கும் கழி, தூண்டில், இரை

எல்லாம் எடுத்துக்கொள். வாசனை கேட்டு நீரின் ஆழத்திலிருந்து மீன் மேலே வரும். தண்ணீர் அசைவதிலிருந்து பெரிய மீன் வருகிறது என்று அறிந்துகொள்ளலாம்.”

‘வெண்ணெய் சாப்பிட விரும்புகிறாய்! “பாலில் வெண்ணெய் இருக்கிறது, பாலில் வெண்ணெய் இருக்கிறது” என்று திரும்பத்திரும்பக் கூறுவதால் என்ன பயன்? பாடுபட்டால்தானே வெண்ணெய் கிடைக்கும்? “இறைவன் இருக்கிறார், இறைவன் இருக்கிறார்” என்று சொல்வதால் இறைவனைப் பார்த்துவிட முடியுமா? சாதனை தேவை.

(பண்டிதரிடம்) ‘இடையிடையே சாது சங்கம் நல்லது. [உலகியல் என்னும்] தீராத நோய் மனிதனைப் பற்றியுள்ளது. சாது சங்கம் இதைப் பெருமளவுக்குத் தணிக்கிறது.

‘நான், எனது. “இறைவா! நீயே எல்லாம் செய்கிறாய், நீயே எனக்கு மிகவும் வேண்டியவன். இந்த வீடு, வாசல், உற்றார், உறவினர், நண்பர்கள், இந்த உலகம் எல்லாம் உனதே, இவையனைத்தும் உனதே”— இதுதான் சரியான ஞானம்.

“எல்லாம் நான் செய்கிறேன். நான் கர்த்தா. என் வீடு வாசல், என் சுற்றம், என் மனைவிமக்கள், என் நண்பன்” — இது அறியாமை.

‘குரு ஒருவர் தனது சீடனுக்கு இந்தக் கருத்தை விளக்கிக் கொண்டிருந்தார். “இறைவனே உனக்கு மிகவும் நெருங்கியவர், மற்ற யாரும் நெருங்கியவர் அல்ல” என்றார் குரு. உடனே சீடன், “நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்? என் தாயும், மனைவியும் என்னை மிகவும் கவனித்துக் கொள்கின்றனர். கணப்பொழுது என்னைக் காணாவிட்டால் அவர்களுக்கு உலகமே இருண்டுவிடுகிறது. அவர்கள் என்னை எவ்வளவோ நேசிக்கிறார்கள்” என்று கூறினான். அதற்கு குரு, “இவையெல்லாம் உன் தவறான அபிப்பிராயம். இவர்களில் யாரும் உனக்கு நெருங்கியவர் அல்ல என்பதை உனக்கு நிரூபித்துக் காட்டுகிறேன். இதோ, இந்த மாத்திரைகள் சிலவற்றை வைத்துக்கொள். வீட்டிற்குப் போய் இவற்றைச் சாப்பிட்டுவிட்டுப் படுத்துக் கொள், நீ இறந்தவன்போல் ஆகிவிடுவாய், எல்லோரும் அப்படியே நினைப்பார்கள். ஆனால் உனக்கு நல்ல உணர்வு இருக்கும்,

கேட்க பார்க்க எல்லாம் முடியும். அப்போது நான் வந்து சேர்வேன்” என்றார்.

‘சீடனும் வீட்டிற்குச் சென்றான். மாத்திரைகளைச் சாப்பிட்டான். பிறகு உணர்வற்றுப் படுத்துவிட்டான். தாய், மனைவி, உறவினர் எல்லாம் அழுத் தொடங்கினர். அப்போது குரு ஒரு வைத்தியர் வேடத்தில் அங்கே வந்தார். எல்லாவற்றையும் விவரமாகக் கேட்ட பிறகு, “நல்லது. இதற்கு மருந்து இருக்கிறது. இவனை உயிர்பிழைக்கச் செய்ய முடியும். ஆனால் ஒன்று! இந்த மருந்தை முதலில் உங்களில் ஒருவர் சாப்பிட வேண்டும். அதன்பிறகே அவனுக்குத் தரமுடியும். ஆனால் முதலில் சாப்பிடுபவர் இறந்துவிடுவார். இங்கே இவனது தாய், மனைவி என்று எல்லோரும் இருக்கிறீர்கள், ஒருவர் இல்லாவிட்டால் ஒருவர் கட்டாயமாக இந்த மாத்திரையைச் சாப்பிடவே செய்வீர்கள். அதில் சந்தேகமில்லை. நீங்கள் சாப்பிட்டதும் இவன் உயிர் பெற்றுவிடுவான்” என்றார்.

‘சீடன் எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். வைத்தியர் முதலில் தாயை அழைத்தார். அழுது புரண்டு

கொண்டிருந்த தாயைப் பார்த்து வைத்தியர், “தாயே, இனியும் நீ அழ வேண்டாம். இந்த மருந்தைச் சாப்பிடு. உன் மகன் பிழைத்து விடுவான். ஆனால் நீ உயிரிழக்க நேரிடும்” என்றார். கையில் மருந்தை வாங்கி வைத்துக்கொண்டு தாய் சிந்திக்கலானாள். பிறகு அழுதுகொண்டே, “ஐயா, எனக்கு இன்னும் சில பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள். நான் இறந்துவிட்டால் அவர்களின் கதி என்னவாகும் என்றுதான் யோசிக்கிறேன். அவர்களை யார் கவனித்துக் கொள்வார்கள்? யார் உணவளிப்பார்கள்? அவர்களைக் குறித்துத்தான் கவலைப்படுகிறேன்” என்றாள். வைத்தியர், சீடனின் மனைவியை அழைத்து மாத்திரையை அவளது கையில் கொடுத்தார். அவளும் விம்மிவிம்மி அழுது கொண்டிருந்தாள், கையில் மாத்திரையை வாங்கி வைத்துக்கொண்டு அவளும் ஆழ்ந்து சிந்திக்கலானாள். அதைச் சாப்பிட்டால் தனக்கு மரணம் என்பதை அவளும் கேட்டிருந்தாள். சிந்தித்துவிட்டு அவள் அழுது கொண்டே, “இதோ பாருங்கள் வைத்தியரே, அவருக்கு நடக்க வேண்டியது நடந்துவிட்டது. நான் போய்விட்டால் இந்தப் பிஞ்சுக் குழந்தைகளின் கதி என்ன

ஆவது? இவர்களை யார் காப்பாற்று
வார்கள்? நான் எப்படி இந்த மருந்தைச்
சாப்பிடுவேன்?" என்றாள்.

'இதற்குள் சீடனுக்கு மருந்தின் வேகம்
போய்விட்டது. யாரும் யாருக்கும் சொந்தம்
இல்லை என்பதை உணர்ந்துகொண்டான்.
சடாரென எழுந்து குருவுடன் சென்றுவிட்
டான். "உண்மையில் உனக்குச் சொந்த
மானவர் ஒரே ஒருவர், அவர் இறைவன்"
என்று குரு அவனிடம் கூறினார்.

பண்டிதர் (சிரித்தவாறே): 'சுவாமி,
இங்கு வருகின்ற நாளில் பூரண
வைராக்கியம் வருகிறது, வாழ்க்கையைத்
துறந்து சென்றுவிட வேண்டும் என்று
தோன்றுகிறது.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'வேண்டாம், ஏன்
துறக்க வேண்டும்? நீங்கள் மனத்தளவில்
துறந்து வாழுங்கள், பற்றற்று வாழுங்கள்.

'இடையிடையே இங்கே வந்து தங்க
வேண்டும் என்று சுரேந்திரன் ஒரு
படுக்கையை இங்கே வைத்திருந்தான்.
ஓரிரு நாட்கள் தங்கவும் செய்தான். அதன்
பிறகு அவனது வீட்டுக்காரி, "பகலில்
எங்கு வேண்டுமானாலும் செல்லுங்கள்.

ஆனால் இரவில் வெளியே போகக் கூடாது” என்று கூறிவிட்டாள். சுரேந்திரன் என்ன செய்வான்! இப்போது இரவில் இங்கே தங்க வழியில்லாமல் போயிற்று.

சிந்தியைச் சேர்ந்த பண்டிதர் விடை பெற்றுச் சென்றார். மாலை மெதுவாக வந்து கொண்டிருந்தது. காளி கோயிலில் மாலை ஆரதிக்கான வாத்திய நாதங்கள் எழலாயின. குருதேவர் தெய்வங்களை வழிபட்டார். கட்டிலில் அமர்ந்து அகமுகமானார். சில பக்தர்கள் வந்து தரையில் அமர்ந்தனர். அறையில் ஆழ்ந்த அமைதி நிலவியது.

ஒரு மணி நேரம் கழிந்தது. ஈசான் முகோபாத்தியாயரும் கிசோரியும் வந்து குருதேவரை வணங்கிவிட்டுத் தரையில் உட்கார்ந்தனர். ஈசானுக்குப் புரச்சரணம் முதலிய வைதீகக் கருமங்களில் மிகுந்த ஈடுபாடு இருந்தது. அவர் ஒரு கர்மயோகி.

குருதேவர் பேசத் தொடங்கினார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: ‘ஞானம் ஞானம் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தால் ஞானம் வந்துவிடுமா? ஞானம் உதிப்பதற்கு இரண்டு அடையாளங்கள் உள்ளன. முதலில் அனுராகம், அதாவது இறைவனை

நேசிப்பது. நாம் வறட்டு ஆராய்ச்சி செய்கிறோம்; இறைவனிடம் நமக்கு அனுராகம் இல்லை, அன்பு இல்லை, என்றால் அது பயனற்றது. மற்றோர் அடையாளம் குண்டலினி சக்தியின் விழிப்பு. குண்டலினி சக்தி தூங்கும் வரை ஞானம் வருவதில்லை. வசதியாக அமர்ந்துகொண்டு சாஸ்திரங்களைப் படிக்கிறோம், ஆராய்ச்சி செய்கிறோம், ஆனால் உள்ளே மன ஏக்கம் இல்லை— இது ஞானத்தின் அடையாளம் அல்ல. குண்டலினி சக்தி விழித்தெழுந்தால் பரவசம், பக்தி, பிரேமை எல்லாம் ஏற்படுகின்றன. இதற்குப் பெயர்தான் பக்தியோகம்.

‘கர்மயோகம் மிகவும் கடினமானது. கர்மயோகத்தினால் ஏதோ சக்தி கிடைக்கிறது, சித்திகள் கிடைக்கின்றன.’

ஈசான்: ‘நான் ஹாஸ்ராவிடம் போகிறேன்.’

குருதேவர் மௌனமாக இருந்தார். சிறிதுநேரத்திற்குப் பிறகு ஈசான் மறுபடியும் வந்தார். கூடவே ஹாஸ்ராவும் வந்தார். குருதேவரின் மௌனம் கலையவில்லை, அப்படியே உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார்.

சிறிதுநேரம் பார்த்துவிட்டு ஹாஸ்ரா ஈசானிடம், 'வாருங்கள் போகலாம். இவர் தியானம் செய்கிறார்' என்றார். உடனே இருவரும் அங்கிருந்து அகன்றனர்.

குருதேவர் மௌனமாகவே அமர்ந்திருந்தார். மெள்ள மெள்ள உண்மையாகவே தியானத்தில் ஈடுபட்டார். கையால் எண்ணியபடி ஜபம் செய்தார். அந்தக் கையைத் தலையிலும், நெற்றியிலும், கழுத்திலும், மார்பிலும், பிறகு தொப்புளிலும் வைத்தார். ஆறு சக்கரங்களில் ஆத்யா சக்தியைத் தியானிக்கிறாரா?

ஈசான் ஹாஸ்ராவுடன் காளி கோயிலுக்குச் சென்றார். குருதேவரின் தியானநிலை நீடித்தது. இரவு சுமார் ஏழரை மணி. இதற்கிடையில் அதர் அங்கு வந்து சேர்ந்தார்.

சிறிதுநேரத்திற்குப் பிறகு குருதேவர் காளி கோயிலுக்குப் புறப்பட்டார். தேவியை வணங்கிய பிறகு அவளது திருப்பாதத்திலிருந்து மலர் ஒன்றை எடுத்துத் தலையில் வைத்துக் கொண்டார். அவளை வணங்கினார், வலம் வந்தார், சாமரம் வீசினார், பரவசத்தில் ஆழ்ந்தார்! வெளியே

வந்தபோது ஈசான் தண்ணீர்ப் பாத்திரத்துடன் சந்தியாவந்தனம் செய்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (ஈசானிடம்): 'என்ன, இன்னும் இங்கா இருக்கிறீர்கள்? இப்போதும் சந்தியாவந்தனம் செய்து வருகிறீர்களா?

'சந்தியா முதலியவை எவ்வளவு நாட்களுக்கு? இறைவனின் பாதகமலங்களில் பக்தி ஏற்படாதவரை, அவரது திருநாமத்தைச் சொல்லும்போது கண்ணீர் கசியாதவரை, மயிர்க் கூச்செறிதல் ஏற்படாதவரைதான்.

'காய் உண்டானதும் பூ உதிர்ந்து விடுகிறது. பக்தி வந்ததும் இறையனுபூதி வந்ததும் சந்தியா முதலிய கருமங்கள் அகன்றுவிடுகின்றன.

'நீங்கள் இப்படி ஆமை வேகத்தில் போனால் ஒன்றும் நடக்காது, தீவிர வைராக்கியம் தேவை. ஓராண்டிற்குப் பதினைந்து மாதங்கள் என்று கணக்கிடுவதில் என்ன பயன்? உங்களிடம் வேகம் இல்லை, சக்தி இல்லை. நனைந்த அவல்போல் இருக்கிறீர்கள். எழுந்து

செயல்படுங்கள், கச்சைகட்டிக் கொள்ளுங்கள். இந்தப் பாட்டு எனக்குப் பிடிப்பதில்லை—

திருமால் திருவடி பற்றுக நண்பா
இன்றோ நாளையோ அடைந்து விடலாம்.

‘இன்றோ நாளையோ அடைந்துவிடலாமாம்— இது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. தீவிர வைராக்கியம் வேண்டும். இதைத் தான் நான் ஹாஸ்ராவிற்கும் சொல்கிறேன்.

‘தீவிர வைராக்கியம் ஏன் ஏற்படுவதில்லை என்று கேட்கிறீர்களா? அதற்குக் காரணம் இருக்கிறது. மனத்தில் சம்ஸ்காரங்கள், ஆசைகள் எல்லாம் உள்ளன. ஹாஸ்ராவிடம் இதையே சொன்னேன். கிராமங்களில் வயலுக்கு நீர் பாய்ச்சுவார்கள். தண்ணீர் வீணே வெளியில் போவதைத் தடுப்பதற்காக வயலைச் சுற்றி நாலு பக்கமும் வரப்பு கட்டியிருப்பார்கள். வரப்பு மண்ணால் ஆனது, அதில் இடையிடையே மடைகளும் வளைகளும் இருக்கும். உயிரைக் கொடுத்து தண்ணீர் கொண்டு வருகிறான், ஆனால் அது வளைகள் வழியாக வெளியே போய்விடுகிறது. ஆசைகள் தான் வளைகள். ஜபம், தவம் எல்லாம் செய்கிறாய், உண்மைதான்; ஆனால்

ஆசைகளாகிய வளைகள் வழியாக எல்லாம் விரயமாகிவிடுகிறது.

ஆசைகள் இல்லாவிட்டால் இயற்கையாக அது மேல்நோக்கிய பார்வை கொண்டிருக்கும், அதாவது இறைவனை நாடி நிற்கும்.

‘எப்படி தெரியுமா? தராசின் முட்கள் போல். காமினீ- காஞ்சனத்தின் பாரம் காரணமாக மேல் முள்ளும் கீழ் முள்ளும் நேர்கோட்டில் வருவதில்லை. இவைதான் யோக நெறியிலிருந்து வழுவச் செய்கின்றன. விளக்குச் சுடரைப் பார்த்ததில்லையா? சிறிது காற்று வீசினாலே படபடக்கிறது. யோகநிலை என்பது காற்று வீசாத இடத்தில் எரியும் சுடரைப் போன்றது.

‘மனம் சிதறிக் கிடக்கிறது— ஒரு பகுதி டாக்காவிற்குப் போயிருக்கிறது, ஒரு பகுதி டில்லிக்கு, மற்றொரு பகுதி கூப்பிகாருக்கு. இந்த மனத்தைத் திரட்ட வேண்டும். திரட்டி ஓரிடத்தில் குவிக்க வேண்டும். பதினாறு அணா விலையுள்ள துணி வேண்டுமென்றால், துணிக்காரனுக்குப் பதினாறு அணாவையும் கொடுக்க வேண்டுமல்லவா? சிறிது தடையிருந்தாலும் யோகம் வாய்க்க

வழியில்லை. டெலிகிராஃப் கம்பியில் சிறிது பிளவு இருந்தாலும் செய்தி போகாது.

‘இல்லறத்தில் இருக்கிறாய். அதனால் என்ன? செயலின் பலன் அனைத்தையும் இறைவனிடம் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். தனக்கென்று எந்தப் பயனையும் விரும்பக் கூடாது.

‘ஆனால் ஒரு விஷயம். பக்தியை விரும்புவதை ஆசை என்று சொல்ல முடியாது. பக்தியை விரும்பலாம், பக்திக் காகப் பிரார்த்திக்கலாம்.

‘தமோ பக்தியைக் கைக்கொள். அன்னையை வற்புறுத்து.

‘இவள் உன் சொந்தத் தாய் ஆயிற்றே, இவள் என்ன மாற்றாந்தாயா? வெறும் பெயரளவிற்கா இவள் அன்னை? இவளிடம் உரிமையை வற்புறுத்தாமல் வேறு யாரிடம் வற்புறுத்துவது?

‘அவள் சொந்தத் தாய்! அவளை வற்புறுத்து! ஒருவனிடம் என்ன அம்சம் இருக்குமோ, அவனுக்கு அதில் வசீகரம் இருக்கும். தேவியின் அம்சம் என்னிடம் இருப்பதால்தானே எனக்கு அவளிடம் அவ்வளவு வசீகரம் ஏற்படுகிறது. இனிமேல்

நீங்கள் உலகக் கடமைகளில் ஈடுபட வேண்டிய தேவை இல்லை. இனி, சில நாட்கள் தெய்வ சிந்தனையில் மனத்தைச் செலுத்துங்கள். இந்த வாழ்க்கையில் எதுவும் இல்லை என்பதைத்தான் பார்த்து விட்டீர்களே!

குருதேவர் தமது இனிமையான குரலில் மீண்டும் பாடினார்—

நினைவில் இதனை வைத்தீடுவாய்

நெஞ்சே உனது சொந்தமென்று
நினைக்க புலியில் எவருமில்லை!...

‘வழக்காடுவது, தலைமை தாங்குவது என்றெல்லாம் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்! நீங்கள் சண்டை சச்சரவுகளைத் தீர்த்து வைப்பதாகவும், மக்கள் உங்களை வழக்குவாதங்களுக்கு அழைப்பதாகவும் கேள்விப்பட்டேன். இவற்றை நீண்ட காலமாகச் செய்து வருகிறீர்களே! இனிமேலாவது, வேண்டியவர்கள் அதையெல்லாம் செய்து கொள்ளட்டும் என்று விட்டுவிடுங்களேன். இப்போது இறைவனது திருப்பாத கமலங்களில் மனத்தை ஆழ்ந்து ஈடுபடுத்துங்கள்.

‘சம்புவம் இப்படித்தான் “ஆஸ்பத்திரி கட்டுவேன், டிஸ்பென்சரி கட்டுவேன்” என்றெல்லாம் கூறுகிறார். ஆள் ஒரு பக்தர். அதனால்தான் நான் அவரிடம், “இறைவன் உங்கள் முன் வந்தால் ஆஸ்பத்திரியும் டிஸ்பென்சரியுமா கேட்பீர்கள்?” என்று கேட்டேன்.

‘இறைக் காட்சி ஏன் கிடைக்கவில்லை என்று கேசவர் கேட்டார். “பெயர், புகழ், படிப்பு, புலமை இவற்றை எல்லாம் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் அல்லவா? அதனால்தான் கிடைக்கவில்லை” என்று சொன்னேன். குழந்தை நிப்பினை¹— சிவப்பு நிப்பினைச் சப்பிக் கொண்டிருக்கும் வரை தாய் வருவதில்லை. சிறிதுநேரம் கழிந்து, நிப்பினை எறிந்துவிட்டு குழந்தை கதறினால் அவள் சோற்றுப் பானையை இறக்கி வைத்துவிட்டு ஓடோடி வருகிறாள்.

‘நீங்கள் வழக்குகளைத் தீர்த்துக் கொண்டு திரிகிறீர்கள். தேவியும், “போகட்டும், என் மகன் வழக்குகளைத் தீர்த்து வைக்கிறான், மகிழ்ச்சியாகத்தான்

1. குழந்தைகளுக்குப் புட்டிப்பால் புகட்ட உதவும் செயற்கைக் காம்பு.

இருக்கிறான், அப்படியே இருக்கட்டும்'' என்று நினைக்கிறாள்.

ஈசான் அப்போது குருதேவரின் பாதங்களைப் பிடித்தபடி உட்கார்ந்திருந்தார்; பணிவுடன், 'நானாக விரும்பி இவைகளில் எல்லாம் ஈடுபடவில்லையே!' என்றார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'அது தெரியும். அது அன்னையின் விளையாட்டு! அவளுடைய லீலை. வாழ்க்கையில் கட்டி வைப்பது மகாமாயையின் திருவுளம். எப்படி தெரியுமா? "பிறவிக் கடலில் படகுகள் எத்தனையோ மிதக்கின்றன, எத்தனையோ மூழ்குகின்றன'' மேலும்,

விண்ணில் மிதக்கும் பட்டத்தில் ஒன்றோ இரண்டோ வீடுபட்டால் கண்ணில் கண்டு கைகொட்டிக் காளி நீயும் சிரிக்கின்றாய்....

'லட்சத்தில் ஓரிருவர் முக்தர்கள் ஆகின்றனர். மற்ற எல்லோரும் அவளது திருவுளத்தின்படி கட்டுண்டு கிடக்கின்றனர்.

'கண்ணாமூச்சி விளையாட்டைப் பார்த்ததில்லையா? ஆட்டம் தொடர்ந்து

நடக்க வேண்டும் என்பது தாய்ச்சியின் விருப்பம். எல்லோரும் அவளைத் தொட்டு விட்டால் ஆட்டம் தொடர்ந்து நடக்காது. அதனால் எல்லோரும் தன்னைத் தொட அவள் விடுவதில்லை.

‘நான் அன்னையிடம், ‘அம்மா! எனக்கு பெயர், புகழ் வேண்டாம். தாயே! எட்டு சித்தியும் நூறு சித்தியும் எதுவும் வேண்டாம், உடல்சுகம் வேண்டாம். எனக்கு வேண்டியது ஒன்றே ஒன்றுதான்— அது உனது பாதத் தாமரைகளில் சுத்த பக்தி. அதை அருள்வாய்’ என்று வேண்டினேன்.

பக்தர்கள் வியப்புடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர். தெய்வ வாக்குக் கேட்பதுபோல் அதில் ஆழ்ந்து போயிருந்தனர்.

நிவிருத்தி மார்க்கம் பற்றிய குரு தேவரின் தேனொழுகும் இனிய பேச்சு தொடர்ந்தது. மேகம் முழங்குவதுபோல், ஈசானுக்கு உபதேச மொழிகள் கம்பீரமாகத் தொடர்ந்தன.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (ஈசானிடம்):
‘முகஸ்துதிக்காரர்களின் பேச்சில் மயங்கி விடாதீர்கள். மாடு செத்துக் கிடந்தால் கழுகுகள் சூழ்ந்துகொள்வதுபோல்

அவர்கள் உலகியல் மக்களைச் சூழ்ந்து கொள்கிறார்கள். உலகியல் மக்களிடம் சாரம் இல்லை, அவர்கள் வெறும் சாணக் குவியல் போன்றவர்கள்! முகஸ்துதிக் காரர்கள். அவர்களிடம் வந்து, "நீங்கள் கொடையாளி, அறிவாளி, தியானசீலர்" என்றெல்லாம் அளப்பார்கள். அவை வெறும் வார்த்தைகள் அல்ல, அம்புகள்! உலகியல் நிறைந்த பிராமணப் பண்டிதர்களின் நடுவில் இரவுபகலாக இருப்பதும் அவர்களுடைய புகழ்மொழிகளைக் கேட்பதும்— என்ன தலையெழுத்து!

'உலகியல் மக்கள் மூன்று பேருக்கு அடிமைகள், அவர்களிடம் என்ன சாரம் இருக்க முடியும்? அவர்கள் மனைவிக்கு அடிமை, பணத்திற்கு அடிமை, மேலதிகாரிக்கு அடிமை!

'வழக்கு தீர்ப்பது, தலைமை தாங்குவது இதெல்லாம் என்ன வேலை? தயை, பரோபகாரம் எல்லாம் வேண்டிய அளவு செய்தாயிற்று. இதெல்லாம் செய்பவர்கள் வேறு வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள். இறைவனின் திருவடித் தாமரைகளில் மனத்தைச் செலுத்துவதற்கான நேரம் உங்களுக்கு வந்துவிட்டது. அவரைப்

பெற்றால் எல்லாம் பெறலாம். முதலில் இறைவன்; அதன்பிறகு தயை, பரோபகாரம், உலக நன்மை, உயிர்களைக் கடைத் தேற்றுவது எல்லாம். அவற்றைப்பற்றி நீங்கள் ஏன் மண்டையை உடைத்துக் கொள்ள வேண்டும்? உங்கள் விஷயமும் இதுபோல்தான் இருக்கிறது. எல்லாம் துறந்த துறவி ஒருவர் உங்களுக்கு, “இன்னின்ன செய்” என்று சொல்லித் தந்தால் நல்லது. உலகியல் மக்கள் கூறுவது— அவர்கள் பிராமணப் பண்டிதர்களாக இருந்தாலும் சரி, வேறு யாராக இருந்தாலும் சரி— அது சரியாகாது.

‘பித்தனாகுங்கள். தெய்வப் பிரேமையில் பித்தனாகுங்கள். “ஈசான் பைத்தியமாகிவிட்டார். இந்த விஷயங்களெல்லாம் இனி அவரால் முடியாது” என்று மக்கள் அறியட்டும். வழக்குகளைத் தீர்த்து வைப்பது, தலைமை தாங்குவது என்றெல்லாம் அதன்பிறகு அவர்கள் உங்களிடம் வரமாட்டார்கள். நீர்ப் பாத்திரம், உத்தரணி எல்லாவற்றையும் தூக்கி எறியுங்கள்.’¹

1. பூஜைப் பாத்திரங்கள்; ‘கிரியைகளை விடுங்கள்’ என்பது பொருள்.

ஈசான்¹ என்ற பெயருக்கு ஏற்றபடி வாழுங்கள்.’

ஈசான்: ‘அம்மா, என்னைப் பித்தனாக்கு, ஞான ஆராய்ச்சியில் இனி பயனில்லை.’

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: ‘பித்தன். ஆம் அதுதான் சரி. “அதிகமாக தெய்வ சிந்தனை செய்தால் மூளை கலங்கிவிடும்” என்று சிவநாத் கூறினார். அதற்கு நான், “என்ன! உணர்வுப் பொருளைச் சிந்திப்பதால் யாராவது உணர்வை இழப்பானா? என்றென்றும் சுத்த உணர்வு வடிவினர் இறைவன். அவருடைய உணர்வால்தான் எல்லாவற்றையும் உணர்கிறோம். அவருடைய உணர்வாலேயே எல்லாம் உணர்வு மயமாக விளங்குகிறது.

குருதேவரின் திருப்பாதங்களைப் பிடித்தபடியே ஈசான் எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவ்வப்போது, கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ள காளி தேவியின் திருவுருவைப் பார்க்கவும் செய்தார். தீப ஒளியில் அவளது திருமுகம்

1. சிவபெருமானின் திருநாமங்களுள் ஒன்று; எஜமான் என்பது பொருள்.

மென்முறுவலுடன் திகழ்ந்தது. குரு தேவரின் திருவாயிலிருந்து வெளிவருகின்ற, வேத மந்திரங்களுக்கு ஒப்பான மொழிகளைக் கேட்டு பூரிப்படைவது போல் அவள் தோன்றினாள்.

ஈசான் (ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரிடம்): 'உங்கள் திருவாயிலிருந்து வெளிவருகின்ற வார்த்தைகள் எல்லாம் அன்னையிடமிருந்து வருகின்றன.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'நான் எந்திரம், அவள் ஓட்டுபவள்; நான் வீடு, அவள் அதில் வசிப்பவள்; நான் தேர், அவள் செலுத்துபவள். அவள் என்னை எப்படி இயக்குகிறாளோ அப்படி நான் இயங்குகிறேன்; எப்படி சொல்கிறாளோ அப்படி சொல்கிறேன். கலியுகத்தில் தெய்வத்தின் குரல் சாதாரணமாகக் கேட்பதில்லை; ஆனால் குழந்தை, பித்தன் என்று இப்படிப்பட்டவர்கள் மூலமாக அவள் பேசவே செய்கிறாள்!

குருதேவர் எழுந்தார். அன்னையின் சன்னிதானத்திற்கு வந்து தரையில் வீழ்ந்து அவளை வணங்கினார். பக்தர்கள் எல்லோரும் உடனே வந்து அவரது பாதங்களில்

வீழ்ந்து வணங்கினர். எல்லோருக்கும்
அவரது திருப்பாத தூளியை ஏற்றுக்
கொள்வதில் ஆர்வம்!

சனிக்கிழமை, டிசம்பர் 6, 1884

குருதேவர் அதர்சேனின் வீட்டிற்குச்
சென்றிருந்தார். அதர் நல்லதொரு பக்தர்.
உதவி நீதிபதி. வயது இருபத்தொன்பது
முப்பது இருக்கும். குருதேவர் அவரை
மிகவும் நேசித்தார். அதரிடம்தான் என்ன
வொரு பக்தி! நாள் முழுவதும் அலுவலகத்
தில் வேலை செய்துவிட்டு, கைகால்
களைக் கழுவிக்கொண்டு அனேகமாக
தினந்தோறும் மாலையில் குருதேவரை
தரிசிக்கச் செல்வார். சோபா பஜாரில்
பெனேதோலாவில் அவரது வீடு இருந்தது.
அங்கிருந்து வாடகை வண்டியில் குரு
தேவரைக் காண காளி கோயிலுக்குச்
செல்வார். தினமும் இப்படி இரண்டு ரூபாய்
வண்டி வாடகைச் செலவு. குருதேவரின்
தரிசனமே ஆனந்தம்தான்! குருதேவரின்
திருவாயிலிருந்து வரும் அமுத மொழி
களைக் கேட்கும் வாய்ப்பு அனேகமாக
அவருக்குக் கிடைக்காது. தட்சிணேசுவரத்
திற்குச் சென்றதும் தரையில் வீழ்ந்து

குருதேவரை வணங்குவார். பிறகு ஓரிரு வார்த்தைகள் பேசிவிட்டு, காளி தேவியைத் தரிசிக்கப் போவார். திரும்பி வந்தால் பாய் விரிக்கப்பட்டிருக்கும், அதில் படுத்துக் கொள்வார். குருதேவர் அவரை ஓய்வு எடுத்துக்கொள்ளுமாறு கூறுவார். நாள் முழுவதும் அலுவலகத்தில் கடுமையாக உழைத்ததன் விளைவாகப் பாயில் படுத்த மறுகணமே அதர் ஆழ்ந்து தூங்கிவிடுவார். இரவு ஒன்பது பத்து மணிக்கு எழுப்புவார்கள். அவரும் எழுந்து குருதேவரை வணங்கிவிட்டு வண்டியில் வீடு திரும்புவார்.

அதர் சோபா பஜாரிலுள்ள தமது வீட்டிற்கு குருதேவரை அடிக்கடி அழைத்துச் செல்வார். குருதேவர் போகிறார் என்றாலே அவரது வீடு விழாக்கோலம் கொள்ளும். குருதேவரும் பக்தர்களும் போவதில் அதருக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி. அவர்களை உபசரித்து ஆனந்தம் கொள்வார்; அவர்களுக்கு நல்ல விருந்தும் அளிப்பார்.

அன்றும் அதரின் வீட்டில் விழாதான். குருதேவர் ஆனந்தமாக இருந்தார், பக்தர்களும் மகிழ்ச்சியுடன் இருந்தனர். ஏனெனில் குருதேவர் இருக்கின்ற இடத்தில்

தெய்வீகப் பேச்சைத் தவிர வேறு எதுவும் இருக்காதே! குருதேவரைக் காண புதிய பக்தர்களும் பலர் வந்திருந்தனர். அதரின் அழைப்பிற்கிணங்கி, அவரது உதவி நீதிபதி நண்பர்கள் சிலர் வந்திருந்தனர். குரு தேவரைக் கண்டு அவர் உண்மையிலேயே மகான்தானா என்பதை அறிய அவர்கள் விரும்பினர்.

குருதேவர் சிரித்த முகத்துடன் பக்தர் களுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது அதர் தம் நண்பர்களுடன் குருதேவரின் அருகில் வந்து அமர்ந்தார்.

அதர் (பங்கிமைச் சுட்டிக்காட்டி): 'சுவாமி, இவர் ஒரு பெரிய அறிஞர். பல நூல்கள் எழுதியிருக்கிறார். உங்களைக் காண வந்திருக்கிறார் பெயர் பங்கிம் பாபு.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (சிரித்துக்கொண்டு): 'பங்கிம்! நீ யாருடைய காரணமாக வளைந்திருக்கிறாய்?'

பங்கிம் (சிரித்தவாறே): 'என்னவென்று சொல்வேன் சுவாமி? செருப்படியால்— வெள்ளைக்காரனின் செருப்படியால்'

1. பங்கிம் என்றால் வளைந்த என்று பொருள்.

வளைந்திருக்கிறேன்.' (எல்லோரும் சிரித்தனர்).

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'அப்படி அல்ல! ஸ்ரீகிருஷ்ணர் பிரேமை காரணமாக வளைந்திருந்தார்; ராதையின் பிரேமை காரணமாக அவர் திரிபங்கியாக¹ இருந்தார். சில பக்தர்கள் அவருடைய உருவத்திற்கு இப்படி விளக்கம் கொடுக்கின்றனர். அவர் ஏன் கறுப்பாக உள்ளார் தெரியுமா? இவ்வளவு சிறியவராக, மூன்றரை முழுமே உள்ளவராக இருந்தார், ஏன் தெரியுமா? வெகுதொலைவில் இருக்கும்வரை கடவுள் கறுப்பாகத் தோன்றுகிறார். கடல் நீர் தொலைவிலிருந்து பார்க்கும்போது கறுப்பாகத் தோன்றுகிறது. அருகில் சென்று கையில் அள்ளிப் பார்த்தால் தூய்மையாக, எந்த நிறமும் இல்லாததாகத் தெரிகிறது. சூரியன் தொலைவில் இருப்பதால் சிறியதாகத் தோன்றுகிறது, அருகில் சென்றால் சிறியதாக இருக்காது. அதுபோலவே இறைவனின் இயல்பைச் சரியாக அறிய முடியுமானால் அவர் கறுப்பாகவும் இருக்க மாட்டார், சிறியவராகவும் இருக்க மாட்டார்.

1. மூன்று இடங்களில் வளைந்தவர்.

ஆனால் இதெல்லாம் மிக உயர்ந்த விஷயங்கள், சமாதி நிலை கிடைக்காமல் அறிய முடியாதவை. “நான், நீ” இருக்கும் வரை நாமரூபமும் இருக்கும். எல்லாம் அவரது திருவிளையாடல். “நான், நீ” என்பது இருக்கும்வரை அவரது பல வடிவங்களும் இருக்கவே செய்யும்.

பங்கிம்: ‘சுவாமி, நீங்கள் ஏன் பிரச்சாரம் செய்வதில்லை?’

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (சிரித்தபடியே): ‘பிரச்சாரமா! அதெல்லாம் அகங்கார விஷயம்! மனிதன் ஓர் அற்ப ஜீவன். சந்திர சூரியர்களைப் படைத்து உலகத்தையே யார் ஒளிமயமாகச் செய்திருக்கிறாரோ அவரே பிரச்சாரம் செய்வார். பிரச்சாரம் செய்வது என்ன சாதாரணமான விஷயமா? அவர் காட்சி தந்து ஆணையிடைவிட்டால் பிரச்சாரம் சாத்தியம் அல்ல. ஆனால் சாத்தியப்படாதது ஏன்? ஆணை கிடைக்க வில்லை, ஆனாலும் நீங்கள் பிதற்று கிறீர்கள். மக்கள் அதை இரண்டொரு நாட்கள் கேட்பார்கள், பிறகு மறந்துவிடுவார்கள். எல்லாம் புஸ்வாணமாகப் போகும். நீ பேசும்வரை, “ஆகா! இவன் என்ன அற்புதமாகப் பேசுகிறான்!”

என்பார்கள். நீ முடித்தபிறகு எந்த அடையாளமும் இருக்காது.

அதுபோல் இறைவன் காட்சி தந்து, ஆணை தந்தாரானால், பிரச்சாரம் சாத்தியம்; மக்களுக்குப் போதிக்கலாம். இல்லாவிட்டால் உன் பேச்சை யார் கேட்பார்கள்?

பக்தர்கள் கவனமாகக் கேட்டனர்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (பங்கிமிடம்): 'நல்லது, நீங்கள் பெரிய பண்டிதர், பல நூல்களையும் எழுதி இருக்கிறீர்கள். மனிதனின் கடமை என்ன என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்? அவனுடன் போவது எது? மறுஉலகம் என்று ஒன்று இருக்கிறது அல்லவா?'

பங்கிம்: 'மறு உலகமா! அது என்ன?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'ஆமாம். ஞானம் பெற்றபிறகு இறந்தால் வேறு உலகங்களுக்குச் செல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லை, மறுபிறப்பு இல்லை. ஆனால் ஞானம் பெறாதவரை, இறையனுபூதி கிடைக்காதவரை உலகில் மீண்டும் மீண்டும் பிறந்தேயாக வேண்டும், தப்புவதற்கு வழியே கிடையாது. அதுவரை வேறு உலகமும் இருக்கிறது. ஞானம் பெற்று

விட்டால், இறைக் காட்சி பெற்றுவிட்டால் முக்தி கிடைக்கிறது. பிறகு பிறக்க வேண்டியதில்லை. வேகவைத்த நெல்லை விதைத்தால் அது முளைத்து செடியாகாது. ஞான நெருப்பில் வெந்தவனைக்கொண்டு படைப்பு விளையாட்டைத் தொடர இயலாது. வேகவைத்த நெல்லை விதைப்பதால் என்ன பயன்?

(பங்கிமிடம்): 'அது சரி, மனிதனின் கடமை என்ன என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்?'

பங்கிம் (சிரித்தவாறே): 'என்னைக் கேட்டால் சாப்பாடு, தூக்கம், பெண்ணின்பம் இவைதான்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (வெறுப்புடன்): 'சே! நீ மட்டமானவன். இரவுபகலாக எதைச் செய்து வருகிறாயோ அதுதான் வாயில் வருகிறது. எதை உண்கிறானோ அந்த ஏப்பம்தான் வரும். முள்ளங்கி தின்றால் முள்ளங்கி ஏப்பம் வரும், இளநீர் சாப்பிட்டால் இளநீர் ஏப்பம் வரும். இரவுபகலாக காமினீ- காஞ்சனத்தில் உழல்கிறாய், அதுதான் அந்த விஷயம் வாயிலிருந்து வருகிறது.

‘வெறும் உலகியல் விஷயங்களையே சிந்திப்பதால் கணக்குப் பார்க்கும் இயல்பு வருகிறது, மனிதன் கபடனாகிறான். இறைவனைப்பற்றி நினைத்தால் எளிமையானவனாகிறான், இறையனுபூதி பெற்றவனால் ஒருபோதும் இப்படி பேச முடியாது.

‘தெய்வ சிந்தனை இல்லாத, விவேக வைராக்கியம் இல்லாத வெறும் புலமையினால் என்ன பயன்? மனம் காமினீ-காஞ்சனத்தில் உழலும்போது புலமை என்ன செய்யும்?

பண்டிதன் உலகின் நூல்களையெல்லாம் படித்திருப்பான்; அவனால் சுலோகங்களை அள்ளிவிட முடியும், நூல்களும் எழுதியிருப்பான். ஆனால் அவன் பெண்ணிடம் பற்றுக் கொள்வானானால், காசு பணம் புகழ் இவற்றையே வாழ்க்கையின் சாரமாக நினைப்பானானால் அவன் பண்டிதனா? இறைவனில் மனத்தை வைக்காத பண்டிதன் என்ன பண்டிதன்?

‘பக்தர்களைப் பார்த்துச் சிலர், “இவனென்ன எப்போது பார்த்தாலும் கடவுளே, கடவுளே என்கிறான்! பைத்தியம்! மூளைகெட்டுவிட்டது! நாம் எவ்வளவு

திறமைசாலிகள்! சுகபோகங்களை எப்படி அனுபவிக்கிறோம்! பணம், புகழ், புலனின்பம் என்று எப்படியெல்லாம் வாழ்கிறோம்!” என்று பேசுவார்கள். இப்படித்தான் காகம் தன்னை திறமைசாலி என்று நினைத்துக்கொள்கிறது. ஆனால் அதிகாலையில் எழுந்தவுடன் முதல் வேலையாக பிறரது கழிவைத் தின்கிறது. காகத்தைப் பாரேன், என்ன தர்வம் பிடித்த போக்கு! உண்மையிலேயே திறமைசாலி தான்! (எல்லோரும் பேரமைதியுடன் இருந்தனர்).

‘ஆனால் யார் தெய்வ சிந்தனை செய்கிறார்களோ, உலகியல் பற்று, காமினீ-காஞ்சன நாட்டம் எல்லாம் விலக வேண்டுமென்று இரவுபகலாக பிரார்த்திக்கிறார்களோ, யாருக்கு உலகியல் சுகங்கள் கசப்பாக இருக்கின்றனவோ, யார் இறைவனின் பாத கமல அமுதத்தைத் தவிர வேறு எதையும் விரும்புவதில்லையோ அவர்களின் இயல்பு அன்னப்பறவையின் இயல்பு போன்றது. அன்னப்பறவையின் முன் தண்ணீர் கலந்த பாலை வைத்தால் அது தண்ணீரை நீக்கிவிட்டுப் பாலை மட்டும் பருகுகிறது. அன்னப் பறவையின்

நடையைக் கவனித்திருக்கிறாயா? அது ஒரே திசையில் நேராக நடந்து செல்லும். தூய பக்தனும் இறைவனை நோக்கி மட்டுமே போகிறான். அவன் வேறு எதையும் விரும்புவதில்லை, அவனுக்கு வேறு எதுவும் பிடிப்பதில்லை.

(பங்கிமிடம் மென்மையாக) 'தப்பாக நினைக்காதீர்கள்.'

பங்கிம்: 'சுவாமி, நான் இன்சொற் களைக் கேட்பதற்காக வரவில்லை.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (பங்கிமைப் பார்த்து): 'காமினீ- காஞ்சனம்தான் இல்லற வாழ்க்கை. அதன் பெயர்தான் மாயை. இறைவனைக் காணவோ, அவரை நினைக்கவோ இந்த மாயை இடம் தருவதில்லை. ஓரிரு குழந்தைகள் பிறந்த பிறகு கணவனும் மனைவியும் சகோதர சகோதரிபோல் வாழ வேண்டும்; எப்போதும் இறைவனைப் பற்றியே பேச வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் இருவருடைய மனமும் இறைவனை நாடிச் செல்லும்; மனைவி, கணவனுடைய ஆன்மீக வாழ்விற்குத் துணை செய்வளாக இருப்பாள். மிருகவுணர்ச்சி மறையா விட்டால் இறையானந்தத்தை அனுபவிக்க முடியாது. இந்த மிருகவுணர்ச்சி மறைய

வேண்டுமென்று இறைவனிடம் பிரார்த்தனை செய்ய வேண்டும்; மன ஏக்கத்துடன் பிரார்த்திக்க வேண்டும். அவர் நம்முள் உறைகிறார். அந்தப் பிரார்த்தனை இதய பூர்வமானதாக இருந்தால் கட்டாயம் கேட்பார்.

‘பணத்தாசை! நான் பஞ்சவடிக்கருகில் கங்கைக் கரையில் உட்கார்ந்து, “பணம்-மண், பணம்-மண், மண்ணே பணம், பணமே மண் என்று கூறி இரண்டையும் நீரில் வீசியெறிந்தேன்.’

பங்கிம்: ‘பணம் மண்ணா? சுவாமி, நாலு பைசா இருந்தால் ஓர் ஏழைக்குத் தரலாமே! பணம் மண் என்றால் தயை, பரோபகாரம் எதுவும் நடக்காதே!’

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: ‘தயை, பரோபகாரம்! என்ன பரோபகாரம் செய்துவிடுவாய் நீ! மனிதன் இவ்வளவு தம்பட்டம் அடித்துத் திரிகிறான், ஆனால் தூங்கும்போது, ஒருவன் நின்கொண்டு அவனது வாயில் மூத்திரம் பெய்தால் அவன் அறிவ தில்லை; அது வாயிலிருந்து வழிந்தோடும். அப்போது அந்த டம்பம், ஆணவம், ஆர்ப்பாட்டம் எல்லாம் எங்கே போயின?

‘இல்லறத்தான் தூய பக்தனாக இருந்தால் பற்றற்று வேலை செய்கிறான்; லாபம் நஷ்டம், சுகம் துக்கம் என்று அதன் பலனை இறைவனுக்கு அர்ப்பணிக்கிறான். இரவுபகலாக அவரிடம் பக்தியை வேண்டுகிறான், அவனுக்கு வேறு எதுவும் தேவையில்லை. பற்றற்று வேலை செய்வது— இதன் பெயர்தான் பலன் கருதாப்பணி. எல்லா வேலைகளையும் பலன் கருதாமல் செய்ய வேண்டும். ஆனால் துறவி இல்லறத்தானைப்போல் உலகியல் வேலைகள் செய்வதில்லை.

‘இல்லறத்தான் பலன் கருதாமல் யாருக்காவது தானம் கொடுத்தால் அது அவனுடைய நன்மைக்காகவே தவிர ‘‘பரோபகாரத்திற்காக’’ அல்ல. எல்லா உயிர்களிலும் இறைவன் உள்ளார். அவருக்கே சேவை செய்ய வேண்டும்! இறைவனுக்குச் சேவை செய்தால் அது சொந்த நன்மையே தவிர, பரோபகாரம் அல்ல. இப்படி எல்லா உயிர்களிலும் இறைவனுக்குச் சேவை செய்ய வேண்டும் — மனிதர்களுக்கு மட்டும் அல்ல, எல்லா உயிரினங்களுக்கும் தெய்வத் தொண்டு செய்ய வேண்டும்; அதனுடன், பெயருக்கு

ஆசைப்படாமல், புகழுக்கு ஆசைப்படாமல், மரணத்திற்குப் பிறகு சொர்க்கத்தை விரும்பாமல், யாருக்குச் சேவை செய்தோமோ அவர்களிடம் இருந்து பிரதியாக உதவி எதையும் எதிர்பாராமல் யாராவது சேவை செய்தால் அதுதான் உண்மையில் பலன் கருதாத பணி, பற்றற்ற பணி. இவ்வாறு பலன் கருதாத பணி செய்தால் செய்தவனுக்கே நன்மை உண்டாகிறது. இதன் பெயர்தான் கர்மயோகம். இந்தக் கர்மயோகமும் இறையனுபூதிக்கான ஒரு வழி. ஆனால் இது மிகக் கடினமான வழி; கலியுகத்திற்கு ஏற்றது அல்ல.

‘ஆகவேதான் யார் பற்றற்று இப்படி வேலை செய்கிறானோ, தையையுடன் தானம் செய்கிறானோ, அவன் தனக்கே நன்மை செய்துகொள்கிறான் என்று சொல்கிறேன். மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்வது, நன்மை செய்வது எல்லாம் இறைவன் செய்வார்; எந்த இறைவன் மக்களுக்காக சந்திரன், சூரியன், தந்தை, தாய், பழம், பூ, தானியங்கள் எல்லாம் படைத்திருக்கிறாரோ அவர் பார்த்துக் கொள்வார். தந்தையிடம் எந்த அன்பைக் காண்கிறாயோ அது அவரது அன்பு; உயிர்களின் பாதுகாப்பிற்காகவே

அதை அவர் தந்திருக்கிறார். கருணைமனத் தினரிடம் நீங்கள் காண்கின்ற தயையும் அவருடையதுதான்; கதியற்ற உயிர்களின் பாதுகாப்பிற்காக அவர் அதைத் தந்திருக்கிறார். ஆகவே நீ தயை காட்டினாலும் சரி, காட்டாவிட்டாலும் சரி, இறைவன் ஒரு வழியில் இல்லாவிட்டால் இன்னொரு வழியில் தன் காரியத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்வார். அவருடைய காரியம் ஒரு போதும் தடைபடாது.

‘எனவே மனிதனின் கடமை என்ன? இறைவனிடம் சரண்புகுவது; எதனால் அவரைப் பெற முடியுமோ, அவரது காட்சியைப் பெற முடியுமோ அதற்காக மனஏக்கத்துடன் அவரிடம் பிரார்த்திப்பதும் தான்; வேறு என்ன!’

‘சாஸ்திரங்களைப் படிக்காமல், புத்தகங்களைப் படிக்காமல் இறைவனைப் பெற முடியாது என்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். முதலில் உலகைப்பற்றியும் உயிர்களைப்பற்றியும் அறிய வேண்டும், முதலில் ஸயன்ஸ் படிக்க வேண்டும் என்பது அவர்களின் எண்ணம். (எல்லோரும் சிரித்தனர்.) இறைவனின் படைப்பு முதலியவற்றை அறியாவிட்டால்

இறைவனை அறிய முடியாது என்று அவர்கள் கூறுகின்றனர். நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்? முதலில் ஸயன்ஸா அல்லது இறைவனா?

பங்கிம்: 'ஆம், முதலில் உலகைப்பற்றி சில விஷயங்களை அறிய வேண்டும். அதுபற்றிய அறிவு சிறிது இல்லாமல் இறைவனை எப்படி அறிய முடியும்? முதலில் கேட்டும் படித்தும் அறிந்து கொள்ளவேண்டும்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'இது உங்கள் கருத்து. முதலில் இறைவன், பிறகு படைப்பு. அவரைப் பெற்றுவிட்டால், பிறகு, வேண்டுமானால் எல்லாம் அறிந்து கொள்ளலாம்.'

வேதத்திலும் இதுபற்றி கூறப்பட்டுள்ளது. ஆளைக் காணாதவரை, அவனது குணங்களைப்பற்றி பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம். அவன் நம் எதிரில் வந்தவுடன் அவனைப்பற்றிய பேச்செல்லாம் நின்று விடுகிறது. அப்பொழுது அவனைக் கண்டுகளிக்கிறோம், அவனுடன் ஆனந்தமாகப் பேசி, அதில் மூழ்குகிறோம். வேறு பேச்சே இருக்காது.

‘முதலில் இறையனுபூதி, பிறகு படைப்பு மற்றும் பிற பேச்சுக்கள். ஒன்றை அறிந்தால் எல்லாம் அறியலாம். ஒன்றிற்குப் பிறகு ஐம்பது பூஜ்யங்களை இட்டால் மதிப்பு அதிகமாகிறது. ஆனால் ஒன்றை அழித்துவிட்டால் பூஜ்யங்களுக்கு எந்த மதிப்பும் கிடையாது. ஒன்றிலிருந்து தான் பல. முதலில் ஒன்று, பிறகு பல. முதலில் இறைவன் பிறகு உயிர்களும் உலகமும்.

‘இறைவனிடம் மன ஏக்கத்துடன் பிரார்த்தனை செய்யுங்கள். அது இதயபூர்வமானதாக இருக்குமானால் அவர் கட்டாயம் கேட்பார். ஒருவேளை சத்சங்கத்தில் இணைத்துவிடுவார், அதன்மூலம் உங்களுக்குச் சாதகமான சூழ்நிலை அமையக்கூடும்; “இப்படி இப்படிச் செய்தால் இறைவனைப் பெறுவாய்” என்று ஒருவேளை யாரோ ஒருவர் உங்களுக்கு வழிகாட்டக்கூடும்.’

‘குருவின் வார்த்தைகளில் நம்பிக்கை வைக்க வேண்டும். குருதான் சச்சிதானந்தம், சச்சிதானந்தமே குரு. அவர் சொல்வதில் நம்பிக்கை வைத்தால், குழந்தையைப்போல் நம்பிக்கை வைத்தால்,

இறையனுபூதி கிடைக்கும். கபட புத்தி, கணக்குபார்க்கும் புத்தி, ஆராயும் புத்தி இவை இருந்தால் இறைவனைப் பெற முடியாது. நம்பிக்கையும் எளிய இயல்பும் வேண்டும்; கபடம் இருந்தால் சாத்தியம் இல்லை. எளிய மனம் படைத்தவனிடம் இறைவன் எளிதில் வருகிறார், கபடனிடமிருந்து அவர் வெகுதூரம் விலகிவிடுகிறார்.

‘தாயைக் காணாத குழந்தை எப்படிக்கதறுகிறது? இனிப்போ மிட்டாயோ கொடுத்து சமாதானப்படுத்த முயற்சி செய், அந்தக் குழந்தை எதையும் ஏற்றுக் கொள்ளாது. எதனாலும் அது தாயை மறக்கும்படி செய்ய இயலாது. “எனக்கு எதுவும் வேண்டாம். நான் அம்மாவிடம் தான் போவேன்” என்று பிடிவாதம் செய்யும். இப்படிப்பட்ட மன ஏக்கம் இறைவனிடம் கொள்ள வேண்டும். ஆகா! என்னவொரு நிலை அது! அம்மா அம்மா என்று குழந்தை எப்படி பைத்தியம் போலாகிறது! எதனாலும் அது தாயை மறக்காது. யாருக்கு வாழ்க்கையின் இந்த சுகபோகங்கள் எல்லாம் அலுத்துப் போய்விட்டனவோ, எதுவும் பிடிக்க வில்லையோ, பணம் புகழ் உடலின்பம்

புலனின்பம் எதுவும் ருசிப்பதில்லையோ அவர்களே இதயபூர்வமாக அம்மா, அம்மா என்று தவிக்கின்றனர். அவர்களுக்காக அன்னை எல்லா வேலைகளையும் உதறிவிட்டு ஓடிவந்தேயாக வேண்டும்.

‘இதுதான் மன ஏக்கம். எந்தப் பாதையில் வேண்டுமானாலும் போ; இந்து, முஸ்லீம், கிறிஸ்தவம், சாக்தம், பிரம்ம சமாஜம் என்று எந்த வழியில் வேண்டுமானாலும் போ, இந்த மன ஏக்கம்தான் முக்கியம். இறைவன் நம்முள் இருந்து நம்மை வழிநடத்துபவர். மன ஏக்கம் இருக்குமானால் தவறான வழியில் போனாலும் பாதகமில்லை, அவரே நம்மைச் சரியான வழியில் கொண்டு செல்வார்.

பிரம்ம சமாஜத்தினரான திரை லோக்கியர் பாடினார். பாட்டைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த குருதேவர் திடீரென்று எழுந்து நின்றார். இறையணர்வில் ஆழ்ந்து புறவுணர்வை இழந்தார். ஒரேயடியாக அகமுகமாகி, நின்ற நிலையிலேயே சமாதியில் ஆழ்ந்தார். பக்தர்கள் அவரைச் சுற்றி வட்டமாக நின்றனர். பங்கிம் பரபரப் புடன் கூட்டத்தைத் தள்ளிவிட்டு வந்து

குருதேவரின் அருகில் சென்று அவரையே பார்த்தபடி நின்றார். சமாதி நிலையை அவர் இதுவரை கண்டதில்லை.

சிறிதுநேரத்திற்குப் பிறகு சற்று புற உணர்வு பெற்ற குருதேவர் பிரேமைப் பித்தில் ஆடத் தொடங்கினார். என்ன அற்புத ஆடல்! ஆங்கிலம் படித்தவர்களான பங்கிம் போன்றோர் பிரமித்து நின்றனர். என்னவோர் ஆச்சரியம்! பிரேமானந்தம் என்பது இதுதானா? இறைவனை நேசிப்பதால் மனிதன் இப்படி பித்தன் ஆவானா?

எல்லோரும் குருதேவரைச் சுற்றி நின்றபடி வைத்த கண் வாங்காமல் அவரையே பார்த்தனர்.

பாடல் நிறைவுற்றதும் குருதேவர் தரையில் வீழ்ந்து வணங்கினார். 'பாகவத-பக்த-பகவான்; ஞானிகள், யோகிகள், பக்தர்கள் எல்லோருடைய திருவடிகளுக்கும் வணக்கம்' என்று கூறினார்.

மீண்டும் எல்லோரும் அவரைச் சுற்றி உட்கார்ந்தனர்.

பங்கிம் (குருதேவரிடம்): 'சுவாமி, பக்தி எவ்வாறு உண்டாகும்?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'மன ஏக்கத்தால். தாயைக் காணாத குழந்தை தாய்க்காக எப்படி ஏங்கிக் கதறுகிறதோ, அதுபோன்ற மன ஏக்கத்துடன் இறைவனுக்காக அமுதால் இறையனுபூதிகூட கிடைத்துவிடும்.

'அருணோதய வேளையில் கீழ்வானம் சிவக்கும், இனி சூரிய உதயத்திற்குத் தாமத மில்லை என்று புரிந்துகொள்ளலாம். அதுபோல், இறைவனை அடைவதற்காக யாருடைய பிராணனாவது துடிக்கு மானால் அவர் இறையனுபூதி பெற அவ்வளவு தாமதமில்லை என்று தெரிந்து கொள்ளலாம்.

'ஆகவே சொல்கிறேன். மேலே மிதப்ப தால் என்ன பயன்? சற்று ஆழ மூழ்கு. அடியாழத்தில் ரத்தினங்கள் இருக்கின்றன, மேல் மட்டத்தில் கைகால்களை அடித்துக் கொண்டிருப்பதில் என்ன பயன்? சரியான மாணிக்கம் கனமானது, அது தண்ணீரில் மிதக்காது. அது கீழே போய் அடிமட்டத்தில் கிடக்கும். சரியான மாணிக்கத்தைப் பெற விரும்பினால் தண்ணீருக்குள் மூழ்க வேண்டும்.'

பங்கிம்: 'சுவாமி, நான் என்ன செய்வேன்? முதுகில் தக்கை வைத்துக்

கட்டப்பட்டுள்ளதே! (எல்லோரும் சிரித்தனர்). அது என்னை மூழ்க விடுவதில்லையே!’

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: ‘இறைவனை நினைத்தால் எல்லா பாவங்களும் தொலைகின்றன. அவரது திருநாமத்தால் காலன் கைக்கயிறுகூட அற்றுப்போகும். ஆழ மூழ்க வேண்டும், இல்லாவிட்டால் ரத்தினம் கிடைக்காது.

பங்கிம் குருதேவரை வணங்கி விடை பெற்றார்.

பங்கிம்: ‘சுவாமி, நீங்கள் நினைக்கின்ற அளவு நான் முட்டாள் அல்ல. ஒரு பிரார்த்தனை— அருள்கூர்ந்து அடியேனின் வீட்டில் ஒருமுறை தங்கள் பாததூளி படவேண்டும்.’

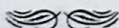
ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: ‘ஆகட்டும். எம் பெருமானின் திருவுளம்போல்.’

பங்கிம் குருதேவரிடம் விடை பெற்றார். ஆனால் எதையோ ஆழ்ந்து சிந்தித்தபடி வாசலின் அருகே வந்து நின்றார். அங்கவஸ்திரத்தை மறதியாக விட்டுவிட்டு வந்திருந்தார் அவர், உடம்பில் சட்டை மட்டுமே இருந்தது. ஒருவர்

அங்கவஸ்திரத்தை எடுத்து வந்து அவரது கையில் கொடுத்தார்.

அதர் குருதேவரையும் பக்தர்களையும் மிகுந்த அன்புடன் உபசரித்து திருப்தியாக உணவளித்தார். உணவு முடிந்ததும் பக்தர்கள் குருதேவரின் இனிமையான பேச்சுக்களை நினைத்தபடி, அந்த அற்புதப் பிரேமை உருவை மனத்தில் தாங்கிக் கொண்டு திரும்பினார்.

அதரின் வீட்டிற்கு குருதேவர் வந்திருந்தபோது, அவரைத் தமது வீட்டிற்கு வருமாறு பங்கிம் அழைத்திருந்தார். சில நாட்களுக்குப் பிறகு குருதேவர் கிரீஷையும் ம-வையும் பங்கிமின் வீட்டிற்கு அனுப்பினார். பங்கிம் அவர்களுடன் குருதேவரைக் குறித்து நீண்ட நேரம் பேசினார். குருதேவரை மீண்டும் தரிசிக்க வரப்போவதாகக் கூறினார், ஆனால் அது நடக்கவில்லை.

6

முக்கியச் சீடர்கள் சிலர்

புதன், மார்ச் 11, 1885

பள்ளி முடிந்ததும் ம- திரும்பி வந்தார். அப்போது குருதேவர் பலராமின் வீட்டில் பக்தர்களுடன் உட்கார்ந்திருந்தார். குரு தேவரின் முகத்தில் தவழ்ந்த இனிய புன் முறுவல் பக்தர்களின் முகத்திலும் பிரதி பலித்துக் கொண்டிருந்தது. ம- திரும்பி வந்து வணங்கியதைக் கண்ட குருதேவர் அவரைத் தம் அருகில் உட்காரும்படி சைகை காட்டினார். கிரீஷ் கோஷ், சுரேஷ் மித்ரர், பலராம், லாட்டு, சுனிலால் முதலிய பக்தர்கள் அங்கு இருந்தனர்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (கிரீஷிடம்): 'நீ ஒருமுறை நரேந்திரனுடன் வாதம் செய்து, அவன் என்ன சொல்கிறான் என்று பார்.'

கிரீஷ் (சிரித்தவாறே): 'இறைவன் எல்லையற்றவர் என்கிறான் அவன். "பொருட்கள், மனிதர்கள் என்று நாம் பார்ப்பவை கேட்பவை எதையும் இறைவனின் அம்சம் என்றுகூட சொல்ல முடியாது. அவர் Infinity (எல்லையற்ற ஆகாசம்போல்). அவருக்கு அம்சம் எப்படி இருக்க முடியும்? இருக்க முடியாது"' என்பது அவனது கருத்து.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'இறைவன் எல்லையற்றவராகவோ எவ்வளவு பெரியவராகவோ இருக்கட்டும். அவர் விரும்பினால் அவரது சாரமாகிய பொருள், மனிதன் மூலமாக வெளிப்பட முடியும்; அப்படி வெளிப்படுவதும் உண்டு. அவர் அவதரிக்கிறார். அதை உவமை காட்டி விளக்க முடியாது; அனுபவம் வேண்டும், நேரடியாக அனுபவிக்க வேண்டும். உவமை மூலம் ஏதோ குறிப்பாக அறியலாம். பசுவின் கொம்பைத் தொட்டாலும் பசுவைத்தான் தொடுகிறோம், காலையோ வாலையோ தொட்டாலும் பசுவையே தொடுகிறோம். ஆனாலும் நம்மைப் பொறுத்தவரையில் பசுவில் சாரமான பொருள் பால். அந்தப் பால் மடியிலிருந்து

வருகிறது. அதுபோல் பிரேமபக்தியை விளக்குவதற்காக இறைவன் மனித வடிவம் தாங்கி அவ்வப்போது அவதரிக்கிறார்.’

கிரீஷ்: ‘அவரை முற்றிலும் அறிந்து கொள்ள முடியுமா என்ன, அவர் எல்லையற்றவர் என்று நரேந்திரன் சொல்கிறான்.’

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (கிரீஷிடம்): ‘இறைவனை யார்தான் முற்றிலுமாக அறிய முடியும்? எப்படி அவரது பெரிய நிலையை அறிய முடிவதில்லையோ அப்படியே அவரது சிறிய நிலையையும் அறிய முடியாது. எல்லாவற்றையும் அறிய வேண்டிய அவசியம்தான் என்ன? அவரது காட்சியைப் பெற முடிந்தாலே போதும். அவரது அவதாரத்தைக் கண்டாலே அவரைக் கண்டதற்குச் சமம். கங்கையின் அருகில் சென்று தண்ணீரைத் தொட்டுவிட்டு, “நான் கங்கையைத் தொட்டேன், தரிசித்தேன்” என்று ஒருவன் சொல்கிறான். ஹரித்வாரிலிருந்து கங்காசாகர் வரையிலும் முழு கங்கையையும் கையினால் தொட வேண்டியதில்லை. (எல்லோரும் சிரித்தனர்) உன்னுடைய காலைத் தொட்டால் உன்னைத் தொட்டதாகத்தானே பொருள்? (சிரிப்பு) கடலின் அருகில் சென்று சிறிது தண்ணீரைத்

தொட்டால் கடலைத் தொட்டதாகவே ஆகும். அக்கினி தத்துவம் எங்கும் இருக்கிறது, ஆனால் மரக்கட்டையில் அதிகமாக இருக்கிறது.'

கிரீஷ் (சிரித்தவாறே): 'நெருப்பைப் பெறும் இடம்தான் நமக்குத் தேவை.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (சிரித்தவாறே): 'அக்கினி தத்துவம் மரக் கட்டையில் அதிகம். இறைத் தத்துவத்தைத் தேட வேண்டுமானால் மனிதனில் தேடு. மனிதனில் அவர் அதிகமாகப் பிரகாசிக்கிறார். யாரிடம் ஊர்ஜிதா பக்தி பிரேமபக்தி பொங்குகிறதோ, யார் இறைவனுக்காக பித்துப் பிடித்தவனாக இருக்கிறானோ, யார் அவருடைய பிரேமையில் மூழ்கி தன்னை மறந்துள்ளானோ, அந்த மனிதனில் இறைவன் அவதரித்திருக்கிறார் என்பதை நிச்சயமாக அறிந்துகொள்.

(ம-விடம்) 'இறைவன் [எங்கும்] இருக்கவே செய்கிறார். ஆனால் அவரது சக்தி சில இடங்களில் அதிகமாகப் பிரகாசிக்கிறது; சில இடங்களில் குறைவாக வெளிப்படுகிறது. அவதாரங்களில் அவரது சக்தி அதிகமாக வெளிப்படுகிறது. சில வேளைகளில் அந்த சக்தி முழுமையாக

வெளிப்படுவதும் உண்டு. சக்திதான் அவதாரம் எடுக்கிறது.'

கிரீஷ்: 'இறைவன் மன வாக்குகளுக்கு எட்டாதவர் என்று நரேந்திரன் சொல்கிறான்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'அப்படி அல்ல. இந்த மனத்தினால் அவர் அறிய முடியாதவர்தான். ஆனால் சுத்த மனத்தினால் அது முடியும். இந்த புத்தியினால் அறிய முடியாது, சுத்த புத்தியினால் அறிய முடியும். காமினீ-காஞ்சனப்பற்று மறைந்தால் சுத்த மனமும் சுத்த புத்தியும் ஏற்படுகின்றன. அந்த நிலையில் சுத்த மனமும் சுத்த புத்தியும் ஒன்றே. சுத்த மனத்திற்கு எட்டுபவர் அவர். ரிஷிகளும் முனிவர்களும் அவரைக் காணவில்லையா என்ன? அவர்கள் தங்கள் உணர்வின்மூலமாக பேருணர்வு வடிவினான இறைவனை அனுபூதியில் அறிந்தனர்.'

கிரீஷ் (சிரித்தவாறே): 'நரேந்திரன் என்னிடம் வாதத்தில் தோற்றுவிட்டான்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'இல்லை, "மனிதன் அவதார புருஷனாக இருக்க முடியும் என்பதில் திட நம்பிக்கை வைத்துள்ளார் கிரீஷ். நான் வேறு என்ன சொல்ல முடியும்?

இப்படிப்பட்ட நம்பிக்கையை மீறி ஒன்றும் சொல்லக் கூடாது'' என்று அவன் என்னிடம் சொன்னான்.'

(கிரீஷிடம்) 'நரேந்திரன் மிக நல்லவன்; பாடுகிறான், வாத்தியங்கள் வாசிக்கிறான், கல்வி கேள்விகளில் கெட்டிக்காரன், கல்விமான்; மறுபக்கம், புலன்களை வென்றவன், விவேக வைராக்கியம் உள்ளவன், சத்தியவாதி. பல நற்குணங்கள் அவனிடம் உள்ளன. (ம-விடம்) 'என்னப்பா, அவன் எப்படி? மிகவும் நல்லவன் அல்லவா?'

ம-: 'ஆம் சுவாமி, மிகவும் நல்லவன்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (ரகசியமாக ம-விடம்): 'பார். அவனிடம் (கிரீஷிடம்) அன்பும் நம்பிக்கையும் இருக்கின்றன.'

ம- வியப்புடன் கிரீஷைப் பார்த்தார். கிரீஷ் குருதேவரிடம் சில நாட்களாகத்தான் வந்து கொண்டிருந்தார். ஆனால் பல நாட்களாக குருதேவருக்கு அறிமுகம் ஆனவராக, நன்கு தெரிந்தவராக, மிகவும் வேண்டியவராக, ஒரு நூலில் கோர்க்கப்பட்ட மணிகளுள் ஒரு மணியாக ம-வுக்குத் தோன்றினார்.

மெதுவாக மாலைப்பொழுது நெருங்கியது. பரந்த கடல்மீதும், அடர்ந்த காட்டிலும், வானுயர்ந்த மலைச் சிகரங்கள் மீதும், காற்றில் மெல்ல அசைந்தாடும் மரங்களின்மீதும், நதிக் கரைகளிலும் நாற்புறமும் பரந்த வெட்ட வெளியிலும் அந்தியின் கரிய நிழல் படியும் தருணத்தில் சாதாரண மனிதனிடமும் இயல்பாகவே ஒரு மாறுதல் ஏற்படுகிறது. அசைவதும் அசையாததும் நிறைந்த இந்த உலகத்தை இதுவரை ஒளிமயமாக்கினானே அந்த சூரியன் எங்கே சென்றான் என்று எண்ணியது குழந்தையின் உள்ளம். குழந்தை இயல்பு கொண்ட குருதேவரும் அப்படியே எண்ணினார்போலும்.

ஆதிகவியும், காரணங்களுக்கெல்லாம் மகா காரணனுமாகிய புருஷோத்தமனின் நாமத்தை, மனிதர்களில் விழிப்புற்றவர்கள் உச்சரித்தனர்.

குருதேவர் பேசிக் கொண்டிருந்தார். பக்தர்கள் உட்கார்ந்திருந்த இடத்திலேயே இருந்தனர். குருதேவர் இறைவனின் இனிய நாமத்தை உச்சரித்துக் கொண்டிருந்தார். எல்லோரும் ஆவலுடனும் அக்கறையுடனும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

குருதேவரின் திருவாயிலிருந்து வெளிவரும் ஹரி நாமத்தையும் தேவியின் நாமத்தையும் கேட்டு அவர்கள் தாங்கள் வாழ்க்கையின் லட்சியத்தை அடைந்தவர்களாக உணர்ந்தனர்.

கீர்த்தனையின் முடிவில் குருதேவர் பிரார்த்தனை செய்தார். மனிதர்கள் எவ்வாறு பிரார்த்தனை செய்ய வேண்டும் என்பதை சாட்சாத் இறைவனே பிரேமைமயமான உடல்தரித்து கற்பிப்பது போலிருந்தது. அவர் பிரார்த்தித்தார்—

‘அம்மா, நான் உன்னைச் சரணடைகிறேன். சரணடைகிறேன்! உடலின்பம் வேண்டாம், தாயே! புகழ் வேண்டாம். அணிமா முதலான அஷ்ட சித்திகளும் வேண்டாம். எதனால் உனது பாத கமலங்களில் எனக்கு பக்தி உண்டாகுமோ, பற்றற்ற தூய எதையும் எதிர்பாராத பக்தி உண்டாகுமோ, அதைக் கொடு. தேவீ, உலகை மயக்கும் உனது மாயையில் நான் மயங்காமல் இருக்கச் செய். உனது மாயையின் உலகில், காமினீ-காஞ்சனத்தில் நான் ஒருபோதும் பற்றுக் கொள்ளாமல் இருக்கச் செய்! தாயே! எனக்கு உன்னையன்றி வேறு துணை இல்லை. நான் உன்னைப்

பாடாதவன், சாதனை செய்யாதவன், ஞானமில்லாதவன், பக்தியற்றவன், கருணை செய். உன் பாத கமலங்களில் எனக்கு பக்தியைக் கொடு.'

யார் மூன்று வேளைகளிலும் இறை நாமத்தைப் பாடுகிறாரோ, யாருடைய திருவாயிலிருந்து எண்ணெய் ஒழுக்கு போல் இடைவிடாமல் நாம கங்கை வெளி வருகிறதோ, அவருக்குச் சந்தியாவந்தனத்தின் அவசியம் என்ன என்று ம- எண்ணினார். மக்களுக்குப் போதிக்கவே குருதேவர் மனித உடலைத் தாங்கியுள்ளார் என்பதை அவர் பின்னர் உணர்ந்தார்.

கிரீஷ் குருதேவரை அன்றிரவு தன் வீட்டிற்கு அழைத்தார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'இரவாகிவிடுமே!'

கிரீஷ்: 'ஆகாது. நீங்கள் எப்போது வேண்டுமானாலும் திரும்பிவிடலாம். நானும் இரவே தியேட்டருக்குப் போக வேண்டும்; சண்டைச்சர்வுகளைத் தீர்த்து வைக்க வேண்டியுள்ளது.'

குருதேவர் கிரீஷின் வீட்டிற்குக் கிளம்பினார். இரவு ஒன்பது மணி. குருதேவர் சாப்பிடுவார் என்று பலராம்

உணவு தயாரித்திருந்தார். சாப்பிடாமல் போனால் பலராம் வருந்துவார். எனவே குருதேவர் அவரிடம், 'பலராம்! கிரீஷின் வீட்டிற்கு நீயும் சாப்பாடு அனுப்பு' என்றார்.

மாடியிலிருந்து இறங்கி வந்தபோது, குருதேவர் பரவசத்தில் குடிகாரனைப்போல் தள்ளாடினார். அவருடன் நாராயணனும் ம-வும் வந்தனர். பின்னால் ராம், சுனிலால் என்று பல பக்தர்கள் இருந்தனர்.

கீழே வந்தபோது குருதேவரின் பரவச நிலை அதிகமாயிற்று. அவர் விழுந்துவிடுவாரோ என்று நாராயணன் அவரது கையைப் பிடிக்கப் போனான். குருதேவர் அதை விரும்பவில்லை. சில வினாடிகளுக்குப் பிறகு நாராயணனை அன்புடன் பார்த்து, 'நீ கையைப் பிடித்திருந்தால் என்னைக் குடிகாரன் என்று நினைப்பார்கள். நானே நடந்து வருகிறேன்' என்றார்.

போஸ்பாரா தெருவைக் கடந்து சென்றனர். கிரீஷின் வீடு அருகிலேயே இருந்தது. திடீரென்று குருதேவர் மிக வேகமாக நடக்கத் தொடங்கினார். பக்தர்கள் பின்னால் சென்றனர்.

‘நரேந்திரன், நரேந்திரன்’ என்று யாரிடம் பைத்தியமாக இருந்தாரோ, அந்த நரேந்திரர் உடன் வந்தார். ஆனால் குருதேவர் அவருடன் பேசவில்லை!

கிரீஷின் வீடு இருக்கும் சந்திற்கு வந்தார்கள். அப்போது குருதேவர் நரேந்திரருடன் பேசத் தொடங்கினார்— ‘என்னப்பா! செளக்கியமா? அப்போது என்னால் பேச முடியவில்லை.’

குருதேவர் கூறிய ஒவ்வொரு சொல்லிலும் கருணை பொங்கியது.

குருதேவரை வீட்டிற்குள் அழைத்துச் செல்வதற்காக கிரீஷ் வாசலில் நின்று கொண்டிருந்தார். பக்தர்களுடன் குருதேவர் வந்ததும் கிரீஷ் அவரது பாத கமலங்களில் வீழ்ந்து வணங்கினார். குருதேவர் அவரை எழுந்திருக்கச் சொன்ன பிறகே எழுந்தார். குருதேவரின் பாத தூளியைத் தமது தலையில் அணிந்துகொண்டார். பிறகு அவரை அழைத்துச் சென்று மாடியிலுள்ள விருந்தினர் அறையில் உட்கார வைத்தார். பக்தர்கள் அவசர அவசரமாக வந்து இடம் பிடித்துக் கொண்டார்கள். குருதேவரின் அருகில் உட்கார வேண்டும், அவருடைய

இனிய அமுதமொழிகளைப் பருக வேண்டும் என்பது எல்லோருடைய ஆவலாகும்.

குருதேவர் உட்காரச் சென்றபோது அங்கே ஒரு செய்தித்தாள் இருப்பதைக் கண்டார். செய்தித் தாளில் உலகியல் பேச்சு, உலக விவகாரம், பிறருடைய விவகாரம், பிறரை நிந்திப்பது எல்லாம்தானே இருக்கும்! எனவே குருதேவருக்கு அது தூய்மையற்றது. அதை அங்கிருந்து அகற்றிவிடுமாறு அவர் சைகை காட்டினார். செய்தித் தாளை அப்புறப்படுத்திய பிறகு அமர்ந்தார்.

குருதேவரின் அருகில் நரேந்திரர், கிரீஷ், ராம், ஹரிபதன், சுனி, பலராம், ம- என்று பக்தர்கள் பலர் இருந்தனர்.

இறைவன் மனித வடிவில் அவதரிப்பார் என்பதில் நரேந்திரருக்கு நம்பிக்கை இல்லை. ஆனால் அவர் யுகந்தோறும் அவதரிக்கிறார், மனித உடலெடுத்து பூமிக்கு வருகிறார் என்பது கிரீஷின் திட நம்பிக்கை. இதுபற்றி அவர்கள் இருவரும் பேச வேண்டும் என்று குருதேவர் விரும்பினார். எனவே கிரீஷிடம், 'நீங்கள் இருவரும் ஆங்கிலத்தில் இதுபிஷயமாகப் பேசுங்கள், நான் கேட்க வேண்டும்' என்றார்.

பேச்சு ஆரம்பமாயிற்று— ஆங்கிலத்தில் அல்ல, வங்க மொழியில். இடையிடையே இரண்டொரு ஆங்கிலச் சொற்கள் இடம் பெற்றன.

நரேந்திரர்: 'இறைவன் எல்லை யற்றவர். அவரை அறிவது என்பது முடியக் கூடியதா? அவர் எல்லோருள்ளும் இருக்கிறார். குறிப்பிட்ட ஒருவரிடம் மட்டும் எழுந்தருளியிருக்கிறார் என்றில்லை.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (அன்புடன்): 'நரேந்திரனின் கருத்தே என்னுடையதும். ஆனால் ஒன்று— சக்தி வேறுபாடு. சில இடங்களில் அவித்யா சக்தியின் வெளிப்பாடு, சில இடங்களில் வித்யா சக்தியின் வெளிப்பாடு. சில இடங்களில் சக்தி அதிகம், சில இடங்களில் குறைவு. ஆகவே தான் எல்லா மனிதர்களும் சமமாக இல்லை.'

ராம்: 'இத்தகைய வீண் வாதத்தினால் என்ன பயன்?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (வெறுப்புடன்): 'இல்லை, இல்லை; இதற்கெல்லாம் பொருள் உண்டு.'

கிரீஷ் (நரேந்திரரிடம்): 'இறைவன் மனித உடல் தாங்கி வரமாட்டார் என்பது உனக்கு எப்படித் தெரியும்?'

நரேந்திரர்: 'இறைவன் மன வாக்கு களுக்கு அப்பாற்பட்டவர்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'அப்படியில்லை. அவர் சுத்த புத்திக்கு எட்டுபவர். சுத்த புத்தியும் சுத்த ஆன்மாவும் ஒன்றே. ரிஷிகள் சுத்த புத்தியின்மூலம் பரமாத்மாவை தரிசித்தனர்.'

கிரீஷ் (நரேந்திரரிடம்): 'இறைவன் மனிதனாக வராவிட்டால் யார் நமக்கு உண்மைகளைப் புரிய வைப்பார்? மனிதனுக்கு ஞானம், பக்தி இவைகளைத் தருவதற்காக அவர் மனித உடல் தாங்கி வருகிறார். இல்லாவிட்டால் யார் போதிப்பது?'

நரேந்திரன்: 'ஏன்? அவர் நம்முள் இருந்துகொண்டு புரிய வைப்பார்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (அன்புடன்): 'ஆம், ஆம். நம்முள் மறைவாக இருந்து புரியவைப்பார்!'

படிப்படியாக பேச்சு தீவிரமாகியது. இறைவனுக்கு அம்சம் உண்டா, ஹாமில்டன் என்ன சொல்கிறார்,

ஹெர்பர்ட் ஸ்பென்சர் என்ன சொல்கிறார், டின்டல், ஹக்ஸ்லி இவர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள் என்றெல்லாம் பேச்சு நிகழ்ந்தது.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (ம-விடம்): 'இவை எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. நான் எல்லா வற்றையும் அவராகவே காண்கிறேன். எனக்கு வாதம் எதற்கு? அவரே எல்லாம். அவரே எல்லாமாக ஆகியுள்ளார், அப்பாலும் இருக்கிறார். இதுவும் உண்மை, அதுவும் உண்மை. ஒரு நிலையில் மனமும் புத்தியும் அகண்டத்தில் ஒடுங்குகின்றன.

'ஆனால் தன்னுள் உணர்வின் விழிப்பைப் பெறாமல் எங்கும் நிறைந்த உணர்வுப் பொருளை அறிய முடியாது. ஆராய்ச்சி எதுவரை? அந்த இறைவனைப் பெறாதது வரை. "அவரே எல்லாமாக ஆகியிருப்பதை நான் காண்கிறேன்" என்று வாயால் சொல்வது போதாது. அவரது அருளால் அக உணர்வு விழித்தெழ வேண்டும்! அகவுணர்வு விழிப்பதன்மூலம் சமாதி நிலை ஏற்படுகிறது; அவ்வப்போது உடலுணர்ச்சி இல்லாமல் போகிறது; காமினீ-காஞ்சனத்தில் பற்று விலகுகிறது; இறைவனைப்பற்றிய பேச்சைத் தவிர வேறு எதுவும் நன்றாக

இருப்பதில்லை; உலகியல் பேச்சுகள் வேதனை தருகின்றன.

‘தன்னுள் உணர்வின் விழிப்பு பெறாமல் எங்கும் நிறைந்த உணர்வுப் பொருளை அறிய முடியாது.’

பிறகு வாதம் எல்லாம் ஒரு முடிவுக்கு வந்தது. அப்போது ம-விடம் குருதேவர் கூறினார்—

‘இறைவனை ஆராய்ச்சியின்மூலம் ஒருவகையாக அறிகிறோம், அவரை தியானிப்பதன்மூலம் மற்றொரு வகையில் அறிகிறோம். இனி, அவர் காட்சி தரும்போது இன்னொரு விதமாக அறிகிறோம். இவர் ஓர் அவதார புருஷர் என்று ஒருவரை இறைவனே நமக்குக் காட்டி அருளினால், தமது மானுட லீலையைக் காட்டியருளினால் அதன் பிறகு ஆராய்ச்சி தேவையில்லை. யாருக்கும் புரியவைக்க வேண்டிய அவசியமும் இல்லை. எப்படித் தெரியுமா? இருள் சூழ்ந்த இடத்தில் தீக்குச்சியைக் கிழித்தால் திடுமென்று வெளிச்சம் பரவுகிறது. அதுபோல் இறைவன் பட்டென்று நமக்கு ஒளி தருவாரானால் எல்லா சந்தேகங்களும் நீங்கிவிடுகின்றன.

ஆராய்ச்சி செய்து அவரை அறிய முடியுமா என்ன?’

குருதேவர் நரேந்திரரை அழைத்து தம்பக்கத்தில் உட்கார வைத்துக்கொண்டு அன்புடன் நலம் விசாரித்தார்.

நரேந்திரர் (ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரிடம்): ‘மூன்று நான்கு நாட்கள் காளியை தியானித்தேன், ஒன்றும் ஏற்படவில்லையே?’

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: ‘படிப்படியாக ஏற்படும். காளி வேறு யாரும் அல்ல. யார் பிரம்மமோ அவரே காளி. காளியே ஆத்யாசக்தி. செயலற்றிருக்கும்போது பிரம்மம் என்கிறோம்; படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் ஆகியவற்றைச் செய்யும்போது சக்தி என்கிறோம், காளி என்கிறோம். யாரை நீ பிரம்மம் என்கிறாயோ அவரையே நான் காளி என்கிறேன்.

இரவு வெகுநேரம் ஆகிவிட்டது. ஹரிபதனிடம், ‘தம்பி, ஒரு வண்டிக்கொண்டு வா. நான் தியேட்டருக்குப் போக வேண்டும்’ என்றார் கிரீஷ்.

கிரீஷ் (ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரிடம்): ‘உங்களை விட்டுவிட்டு தியேட்டருக்குப் போக வேண்டியிருக்கிறதே!’

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'பரவாயில்லை. இதுவும் வேண்டும், அதுவும் வேண்டும்.'

கிரீஷ்: 'தியேட்டரை எல்லாம் இளைஞர்களிடம் விட்டுவிடலாம் என்றிருக்கிறேன்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'வேண்டாம், வேண்டாம். எல்லாம் நன்றாகவே இருக்கிறது, பலருக்கு உதவியாக இருக்கிறது.'

நரேந்திரர் (மெதுவாக): 'சற்று முன்பு தான் கடவுள் என்றார், அவதாரம் என்றார். இப்போது தியேட்டர் இழுக்கிறது.'

குருதேவரின் பக்கத்தில் நரேந்திரர் அமர்ந்திருந்தார். குருதேவர் அவரைச் சற்றுநேரம் உற்றுப் பார்த்தார். திடீரென்று நரேந்திரருக்கு அருகில் நகர்ந்து உட்கார்ந்தார். நரேந்திரர் அவதாரத்தை ஒப்புக் கொள்வதில்லை. அதனால் என்ன? அவர் மீது குருதேவரின் அன்பு அதிகமாகவே ஆயிற்று.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (நரேந்திரரிடம்): 'எதுவரை ஆராய்ச்சி இருக்கிறதோ அதுவரை இறைவனைப் பெறவில்லை. நீங்கள் இருவரும் வாதம் செய்தீர்கள், எனக்கு அது பிடிக்கவில்லை.'

‘இறைவனை நெருங்கும் அளவிற்கு ஆராய்ச்சி செய்வது குறைகிறது. அவரைப் பெற்றுவிட்டால் ஆராய்ச்சி முற்றிலும் மறைந்துவிடுகிறது. பிறகு நித்திரை—சமாதி!’

இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டே குருதேவர் நரேந்திரரை அன்புடன் தடவிக் கொடுத்தார். முகத்தை வருடியபடியே ‘ஹரி ஓம், ஹரி ஓம், ஹரி ஓம்’ என்று கூறினார்.

என்ன ஆச்சரியம்! பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே குருதேவரின் நினைவு மறைகிறது, புறவுலக நினைவு விலகுகிறது. இன்னமும் நரேந்திரரின் கால் மீதுதான் அவரது கை இருந்தது—

மெதுவாக குருதேவரின் நிலையில் மாற்றம் ஏற்பட்டது. கைகளைக் கூப்பிய வாறு நரேந்திரரிடம், ‘ஒரு பாட்டுப் பாடு! நான் சரியாகி விடுவேன். நான் எப்படி எழுவேன்?’

குருதேவர் உலகை மறந்தார், அவரது நினைவில் யாரும் இல்லை. நரேந்திரர் எதிரில் இருந்தும் அவரைப்பற்றிய நினைவு இல்லை. தாம் எங்கு உட்கார்ந்திருக்கிறோம் என்ற உணர்வும் இல்லை.

‘சைதன்யப் பிரேமையில் மூழ்கு’
என்று கூறிய அவர், ‘ஹும்’ என்று உரக்கச்
சொல்லியபடியே எழுந்து நின்றார்!
மீண்டும் உட்கார்ந்தார். உட்கார்ந்து
கொண்டு, ‘இதோ ஓர் ஒளி வருகிறதே, நான்
பார்க்கிறேன், ஆனால் எந்தப் பக்கத்
திலிருந்து வருகிறது? புரிந்துகொள்ள முடிய
வில்லையே’ என்று முணுமுணுத்தார்.

நரேந்திரர் பாடினார்—

தரிசனம் தந்தாய் எந்தன்
துயரெலாம் தவிரச் செய்தாய்;
உரியஎன் உயிரை அன்னையே
கவர்ந்தாய்; உலகம் ஏழும்
பெரியநின் றன்னைப் பெற்ற
பேற்றினால் சோகம் நீத்த
அரிய இவ் வகண்டத் தின்கண்
எங்குளேன் எளியன் அம்மா!

பாட்டைக் கேட்டபடி குருதேவர் புற
வுலக உணர்வை மீண்டும் இழந்தார். மூடிய
கண்கள்! அசைவற்ற உடல்! சமாதி நிலை!
சமாதி கலைந்ததும், ‘என்னை யார் கூட்டிப்
போவார்கள்?’ என்று கேட்டார். குழந்தை
தன்னோடு யாரையும் காணாவிட்டால்
எல்லாவற்றையும் இருளாகக் காண்பது
போல் இருந்தது அவரது நிலை.

இரவு வெகுநேரம் ஆகிவிட்டது. இருள் செறிந்த இரவு. குருதேவர் தட்சிணேசுவரக் காளிகோயிலுக்குச் செல்ல வேண்டும். வண்டி கொண்டுவரப்பட்டது. பக்தர்கள் வண்டியின் பக்கத்தில் நின்றனர். குருதேவர் வண்டியில் ஏறினார். வெகு கவனத்துடன் அவரை வண்டியில் ஏற்றினார். இன்னமும் தெய்வீக போதையிலேயே இருந்தார்.

வண்டி சென்றது. பக்தர்கள் வீடு திரும்பினர்.

தலைக்குமேல் விண்மீன்கள் சிதறிக் கிடந்த இருள் மண்டிய வானம்! இதயத்தில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் அற்புதத் திருவுருவம்! சிந்தையில் பக்தர் கூட்டம்! கண்களில் இன்பக் கனவு போன்ற அந்தப் பிரேமைச் சந்தை!— இந்த இன்ப அனுபவத்துடன் பக்தர்கள் கல்கத்தா நகர வீதிகளில் சென்றனர். சிலர் தென்றல் காற்றை நுகர்ந்த வண்ணம் அந்தப் பாட்டின் வரிகளைப் பாடிக்கொண்டு சென்றனர்.

சனிக்கிழமை, மே 9, 1885

பிற்பகல் மூன்று மணி. பலராமின் வீடு. மாடியில் உள்ள விருந்தினர்

அறையில் குருதேவர் பக்தர்களுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தார். மலர்ந்த முகம். நரேந்திரர், ம-, பவநாத், பூர்ணன், பால்டு, சிறிய நரேன், கிரீஷ், ராம்பாபு, துவிஜன், வினோத் மற்றும் பல பக்தர்கள் சுற்றிலும் அமர்ந்திருந்தனர்.

பலராம் வீட்டில் இல்லை. அவரது உடல்நலம் சரியாக இல்லை. எனவே இடமாற்றம் வேண்டி முங்கேர் என்ற ஊருக்குச் சென்றிருந்தார். அவரது மூத்த மகள் குருதேவரையும் பக்தர்களையும் வீட்டிற்கு அழைத்து பெரிய விழாவாகக் கொண்டாடினாள். விருந்திற்குப் பிறகு குருதேவர் சிறிது ஓய்வுகொண்டார்.

குருதேவர் ம-விடம் திரும்பத்திரும்ப, 'நான் பரந்த மனப்பான்மை உடையவனா, சொல்' என்று கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். அதற்கு பவநாத் சிரித்தவாறு, 'அவர் என்ன சொல்வார்? மௌனமாக இருப்பதுதானே அவர் இயல்பு' என்றார்.

ஒரு பக்தர்: 'சுவாமி! அருள் எப்படி கிடைக்கும்?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'கடவுளுக்குக் குழந்தையின் சுபாவம். குழந்தை

ரத்தினத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிறது. தெருவழியாகப் பலர் போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள். பலர் அதனிடம் ரத்தினத்தைக் கேட்கிறார்கள். ஆனால் குழந்தை அதனைத் துணியில் மறைத்துக்கொண்டு முகத்தைத் திருப்பிய படி, “தர மாட்டேன், போ!” என்று சொல்லும். ஆனால் ஒருவன் சும்மா போய்க் கொண்டிருப்பான். அவன் ரத்தினத்தைக் கேட்கவே இல்லை. இருந்தாலும் குழந்தை அவன் பின்னால் ஓடி அவனை வற்புறுத்தி அவனிடம் அதைக் கொடுக்கும்.

‘தியாகம் இல்லாமல் இறைவனைப் பெற முடியாது. என் வார்த்தைகளை யார் ஏற்றுக் கொள்வார்கள்? என் உணர்வைப் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய ஒரு நண்பனைத் தேடி அலைகிறேன். நல்ல பக்தனைக் கண்டால், உடனே, இவனால் என் உணர்வுகளை ஏற்றுக்கொள்ள முடியும் என்று நினைப்பேன். ஆனால் கடைசியில் பார்த்தால் அவனது போக்கு வேறு விதமாக இருக்கும்.

‘மதுர்பாபுவிற்குப் பரவச நிலை ஏற்பட்டது. எந்நேரமும் குடிகாரனைப் போன்ற போதையில் இருந்தார். அவரால்

எந்த வேலையையும் செய்ய முடியவில்லை. 'இப்படியே போனால் ஜம்னையார் பார்த்துக்கொள்வது? "சின்ன பட்டாச்சாரியார் கட்டாயம் ஏதோ மந்திரம் போட்டிருக்க வேண்டும்" என்று எல்லோரும் பேச ஆரம்பித்துவிட்டார்கள்.

'நரேந்திரன் முதன்முதலில் இங்கே வந்தபோது அவனது மார்பில் கை வைத்தேன், அவன் நினைவிழந்துவிட்டான். நினைவு வந்ததும் அழுதுகொண்டே, "ஏன் என்னை இப்படிச் செய்தீர்கள்? எனக்கு அப்பா இருக்கிறார், எனக்கு அம்மா இருக்கிறாள்" என்று புலம்பினான். "எனக்கு, எனக்கு" என்பது அறியாமையிலிருந்து உண்டாகிறது.

நரேந்திரர்: 'Proof (நிரூபணம்) இல்லாமல் கடவுள் மனிதனாக அவதரிக்கிறார் என்பதை எவ்வாறு நம்புவது?'

கிரீஷ்: 'நம்பிக்கையே Sufficient proof (போதுமான நிரூபணம்). இந்தப் பொருள் இங்கே இருக்கிறது என்பதற்கு என்ன ஆதாரம்? நம்பிக்கைதான் ஆதாரம்.'

ஒரு பக்தர்: 'External world (புறவுலகம்) ஒன்று வெளியில் இருக்கிறது என்று தத்துவ

அறிஞர்கள் யாராவது Prove செய்ய முடிந்திருக்கிறதா? ஆனால் அதில் தங்களுக்கு irresistible belief (அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை) இருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள்.’

கிரீஷ் (நரேந்திரரிடம்): ‘கடவுள் உன் எதிரில் வந்தால்கூட நீ நம்ப மாட்டாய்! ‘அப்பா, நான்தான் கடவுள். மனித வடிவில் வந்திருக்கிறேன்’’ என்று அவரே உன்னிடம் கூறினாலும் நீ அவரைப் பித்தலாட்டக்காரன் என்றுதான் சொல்வாய்.’

யோகின் (கிரீஷ் முதலிய பக்தர்களிடம்): ‘இவர் (குருதேவர்) நரேந்திரனின் வார்த்தைகளை ஒப்புக் கொள்வதில்லை.’

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: ‘ஒருநாள் யது மல்லிக்கின் தோட்டத்தில் நரேந்திரன் உன்னிடம், “உங்கள் இறைக் காட்சிகளெல்லாம் மன மயக்கம்” என்றான். திகைத்துப் போன நான் அவனிடம், “அவர்கள் என்னோடு பேசுகிறார்களே!” என்றேன். உடனே நரேந்திரன், “அப்படித்தான் தோன்றும்” என்றான். உடனே நான் அன்னையிடம் சென்று அழுதேன். “அம்மா, இது என்ன! என் காட்சிகளெல்லாம் பொய்யா? நரேந்திரன் அப்படிச் சொல்கிறானே!” என்று முறையிட்டேன்.

உடனே எனக்கு உணர்வின், இடைவெளியற்ற உணர்வின், உணர்வுமயமான உருவின் காட்சியை அன்னை எனக்குக் காட்டியருளினாள்! “இவை பொய்யாக இருந்தால் உண்மை நிகழ்ச்சிகளுடன் எவ்வாறு பொருந்தும்?” என்றும் கேட்டாள். நான் நரேந்திரனிடம், “போக்கிரிப் பயலே! என்னிடம் அவநம்பிக்கையை ஏற்படுத்தி விட்டாயே! இனி இங்கு வராதே” என்றேன்.’

வாதம் தொடர்ந்தது. நரேந்திரர் வாதத்தைத் தொடர்ந்தார். அவருக்கு வயது இருபத்திரண்டு வருடம் நான்கு மாதம்.

நரேந்திரர் (கிரீஷ், ம- முதலியவர்களிடம்): ‘சாஸ்திரங்களையே நான் எப்படி நம்புவது? மகாநிர்வாண தந்திரம் ஓரிடத்தில், “பிரம்ம ஞானம் கிடைக்காவிட்டால் நரகம்தான்” என்கிறது; மற்றோரிடத்தில், “பார்வதி உபாசனையைத் தவிர வேறு வழி இல்லை” என்று கூறுகிறது. மனு சம்ஹிதையில் மனு தம்மைப்பற்றி கூறியுள்ளார். பென்டாட்யூக்கை¹ மோசஸ்

1. Pentateuch; பழைய ஏற்பாட்டின் முதல் ஐந்து பகுதிகள்.

எழுதியுள்ளார். தமது மரணத்தைப்பற்றி அவரே எழுதியுள்ளார்.

‘ஈச்வராஸித்த:’¹ என்கிறது சாங்கியம். ஏனெனில் இறைவன் இருக்கிறான் என்பதை நிரூபிக்க வழியில்லை. அதேவேளையில், வேதங்களை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும், வேதம் நித்தியமானது என்றும் கூறுகிறது.

‘இப்படியெல்லாம் இருந்தாலும், இவை இல்லை என்று நான் கூற வரவில்லை. என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை, புரியவையுங்கள். சாஸ்திரங்களை யார் எப்படி புரிந்துகொண்டார்களோ அப்படி அவர்கள் எழுதி வைத்தார்கள். எதை ஏற்பது? White light (வெள்ளை ஒளி) red medium (சிவப்புக் கண்ணாடி) வழியாக வரும்போது சிவப்பாகத் தெரிகிறது; green medium (பச்சைக் கண்ணாடி) வழியாக வரும்போது பச்சையாகத் தெரிகிறது.’

ஒரு பக்தர்: ‘கீதை பகவானே சொன்னது.’

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: ‘கீதை அனைத்து சாஸ்திரங்களின் சாரம். ஒரு துறவியிடம்

1. இறைவன் இல்லை.

வேறு எது இல்லாவிட்டாலும், கீதை இருக்கும்.'

ஒரு பக்தர்: 'கீதை ஸ்ரீகிருஷ்ணர் சொன்னவை.'

நரேந்திரர்: 'கிருஷ்ணர் சொன்னாரோ, வேறு யாராவது சொன்னார்களோ!'

குருதேவர் இதைக் கேட்டு திகைத்து விட்டார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'நல்ல பேச்சுதான் நடக்கிறது.

'சாஸ்திரங்களுக்கு இரண்டு விதமான பொருள் உண்டு— சொற்பொருளும் உட்பொருளும். உட்பொருளையே எடுக்க வேண்டும். அதாவது எவை இறைமொழிகளுடன் ஒத்திருக்கின்றனவோ அவற்றையே ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். கடிதத்தில் உள்ள விஷயத்திற்கும், கடிதம் எழுதியவனே அதைச் சொல்வதற்கும் பெருத்த வேறுபாடு உண்டு. சாஸ்திரம் கடித விஷயம், இறைமொழி கடிதம் எழுதியவன் சொல்வது போன்றது. தேவி கூறுபவற்றுடன் பொருந்தாத எதையும் நான் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை!'

மீண்டும் அவதாரத்தைப்பற்றி பேச்சு எழுந்தது.

நரேந்திரர்: 'இறைவனிடம் நம்பிக்கை இருந்தாலே போதும்! அதன்பிறகு, அவர் எங்கே தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறார், அல்லது என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறார் என்பதெல்லாம் எனக்குத் தேவையில்லை. பிரம்மாண்டம் எல்லையற்றது, அவதாரங்கள் எண்ணற்றவை.'

'பிரம்மாண்டம் எல்லையற்றது! அவதாரங்கள் எண்ணற்றவை' என்று கேட்டதும் குருதேவர் கூப்பிய கைகளுடன் 'ஆகா!' என்றார்.

ம- பவநாத்திடம் ஏதோ மெல்லக் கூறினார்.

பவநாத்: 'யானையையே பார்த்த தில்லை, இதில் அது ஊசியின் காது வழியாக போக முடியுமா என்பதை எவ்வாறு அறிய முடியும்? நான் இறைவனை அறியவில்லை. அப்படியிருக்க அவர் மனிதனாக அவதரிக்க முடியுமா இல்லையா என்பதை ஆராய்ச்சியினால் எப்படி உணர்வது? என்று மாஸ்டர் கேட்கிறார்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'எல்லாம் முடியும். இறைவன் மாயாஜாலம் செய்துவிடுவார். ஜால வித்தைக்காரன் கத்தியை விழுங்குகிறான், பிறகு வெளியே எடுக்கிறான். கல், செங்கல் எல்லாங்கூட விழுங்குகிறான்!'

பக்தர்: 'இல்லறத்தான் தனக்குரிய கடமைகளைச் செய்தேயாக வேண்டும், துறக்கக் கூடாது என்று பிரம்மசமாஜத்தினர் கூறுகிறார்கள்.'

கிரீஷ்: 'சுலப சமாச்சாரில் இப்படி எழுதியிருக்கிறார்கள், பார்த்தேன். இறைவனை அறிவதற்காக எவற்றைச் செய்ய வேண்டுமோ அவற்றையே நம் மால் ஒழுங்காகச் செய்ய முடிவதில்லை! இதில் கடமைகள் வேறா?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் சற்றே சிரித்தபடி ம-வின் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்து, 'அவன் சொல்வது சரி' என்று கண்ணாடை மூலம் தெரிவித்தார். கர்ம காண்டம் மிகக் கடினம் என்பதை ம- அறிந்து கொண்டார்.

பூர்ணன் வந்தான்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'உனக்கு யார் தகவல் சொன்னது?'

பூர்ணன்: 'சாரதா.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (பக்தைகளிடம்):
'இவனுக்குச் சாப்பிட ஏதாவது
கொடுங்கள்.'

குருதேவர் பரவச நிலையில் இருந்தார்.
வடக்கு நோக்கியவராய், சுவரில் சாய்ந்தபடி
திண்டின்மீது உட்கார்ந்திருந்தார். பக்தர்கள்
அவரைச் சுற்றி அமர்ந்திருந்தனர்.

மாலை மறைந்து வெகு நேரமாகி
யிருந்தது. பலராமின் விருந்தினர் அறையில்
விளக்குகள் எரிந்துகொண்டிருந்தன. குரு
தேவர் இன்னமும் பரவச நிலையில்
இருந்தார். பக்தர்கள் சுற்றிலும் அமர்ந்
திருந்தனர். குருதேவர் பரவச நிலையில்
பேசினார்—

'இங்கு வேறு யாரும் இல்லை.
ஆகவே உங்களுக்குச் சொல்கிறேன்—
இறைவனை அறிய ஆத்மார்த்தமாக
விரும்புவன் நிச்சயமாக அவரைக் காண்
பான்! கண்டேயாக வேண்டும்! யாரிடம்
மனஏக்கம் உள்ளதோ, யார் இறைவனைத்
தவிர வேறு எதையும் விரும்புவ
தில்லையோ அவன் கட்டாயமாக
இறையனுபூதி பெறுவான்.

செவ்வாய், ஜூலை 28, 1885

பிற்பகல் மூன்று மணி இருக்கும். குருதேவர் பக்தர்களுடன் பலராமின் வீட்டு விருந்தினர் அறையில் அமர்ந்திருந்தார். சிரித்த முகம். வினோத், ராக்கால், ம-முதலியோர் அருகில் இருந்தனர். சிறிய நரேனும் வந்து அமர்ந்திருந்தான்.

நந்தபோஸின் வீட்டில் தெய்வப் படங்கள் பல இருப்பதாக நாராயணனும் வேறு சில பக்தர்களும் கூறியிருந்தனர். எனவே குருதேவர் அன்று மாலை அங்கே சென்று அந்தப் படங்களைப் பார்த்தார்.

பிறகு குருதேவர் பாக்பஜாரில் ஒரு பிராமணியின் வீட்டிற்குச் சென்றார். சோகத்தில் வாடுபவள் அவள். அவளது வீடு செங்கல்லினால் கட்டப்பட்ட பழைய காலத்து வீடு. வீட்டில் நுழைந்ததும் இடது பக்கம் மாட்டுத் தொழுவம் இருந்தது. உட்கார்ந்து பேசுவதற்கு மாடியில் சிறிய இடம் இருந்தது. குருதேவர் எப்போது வருவார் என்று அங்கே பலர் நின்று கொண்டும் உட்கார்ந்துகொண்டும் எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அந்தப் பிராமணியின் இரண்டு சகோதரிகளும்

விதவைகள். அவளது சகோதரர்களும் குடும்பத்துடன் அங்கேயே வசித்து வந்தனர். குருதேவர் நந்தபோஸின் வீட்டில் இருந்த வேளையில் எல்லாம் அவர் எப்பொழுது வருவார் என்று நொடிக்கொரு முறை வெளியே வந்து எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். நந்தபோஸின் வீட்டிலிருந்து அவளது வீட்டிற்கு வருவதாக குருதேவர் ஏற்கனவே கூறியிருந்தார். குருதேவர் வருவதில் தாமதம் ஏற்பட்டதால் வருவாரோ மாட்டாரோ என்று சஞ்சலமாகி விட்டது அவளுக்கு.

குருதேவர் பக்தர்களுடன் வந்து மாடியில் அமர்ந்தார். அவரது அருகில் ம-, நாராயணன், யோகின் சேன், தேவேந்திரன் ஆகியோர் பாயில் அமர்ந்தனர். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் சிறிய நரேனும் மற்றும் பல பக்தர்களும் வந்தனர். பிராமணியின் தங்கை மாடிக்கு வந்து குருதேவரை வணங்கி, 'நீங்கள் இன்னும் வரக்காணோமே என்று என் அக்கா இப்போதுதான் நந்தபோஸின் வீட்டிற்கு ஓடினாள். இப்போது வந்துவிடுவாள்' என்றாள். கீழே ஏதோ சத்தம் ஏற்பட்டபோது அவள், 'அதோ, அக்கா வந்துவிட்டாள்'

என்று சொல்லிக் கொண்டு கீழே சென்றாள். ஆனால் அவள் வரவில்லை.

குருதேவர் சிரித்த முகத்துடன் பக்தர்கள் சூழ அமர்ந்திருந்தார்.

ம- (தேவேந்திரனிடம்): 'எவ்வளவு அழகான காட்சி! சிறுவர்கள், பெரியவர்கள், ஆண்கள், பெண்கள் எல்லோரும் மிக்க ஆவலுடன் வரிசையாக நின்றன்கொண்டிருக்கிறார்கள். இவரைப் பார்க்க வேண்டும், இவரது அமுதமொழிகளைக் கேட்க வேண்டும் என்று எல்லோரும் எவ்வளவு ஆர்வத்துடன் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்!'

தேவேந்திரர் (குருதேவரிடம்): 'இது நந்தபோஸின் வீட்டைவிட நல்ல இடம் என்று மாஸ்டர் கூறுகிறார். இவர்களுக்குத்தான் என்னவொரு பக்தி!'

குருதேவர் சிரித்தார்.

இதற்கிடையில் பிராமணியின் சகோதரி, 'அதோ அக்கா வந்துவிட்டாள்' என்று கூறினாள். பிராமணி மாடிக்கு வந்து குருதேவரை வணங்கினாள், என்ன பேசுவது, என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் ஆனந்தத்தால் திக்குமுக்காடினாள் அவள்.

‘ஆகா, இவ்வளவு ஆனந்தத்தை நான் எப்படி தாங்கிக்கொள்வேன்? என் உயிர் தாங்குமா? அன்பர்களே, நான் எவ்வாறு உயிர் பிழைப்பேன் என்று சொல்லுங்கள். என் மகள் சண்டி வந்திருந்தபொழுது பல சிப்பாய்கள் அவளோடு வந்தார்கள், அவளுக்குக் காவலாகத் தெருவில் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுதுகூட நான் இவ்வளவு ஆனந்தம் அடையவில்லை. அவள் இறந்த சோகத்தின் நிழல் இப்பொழுது என்னிடம் இல்லை! குரு தேவர் இங்கு வராவிட்டால் அவருக்காக நான் செய்திருந்த பொருட்களையெல்லாம் கங்கையிலே வீசி எறிய வேண்டும், அவருடன் பேச மாட்டேன், அவர் எங்கு வந்திருக்கிறாரோ அங்கு ஒருமுறை சென்று தூரத்திலிருந்து பார்த்துவிட்டு வந்துவிடுவேன் என்றெல்லாம் நினைத்தேன். இப்போது போகிறேன். “எல்லோரும் வாருங்கள், என் ஆனந்தத்தைப் பார்த்து விட்டுப் போங்கள்” என்று எல்லோரிடமும் சொல்லப் போகிறேன். போகட்டுமா, போய் என் அதிர்ஷ்டத்தைக் காணுமாறு யோகினிடம் சொல்லட்டுமா!’ என்றெல்லாம் உணர்ச்சி பொங்கச் சொல்லலானாள்.

பிராமணியின் உணர்ச்சிப் பெருக்கு
தொடர்ந்தது—

பக்தர்கள் வந்திருப்பதைக் கண்டு
அவள் பூரித்துப்போனாள். அவர்களைப்
பார்த்து, 'நீங்கள் எல்லோரும் வந்தது
நல்லதாயிற்று. நான் சிறிய நரேனையும்
அழைத்து வந்திருக்கிறேன். அவன் இல்லா
விட்டால் நம்மையெல்லாம் யார் சிரிக்க
வைப்பார்கள்; சொல்லுங்கள்' என்று கூறி
னாள். அப்போது அவளுடைய சகோதரி
வந்து பரபரப்புடன், 'அக்கா நீயும் வா.
இங்கு நின்றுகொண்டிருந்தால் எல்லா
வேலைகளும் எப்படி முடியும்? கீழே வா.
நாங்களே எப்படி எல்லாவற்றையும்
சமாளிப்பது!' என்று கூறினாள்.

பிராமணியோ ஆனந்தத்தில் மிதந்து
கொண்டிருந்தாள். குருதேவரும் மற்ற
பக்தர்களும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.
அவர்களை விட்டுச் செல்ல அவளால்
முடியவில்லை. பிறகு அவள் மிகுந்த
பக்தியோடும் பணிவோடும் குருதேவரை
வேறு அறைக்கு அழைத்துச் சென்று
சிறுநுண்டி அளித்தாள். பக்தர்களும்
மாடியில் உட்கார்ந்து பிராமணி அளித்த
இனிப்பு முதலியவற்றைச் சாப்பிட்டனர்.

இரவு எட்டு மணி இருக்கும். குரு தேவர் விடைபெற்றுச் செல்லத் தயாராக இருந்தார். குருதேவர் வராந்தா வழியாக வாசற்கதவை நோக்கி வரும்போது பிராமணி உரத்த குரலில், 'மருமகளே, விரைந்து வந்து குருதேவரை வணங்கு' என்று கத்தினாள். பிராமணியின் மாட்டுப் பெண் வந்து குருதேவரை வணங்கினார். பிராமணியின் சகோதரன் ஒருவனும் வந்து வணங்கினான். உடனே பிராமணி குரு தேவரிடம், 'இவன் மற்றொரு சகோதரன், சுத்த முட்டாள்' என்றாள்.

புரீராமகிருஷ்ணர்: 'இல்லை, இல்லை. எல்லோரும் நல்லவர்கள்தான்.'

ஒருவன் கையில் விளக்குடன் குருதேவருக்கு வழிகாட்டியவாறு வந்தான். ஓரிடத்தில் போதிய வெளிச்சம் இல்லை.

மாட்டுத் தொழுவத்தின் முன்னால் குருதேவர் சென்று கொண்டிருந்தார். அப்போது பிராமணி, 'இதுதான் மாட்டுத் தொழுவம்' என்றாள். குருதேவர் சற்று நின்றார். சுற்றிலும் பக்தர்கள். ம- தரையில் வீழ்ந்து குருதேவரை வணங்கினார்.

பின்னர் குருதேவர் கணுவின் தாயு
டைய வீட்டிற்குச் சென்றார்.

கணுவின் தாயின் வீட்டில் குருதேவர்
விருந்தினர் அறையில் உட்கார்ந்து கொண்
டிருந்தார். தெரு ஓரமாக இருக்கும் மாடி
வீடு அது. வீட்டின் ஒரு மூலையில் வாத்திய
அறை இருந்தது. குருதேவரை மகிழ்விக்க
சில இளைஞர்கள் வாத்தியங்களை
இசைத்துக் கொண்டிருந்தனர். இரவு
எட்டரை மணி. நேற்று பெளர்ணமி. வீடு,
சாலை, வானம் எங்கும் நிலவொளி பரவி
இருந்தது. குருதேவரும் பக்தர்களும் அறை
யில் அமர்ந்திருந்தனர்.

பிராமணியும் குருதேவருடன் வந்
திருந்தாள். அவள் வீட்டின் உள்ளே
செல்வதும் பிறகு குருதேவரின் அறைக்
கதவருகே நிற்பதுமாக இருந்தாள். அந்தப்
பகுதியைச் சேர்ந்த சில சிறுவர்கள்
ஜன்னல்மீது ஏறி நின்று குருதேவரை
ஆவலுடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.
ஒரு மகான் அங்கு வருகிறார் என்பதை
யறிந்து அந்தப் பகுதியைச் சேர்ந்த
பெரியவர்களும் ஆவலுடன் அங்கு
கூடியிருந்தனர்.

சிறுவர்கள் ஜன்னல்மீது ஏறி நின்று வேடிக்கை பார்ப்பதைக் கண்ட சிறிய நரேன், 'எதற்கடா இப்படி நின்றுகொண்டிருக்கிறீர்கள்? வீட்டிற்குப் போங்கள்' என்றான். குருதேவர் அன்புடன், 'வேண்டாம், வேண்டாம், அவர்கள் நின்றுவிட்டுப் போகட்டும்' என்றார்.

குருதேவர் இடையிடையே 'ஹரி ஓம், ஹரி ஓம்' என்று கூறினார்.

சிறிது நேரத்திற்குப்பிறகு பிராமணி குருதேவரை உள்ளே வருமாறு அழைத்தாள்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'ஏனம்மா!'

பிராமணி: 'சிறுநுண்டி அங்கே பரிமாறப்பட்டுள்ளது. வருகிறீர்களா?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் : 'இங்கேயே கொண்டுவந்து கொடேன்.'

பிராமணி: 'உங்கள் திருப்பாதங்கள் இந்த அறையிலும் படட்டும். உங்கள் பாதம் பட்ட இந்த அறை காசியாக மாறிவிடும். பிறகு இங்கு இறப்பவர்களுக்குப் புண்ணிய கதி கிடைக்கும் என்று கணுவின் தாய் கூறுகிறாள்.'

பிராமணியும் வீட்டு இளைஞர்களும் பின்தொடர குருதேவர் வீட்டினுள் சென்றார். பக்தர்கள் நிலவொளியில் உலவினர். ம-வும் வினோதும் வீட்டின் தென்பகுதியில் உள்ள தெருவில் நடந்தபடியே பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

குருதேவர் அங்கிருந்து பலராமின் வீட்டிற்குச் சென்றார். அங்கே விருந்தினர் அறைக்கு அடுத்தாற்போலுள்ள சிறிய அறையில் படுப்பதற்குச் சென்றார். கணுவின் தாயின் வீட்டிலிருந்து திரும்புவதற்கு இரவு பத்தே முக்கால் மணியாகி விட்டது. குருதேவர் யோகினிடம், 'சற்று என் காலைப் பிடித்துவிடு' என்றார். அருகில் ம- இருந்தார். யோகின் குருதேவரின் காலைப் பிடித்துவிடும்போது குருதேவர், 'எனக்குப் பசிக்கிறது. சிறிது ரவைப் பாயசம் சாப்பிடுகிறேன்' என்றார்.

பிராமணி இங்கும் வந்திருந்தாள். அவளது சகோதரன் ஒருவனுக்கு நன்றாகத் தபேலா வாசிக்கத் தெரியும். குருதேவர் அவளைப் பார்த்து, 'இனி நரேந்திரனோ வேறு பாடகர்களோ வந்தால், தபேலா வாசிக்க உன் சகோதரனைக் கூப்பிட்டனுப்பலாம்' என்றார்.

குருதேவர் சிறிது ரவைப் பாயசம் சாப்பிட்டார். யோகினும் மற்ற பக்தர்களும் விடைபெற்றனர். ம- குருதேவரின் காலைப் பிடித்துவிட்டுக் கொண்டிருந்தார். குருதேவர் அவருடன் பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'ஆகா, இவர்களுக்குத் (பிராமணிக்கும் உறவினர்களுக்கும்) தான் என்ன ஆனந்தம்!'

ம-: 'என்ன ஆச்சரியம்! ஏசுநாதரின் வாழ்க்கையிலும் இத்தகைய சம்பவம் உண்டு. அவருக்கும் இரண்டும் பக்தைகள்—சகோதரிகளான மார்த்தாவும் மேரியும்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (ஆவலுடன்): 'அப்படியா? அவர்களைப்பற்றி சொல், கேட்கலாம்.'

ம-: 'உங்களைப் போன்றே ஏசுநாதர் பக்தர்களுடன் அவர்களுடைய வீட்டிற்குச் சென்றிருந்தார். சகோதரிகளில் ஒருத்தி அவரைக் கண்டவுடனேயே பரவசத்தில் ஆழ்ந்தாள்

'மற்றொரு சகோதரி தனியாக உணவு சமைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் படபடப்புடன் ஏசுவிடம் வந்து, "சுவாமி, என் சகோதரி செய்யும் அநியாயத்தை

நீங்களே பாருங்கள். அவள் உங்கள் அருகில் அமைதியாக உட்கார்ந்திருக்கிறாள். நானே தனியாக எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது'' என்று முறையிட்டாள். உடனே ஏசு, ''உன் சகோதரி பாக்கியசாலி. மனிதப் பிறவியின் நோக்கம் கடவுளை நேசிப்பது, அதை அவள் செய்கிறாள்'' என்றார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'இந்தச் சம்பவங்களையெல்லாம் பார்த்து உனக்கு என்ன தோன்றுகிறது?'

ம:- 'ஏசுநாதர், சைதன்யர், நீங்கள்—மூவரும் ஒருவரே, ஒரே பொருளே என்று தோன்றுகிறது.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'ஒன்றே ஒன்று! ஒன்றைத் தவிர வேறு என்ன இருக்கிறது? இறைவன்தான் இங்கே இதனுள் இவ்வாறு விளங்குவதை நீ காணவில்லையா!'

இவ்வாறு கூறும்போது, இறைவனே இந்த உடலைத் தாங்கி அவதரித்துள்ளார் என்பதைக் குறிப்பாக உணர்த்துவதுபோல் குருதேவர் விரல்களால் தம் உடம்பைச் சுட்டிக்காட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

ம-: 'முன்பொரு நாள் நீங்கள் இந்த அவதார தத்துவத்தை நன்றாகப் புரிய வைத்தீர்கள்.'

பூரீராமகிருஷ்ணர்: 'என்ன சொன்னேன், சொல் பார்க்கலாம்.'

ம-: 'கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்வரை பரந்துகிடக்கின்ற மைதானம். எல்லையற்ற பரப்பு. இதிரில் ஒரு பெரிய சுவர் இருந்த தால் அதை என்னால் பார்க்க முடிய வில்லை. அந்தச் சுவரில் வட்டத் துளை ஒன்று இருந்தது; எல்லையற்ற அந்த மைதானத்தை அந்தத் துளை வழியே சிறிது பார்க்க முடிந்தது.'

பூரீராமகிருஷ்ணர்: 'அந்தத் துளை என்ன வென்று சொல்.'

ம-: 'நீங்கள்தான் அந்தத் துளை. உங்கள் மூலமாக எல்லாவற்றையும் பார்க்க முடிகிறது. அந்தப் பரந்த மைதானத்தைத் தெளிவாகப் பார்க்க முடிகிறது.'

குருதேவர் மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்தவ ராய் ம-வைத் தட்டிக் கொடுத்தபடியே, 'நீ புரிந்துகொண்டாயே, நல்லது.'

ம-: 'இதைப் புரிந்துகொள்வது கடினம். பூர்ண பிரம்மம் ஒரு சிறிய உடலில்

எவ்வாறு இருக்கிறார் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.'

'நீங்கள் ஏசுவைப்பற்றியும் கூறினீர்கள்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'என்ன சொன்னேன்?'

ம-: 'யதுமல்லிக்கின் தோட்ட வீட்டில் ஏசுவின் படத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோது உங்களுக்கு பாவனை சமாதி உண்டாயிற்று. அந்தப் படத்திலிருந்து ஏசு நாதர் வந்து உங்களில் கலந்ததை நீங்கள் கண்டீர்கள்.'

குருதேவர் சிறிதுநேரம் மௌனமாக இருந்தார். பிறகு ம-வைப் பார்த்து, 'இந்தத் தொண்டைப் புண் வந்திருப்பதற்கு ஒரு காரணம் இருப்பதாகத்தான் தோன்றுகிறது. இல்லாவிட்டால் நான் அங்கும் இங்கும் சென்று ஆடிப்பாடித் திரிவேன், மக்களுக்கு என்மீது மதிப்பில்லாமல் போகும்' என்றார்.

ம- கொசுவலைக்குள் சென்று குருதேவருக்கு விசிறினார். குருதேவர் மறுபக்கம் புரண்டு படுத்தார். பிறகு மீண்டும் ம-விடம் பேசினார். இறைவன் மனித உடலில் அவதரித்து லீலை புரிகிறார் என்பதைப்பற்றி பேசினார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'நீ அந்த வகுப்பைச் சேர்ந்தவன். எனக்கு ஆரம்ப காலத்தில் உருவக் காட்சிகள் கிடைத்ததில்லை. அப்படி ஒரு நிலையில் இருந்தேன் நான். இப்போதும் உருவக் காட்சிகள் குறைந்து விட்டன.'

ம-: 'இறைவனது லீலைகளில் (அவர் மனிதனாக வருகின்ற) நரலீலை எனக்கு மிகவும் பிடித்திருக்கிறது.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'அது இருந்தாலே போதும். நீ என்னைக் காணவும் செய்கிறாய்.'

ஞாயிறு, ஆகஸ்ட் 9, 1885

குருதேவர் தட்சிணேசுவரக் கோயிலில் தமது அறையில் ம- முதலிய பக்தர்களுடன் அமர்ந்திருந்தார்.

இரவு எட்டு மணி. குருதேவர் மகிமாசரணுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தார். அறையில் ராக்கால், ம-, மகிமாசரணின் ஒருசில நண்பர்கள் ஆகியோர் இருந்தனர். மகிமர் அன்றிரவு அங்கே தங்குவதாக இருந்தார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'இங்கு வருகின்ற இளைஞர்களுக்கு இரண்டு விஷயங்கள்

தெரிந்திருந்தாலே போதும்— முதலில் நான் யார், பிறகு தாங்கள் யார்? அதன் பிறகு அவர்கள் அதிகம் சாதனை-தவம் எல்லாம் செய்ய வேண்டாம். இந்த இளைஞர்களில் பெரும்பாலானோர் அந்தரங்க வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள். அந்தரங்க வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு முக்தி கிடைக்காது, மற்றொரு முறை வடமேற்குப் பகுதியில் (நான்) உடல் தரிப்பேன்.

மகிமர் சாஸ்திரங்களிலிருந்து பல சுலோகங்களைக் கூறினார். பிறகு தந்திரத்தில் கூறப்பட்டுள்ள பூசரி, கேசரி, சாம்பவி முதலிய பல முத்திரைகளை விளக்கினார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'சமாதி நிலையில் என் ஆன்மா மகா ஆகாசத்தில் ஒரு பறவையைப்போல் பறந்து திரிகிறது என்று சிலர் என்னிடம் கூறினர். ரிஷி கேசத்தைச் சேர்ந்த ஒரு சாது வந்திருந்தார். "எறும்புபோல், மீன்போல், குரங்குபோல், பறவைபோல், பாம்புபோல் என்று சமாதியில் ஐந்து வகை உண்டு. நீங்கள் அவையெல்லாவற்றையும் அனுபவித்திருப்பதை நான் காண்கிறேன்" என்றார் அவர்.

‘சிலவேளைகளில் வாயு, ஏறும்பு ஊர்வதைப்போன்று ஊர்ந்து மேலே கிளம்புகிறது. சிலவேளைகளில் சமாதி நிலையில் ஆன்மாவாகிய மீன் பாவனைக் கடலில் ஆனந்தமாக விளையாடுகிறது.

‘சிலவேளைகளில் நான் ஒரு பக்கமாகத் திரும்பிப் படுக்கும்போது மகாவாயு குரங்கு குதிப்பதுபோல் என்னை உந்தும், ஆனந்தமாக விளையாடும். நான் அமைதியாக இருப்பேன். திடீரென்று அந்த வாயு குரங்கைப்போல் தாவி ஒரேயடியாக ஸஹஸ்ராரத்தை அடைந்துவிடும்! அதனால்தான் நான் சிலவேளைகளில் திடுமென துள்ளி எழுகிறேன்!

‘இன்னும் சிலவேளைகளில் பறவை இந்தக் கிளையிலிருந்து அந்தக் கிளைக்கும், அந்தக் கிளையிலிருந்து இந்தக் கிளைக்கும் தத்திச் செல்வதைப்போல் மகாவாயு உயரே கிளம்புகிறது. எந்தக் கிளையில் உட்கார் கிறதோ அந்த இடம் நெருப்புப்போல் தோன்றுகிறது. அது மூலாதாரத்திலிருந்து சுவாதிஷ்டானம், அங்கிருந்து இதயம், இப்படி படிப்படியாக உச்சந்தலையை அடையும்.

‘சிலவேளைகளில் மகாவாயு பாம்பு வளைந்து வளைந்து செல்வதைப் போலவும் செல்வதுண்டு. அவ்வாறு வளைந்து வளைந்து சென்று கடைசியில் உச்சந்தலையை அடையும்பொழுது சமாதி நிலை ஏற்படுகிறது.

‘குலகுண்டலினி விழித்தெழாமல் ஆன்மீக விழிப்புணர்வு உண்டாவதில்லை. குலகுண்டலினி மூலாதாரத்தில் இருக்கிறது. விழிப்புணர்வு உண்டாகும்போது அது சுழுமுனை நாடி வழியாக சுவாதிஷ்டானம், மணிபூரகம் போன்ற எல்லா சக்கரங்களையும் துளைத்துக்கொண்டு கடைசியில் உச்சந்தலையை அடைகிறது. இதுதான் மகாவாயுவின் இயக்கம் என்பார்கள். கடைசியில் சமாதி ஏற்படுகிறது.

‘வெறும் புத்தகப் படிப்பினால் ஆன்மீக விழிப்புணர்வு ஏற்படாது, இறைவனை அழைக்க வேண்டும். மன ஏக்கம் ஏற்படுமானால் அப்போது குண்டலினி விழித்தெழும். ஞானத்தைப் பற்றி கேட்பதாலும் புத்தகங்களைப் படிப்பதாலும் என்ன பயன்!

‘குலகுண்டலினி எவ்வாறு விழித்தெழும் என்பது எனக்கு இந்த நிலை

ஏற்படுவதற்குச் சற்று முன்பு காட்டப் பட்டது. ஒன்றன்பின் ஒன்றாக எல்லா தாமரைகளும் மலரத் தொடங்கின, சமாதி நிலை கூடியது. இது மிகவும் ரகசியமான விஷயம். சரியாக என்னைப்போன்ற இருபத்திரண்டு இருபத்து மூன்று வயதுடைய இளைஞன் ஒருவன் சுழுமுனை நாடியுள் சென்று, யோனி வடிவாகிய தாமரைகளுடன் நாக்கினால் கூடி மகிழ்வதைக் கண்டேன். முதலில் குதம், குறி, தொப்புள் இவற்றைத் தொட்டான். கவிழ்ந்து தொங்கிக் கொண்டிருந்த நான்கு இதழ், ஆறு இதழ், பத்து இதழ்த் தாமரைகள் எல்லாம் அவன் தொட்டதும் நிமிர்ந்து நின்றன!

‘இதயத்துக்கு வந்தபோது— நன்றாக நினைவிருக்கிறது— அவன் நாக்கினால் தொட்டு கூடி மகிழ்ந்ததும் அந்தப் பன்னிரண்டு இதழ்த் தாமரை நிமிர்ந்து மலர்ந்தது. பிறகு தொண்டையில் உள்ள பதினாறு இதழ்த் தாமரை, பிறகு நெற்றியிலுள்ள இரண்டு இதழ்த் தாமரை, கடைசியாக ஆயிரம் இதழ்த் தாமரை எல்லாம் மலர்ந்தன. அன்று முதல் நான் இந்த நிலையில் இருக்கிறேன்.’

இதைச் சொல்லியபடியே குருதேவர் கட்டிலிலிருந்து இறங்கித் தரையில் மகிமருக்கு அருகில் அமர்ந்தார். அருகில் ம-வும் இன்னும் சில பக்தர்களும் இருந்தனர். அறையில் ராக்காலும் இருந்தார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (மகிமரிடம்): 'பல நாட்களாகவே உங்களிடம் சொல்ல வேண்டும் என்று நினைத்திருந்தேன், ஆனால் முடியவில்லை. இன்று சொல்லலாம் என்று எண்ணுகிறேன். சாதனைகள் செய்தால் எனது நிலைகள் உண்டாகும் என்று நீங்கள் சொல்கிறீர்கள். ஆனால் அப்படியல்ல. இங்கு (என்னிடம்) சிறிது விசேஷம் இருக்கிறது.'

ம-, ராக்கால் முதலிய பக்தர்கள் குருதேவர் என்ன சொல்லப் போகிறார் என்பதைக் கேட்க மிகுந்த ஆவலோடு இருந்தனர்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'தேவி என்னுடன் பேசினாள். வெறும் காட்சி மட்டுமல்ல, பேசவும் செய்தாள். கங்கையிலிருந்து அவள் எழுந்து வந்ததை ஆல மரத்தடியிலிருந்து நான் கண்டேன். பிறகு நாங்களிருவரும் எவ்வளவோ சிரித்துக் களித்தோம்!

விளையாட்டாக அவள் என் விரல்களைச்
சொடுக்கினாள். பிறகு பேசினோம். ஆம்.
என்னோடு எவ்வளவோ பேசினாள்!

‘மூன்று நாட்கள் விடாமல் அழுதேன்.
வேதம், புராணம், தந்திரம் முதலிய
சாஸ்திரங்களில் என்ன இருக்கிறதோ
எல்லாவற்றையும் அவள் எனக்குக் காட்டி
யருளினாள்.

‘மகாமாயையின் மாயை என்ன
என்பதையும் ஒருநாள் காட்டியருளினாள்.
அறையினுள் ஒரு சிறு ஜோதி தோன்றி,
வளர்ந்துகொண்டே போய் பிரபஞ்சத்
தையே மூடிக்கொண்டது.

‘இன்னொன்றும் கண்டேன். ஒரு
பெரிய குளம், பாசி மூடிக் கிடந்தது.
காற்றடித்தபோது பாசி சற்று விலகியது,
உடனே தண்ணீர் தென்பட்டது. ஆனால்
பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே நான்கு
பக்கங்களிலிருந்தும் பாசி ஆடிஆடி மிதந்து
வந்து மீண்டும் தண்ணீரை மூடியது. இந்தத்
தண்ணீர் சச்சிதானந்தம்போல் என்றும், பாசி
மாயைபோல் என்றும் எனக்கு உணர்த்தப்
பட்டது. மாயையின் காரணமாக சச்சிதா
னந்தத்தைப் பார்க்க முடிவதில்லை.

அவ்வப்போது கணநேரத்திற்குக் காட்சி கிடைத்தாலும் மறுகணமே மாயை மூடிக் கொள்கிறது!

‘எத்தகைய பக்தர்கள் இங்கு வருவார்கள் என்பதை அன்னை எனக்கு முன் கூட்டியே காட்டிவிடுகிறாள். பஞ்சவடியில் ஆலமரத்திலிருந்து வகுள மரம்வரை சைதன்ய தேவரின் சங்கீர்த்தனக் கூட்டத்தை எனக்குக் காட்டியருளினாள். அதில் பலராமைக் கண்டேன். பலராமை விட்டால் யார் எனக்குக் கற்கண்டு முதலியவை தருவார்கள்? இவனையும் (ம-) பார்த்தேன்.

‘கேசவரைச் சந்திப்பதற்கு முன்பு அவரையும் இவ்வாறு கண்டேன்! சமாதி நிலையில் கேசவரையும் அவரது சமாஜத்தினரையும் கண்டேன். ஓர் அறை நிறைய மக்கள் என் முன்னால் உட்கார்ந்திருந்தனர். அதன் நடுவில் கேசவர் தோகை விரித்திருக்கும் மயில்போல் அமர்ந்திருந்தார். தோகை அவரது சமாஜமும் சீடர்களும். அவருடைய தலையில் சிவப்பு ரத்தினம் ஒன்று இருந்தது. அது ரஜோ குணத்தின் அடையாளம். கேசவர் சீடர்களிடம், “இவர் என்ன சொல்கிறாரோ அதைக் கேளுங்கள்”

என்றார். நான் தேவியிடம், “அம்மா, இவர்கள் இங்க்லீஷ்காரர்களின் கருத்து உடையவர்கள். இவர்களிடம் நான் ஏன் பேச வேண்டும்?” என்று கேட்டேன். அதற்கு அவள் “கலியுகத்தில் இப்படித்தான் இருக்கும்” என்று எனக்குப் புரிய வைத்தாள். அவர்கள் இங்கிருந்து ஹரி நாமத்தையும், தேவியின் நாமத்தையும் கொண்டு சென்றனர்.

(தம்மைச் சுட்டிக்காட்டி) ‘இதனுள் (என்னுள்) ஏதோ சில உள்ளன. பல நாட்களுக்கு முன்பு கோபால் சேன் என்ற இளைஞன் ஒருவன் இங்கு வந்துகொண்டிருந்தான். இதனுள் இருப்பவர் கோபாலனின் மார்பில் காலை வைத்தார். உடனே கோபாலன் பரவச நிலையில், “உங்களுக்கு இன்னும் நீண்ட காலம் உள்ளது. உலகியல் மக்களுடன் இனிமேலும் என்னால் இருக்க முடியாது. நான் வருகிறேன்” என்று கூறி வீட்டிற்குச் சென்றுவிட்டான். சில நாட்களுக்குப் பிறகு அவன் இறந்துவிட்டதாகக் கேள்விப்பட்டேன். அவனே நித்திய கோபாலாகப் பிறந்திருக்கிறான் என்று நினைக்கிறேன்.

‘இப்படி அற்புதக் காட்சிகள் பல எனக்குக் கிடைத்தன. எல்லையற்ற சச்சிதானந்த தரிசனம் கிடைத்தது. அதன் நடுவில் ஒரு வேலியிடப்பட்டு இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஒரு பகுதியில் கேதார், சுனிலால் முதலான உருவவாதி பக்தர்கள். மறு பகுதியில் தகதகக்கின்ற செங்கல் துகள் குவியல் போன்றதொரு ஜோதி. அதன் நடுவே நரேந்திரன் சமாதியில் மூழ்கியிருந்தான். தியானத்தில் மூழ்கியிருந்த அவனைக் கண்டதும் நான், “ஓ, நரேந்திரா” என்று அழைத்தேன். அவன் கண்களைச் சிறிது திறந்தான். அவனே வேறோர் உருவத்தில் சிமூலியாவில்¹ காயஸ்தர் வீட்டுக் குழந்தையாகப் பிறந்திருக்கிறான் என்று அறிந்துகொண்டேன். அப்போது அன்னையிடம், “அம்மா, அவனை மாயையில் கட்டிப் போடு. இல்லாவிட்டால் சமாதியில் மூழ்கி உயிரை விட்டுவிடுவான்!” என்றேன். உருவவாதியான கேதார் சற்றே எட்டிப் பார்த்துவிட்டு நடுநடுங்கி ஓடிவிட்டான்.

1. கல்கத்தாவில் ஒரு பகுதி.

‘ஆகவேதான், இதற்குள் (என்னுள்) இருந்துகொண்டு தேவியே பக்தர்களுடன் விளையாடுகிறாள் என்று எண்ணுகிறேன். முதலில் எனக்கு இந்த நிலை உண்டானபோது என் தேகம் ஒளிமயமாகச் சுடர் வீசியது, மார்பு சிவந்து காணப்பட்டது. அப்போது நான் அன்னையிடம், “அம்மா, வெளியே பிரகாசிக்காதே, உள்ளே போய்விடு, உள்ளே போய்விடு” என்பேன். அந்நாள்தான் இப்போது என் தேகம் சாதாரணமாக இருக்கிறது. அப்படி இல்லாமல் ஒளிமயமான தேகம் இருந்திருந்தால் மக்கள் வேண்டிய அளவு தொந்தரவு கொடுத்திருப்பார்கள், மக்கள் கூட்டம் சூழ்ந்திருக்கும். இப்போது புறவெளிப்பாடு எதுவும் இல்லை— பதர்கள் பறந்து விடும், சுத்த பக்தர்கள் மட்டுமே மிஞ்சுவார்கள். இந்த நோய் ஏன் வந்தது? அதற்கும் பொருள் இருக்கிறது. தங்கள் ஆசைகளைப் பூர்த்தி செய்துகொள்வதற்காக இங்கே வந்தவர்கள் எனது நோயுற்ற நிலைமையைக் கண்டதும் ஓடிவிடுவார்கள்.

‘எனக்கு ஒரு விருப்பம் இருந்தது— அதை அன்னையிடம், “அம்மா!

நான் பக்தர்களுக்கு ராஜாவாக இருக்க வேண்டும்” என்று தெரிவித்தேன்.

‘யாரெல்லாம் இதயபூர்வமாக இறைவனை அழைப்பார்களோ, அவர்களெல்லாம் கட்டாயமாக இங்கு வந்தே யாக வேண்டும் என்ற எண்ணம் மனத்தில் எழுந்தது. பாரேன் அதுதான் நடக்கிறது. அத்தகையோர் வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

‘இதனுள் இருப்பது யார் என்பது என் பெற்றோர்களுக்குத் தெரிந்திருந்தது. என் தந்தை கையையில் இருந்தபோது ஒரு கனவு கண்டார். அதில் ரகுவீரர், “நான் உனக்குக் குழந்தையாகப் பிறப்பேன்” என்றார். இதனுள் இருப்பது அவரே. காமினீ-காஞ்சனத்தை விட்டது என் செயலா என்ன? கனவில்கூட பெண்ணுடன் எனக்கு உறவு நிகழ்ந்ததில்லை.

‘நங்டா வேதாந்த உபதேசம் அளித்தார். மூன்று நாட்களிலேயே சமாதி நிலை கைகூடிவிட்டது. மாதவிக் கொடிப் பந்தலில் என் சமாதி நிலையைக்கண்டு அவர் ஆச்சரியப்பட்டு, “ஆகா, இது என்ன அதிசயம்!” என்று கூவிவிட்டார். இதனுள் என்ன இருக்கிறது என்பதைப் பிறகு அவர்

அறிந்துகொண்டார். உடனே என்னிடம், “நீ என்னைப் போகவிடு” என்றார். அதைக் கேட்டதும் எனக்குப் பரவச நிலை உண்டாயிற்று. அந்த நிலையிலேயே நான் அவரிடம், “நான் வேதாந்தத்தை உணரும்வரை நீங்கள் போக முடியாது” என்றேன். இரவு பகலாக அவருடன்தான் இருந்தேன். எப்போதும் வேதாந்தம்தான்! பைரவி பிராம்மணி என்னிடம், “மகனே, அதிகமாக வேதாந்தம் கேட்காதே. உன் பக்திக்குக் கெடுதல் விளையும்” என்றார்.

‘ஒருமுறை அன்னையிடம் சென்று, “அம்மா, இந்த உடம்பை நான் எவ்வாறு காப்பாற்றுவேன்? சாதுக்கள் பக்தர்கள் கூட்டத்தில் நான் எப்படி கழிப்பேன்? ஒரு செல்வந்தனை எனக்குத் தா”’ என்று வேண்டினேன். அதன் பயனாகத்தான் மதுர்பாபு பதினான்கு வருடங்கள் சேவை செய்தார்.

‘எந்த வகுப்பைச் சேர்ந்த பக்தர்கள் வருவார்கள் என்பதை இதனுள் இருப்பவர் முன்கூட்டியே எனக்குத் தெரிவித்துவிடுவார். சைதன்யரின் திருவுருவம் என் முன்தோன்றினால், சைதன்ய பக்தர் வருவார் என்று அறிந்துகொள்வேன். சாக்தர்கள்

வருவதற்கு முன்பு சக்தியின் திருவுருவம், காளியின் திருவுருவம் என்முன் தோன்றும்.’

‘ஆரதி வேளையில் விருந்தினர் மாளிகையின் மேல் நின்றுகொண்டு, “ஓ! நீங்கள் யார் எங்கிருக்கிறீர்கள்? வாருங்கள்” என்று கதறி அழுவேன். பார், இப்போது எல்லோரும் ஒவ்வொருவராக வந்துகொண்டிருக்கின்றனர்.

‘ஞானயோகம், பக்தியோகம், கர்ம யோகம் என்று எல்லா வகையான சாதனைகளும் இங்கு நிகழ்ந்துள்ளன. ஆயுளை நீட்டிப்பதற்கான ஹடயோகம்கூட செய்தேன். இதனுள் ஒருவர் இருக்கிறார். இல்லாவிட்டால் சமாதிநிலைக்குப் பிறகு எப்படி பக்தர்களுடன் வாழ்ந்து பக்தியை அனுபவித்திருக்க முடியும்? “சமாதி நிலைக்குப் பிறகு திரும்பியவரை நான் பார்த்ததேயில்லை. நீங்கள்தான் நானாக” என்பான் கோயர் சிங்.

‘நாலா பக்கமும் உலகியல் மக்கள், நாலா பக்கமும் காமினி-காஞ்சனம். இந்தச் சூழ்நிலையில் இப்படியொரு நிலை, சமாதி, பரவசம் எல்லாம் தொடர்ந்து இருந்து வந்தது. அதனால்தான் பிரதாபும்

வெள்ளைக்காரராகிய குக்கும் இங்கே வந்தபோது, நீராவிப் படகில் எனது சமாதி நிலையைக் கண்டு, “சுவாமி, உங்களை ஏதோ பூதம் பிடித்திருப்பதுபோல் தோன்றுகிறதே” என்றார்கள்.’

ராக்கால், ம- முதலிய பக்தர்கள் குருதேவரின் திருவாயிலிருந்து வெளிவருகின்ற இந்த அற்புதத் திருவாக்குகளை வியப்புடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்தனர்.

குருதேவர் மறைமுகமாகச் சுட்டிக் காட்டியதை மகிமா சரணால் புரிந்து கொள்ள முடிந்ததா! இவை அனைத்தையும் கேட்ட பிறகும் அவர், ‘சுவாமி, உங்கள் முன்வினைப் பயன் காரணமாகவே இவையெல்லாம் நிகழ்ந்தன’ என்றார். குருதேவர் ஒரு சாது அல்லது பக்தர் என்பதுதான் அவரது எண்ணம். குருதேவர் அவரது வார்த்தைகளை ஆமோதிப்பவர்போல் தலையசைத்து, ‘ஆம், முன்வினைப் பயன்தான். பல வீடுகள் உடைய ஒரு செல்வந்தனைப் போன்றவர் இறைவன். இது (தன்னைச் சுட்டிக்காட்டி) அவரது விருந்தினர் அறைகளுள் ஒன்று. பக்தன் கடவுளின் விருந்தினர் அறை’ என்றார்.

இரவு ஒரு மணி இருக்கும். தேய்பிறை பதினான்காம் நாள். எங்கும் ஒரே கும் மிருட்டு. ஓரிரு பக்தர்கள் கங்கைக் கரையில் நடந்துகொண்டிருந்தனர். குருதேவரும் ஒருமுறை எழுந்தார். அவரும் வெளியில் வந்தார். பக்தர்களிடம், 'இந்த வேளையில் — இந்த நள்ளிரவில் அனாஹத த்வனியைக் கேட்கலாம் என்று நங்டா கூறுவார்' என்றார்.

விடியற்காலையில் மகிமாசரணும் ம-வும் குருதேவரின் அறையில் தரையில் படுத்து உறங்கினர். ராக்கால் கேம்ப் கட்டிலில் உறங்கிக் கொண்டிருந்தார். குருதேவர் ஐந்து வயது பாலகனைப்போல் ஆடையின்றி அறையின் நடுவில் நடந்து கொண்டிருந்தார்.

செவ்வாய், செப்டம்பர் 1, 1885

ஜன்மாஷ்டமி. குருதேவர் குளிப்பதாக இருந்தார். எனவே தெற்கு வராந்தாவில் உட்கார்ந்தார். ஒரு பக்தர் அவரது தலையில் எண்ணெய் தேய்த்தார். ம- கங்கையில் குளித்து வந்து குருதேவரை வணங்கினார். குருதேவர் குளித்து முடித்து, உடுத்திய துண்டுடன் தெற்கு நோக்கி அந்த

வராந்தாவில் நின்றவாறே தேவதேவியரை வணங்கினார். உடல்நிலை சரியில்லாததால் காளி கோயிலுக்கோ விஷ்ணு கோயிலுக்கோ அவரால் செல்ல முடியவில்லை.

ஜன்மாஷ்டமியை உத்தேசித்து ராம் முதலிய பக்தர்கள் குருதேவருக்காக பிருந்தாவன வேட்டி, சிவப்புக்கரையிட்ட அங்கவஸ்திரம் ஆகிய புத்தாடைகள் கொண்டு வந்திருந்தனர். குருதேவர் அவற்றை அணிந்தார். அவரது களங்கமற்ற, தூய திருமேனி புத்தாடையில் மேலும் அழகுடன் பொலிந்தது. புத்தாடையை அணிந்த பிறகு குருதேவர் மீண்டும் தேவதேவியரை வணங்கினார்.

மணி பதினொன்று. கல்கத்தா விலிருந்து பக்தர்கள் ஒவ்வொருவராக வந்தனர். பலராம், நரேந்திரர், சிறிய நரேன், நவகோபால், காட்டோவாவி லிருந்து ஒரு வைணவ பக்தர் முதலியோர் வந்தனர். ராக்காலும் லாட்டுவும் அங்கேயே தங்கியிருந்தனர். ஒரு பஞ்சாபி சாது சில நாட்களாக பஞ்சவடியில் தங்கிவந்தார்.

பஞ்சாபி சாது தோட்டத்தின் வழியாகச் சென்று கொண்டிருந்தார். அவரைப் பார்த்ததும் குருதேவர், 'நான் அவரை இழுத்துக் கொள்ளவில்லை. ஞானியின் போக்கு உடையவர் அவர். காய்ந்த கட்டைபோல் இருக்கிறார்' என்றார்.

குருதேவர் அறைக்குத் திரும்பி வந்தார்.

காட்டோவாவைச் சேர்ந்த வைணவர் குருதேவரிடம் பல கேள்விகளைக் கேட்டார். அவருக்கு மாறுகண்.

வைணவர்: 'சுவாமி, மறுபிறவி உண்டா?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'மரண சமயத்தில் எந்த எண்ணத்தோடு உயிரை விடுகிறார்களோ அவர்கள் அதற்கேற்ப பிறக்கின்றனர் என்று கீதையில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. மானையே நினைத்து நினைத்து பரதர் மறுபிறவியில் மானாகப் பிறந்தார்.'

வைணவர்: 'நேரில் கண்ட யாராவது சொன்னால்தானே நம்ப முடியும்!'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'எனக்கு அதெல்லாம் ஒன்றும் தெரியாது அப்பனே! எனக்கு வந்த நோயையே என்னால் குணப்படுத்திக்

கொள்ள முடியவில்லை. இதில், இறந்த பிறகு என்ன ஆகிறது என்பதைப்பற்றி நானென்ன சொல்வது!

‘ஆனால் ஒன்று: நீங்கள் சொல்வது உங்கள் அற்ப புத்தியைத்தான் காட்டுகிறது. பகவானிடம் பக்தி எப்படி ஏற்படுமோ அதற்கு முயற்சி செய்யுங்கள். மனிதனாகப் பிறந்தது பக்தி பெறுவதற்காகவே. பழம் தின்ன தோட்டத்திற்கு வந்திருக்கிறீர்கள். அங்கே எத்தனை ஆயிரம் கிளைகள், எத்தனை லட்சம் இலைகள் என்ற செய்தி களால் என்ன பயன்? இந்தப் பிறவியாம், மறுபிறவியாம்!’

கிரீஷ் கோஷ் ஓரிரு நண்பர்களுடன் வண்டியில் வந்தார். சற்று குடித்திருந்தார்! அழுதவாறே வந்த அவர் குருதேவரின் பாதங்களில் தலையை வைத்து வணங்கிய படி மீண்டும் அழுதார். குருதேவர் அன் புடன் அவரது முதுகைத் தட்டிக் கொடுத்தார். ஒரு பக்தரைக் கூப்பிட்டு, ‘இவர் புகைபிடிக்க கொஞ்சம் ஏற்பாடு செய்யப்பா!’ என்றார். கிரீஷ் தலையைத் தூக்கி, கூப்பிய கைகளுடன், ‘நீங்களே பூரண பிரம்மம்! அப்படி இல்லை என்றால் எல்லாம் பொய்! உங்களுக்கு எந்தச்

சேவையும் செய்ய முடியவில்லையே, அதுதான் என் கவலை' என்றார்.

கிரீஷின் ஏக்கமிக்க வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஓரிரு பக்தர்கள் அழுதேவிட்டனர்.

கிரீஷ்: 'பகவானே! எனக்கு ஒரு வரம் தர வேண்டும். நான் உங்களுக்கு ஓராண்டுக்காலம் சேவை செய்ய வேண்டும். முக்தியைத் தூரத் தள்ளுங்கள், அதன்மீது ஒன்றுக்குத்தான் போவேன்! எனது ஓராண்டுக் காலச் சேவையை ஏற்றுக் கொள்வேன் என்று சொல்லுங்கள்!'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'இங்கு இருப்பவர்கள் நல்லவர்கள் அல்ல, யாராவது ஏதேனும் சொல்லக்கூடும்.'

கிரீஷ்: 'அது ஒன்றும் பெரிய விஷய மில்லை. சொல்லுங்கள்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'சரி. உன் வீட்டிற்கு வரும்போது பார்க்கலாம்.'

கிரீஷ்: 'அது முடியாது. இங்கேயே சேவை செய்வேன்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (அவரது பிடிவாதத் தைக் கண்டு): 'சரி, இறைவனது விருப்பம் போல் நடக்கட்டும்.'

குருதேவருக்குத் தொண்டையில் புண் ஏற்பட்டிருந்தது.

கிரீஷ்: 'நோய் குணமாகட்டும் என்று சொல்லுங்கள். அதை நான் துரத்தியடித்து விடுகிறேன். காளி! காளி!'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'எனக்கு வலிக்கும்.'

கிரீஷ், 'குணமாகட்டும்' என்று சொல்லி ஊதினார். பிறகு கூறினார்— 'குணமடையாவிட்டால்— எனக்கு உங்கள் திருப்பாதங்களில் சிறிது பக்தியிருக்குமானால் கட்டாயமாக குணமடைய வேண்டும்! குணமடைந்துவிட்டேன் என்று சொல்லுங்கள்' என்றார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (சற்று கடுகடுப்புடன்): 'நிறுத்து. என்னால் அப்படியெல்லாம் சொல்ல முடியாது. நோய் குணமடையட்டும் என்று அன்னை யிடம் என்னால் கேட்க முடியாது. அவளது விருப்பம் அப்படியானால் குணமடையும்.'

கிரீஷ்: 'நீங்கள் என்னை ஏமாற்று கிறீர்கள், உங்கள் விருப்பத்தாலேயே எல்லாம் சரியாகும்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'சீ, ஒருபோதும் அப்படிச் சொல்லாதே. நான் என்னை ஒரு பக்தனாகவே காண்கிறேன், பகவானாக அல்ல. நீ எப்படி வேண்டுமானாலும் நினைத்துக்கொள்ளலாம்; குருவை பகவானாக நினைக்கலாம். அதற்காக, இப்படியெல்லாம் பேசுவது குற்றம். அப்படி பேசாதே.'

கிரீஷ்: 'சொல்லுங்கள். உங்கள் நோய் குணமாகும் என்று சொல்லுங்கள்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'ஆகட்டும். எது வந்திருக்கிறதோ, அது போகும்.'

கிரீஷ் அடிக்கடி தன் போக்கில் குரு தேவரிடம், 'சுவாமி, இந்த முறை ஏன் உங்கள் தெய்வீகப் பொலிவுடன் அவதரிக்கவில்லை?' என்று கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். சிறிதுநேரத்திற்குப் பிறகு, 'இந்த முறை வங்காளம் உய்வடையும் என்று தோன்றுகிறது' என்றார். சில பக்தர்களோ, 'வங்காளம் மட்டுமா, உலகமே உய்வடையும்' என்று தங்களுக்குள் எண்ணிக்கொண்டனர். கிரீஷ் மீண்டும், 'இவர் ஏன் அவதரித்துள்ளார் என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா? உயிர்கள் படும் துன்பத்திற்கு இரங்கி

அவதரித்துள்ளார். அவர்களை உய்விப்பதற்காகவே இந்த அவதாரம்' என்றார்.

வண்டிக்காரன் கிரீஷைக் கூப்பிட்டான். உடனே கிரீஷ் எழுந்து வண்டியருகில் சென்றார். குருதேவர் ம- விடம், 'என்ன செய்கிறான் என்று சற்றுப் பார். வண்டிக்காரனை அடித்துவிடப் போகிறான்' என்றார். ம- கிரீஷைப் பின் தொடர்ந்தார். சிறிதுநேரத்திற்குப் பிறகு கிரீஷ் திரும்பி வந்து குருதேவரைப் போற்றி தோத்திரம் பாட ஆரம்பித்தார். 'பகவானே, எனக்குப் புனிதத்தைத் தந்தருள்வாய். ஒரு சிறு பாவ எண்ணங்கூட என் மனத்தில் எழாமல் செய்வாய்' என்றார்.

பூரீராமகிருஷ்ணர்: 'நீ புனிதமாகத்தானே இருக்கிறாய்! உன்னிடம் எவ்வளவு நம்பிக்கை! எவ்வளவு பக்தி! நீ ஆனந்தமாகவே இருக்கிறாய்.'

கிரீஷ்: 'சுவாமி, அப்படியில்லை. மனம் கெட்டுப்போயுள்ளது, அலைபாய்கிறது. அதனால்தான் நன்றாகக் குடித்தேன்.'

சிறிதுநேரத்திற்குப் பிறகு கிரீஷ் மேலும், 'பகவானே, நான் வியந்து நிற்கிறேன். பூரண பிரம்மமான பகவானுக்குச்

சேவை செய்யும் வாய்ப்புக் கிடைத்திருக்கிறது! இப்படி சேவை செய்ய ஒரு வாய்ப்புக் கிடைத்ததற்கு நான் என்ன தவம் செய்தேன்?' என்றார்.

குருதேவர் மதிய உணவு உட்கொண்டார். நோய் காரணமாக மிகச்சிறிதே உண்டார். குருதேவரின் மனம் எப்போதும் பரவச நிலையிலேயே இருந்தது. அவர் பலவந்தமாக மனத்தை உடல்மீது வைத்திருப்பார். ஒரு குழந்தையைப்போல், அவரால் தம் உடம்பைக் காத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. ஒரு சிறு குழந்தையைப்போல் பக்தர்களிடம், 'சிறிது சாப்பிட்டேன். கொஞ்சம் படுத்துக்கொள்கிறேன். நீங்கள் சிறிது நேரம் வெளியில் உட்காருங்கள்' என்றார்.

குருதேவர் ஓய்வெடுத்தார். ஓய்விற்குப் பிறகு, பக்தர்கள் மறுபடியும் அறையில் வந்து உட்கார்ந்தனர்.

காட்டோவாவைச் சேர்ந்த வைணவர் தர்க்கம் செய்ய ஆரம்பித்தார். குருதேவர் அவரிடம் கூறினார்—

'நீங்கள் வளவள பேச்சை நிறுத்துங்கள். நெய் காயாதவரைதான் சத்தம் செய்யும்.

ஒருமுறை இறையானந்தத்தைப்பெற்று விட்டால், தர்க்க புத்தி மறைந்துவிடும்.

‘நூல்களைப் படித்துவிட்டு, சில வார்த்தைகளைச் சொல்லக் கற்றுக்கொள்வதால் என்ன பயன்?

டாக்டர் ராக்கால் குருதேவரின் உடல்நிலையைப் பரிசோதிக்க வந்தார். குருதேவர் பரபரப்புடன், ‘வாருங்கள், உட்காருங்கள்’ என்றார். வைணவருடன் பேச்சு வார்த்தை தொடர்ந்தது.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: ‘மனிதனும் (மானுஷ்) மானுடனும் (மான்ஹுஷ்). ஆன்மீக விழிப்புணர்வு பெற்றவனே மானுடன்.¹ ஆன்மீக விழிப்பு பெறவில்லையானால் மனிதப் பிறவி வீணே.

குருதேவர் ஒரு சிறு குழந்தையைப் போல் டாக்டரிடம், ‘ஐயா, எனது நோயைக் குணப்படுத்தித் தாருங்கள்’ என்றார்.

1. மானுஷ் என்றால் சாதாரண மனிதன். ஆனால் யாரிடம் ‘மான்’ (சுயமரியாதை, self-dignity) மற்றும் ‘ஹுஷ்’ (விழிப்புணர்ச்சி, alertness) உள்ளதோ அவனையே மனிதன் (மானுடன்) என்று அழைக்க முடியும் என்று ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் கூறுவார்.

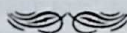
டாக்டர்: 'நான் குணப்படுத்துவதா?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (சிரித்தபடி):
'டாக்டரும் நாராயணனே. நான் எல்லோரையும் மதிக்கிறேன்.

குருதேவரின் தொண்டைப் புண்ணைப் பரிசோதிப்பதற்கு டாக்டர் தயாரானார். குருதேவர் அவரிடம், 'மகேந்திர சர்க்கார் ஒரு மாட்டின் நாக்கைப் பிடித்திழுப்பதைப்போல் என் நாக்கை இழுத்தார்' என்றார். பிறகு ஒரு சிறுவனைப் போல் அவரது சட்டையைப் பற்றிக் கொண்டு, 'டாக்டர், டாக்டர் இதைக் குணப்படுத்திவிடுங்கள்' என்றார்.

தொண்டையைப் பரிசோதிக்கும் கருவியைப் பார்த்த குருதேவர் சிரித்துக் கொண்டே, 'எனக்குப் புரிந்துவிட்டது. இதில் பிரதிபிம்பம் விழும்' என்றார்.

நரேந்திரர் பாடினார். குருதேவரின் உடல்நிலை சரியில்லாத காரணத்தினால் பாட்டு அதிக நேரம் நடைபெறவில்லை.

7

சியாம்புகூரில்

ஞாயிறு, அக்டோபர் 18, 1885

குருதேவர் நோயுற்றிருந்தார்.

சிகிச்சைக்காக கல்கத்தாவில் சியாம்புகூர்ப் பகுதியிலுள்ள ஒரு வீட்டில் குடியமர்த்தப் பட்டார். பக்தர்கள் அவருடன் எப்போதும் தங்கி சேவை செய்துவந்தனர். அவர்களுள் யாரும் இதுவரை துறவை மேற்கொள்ள வில்லை. அவர்கள் தங்கள் வீட்டிலிருந்து வந்து போய்க் கொண்டிருந்தனர்.

மாலை வேளையாகியது. டாக்டர் வந்தார். டாக்டரின் மகனான அமிர்தனும், அவருடன் ஹேமும் வந்தனர். நரேந்திரன் முதலிய பக்தர்களும் அங்கிருந்தனர்.

குருதேவர் அமிர்தனுடன் தனிமையில் பேசிக் கொண்டிருந்தார். அவனிடம், 'நீ தியானம் செய்கிறாயா?' என்று கேட்டார்.

பிறகு, 'தியான நிலை என்றால் என்ன தெரியுமா? மனம் எண்ணெய் ஒழுக்குபோல் ஆகிவிடுகிறது— இறைவனைப்பற்றிய ஒரே எண்ணம் மட்டுமே. வேறு எந்த எண்ணமும் அதில் வராது' என்றார்.

பிறகு குருதேவர் எல்லோரிடமும் பேசத் தொடங்கினார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (டாக்டரிடம்):
'உங்கள் மகன் அவதாரத்தை ஒப்புக்கொள்வதில்லை. பரவாயில்லை. ஒப்புக் கொள்ளாவிட்டால் என்ன? உங்கள் மகன் நல்லவன். ஏன் இருக்கமாட்டான்? நல்ல பம்பாய் மாமரத்திலிருந்து புளிக்கின்ற மாம்பழம் வருமா? இறைவனிடம்தான் அவனுக்கு எவ்வளவு ஆழ்ந்த நம்பிக்கை! யாருடைய மனம் இறைவனில் உள்ளதோ அவனல்லவா மனிதன்! மனிதனும் மானுடனும். யார் ஆன்மீக விழிப்பு அடைந்தவனோ, விழிப்புணர்வு பெற்றவனோ, யார் இறைவனே உண்மை மற்ற எல்லாம் நிலையற்றவை என்பதை நிச்சயமாக அறிந்திருக்கிறானோ அவனே மானுடன்.¹

1. பக். 373 அடிக்குறிப்பு பார்க்க.

‘உங்கள் மகன் அவதாரத்தை நம்பவில்லை, அதனால் என்ன! இறைவனிலும், இந்த எல்லா உயிர்களும் உலகமும் இறைவனுடைய ஐசுவரியங்கள் என்பதிலும் நம்பிக்கை இருந்தாலே போதும். ஒரு செல்வந்தனும் அவனுடைய தோட்டமும் போல்.’

‘பத்து அவதாரங்கள், இருபத்து நான்கு அவதாரங்கள், கணக்கற்ற அவதாரங்கள் என்றெல்லாம் இருக்கின்றன. எங்கு இறைவனது விசேஷ சக்தி வெளிப்படுகிறதோ அங்கேதான் இறைவன் அவதரித்துள்ளார்— இதுதான் நான் சொல்வது.

‘மற்றொரு கருத்தும் உள்ளது. நீங்கள் பார்க்கின்ற அனைத்துமாக ஆகியிருப்பது இறைவனே. விதை, ஓடு, சதை மூன்றும் ஒன்றாகச் சேர்ந்ததே வில்வப்பழம், அது போல் நித்தியம் யாருடையதோ அவருடையதே லீலையும்; லீலை யாருடையதோ அவருடையதே நித்தியம். நித்தியத்தை விட்டுவிட்டு, லீலையை மட்டும் புரிந்துகொள்ள முடியாது. லீலை இருப்பதால்தான் கொஞ்சம்கொஞ்சமாக அதை விலக்கி நித்தியத்தை அடைய முடிகிறது.

‘நான்-உணர்வு இருக்கும்வரை லீலையை ஒதுக்கிவிட்டுச் செல்ல முடியாது. இதுவல்ல, இதுவல்ல என்ற முறையில் தியானயோகத்தின் மூலம் நித்தியத்தை அடையலாம். ஆனால் எதையும் விட்டு விட முடியாது. வில்வப்பழம்போல்.’

டாக்டர்: ‘உண்மையான வார்த்தைகள்.’

இறைவன் நம்மைப் படைத்துள்ளார். நம் ஆன்மா எல்லையற்ற முன்னேற்றத்தை அடையும் என்பது டாக்டர் சர்க்காரின் கருத்து. ஒருவனைவிட மற்றொருவன் உயர்ந்தவன் என்பதை அவர் ஒப்புக்கொள்வதில்லை. அதனால் அவருக்கு அவதார தத்துவத்தில் நம்பிக்கையில்லை.

டாக்டர்: ‘Infinite Progress (முடிவற்ற முன்னேற்றம்)! அது இல்லை என்றால் ஐந்தோ ஆறோ ஆண்டுகள் அதிகமாக வாழ்வதில் என்ன பயன்? அதைவிட தூக்கில் தொங்குவது மேலானது.

‘அவதாரமா என்ன அது? மலமும் மூத்திரமும் கழிக்கின்ற ஒருவனின் கால்களில் பணிவதா? ஆனால் Reflection of God's light (இறை ஒளியின் பிரதிபிம்பம் மனிதனில் பிரதிபலிக்கிறது) என்றால் அதை ஒப்புக்கொள்கிறேன்.’

கிரீஷ் (சிரித்தவாறு): 'நீங்கள் God's light-ஐப் (இறைவனின் ஒளியை) பார்த்த தில்லையே?'

டாக்டர் பதில் சொல்ல சற்று தயங்கினார். அருகிலிருந்த டாக்டரின் நண்பர் மெதுவாக அவரிடம் ஏதோ கூறினார்.

டாக்டர்: 'நீங்களும் பிரதிபிம்பத்தைத் தவிர வேறெதையும் பார்க்கவில்லை.'

கிரீஷ்: 'I see it, I see the Light' (நான் காண்கிறேன்! நான் அந்த ஒளியைக் காண்கிறேன்!) ஸ்ரீகிருஷ்ணர் அவதாரம் என்பதை நிரூபிப்பேன். இல்லாவிட்டால் நாக்கை அறுத்துக்கொள்வேன்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'இதெல்லாம் சிறிதும் தேவையற்ற பேச்சுக்கள், ஜன்னி கண்டவனின் பிதற்றல்கள். அவன், "ஒரு குடம் தண்ணீர் குடிப்பேன். ஒரு பானை

1. டாக்டர் சர்க்கார் போன்ற சிலர் வரும்போது இவ்வாறு ஏராளம் ஆங்கில வார்த்தைகள் மற்றும் ஆங்கிலச் சொற்கள் கலந்தே உரையாடல் நிகழ்கிறது. சில இடங்களில் மட்டுமே ஸ்ரீகுருதேவர் விளக்கம் கேட்கிறார். உதாரணம் காட்டுவதற்காக சில பகுதிகளை அப்படியே ஆங்கில வார்த்தைகள் கலந்து தந்துள்ளோம்.

சோறு உண்பேன்'' என்பான். வைத்தியனும், "ஆமாம், ஆமாம், நீ உண்பாய். இப்போது மருந்தைச் சாப்பிடு. பிறகு அதையெல்லாம் சாப்பிடலாம்'' என்று கூறுவான்.

'பூரண ஞானத்திற்குச் சில அடையாளங்கள் உள்ளன. தர்க்க அறிவு அங்கே மறைந்துவிடுகிறது.

டாக்டர்: 'பூரண ஞானம் நிலையாக இருக்குமா? எல்லாம் இறைவன் என்கிறீர்கள்! எனவே உங்களுக்கு எதற்கு இந்தப் பரமஹம்சர் பட்டம்? இவர்களெல்லாம் உங்களுக்கு ஏன் சேவை செய்ய வேண்டும்? நீங்கள் ஏன் சும்மா இருக்கக் கூடாது?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (சிரித்தவாறு): 'தண்ணீர் ஆடாமல் அசையாமல் இருந்தாலும் தண்ணீர்தான்; ஆடி அசைந்தாலும் தண்ணீர்தான், அலையடித்துப் புரண்டாலும் தண்ணீர்தான்.

சுத்த மனமாக சுத்த புத்தியாக நம்முள் இருப்பவர் அவரே. நான் எந்திரம், அவர் ஓட்டுபவர்; நான் வீடு, அவர் அதில் வசிப்பவர்.

டாக்டர்: 'இன்னொன்று சொல்கிறேன். நோயைக் குணப்படுத்தும்படி என்னை ஏன் கேட்கிறீர்கள்?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'நான் என்ற குடம் இருக்கும்வரை இவ்வாறு பேச வேண்டியிருக்கிறது. மேலும் கீழும் எங்கும் நீர் நிறைந்திருக்கும் ஒரு கடலை எண்ணிக் கொள்ளுங்கள். அதன் நடுவில் ஒரு குடம் உள்ளது. குடத்தின் உள்ளும் புறமும் தண்ணீர்தான். ஆனால் குடம் உடையாமல் எல்லாம் ஒன்றாகாது. நான் என்ற குடத்தை இறைவனே வைத்திருக்கிறார்.'

டாக்டர்: 'அப்படியானால் நீங்கள் சொல்லும் இந்த நான் என்பது யார்? இதன் பொருளை நீங்கள் சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும். அவர் என்ன நம்மை ஏமாற்றுகிறாரா?'

கிரீஷ்: 'ஐயா, ஏமாற்றவில்லை என்று எவ்வாறு உங்களுக்குத் தெரியும்?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (சிரித்தவாறே): 'இந்த "நான்" என்பதை அவரே நம்மிடம் வைத்துள்ளார். இதெல்லாம் அவருடைய விளையாட்டு, அவரது லீலை! ஓர் அரசனுக்கு நான்கு புதல்வர்கள். அரச

குமாரர்களானாலும் விளையாட்டின் போது ஒருவன் மந்திரி, மற்றொருவன் போலீஸ். அரசு குமாரனாக இருந்தும் போலீஸ் காரனாக விளையாடுகிறானே!

(டாக்டரைப் பார்த்து) 'இன்னும் கேளுங்கள். நீங்கள் ஆன்ம அனுபூதி பெற்றால் இவற்றையெல்லாம் ஏற்றுக் கொள்வீர்கள். இறைக் காட்சி கிடைத்தால் எல்லா சந்தேகங்களும் மறைந்துவிடுகின்றன.'

டாக்டர்: 'எல்லா சந்தேகங்களும் மறையுமா?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'என்னிடமிருந்து இவ்வளவும் தெரிந்துகொள்ளுங்கள். இதை விட அதிகம் அறிய விரும்பினால் இறைவனிடம் தனிமையில் கேளுங்கள். "ஏன் இப்படியெல்லாம் செய்துள்ளாய்?" என்று அவரையே கேளுங்கள்.

'நீங்கள் ஆராய்ச்சியை விரும்புகிறீர்கள்.

'சற்று வேதாந்த ஆராய்ச்சி கேளுங்கள். ஓர் அரசனுக்கு முன்பாக ஒரு செப்பிடு வித்தைக்காரன் வித்தை காட்ட வந்தான். அவன் சற்று நகர்ந்ததும் குதிரைமீது ஒருவர் சவாரி செய்து வருவதை அரசன் கண்டான்.

குதிரை வீரன் பல அணிகலன்களை அணிந்திருந்தான். கையில் ஆயுதங்களை ஏந்தியிருந்தான். அங்கிருந்த மக்களும் அரசனும், “இதில் எது உண்மை?” என்று ஆராயத் தொடங்கினர். குதிரை உண்மையல்ல, ஆயுதங்கள் உண்மையல்ல, அணிகலன்கள் உண்மையல்ல; சவாரி செய்தவன் மட்டுமே உண்மை என்பதைக் கடைசியில் உறுதியாக அறிந்தனர். அதாவது இறைவனே உண்மை, உலகம் உண்மையல்ல என்றாகிறது. ஆராய்ச்சி செய்யப் போனால் ஒன்றும் எஞ்சாது.’

டாக்டர்: ‘இதை நான் மறுக்கவில்லை.’

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: ‘ஆனால் இந்த மனமயக்கம் எளிதில் மறையக்கூடியது அல்ல; ஞானம் அடைந்த பிறகும் இருக்கும். புலியைப் பார்க்கிறாய். கனவு கலைந்த பிறகும் நெஞ்சு படபடக்கிறது.

‘திருடுவதற்காக சில திருடர்கள் ஒரு வயலுக்குச் சென்றனர். அங்கு திருடர்களை பயமுறுத்துவதற்காக வைக்கோல் உருவம் நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. அதைக் கண்ட திருடர்கள் பயந்துபோய் வயலுக்குள் செல்லாமல் நின்றனர். ஒருவன் மட்டும் மெல்ல அதன் அருகில் சென்று பார்த்தான்;

அது ஒரு வைக்கோல் மனிதன் என்று தெரிந்துகொண்டான். உடனே அவன் மற்றவர்களிடம் வந்து, “பயம் வேண்டாம்” என்றான். இருப்பினும் அவர்கள் மறுத்தனர்; நெஞ்சு படபடவென்று அடித்துக்கொள்கிறது என்றனர்! உடனே துணிவுமிக்க அந்தத் திருடன் வைக்கோல் உருவத்தைத் தரையில் படுக்க வைத்து, “பார்த்தீர்களா, இது ஒன்றுமில்லை” என்றான். “இது அல்ல, இது அல்ல” என்ற முறை இதுதான்.

டாக்டர்: ‘இவை அருமையான விஷயங்கள்!’

பூரீராமகிருஷ்ணர் (சிரித்துக் கொண்டே): ‘எப்படிப்பட்ட விஷயங்கள்?’

டாக்டர்: ‘அருமையான விஷயங்கள்.’

பூரீராமகிருஷ்ணர்: ‘அப்படியானால் எனக்கு ஒரு தேங்க்யூ கொடுங்கள்.’

டாக்டர்: ‘என் மனம் உங்களுக்குத் தெரியாதா? உங்களைப் பார்க்க எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு இங்கு வருகிறேன் தெரியுமா?’

குருதேவர் டாக்டரைச் சிறிது இனிப்பு சாப்பிடுமாறு கேட்டுக்கொண்டார்.

பக்தர்கள் டாக்டருக்கு இனிப்பு
கொடுத்தனர்.

டாக்டர் (சாப்பிட்டுக்கொண்டே):
'இப்போது தேங்க் யூ தருகிறேன்— இனிப்பு
தந்ததற்காக, உபதேசம் தந்ததற்காக அல்ல,
அதற்கு வாயினால் ஏன் தேங்க்யூ சொல்ல
வேண்டும்?

வியாழன், அக்டோபர் 22, 1885

சப்தமி, அஷ்டமி, நவமி தினங்களில்
நடைபெற்ற துர்க்கா பூஜை விழா
நிறைவுற்றது.

சியாம்புசூர் வீட்டு மாடியிலுள்ள ஓர்
அறையில் கட்டிலின்மீது குருதேவர்
அமர்ந்திருந்தார். டாக்டர் சர்க்கார், ஈசான்
மற்றும் பல பக்தர்கள் எதிரிலும் மற்ற
பக்கங்களிலும் உட்கார்ந்திருந்தனர். டாக்டர்
சர்க்கார் சிகிச்சை செய்ய வரும்போது
ஆறேழு மணி நேரம் இருப்பார். குரு
தேவரிடம் அளவுகடந்த பக்தியும் சிரத்தை
யும் கொண்டிருந்தார். குருதேவருடைய
பக்தர்களுடன் நெருங்கிய உறவினர்போல்
பழகினார்.

இரவு சுமார் ஏழு மணி. வெளியில்
எங்கும் நிலவொளி பரந்திருந்தது.

ஈசானைப் பார்த்து குருதேவர் பேச ஆரம்பித்தார்—

‘யார் இறைவனுடைய பாத கமலங்களில் பக்தியுடன் இல்லறம் நடத்துகிறானோ அவன் பேறு பெற்றவன், அவன் வீரன். தலையில் இரண்டு மணங்குச்சுமையை வைத்துக் கொண்டு நின்று கல்யாண ஊர்வலத்தைப் பார்ப்பவனைப் போன்றவன் அவன். அதிக சக்தி இல்லாவிட்டால் அது சாத்தியமில்லை. சேற்று மீன் சேற்றிலேயே இருக்கிறது. ஆனால் அதன் உடலில் கொஞ்சமும் சேறு ஒட்டுவதில்லை. கொக்கு அடிக்கடி தண்ணீரில் மூழ்குகிறது. ஆனால் அது சிறகை ஒரு முறை உதறினால், அதன்பிறகு ஒரு துளி நீர்கூட அதன் உடலில் ஒட்டியிருக்காது.

‘இல்லற ஞானிக்கும் துறவற ஞானிக்கும் வேறுபாடு உண்டா என்று கேட்டால் இரண்டும் ஒரே வகுப்பு என்று தான் சொல்ல வேண்டும். இவனும் ஞானி, அவனும் ஞானி— ஒரே வகுப்பு. ஆனால் இல்லற ஞானிக்குப் பயம் இருக்கிறது. காமீனி-காஞ்சனத்தின் நடுவில் வாழ்ந்தால் சிறிது பயம் இருக்கத்தான் செய்யும். கரி வைத்திருக்கும் அறையில் தங்கினால்

எவ்வளவுதான் கவனமாக இருந்தாலும் உடம்பில் சிறிது கறை படியத்தான் செய்யும்.

‘நெல்லை வறுக்கும்போது இரண்டொரு நெல்மணிகள் டப்டப் என்று வெடித்து சட்டியிலிருந்து குதித்து வெளியே விழுகின்றன. அவை மல்லிகைப்பூப்போல் எந்தக் கறையும் இல்லாமல் இருக்கும். சட்டியில் உள்ள மற்ற பொரிகளும் நன்றாகத்தான் இருக்கும். ஆனால் இவ்வளவு தூரம் மல்லிகை போன்ற வெளுப்பு இருக்காது; சிறிது கறுப்புப் புள்ளிகள் இருக்கும். இல்லறத்தை விட்ட துறவி ஞானம் பெற்றால், இந்த மல்லிகைப்பூப்போல் எவ்விதக் கறையும் இல்லாமல் இருப்பான். ஆனால் ஞானம் பெற்ற பிறகு, இல்லறமாகிய சட்டியில் இருந்தால் சிறிது கறை படியக் கூடும். (எல்லோரும் சிரித்தனர்).

‘எப்படியானாலும், இல்லற ஞானியிடம் சிறிது கறை படிந்தாலும் அது எந்தத் தீங்கையும் விளைவிக்காது. சந்திரனிடம் களங்கம் இருப்பது உண்மை, ஆனால் அதனால் அதன் வெளிச்சத்துக்கு எந்தக் குறையும் இல்லை.

டாக்டர்: 'புலன்களைக் கட்டுப் படுத்துவது மிகவும் கடினம். குதிரையின் கண்களுக்குக் கண்மறைப்பு இடுகிறோம். சில குதிரைகளுக்குக் கண்களை முழுவது மாக மூட வேண்டியிருக்கிறது.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'இறைவனின் கருணை ஒருமுறை கிடைத்துவிட்டால், இறைக்காட்சி ஒருமுறை கிடைத்துவிட்டால், ஆன்மாவை ஒருமுறை அறிந்து விட்டால், பிறகு எந்த பயமும் இல்லை. அதன்பிறகு இந்த ஆறு பகைவர்களாலும் ஒன்றும் செய்ய முடியாது.

'நாரதர், பிரகலாதர் போன்ற நித்திய சித்த மகா புருஷர்களுக்குக் கண்களின் இரு புறங்களிலும் மறைப்பு போட வேண்டிய அவசியம் இல்லை. தான் தந்தையின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு வரப்பின்மீது செல்கின்ற குழந்தை கவனக் குறைவால் தந்தையின் கையை விட்டுவிட்டு குழியில் விழ நேரலாம். ஆனால் எந்தக் குழந்தையின் கையைத் தந்தை பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறாரோ, அந்தக் குழந்தை ஒருபோதும் விழாது.'

டாக்டர்: 'ஆனால் தந்தை குழந்தையின் கையைப் பிடிப்பது நல்லதல்ல.'

பூரீராமகிருஷ்ணர்: 'அப்படியல்ல; மகா புருஷர்கள் குழந்தை இயல்பு கொண்டவர்கள். இறைவனுக்கு முன் அவர்கள் எப்போதும் குழந்தைகளே; அவர்களிடம் அகங்காரம் இல்லை. தங்கள் சக்தியெல்லாம் இறைவனுடைய சக்தி, எல்லாம் தந்தையின் சக்தி, தங்களுடையது எதுவும் இல்லை என்பதில் திடநம்பிக்கை கொண்டவர்கள் அவர்கள்.'

டாக்டர்: 'முதலில் குதிரையின் கண்களுக்கு இரண்டு பக்கத்திலும் மறைப்பு இடாவிட்டால் குதிரை முன்னேறிச் செல்லுமா என்ன? இந்த பகைவர்களை வெல்லாமல் இறைவனைப் பெற முடியுமா என்ன?'

பூரீராமகிருஷ்ணர்: 'நீங்கள் சொல்வதை ஆராய்ச்சிப் பாதை, ஞானயோகம் என்பர். இந்த வழியாலும் இறைவனைப் பெற முடியும். முதலில் மனத் தூய்மை அவசியம் என்று ஞானிகள் சொல்கின்றனர். முதலில் சாதனைகள் செய்ய வேண்டும், அப்போது தான் ஞானம் கிடைக்கும்.

'பக்தி நெறியின் வாயிலாகவும் இறைவனைப் பெறலாம். அவரது பாத

கமலங்களில் ஒருமுறை பக்தி ஏற்பட்டு விடுமானால், அவரது நாமத்தையும் மகிமையையும் பாடுவதில் சுவை ஏற்பட்டு விடுமானால், பிறகு சாதனைகள் செய்து புலன்களை அடக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. அந்த பகைவர்கள் தாமாகவே நமக்கு வசப்பட்டு விடுவார்கள்.

‘யாருக்காவது புத்திரசோகம் ஏற்பட்டு விட்டால், அன்று அவன் யாரிடமாவது சண்டைக்குப் போவானா? விருந்து சாப் பிடச் செல்வானா? அகங்காரத்துடன் மற்றவர் முன் நடைபோடுவானா? சுக போகங்களை அனுபவிப்பானா?’

‘விட்டில் பூச்சி ஒருமுறை ஒளியைப் பார்த்துவிட்டால் பிறகு அது இருட்டில் இருக்குமா?’

டாக்டர் (சிரித்தவாறே): ‘இருக்காது. நெருப்பில் விழுந்து இறந்தாலும் சரி, அதையும் ஏற்கும்.’

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: ‘அப்படியில்லை யப்பா! பக்தன் விட்டில் பூச்சியைப் போல் எரிந்து சாக மாட்டான். பக்தன் எந்த ஒளியைப் பார்க்க ஓடுகிறானோ, அது ரத்தினத்தின் ஒளி! ரத்தின ஒளி தகதகப்பது

உண்மைதான், ஆனால் அது மென்மையானது, குளிர்ச்சியானது, அதில் உடல் வெந்து போவதில்லை. அந்த ஒளியால் சாந்தி ஏற்படுகிறது; ஆனந்தம் ஏற்படுகிறது.

‘ஆராய்ச்சிப் பாதை வாயிலாக, ஞான யோகத்தின் வாயிலாக இறைவனைப் பெற முடியும், ஆனால் இந்தப் பாதை மிகவும் கடினமானது. “நான் உடல் அல்ல, மனம் அல்ல, புத்தி அல்ல; எனக்கு நோய் இல்லை, துன்பம் இல்லை, அமைதியின்மை இல்லை; நான் சச்சிதானந்த வடிவம், நான் இன்பதுன்பங்களைக் கடந்தவன், நான் புலன்களின் வசத்தில் இல்லை” என்றெல்லாம் பேசித்தள்ளுவது மிகவும் சுலபம். செயலில் காட்டுவதும் கிரகிப்பதும் மிகவும் கடினம். முள் கையில் தைத்துவிட்டது, ரத்தம் பீறிட்டு வருகிறது. ஆனாலும் “எங்கே முள்? என் கையில் தைக்கவில்லையே! நான் நன்றாகத்தானே இருக்கிறேன்!” என்றெல்லாம் சொல்வது எளிதான காரியம் அல்ல. முதலில் இந்த முள்ளை ஞானத்தீயில் எரிக்க வேண்டும்.

டாக்டர் (பக்தர்களிடம்): ‘புத்தகம் படித்திருந்தால் இவருக்கு (குருதேவருக்கு) இவ்வளவு ஞானம் வந்திருக்காது. Faraday

communed with Nature.¹ அவர் இயற்கையை [அந்த உள்ளுணர்வுடன்] தரிசித்திருந்தார். அதனால்தான் அவ்வளவு scientific truth-களை discover செய்ய முடிந்தது.² புத்தகம் படித்து வந்த அறிவாக இருந்தால் அந்த அளவிற்கு கண்டு பிடித்திருக்க முடியாது. Mathematical formulae only throw the brain into confusion.³ Original inquiry-யின் வழியில் அவை பெரிய தடைகளைக் கொண்டு வருகின்றன.⁴

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (டாக்டரிடம்): 'நான் பஞ்சவடியில் தரையில் விழுந்து புரண்டு அன்னையிடம், 'அம்மா, கர்மவாதிகள் கர்மம் செய்து எதைப் பெற்றார்களோ, யோகிகள் யோகத்தின் வாயிலாக எதைக் கண்டார்களோ, ஞானிகள் ஆராய்ச்சி யின்மூலம் எதை அறிந்தார்களோ

1. ஃபாரடே இயற்கையுடன் ஒன்றுகலந்த உணர்வில் அதனுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தார்.

2. விஞ்ஞான உண்மைகளைக் கண்டுபிடிக்க முடிந்தது.

3. கணித சூத்திரங்கள் மூளையைக் குழப்பு கின்றன.

4. உண்மையை ஆராயும் வழியில் அவை பெரிய தடைகளைக் கொண்டு வருகின்றன.

அதையெல்லாம் எனக்குக் காட்டி அருள் வாய்'' என்று கேட்டேன். இன்னும் என்னென்ன எல்லாமோ நேர்ந்துள்ளன! அவற்றையெல்லாம் எப்படிச் சொல்வேன்!

‘ஆகா, என்னென்ன நிலைகள் எல்லாம் கடந்து சென்றிருக்கின்றன. தூக்கமே இல்லாமல் போயிற்று!’

‘நானோ புத்தகம்-கித்தகம் எதையும் படிக்கவில்லை. ஆனால் பார், அன்னை யின் திருநாமத்தைச் சொல்கிறேன் என்ற காரணத்தினால் எல்லோரும் என்னை மதிக்கின்றனர். சம்புமல்லிக் என்னைப் பற்றி “வாளும் இல்லாத, கேடயமும் இல்லாத சாந்தி ராம்சிங்”¹ என்பார்.’ (எல்லோரும் சிரித்தனர்)

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (டாக்டரிடம்): ‘இறைவனே தனி நபராகவும், எங்கும் பரவியும் இருக்கிறார் என்பதை அறிந்து கொள்வது மிகக் கடினம். நித்தியம் யாருடையதோ அவருடையதே லீலையும். இறைவன் மனிதனாக முடியாது என்று நமது சிற்றறிவைக் கொண்டு உறுதியாகச் சொல்ல முடியுமா? இந்த விஷயங்கள்

1. சாந்தி ராம்சிங் ஒரு பெரிய வீரன்.

நமது சிற்றறிவிற்கு எட்டக் கூடியவையா என்ன!

‘ஆகவே இறையனுபூதி பெற்ற சாதுக்கள் மற்றும் மகான்களின் வார்த்தைகளில் நம்பிக்கை வைக்க வேண்டும். வக்கீல்கள் வழக்குகளை நினைத்துக் கொண்டிருப்பதுபோல் சாதுக்கள் தெய்வ நினைவுடன் இருக்கிறார்கள்.

‘கபடமற்ற மனம் இல்லாவிட்டால் இறைவனிடம் சட்டென்று நம்பிக்கை வராது. உலகியலிலிருந்து இறைவன் வெகுதூரம்! உலகியல் இருந்தால் பல்வேறு சந்தேகங்கள் ஏற்படுகின்றன; பண்டித அகங்காரம், பண அகங்காரம் போன்ற பல்வேறு அகங்காரங்களும் வந்து விடுகின்றன. ஆனால் இவர் (டாக்டர்) கபடம் அற்றவர்.’

‘சாதுசங்கம் எப்போதும் வேண்டும். நமது நோய் நாட்பட்டு விட்டது. சாதுக்கள் சொல்வதுபோல் செய்ய வேண்டும். வெறுமனே கேட்பதால் என்ன நடக்கும்? மருந்தைச் சாப்பிட வேண்டும். உணவைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும், பத்தியம் வேண்டும்.’

டாக்டர்: 'பத்தியத்தினால்தான் நோய் குணமாகிறது.'

கிரீஷ் (சிரித்தவாறே டாக்டரிடம்): 'நீங்கள் இங்கே இரண்டுமூன்று மணி நேரமாக இருக்கிறீர்கள், நோயாளிகளுக்குச் சிகிச்சை செய்வதற்குப் போக வேண்டாமா?'

டாக்டர்: 'நோயாளியாவது சிகிச்சையாவது! இந்தப் பரமஹம்சரின் காரணமாக எனக்கு எல்லாமே தொலைந்து போயிற்று.' (எல்லோரும் சிரித்தனர்)

(ம- கிரீஷ், இன்னும் மற்ற பக்தர்களிடம்): 'இதோ பாருங்கள், நானும் உங்களில் ஒருவன். டாக்டர் என்ற நிலையில் இப்படிச் சொல்லவில்லை! நீங்கள் என்னை உங்களில் ஒருவனாக எண்ணினால் அதுவே போதும்.'

(குருதேவரிடம்) 'உங்களுக்கு வந்துள்ள இந்த நோயைப் பார்த்தால், நீங்கள் மற்றவர்களுடன் பேசக் கூடாது. ஆனால் நான் வரும்போது என்னுடன் மட்டும் பேசலாம்.' (எல்லோரும் சிரித்தனர்)

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'இந்த நோயைக் குணப்படுத்துங்கள், என்னால் இறைவனின்

திருநாமத்தையும் மகிமையையும் பாட முடியவில்லை.'

டாக்டர்: 'தியானம் செய்தால் போதுமே!'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'என்ன பேசுகிறீர்கள்! நான் ஏன் ஒரே ராகத்தை முனகிக் கொண்டிருக்க வேண்டும்? நான் மீனைப் பலவிதமாக சமைத்துச் சாப்பிடுபவன்— சிலசமயம் குழம்பு, சிலசமயம் காரம் சேர்த்து, சிலசமயம் சட்னி, சிலசமயம் வறுத்து இப்படியெல்லாம் சாப்பிடுவேன். சிலசமயம் பூஜை, சிலசமயம் ஜபம், சிலசமயம் தியானம், சிலசமயம் அவருடைய நாமத்தையும் மகிமைகளையும் பாடுவது; இன்னும் சிலவேளைகளில் அவரது திருநாமத்தைச் சொல்லி ஆடுவேன்.'

டாக்டர்: 'நானும் ஒரே நிலையில் இருந்து சலிப்படைய விரும்பவில்லை.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'உங்கள் மகன் அமிர்தன் அவதாரத்தை ஒப்புக்கொள்வதில்லை. அதில் என்ன தவறு? இறைவன் உருவம் அற்றவர் என்பதில் நம்பிக்கை இருந்தால் போதும், அவரைப் பெறலாம். இறைவன் உருவம் உடையவர்

என்பதில் நம்பிக்கை இருந்தாலும் அவரைப் பெறலாம். கடவுளிடம் நம்பிக்கை, அவரைச் சரணடைவது இந்த இரண்டும் அவசியம். மனிதன் அறியாமையில் இருக்கிறான், அவன் தவறு செய்வது இயற்கையே. எந்த வழியைக் கடைப்பிடித்தாலும் மன ஏக்கத்துடன் அவரை அழைக்க வேண்டும். அவர்தான் உள்நின்று வழி நடத்துபவர் ஆயிற்றே! நமது இதயபூர்வமான அழைப்பைக் கட்டாயமாகக் கேட்பார். மன ஏக்கத்துடன், உருவவாதியின் வழியில் சென்றாலும் அருவவாதியின் வழியில் சென்றாலும் அவரையே அடைவாய்.

உங்கள் மகன் அமிர்தன் நல்லவன்.'

டாக்டர்: 'அவன் உங்கள் சீடன்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (டாக்டரிடம் சிரித்தவாறே): 'ஒரு பயலும் என் சீடனல்ல. நானே எல்லோருக்கும் சீடனாக இருக்கிறேன். எல்லோரும் இறைவனுடைய குழந்தைகள். எல்லோரும் ஆண்டவனின் சேவகர்கள். நானும் இறைவனுடைய குழந்தை, நானும் அவருடைய சேவகன். அம்புலிமாமா எல்லோருக்கும் மாமா.'

அங்கு கூடியிருந்தவர்கள் அனைவரும் இதைக் கேட்டு ஆனந்தமாகச் சிரித்தனர்.

சனிக்கிழமை, அக்டோபர் 24, 1885

நரேந்திரர், மகிமாசரண், ம-, டாக்டர் சர்க்கார் முதலிய பக்தர்களுடன் சியாம்புகூர் வீட்டு மாடியில் குருதேவர் உட்கார்ந்திருந்தார். மணி பிற்பகல் ஒன்றிருக்கும்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'உங்கள் இந்த (ஹோமியோபதி) சிகிச்சை நன்றாக உள்ளது.'

டாக்டர்: 'இந்த முறைப்படி நோயாளியின் நிலைமையை நூல்கள் கூறுவதுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்க வேண்டும். மேலை நாட்டு சங்கீதம்போல்—பார்த்து வாசிப்பது, பிறகு பாடுவது.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'பரவச நிலையில் ஸித்தி பான போதைபோல் ஏற்படுகிறது. அது ஏன்?'

டாக்டர் (ம-விடம்): 'Nervous Centre-ன் Action (நரம்பு மையத்தின் வேலை) நின்றுவிடுகிறது. அதனால் அவயங்கள் மரத்துப் போகின்றன, கால் தள்ளாடுகிறது. காரணம் energies (சக்திகள்) எல்லாம்

brain-ஐ (மூளையை) நோக்கிச் செல்கின்றன. Life (வாழ்க்கை) nervous system-த்தையே (நரம்பு மண்டலத்தையே) சார்ந்துதான் இருக்கிறது. கழுத்தின் பின் புறம் Medulla Oblongata (முகுளம்) உள்ளது. அதற்குக் கெடுதல் ஏற்பட்டால் Life-ஏ (உயிரே) extinct ஆகிவிடும் (போய்விடும்)'.
 சுழுமுனை நாடியின் உள்ளே இருக்கும் குலகுண்டலினி சக்தியைப்பற்றி மகிமா சக்கரவர்த்தி பேச ஆரம்பித்தார்: 'முதுகுத் தண்டின் உள்ளே சுழுமுனை நாடி மிக நுட்பமாக இருக்கிறது. அதை யாராலும் பார்க்க முடியாது. இது சிவபெருமானே கூறியது.'

டாக்டர்: 'Man in the maturity-ஐயே (முதிர்ச்சி அடைந்த மனிதனையே) சிவ பெருமான் examine செய்தார் (பரிசோதித்தார்.) ஆனால் Europeans (மேலை நாட்டினர்) embryo-விலிருந்து (கருவிலிருந்து) Maturity வரை (முதிர்ச்சியடைந்த மனிதன்வரை) மனிதனை எல்லா நிலைகளிலும் பரிசோதித்துள்ளனர். Comparative History (சரித்திரத்தை ஒப்புநோக்கி) படிப்பது நல்லது. சந்தால் மலை ஜாதிப் பெண்தான் காளி. அவள் நிறைய

போர் செய்திருக்கிறாள். (எல்லோரும் சிரித்தனர்)

'சிரிக்காதீர்கள். Comparative Anatomy-யால்கூட (மனித உடல் சம்பந்தமான ஒப்புமைக் கல்வியால்கூட) எவ்வளவு நன்மை ஏற்பட்டுள்ளது தெரியுமா! முன் பெல்லாம் Pancreatic juice-க்கும் (பித்த நீருக்கும்) bile-க்கும் (கணைய நீருக்கும்) இடையிலுள்ள action-இல் (செயலில்) வேறுபாடே தெரியாது. பிறகு கிளாட் பெர்னார்ட் என்ற மேலை நாட்டு விஞ்ஞானி முயலின் stomach (வயிறு) liver (ஈரல்) முதலான பாகங்களை examine செய்து இரண்டும் வேறு வேறு என்று கண்டுபிடித்தார். இதிலிருந்து நாம் lower animalகளையும் (சாதாரண மிருகங்களையும்) ஆராய வேண்டும்; மனிதனை மட்டும் ஆராய்ந்தால் போதாது என்பது தெரிகிறது.

'அதுபோல் Comparative Religion-லினாலும் (மத ஒப்புமையாலும்) நல்ல பயன் விளையும். இதோ இங்கிருக்கிறாரே பரமஹம்சர், இவர் சொல்வது நம் மனத்தைத் தொடுகிறது. ஏன்? ஏனெனில் இவர் எல்லா மதங்களையும் அனுபவித்திருக்கிறார். இந்து, முஸ்லீம், கிறிஸ்தவம்,

சாக்தம், வைணவம் என்று ஒவ்வொன்றையும் இவர் பின்பற்றி பார்த்திருக்கிறார். தேனீ பல பூக்களிலிருந்து தேனைச் சேகரித்தால் தானே நல்ல தேன் கிடைக்கும்!’

குருதேவர் நரேந்திரரைப் பாடச் சொன்னார். நரேந்திரர் பாடினார்.

பாட்டு முடிந்தது. டாக்டர் மெய்மறந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். சிறிதுநேரத்திற்குப் பிறகு பக்தியுடன் கைகூப்பி குருதேவரிடம், ‘கிளம்புகிறேன், நாளை வருகிறேன்’ என்றார்.

டாக்டர் விடைபெற்றுச் சென்றார்.

மாலை மறைந்து நிலவு உதித்தது. பெளர்ணமிக்கு அடுத்த நாள். குருதேவர் சமாதியில் ஆழ்ந்தவராய் நின்றனாகொண்டிருந்தார். அவரது அருகில் நித்திய கோபால் பக்தியுடன் நின்றனாகொண்டிருந்தார்.

குருதேவர் உட்கார்ந்தார். நித்திய கோபால் அவருக்குப் பாத சேவை செய்தார். தேவேந்திரர், காளிபாதர் முதலிய பல பக்தர்கள் அருகில் அமர்ந்திருந்தனர்.

குருதேவரின் சேவைக்காக சில இளைஞர்கள் ஒருவர்மாற்றி ஒருவராக இரவில் தங்கியிருந்தனர். ம-வும் தங்கினார்.

ஞாயிறு, அக்டோபர் 25, 1885

குருதேவரின் உடல்நிலை விவரத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக ம- ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் டாக்டரிடம் போய் வந்தார். அன்று காலை ஆறரை மணியளவில் அவர் குருதேவரை வணங்கி, 'நீங்கள் எப்படி இருக்கிறீர்கள்?' என்று கேட்டார். அதற்கு குருதேவர், 'அதிகாலையில் வாயில் எச்சில் நிறைகிறது, இருமல் இருக்கிறது என்று டாக்டரிடம் சொல். குளிக்கலாமா கூடாதா என்பதையும் கேள்' என்றார்.

ம- ஏழு மணிக்குப் பிறகு டாக்டர் சர்க்காரைச் சந்தித்து குருதேவரின் உடல்நிலை விவரங்களைக் கூறினார். டாக்டரின் வயதான ஆசிரியரும் இரண்டொரு நண்பர்களும் அங்கே இருந்தனர். டாக்டர் அந்த வயதான ஆசிரியரிடம், 'ஐயா! இரவு மூன்று மணியிலிருந்து நான் பரமஹம்சரைப்பற்றி நினைக்க ஆரம்பித்துவிட்டேன். தூக்கமே இல்லை, மனத்தில் இன்னமும் பரமஹம்சர்தான் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறார்' என்று சொன்னார். (எல்லோரும் சிரித்தனர்.)

டாக்டரின் நண்பர் ஒருவர் அவரிடம், 'ஐயா, பரமஹம்சரை சிலர் அவதார புருஷர் என்று கூறுவதாக நான் கேள்விப்பட்டேன். நீங்கள்தான் தினமும் அவரைப் பார்க்கிறீர்களே. நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?' என்று கேட்டார்.

டாக்டர்: 'அவர் ஒரு மனிதன் என்ற முறையில் அவரிடம் எனக்கு அளவுகடந்த மதிப்பு உள்ளது.'

ம- (டாக்டரின் நண்பரிடம்): 'டாக்டர் கருணை கூர்ந்து அவருக்குச் சிகிச்சை செய்கிறார் '

டாக்டர்: 'கருணையா?'

ம-: 'கருணை எங்களிடம், பரமஹம்சரிடம் என்று நான் சொல்லவில்லை!

டாக்டர்: 'அதொன்றுமில்லை. எனக்கு இதனால் உண்மையிலேயே எவ்வளவு நஷ்டம் ஏற்படுகிறது என்பது உங்களுக்குத் தெரியாது. தினமும் இரண்டுமூன்று நோயாளிகளையாவது பார்க்க முடியாமல் போகிறது. மறுநாள் நானே வலிய அவர்களின் வீட்டுக்குப் போகிறேன். எனவே பணம் வாங்க முடிவதில்லை. நானாகவே

போய்விட்டு பணம் எப்படி வாங்கிக் கொள்வது?’

டாக்டரை வருமாறு அழைத்துவிட்டு ம- தம் வீடு திரும்பினார்.

உணவை முடித்துக்கொண்டு மாலை மூன்று மணிக்குப் பிறகு குருதேவரைத் தரிசித்து எல்லா விஷயங்களையும் கூறினார்.

ம-: இரவு மூன்று மணிக்குத் தூக்கம் கலைந்து உங்களைப்பற்றியே நினைத்துக் கொண்டிருந்ததாகவும் கூறினார். நான் அவரைப் பார்த்தபோது மணி எட்டு; “இன்னமும் மனத்தில் பரமஹம்சர்தான் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறார்” என்றார்.

பூரீராமகிருஷ்ணர் (சிரித்தவாறே): ‘அவர் இங்கிலீஷ் படித்தவர். என்னை நினைக்குமாறு அவரிடம் சொல்ல முடியாது. அதை இவ்வாறு அவராகவே செய்கிறார்.’

ம-: ‘மனிதன் என்ற முறையில் உங்களிடம் தமக்கு அளவு கடந்த மதிப்பு இருப்பதாகவும் கூறினார்.’

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'இன்னும் ஏதாவது பேச்சு நடந்ததா?'

ம-: 'சிகிச்சைக்கு இன்று என்ன ஏற்பாடு செய்யப் போகிறீர்கள் என்று கேட்டேன். அதற்கு அவர், "ஏற்பாடா? மண்ணாங்கட்டி! நான்தான் போக வேண்டும். வேறு என்ன ஏற்பாடு?" என்றார். (குருதேவர் சிரித்தார்) பிறகு என்னிடம், "இதனால் எனக்குத் தினமும் எவ்வளவு ரூபாய் நஷ்டம் ஏற்படுகிறது தெரியுமா! தினமும் இரண்டுமூன்று நோயாளிகளையாவது பார்க்க முடியாமல் போகிறது" என்றார்.'

சிறிதுநேரத்திற்குப்பிறகு விஜய கிருஷ்ண கோசுவாமி குருதேவரைத் தரிசிக்க வந்தார். அவருடன் பிரம்ம சமாஜ பக்தர்கள் சிலரும் வந்தனர். விஜயர் டாக்காவில் பல நாட்கள் தங்கியிருந்தார். மேற்குப் பிரதேசத்தில் பல தீர்த்தத் தலங்களைத் தரிசித்து விட்டு அப்போதுதான் கல்கத்தாவுக்குத் திரும்பியிருந்தார். அவர் உள்ளே வந்ததும் தரையில் வீழ்ந்து குருதேவரை வணங்கினார். நரேந்திரர், மகிமர், நவகோபால், பூபதி, லாட்டு, ம, சிறிய நரேன் முதலிய பல பக்தர்கள் அங்கே இருந்தனர்.

மகிமர் (விஜயரிடம்): 'ஐயா, பல தலங்களைத் தரிசித்துவிட்டு வந்திருக்கிறீர்கள்; பல ஊர்களைப் பார்த்திருக்கிறீர்கள்; என்ன கண்டீர்கள் என்பதைச் சொல்லுங்களேன்!'

விஜயர்: 'என்ன சொல்வது! எங்கே இப்போது உட்கார்ந்திருக்கிறேனோ அங்கே எல்லாமே இருப்பதைக் காண்கிறேன். அங்கும் இங்கும் அலைந்து திரிவது வீண்! சில இடங்களில் இங்கே இருப்பதில் ஓர் அணா, இரண்டு அணா; சில இடங்களில் நான்கு அணா, அவ்வளவுதான் உள்ளன. இங்கேதான் முழுமையாக பதினாறு அணாவைப் பார்க்கிறேன்!'

மகிமர்: 'சரியாகச் சொன்னீர்கள். இவரே நம்மை அலைய வைக்கிறார், இவரே ஒரே இடத்தில் இருக்கவும் வைக்கிறார்!'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (நரேந்திரரிடம்): 'பார்த்தாயா, விஜயரின் நிலையைப் பார்! அடையாளமே மாறிவிட்டது. காய்ச்சிக் குறுக்கிய பால்போல் இருக்கிறார். கழுத்தையும் நெற்றியையும் பார்த்தே பரமஹம்சர்களை என்னால் அறிந்துகொள்ள முடியும்;

அவர் பரமஹம்சரா இல்லையா என்று சொல்லிவிட முடியும்.'

மகிமர் (விஜயரிடம்): 'ஐயா, உங்கள் உணவு குறைந்துள்ளதுபோல் தோன்றுகிறதே!'

விஜயர்: 'ஆம். அப்படித்தான் தோன்றுகிறது. (குருதேவரிடம்) உங்கள் நோயைப் பற்றி கேள்விப்பட்டதும் பார்க்க வந்தேன். மேலும், டாக்காவில்—'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'என்ன?'

விஜயர் பதில் சொல்லவில்லை. சில விநாடிகள் மௌனமாக இருந்தார்.

விஜயர்: 'இவர் தாமே பிடி தராமல் நம்மால் இவரை அறிந்துகொள்வது கடினம். இங்கேதான் பதினாறு அணா முழுமையும் உள்ளது.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'மற்ற இடங்களில் உண்ண எதுவும் கிடைப்பதில்லை; இங்கே வந்தால் வயிறு நிறைய சாப்பாடு என்று கேதார் சொல்வார்.'

மகிமர்: 'நிறைவது மட்டுமா? தொண்டை வரையில் வந்துவிடுகிறது.'

விஜயர் (கைகூப்பிய வண்ணம் குருதேவரிடம்): 'நீங்கள் யார் என்று அறிந்துகொண்டேன். இனி நீங்கள் சொல்ல வேண்டியதில்லை!'

பூரீராமகிருஷ்ணர் (பரவச நிலையில்): 'அப்படியானால் அப்படியே ஆகட்டும்.'

விஜயர்: 'புரிந்துகொண்டேன்.'

இவ்வாறு கூறிவிட்டு குருதேவரின் பாதகமலங்களில் நெடுஞ்சாண்கிடையாக விழுந்தார் விஜயர். அவரது திருப்பாதங்களைத் தமது நெஞ்சில் அணைத்துக் கொண்டார். குருதேவர் பரவசம் அடைந்த வராய் புறவுணர்வு அற்று சித்திரப் பாவை போல் உட்கார்ந்திருந்தார்.

இந்த அற்புதக் காட்சியைக் கண்ட பக்தர்களில் சிலர் அமுதனர்; சிலர் துதிகள் பாடினர். அவரவர் நிலைக்கேற்ப குருதேவரைத் தரிசித்துக் கொண்டிருந்தனர். பரம பக்தர் என்று சிலர், சாது என்று சிலர், சாட்சாத் பகவானே உடல் தரித்து வந்துள்ளார் என்று சிலர்— இவ்வாறு தத்தம் நிலைகளுக்கேற்ப பக்தர்கள் அவரைக் கண்டனர்.

மகிமர் நீர் நிறைந்த கண்களுடன், 'பார்பார், இந்தப் பிரேம மூர்த்தியை' என்று பாடினார். பிரம்ம தரிசனம் பெற்றவர்போல் பேரானந்தத்துடன், 'துரீயம் சச்சிதானந்தம், த்வைதாத்வைத விவர்ஜிதம்' என்றெல்லாம் துதித்தார்.

நீண்ட நேரத்திற்குப் பிறகு குருதேவர் புறவுணர்வு பெற்றார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (ம-விடம்): 'பரவசம் வரும்போது எனக்கு ஏதோ நேர்கிறது. இப்போது வெட்கமாக இருக்கிறது. பேய் பிடித்ததுபோல் இருப்பேன், நான் நானாக இருப்பதில்லை. அந்த நிலையிலிருந்து வந்த பிறகு எண்ண முடிவதில்லை; எண்ணச் சொன்னால், ஒன்று, ஏழு, எட்டு என்றெல்லாம் போகும்.'

நரேந்திரர்: 'எல்லாம் ஒன்றே அல்லவா!'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'இல்லை. ஒன்று இரண்டு இவைகளைக் கடந்தது.'

மகிமர்: 'ஆம் சுவாமி! த்வைதாத்வைத வர்ஜிதம்.'¹

1. ஒன்று, இரண்டு இவற்றைக் கடந்தது.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'கணக்குப் பார்ப்பது எல்லாம் அங்கே நின்றுவிடுகிறது! புலமையினால் இறைவனைப் பெற முடியாது, வேதம், புராணம், தந்திரம் போன்ற சாஸ்திரங்களையெல்லாம் கடந்தவர் அவர்.

இப்படி பேச்சு நடந்துகொண்டிருந்த போது குருதேவரைப் பார்ப்பதற்காக டாக்டர் வந்து சேர்ந்தார். அவர் வந்து அமர்ந்ததும் குருதேவரிடம், 'நேற்றிரவு மூன்று மணிக்கே என் தூக்கம் கலைந்துவிட்டது. உங்களுக்குச் சளி பிடித்துவிடப்போகிறதோ என்று உங்களையே நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். இன்னும் என்னவெல்லாமோ தோன்றியது' என்றார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'இருமல் இருக்கிறது. தொண்டை கரகரப்பாக இருக்கிறது. அதிகாலையில் வாய் நிறைய நீர் சுரந்திருந்தது; முள் தைத்த மாதிரி வலி!'

டாக்டர்: 'காலையிலேயே விவரங்கள் எல்லாம் அறிந்தேன்.'

மகிமர் தமது யாத்திரைபற்றி பேசிக் கொண்டிருந்தார். 'சிரிப்பவர்களே இலங்கையில் இல்லை' என்றார் அவர்.

டாக்டர், 'இருக்கலாம். விசாரித்துப் பார்க்க வேண்டும்' என்றார். (எல்லோரும் சிரித்தனர்)

டாக்டர் தொழில்பற்றிய பேச்சு எழுந்தது.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (டாக்டரிடம்): 'டாக்டர் தொழில் மிக உன்னதமான தொழில் என்று பலர் நினைக்கின்றனர். மற்றவர்கள் படும் கஷ்டத்தைக் கண்டு இரங்கி பணம் வாங்காமல் சிகிச்சை செய்பவன் மிகச் சிறந்தவன்; அவனது தொழிலும் உயர்ந்தது. பணத்திற்காக இத்தகைய வேலைகளைச் செய்யச்செய்ய மனிதன் இரக்கம் அற்றவனாகிவிடுகிறான். வியாபார நோக்கத்துடன் பணத்துக்காக மலம், மூத்திரம் இவைகளைப் பரிசோதிப்பது அற்பச் செயல்.'

டாக்டர்: 'ஆம். இப்படி மட்டுமே செய்தால் அது மோசமான செயல்தான். நான் உங்களிடம் பெருமை அடித்துக்கொள்ள விரும்பவில்லை.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'ஆம். சுயநலமற்று, பிறரது நன்மைக்காக டாக்டர் தொழில் செய்தால் அது மிகவும் நல்லது.'

‘எந்தத் தொழில் செய்தால்தான் என்ன? இல்லறத்தாருக்கு, இடையிடையே சாதுசங்கம் மிகவும் அவசியம். பகவானிடம் பக்தி இருக்குமானால் மக்கள் தாங்களாகவே சாதுக்களைத் தேடிக்கொள்வார்கள்.

டாக்டர்: ‘இன்று பாட்டு இல்லையா?’

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (நரேந்திரரிடம்): ‘கொஞ்சம் பாடேன்.’

நரேந்திரர் தம்புராவை வைத்துக் கொண்டு பாடினார். மற்ற வாத்தியங்களும் முழங்கின.

பாட்டு முடிந்ததும் ஓர் அற்புதமான காட்சி! எல்லோரும் பரவசத்தில் பைத்தியம் பிடித்தவர்கள்போல் இருந்தனர். பண்டிதர், ‘நான் பண்டிதன்’ என்ற அகங்காரத்தை விட்டுவிட்டு, ‘பித்தனாய் ஆக்கிட வேண்டும் அம்மா, எத்தனை ஆராய்ச்சி அறிவினால் செய்யினும் எள்ளத்தனையும் பயன் இல்லையே’ என்று அரற்றிக் கொண்டிருந்தார். முதலில் விஜயர் எழுந்து பரவசப் பித்தில் ஆழ்ந்தார். தொடர்ந்து குரு தேவரும் எழுந்து நின்றார்; வேதனை தரும் தம் நோயை அவர் அடியோடு மறந்து

விட்டார்! அருகில் டாக்டர் இருந்தார். அவரும் எழுந்து நின்றார். நோயாளிக்கும் புற உணர்வு இல்லை, டாக்டருக்கும் புற உணர்வு இல்லை. சிறிய நரேனும் லாட்டுவும் பரவச சமாதியில் ஆழ்ந்தனர். டாக்டர் அறிவியல் படித்தவர். ஆச்சரியத்துடன் எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். பரவச நிலையில் இருந்தவர்கள் புற உணர்வு அற்று, ஆடாமல் அசையாமல் இருந்ததைக் கண்டார். இந்த நிலை கலைந்ததும் சிலர் அழுதனர், சிலர் சிரித்தனர். பல குடிகாரர்கள் ஒன்று கூடியது போல் இருந்தது அந்தக் காட்சி.

பிறகு எல்லோரும் உட்கார்ந்தனர். இரவு மணி எட்டு. மீண்டும் பேச்சு தொடங்கியது.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (டாக்டரிடம்): 'பரவசம்-கிரவசம் எல்லாம் பார்த்தீர்களே, இதுபற்றி உங்கள் ஸயன்ஸ் என்ன சொல்கிறது? எல்லாம் வெறும் வேஷம் என்று தோன்றுகிறதா?'

டாக்டர் (குருதேவரிடம்): 'இவ்வளவு பேர் அனுபவிக்கும்போது இது உண்மை என்றுதான் தோன்றுகிறது. வேஷம் என்று

தோன்றவில்லை. (நரேந்திரரிடம்) “பித்தனாய் ஆக்கிட வேண்டும் அம்மா” என்று நீ பாடியபோது அதன்பிறகு என்னால் என்னைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை; வேறு வழியில்லாமல் எழுந்துவிட்டேன். பிறகு மிகவும் சிரமப்பட்டு உணர்ச்சிப் பெருக்கை அடக்கிக் கொண்டேன். இதையெல்லாம் display செய்வது கூடாது (வெளிக்காட்டக் கூடாது) என்று இருந்தேன்.’

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (சிரித்தவாறே டாக்டரிடம்): ‘நீங்கள் மேரு மலையைப்போல் ஆடாதவர், அசையாதவர். (எல்லோரும் சிரித்தனர்). நீங்கள் கம்பீர மனிதர். ரூப சனாதனர்களின் பரவசத்தை யாரும் அறிய முடியவில்லை. சிறிய குட்டையில் யானை இறங்கினால் தண்ணீர் அல்லோலகல்லோலப் படுகிறது. ஆனால் பெரிய குளத்தில் இறங்கினால் தண்ணீரில் மாற்றம் எதுவும் ஏற்படுவதில்லை. யாரும் அறியக் கூட மாட்டார்கள்.

டாக்டர்: ‘பேச்சில் யாராலும் உங்களை வெல்ல முடியாது! (சிரிப்பு).’

பிறகு மற்ற விஷயங்களைப்பற்றிப் பேச்சு வந்தது. குருதேவர் தமக்கு முதலில்

பரவச நிலை ஏற்பட்டதுபற்றியும் காமம், கோபம் முதலியவற்றை எப்படி வெல்வது என்பது பற்றியும் கூறினார்.

டாக்டர்: 'நீங்கள் பரவச நிலையில் இருந்தபோது துஷ்டன் ஒருவன் உங்களை பூட்ஸ் காலால் உதைத்தான் என்பதையெல்லாம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.'

பூரீராமகிருஷ்ணர்: 'அவன் காளிகட்டத்தில் வசிக்கும் சந்திர ஹல்தார். மதுர்பாபு விடம் அடிக்கடி வருவான். நான் இருளில் தரையில் பரவச நிலையில் விழுந்து கிடந்தேன். நான் இப்படி வேஷம் போட்டு மதுர்பாபுவின் அன்பைப் பெற விரும்புகிறேன் என்று அவன் நினைத்தான். அந்த இருட்டில் வந்து தன் பூட்ஸ் காலால் என்னை உதைத்தான்! உடலில் தழும்பு விழும் அளவிற்குக் காயம் ஏற்பட்டது. மதுர்பாபுவிடம் கூற வேண்டும் என்று எல்லோரும் சொன்னார்கள். நான் அவர்களைத் தடுத்துவிட்டேன்.'

டாக்டர்: 'இதுவும் இறைவனது விளையாட்டுதான். கோபத்தை எவ்வாறு அடக்குவது என்று இதன்மூலம் மக்கள் கற்றுக் கொள்வார்கள். பொறுமை என்பது எது என்பதையும் கற்றுக்கொள்வர்.'

குருதேவரின் முன்னால் பக்தர்கள் விஜயரிடம் பல விஷயங்களைப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

விஜயர்: 'யாரோ ஒருவர் எப்போதும் என்னுடன் தங்கியிருக்கிறார். நான் தொலைவில் இருந்தாலும், எங்கே என்ன நடக்கிறது என்பதை அவர் எனக்குத் தெரிவித்து வருகிறார்.'

நரேந்திரர்: 'Guardian angelபோல்.¹

விஜயர்: 'டாக்காவில் இவரைப் (குருதேவரை) பார்த்தேன்! உடம்பைத் தொட்டுக் கூட பார்த்தேன்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (சிரித்தவாறே): 'அது வேறு யாராவது இருக்கலாம்.'

நரேந்திரர்: 'நானும் இவரைப் பல முறை கண்டிருக்கிறேன்! (விஜயரிடம்) ஆகவே, உங்கள் வார்த்தைகளை நம்ப மாட்டேன் என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்!'

வியாழன், அக்டோபர் 29, 1885

காலை சுமார் பத்து மணி.
குருதேவருக்குச் சிகிச்சை செய்துவந்த

1. பாதுகாக்கும் தேவதை.

டாக்டரின் வீடு சாகாரிடோலா என்ற இடத்தில் இருந்தது. அவருடன் ம- பேசிக் கொண்டிருந்தார். குருதேவரின் உடல்நிலை பற்றி தெரிவிக்க அவரது வீட்டிற்கு ம- தினமும் சென்று வந்தார்.

டாக்டர் வண்டியில் ஏறினார். ம-வும் உடன் ஏறிக்கொண்டார். பல நோயாளிகளைக் காண்பதற்காக டாக்டர் பல இடங்களுக்குச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. பதூரியாகாடாவில் தாகூர் வம்சத்தைச் சேர்ந்த வீட்டில் சிறிது தாமதம் ஆகியது. திரும்பி வண்டியில் வந்ததும் அவர்களுடைய பேச்சு தொடர்ந்தது.

வண்டி போய்க் கொண்டிருந்தது. டாக்டர் குருதேவரின் சிகிச்சை குறித்துப் பேசினார்.

டாக்டர்: 'நீங்கள் பரமஹம்சரை மறு படியும் தட்சிணேசுவரத்திற்கு அனுப்ப விரும்புகிறீர்களா?'

ம-: 'இல்லை. இதனால் பக்தர்களுக்குச் சிரமம் அதிகம். கல்கத்தாவில் தங்கியிருந்தால் அடிக்கடி போய்ப் பார்த்து வர முடியும்.'

டாக்டர்: 'இதில் பணச்செலவு அதிகமாகுமே!'

ம-: 'அதைப்பற்றி பக்தர்கள் கவலைப்படவில்லை. அவர்கள் விரும்புவதெல்லாம் குருதேவருக்கு எப்படியாவது சேவை செய்ய வேண்டும் என்பதுதான். செலவு இங்கும் உண்டு, அங்கும் உண்டு. அங்கானால் அதிகம் போய்ப் பார்ப்பது முடியாது.'

டாக்டரும் ம-வும் சியாம்புகூரை அடைந்தனர். குருதேவர் தம் அறையில் பக்தர்களுடன் அமர்ந்திருந்தார். சிரித்த முகம். அருகில் டாக்டர் பாதுரியும் பல பக்தர்களும் இருந்தனர்.

டாக்டர் குருதேவரின் நாடியைப் பரிசோதித்தார். பிறகு இறைவனைப்பற்றிய பேச்சு தொடங்கியது.

பாதுரி: 'விஷயம் என்ன தெரியுமா?' எல்லாமே கனவு போன்றது.'

சர்க்கார்: 'எல்லாம் delusion-ஆ (மனமயக்கமா)! இந்த delusion யாருக்கு? எதற்காக? Delusion என்று தெரிந்தும் ஏன் எல்லோரும் பேசுகின்றனர்? God is real and creation is unreal (இறைவன் உண்மை,

படைப்பு உண்மையல்ல) என்பதை என்னால் நம்ப முடியவில்லை.’

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: ‘நீ எஜமான் நான் சேவகன் என்ற பாவனை நல்லது. உடம்பு உண்மையானது என்ற உணர்வு இருக்கும் வரை, நான் நீ என்பது இருக்கும்வரை எஜமான்-சேவகன் பாவனை நல்லது; “அவனே நான்” என்ற பாவனை நல்லதல்ல.

‘இன்னொன்று சொல்லட்டுமா? ஓர் அறையை ஒரு பக்கத்திலிருந்து பார்க்கிறேன், அதன் நடுவில் நின்றும் பார்க்கிறேன்— பார்ப்பது ஒரே அறையைத்தான்.’

பாதுரி (சர்க்காரிடம்) “நான் இப்போது கூறியவை. வேதாந்தத்தில் உள்ளன. நீங்கள் சாஸ்திரம்-டாஸ்திரம் ஏதாவது படித்தால் தானே!”

சர்க்கார்: ‘ஏன், இவர் (குருதேவர்) என்ன சாஸ்திரங்களைப் படித்தா மேதையானார்? இவரும் சாஸ்திரங்கள் கூறுவதைத்தானே சொல்கிறார்? சாஸ்திரங்களைப் படிக்காமல் மேதையாக முடியாதா?’

பூரீராமகிருஷ்ணர்: 'அப்பா, நான் எவ்வளவோ சாஸ்திரங்களைக் கேட்டிருக்கிறேன்.'

சர்க்கார்: 'வெறுமனே கேட்பதால் தவறுகள் பல ஏற்படக்கூடும். உங்களுடையது கேள்வியறிவு மட்டும் அல்ல.'

பூரீராமகிருஷ்ணர் (சர்க்காரிடம்): 'என்னைப் பைத்தியம் என்று கூறினீர்களாமே! அதனால்தான் இவர்கள் (ம-முதலியவர்களைச் சுட்டிக் காட்டி) உங்களிடம் வர விரும்புவதில்லை.'

சர்க்கார் (ம- இருந்த பக்கம் பார்த்து): 'பைத்தியம் என்று ஏன் நான் கூற வேண்டும்? ஆனால் உங்கள் அகங்காரம் பற்றி குறிப்பிட்டேன். உங்கள் பாத தூளியை மக்கள் ஏற்றுக்கொள்ள நீங்கள் ஏன் அனுமதிக்கிறீர்கள்?'

ம-: 'இல்லாவிட்டால் மக்கள் அழுகின்றனர்.'

சர்க்கார்: 'அது அவர்களின் தவறு. அவர்களுக்கு எடுத்துக் கூற வேண்டும்.'

ம-: 'எதற்காக? எல்லா உயிர்களிலும் இறைவன் இல்லையா?'

சர்க்கார்: 'இதை நான் மறுக்கவில்லை. அப்படியானால் எல்லோருடைய பாத தூளியையும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.'

ம-: 'சிலரிடம் வெளிப்பாடு அதிகமாக இருக்கிறது. தண்ணீர் எங்கும் இருக்கிறது. ஆனால் குளத்தில், ஆற்றில், கடலில் அதன் அளவு அதிகம். நீங்கள் பாரடேயை (Faraday) மதிக்கின்ற அளவுக்கு ஒரு புதிய அறிவியல் பட்டதாரியை மதிப்பீர்களா?'

சர்க்கார்: 'நான் இதை ஒப்புக்கொள்கிறேன். ஆனால் இவரை ஏன் கடவுள் என்று சொல்கிறீர்கள்?'

ம-: 'நாம் ஏன் ஒருவரையொருவர் வணங்குகிறோம்? எல்லோருடைய இதயத்திலும் இறைவன் உள்ளார் என்பதால் தான். நீங்கள் இத்தகையவற்றை அதிகமாகக் கண்டதும் இல்லை, சிந்திக்கவும் இல்லை.'

பூராமகிருஷ்ணர் (டாக்டர் சர்க்காரிடம்): 'சிலரிடம் வெளிப்பாடு அதிகம். ஏற்கனவே கூறினேனே, சூரியனின் கதிர்கள் தரைமீது ஒருவிதமாகப் பிரதிபலிக்கிறது, மரத்தில் மற்றொரு விதம், கண்ணாடியில் இன்னொரு விதம், கண்ணாடியில் பிரதிபிம்பம் நன்றாக விழுகிறது.

டாக்டர் சர்க்கார் எதுவும் பேசாமல் இருந்தார். எல்லோரும் மௌனமாக இருந்தனர்.

புரீராமகிருஷ்ணர் (சர்க்காரிடம்): 'உங்களுக்கு இதனிடம் (என்னிடம்) ஒரு வசீகரம் இருக்கிறது. "நான் உங்களை நேசிக்கிறேன்" என்று நீங்கள் ஏற்கனவே கூறியுள்ளீர்கள்.'

சர்க்கார்: 'நீங்கள் Child of Nature (இயற்கையின் குழந்தை). ஆகவேதான் இப்படியெல்லாம் சொல்கிறேன். உங்கள் கால்களைத் தொட்டு மக்கள் வணங்குவது எனக்கு வருத்தத்தைத் தருகிறது. இப்படிப்பட்ட ஒரு நல்ல மனிதரைக் கெடுக்கிறார்களே என்று தோன்றுகிறது. கேசவரை அவரது சீடர்கள் இவ்வாறுதான் கெடுத்தனர். சற்று கேளுங்கள், கூறுகிறேன்—'

புரீராமகிருஷ்ணர்: 'உங்கள் பேச்சைக் கேட்பதா? நீங்கள் ஒரு பேராசைக்காரர், சிற்றின்பப் பிரியர், ஆணவம் மிக்கவர்.'

பாதுரி (சர்க்காரிடம்): 'அதாவது, உங்களிடம் மனிதத்துவம் இருக்கிறது. பணம் காசு, பெயர் புகழ் இவற்றில் நாட்டம், சிற்றின்பம், ஆணவம் எல்லாம்

மனித இயற்கையே அல்லவா! எல்லா உயிர்களுக்கும் இது இயற்கை.'

சர்க்கார் (குருதேவரிடம்): 'அப்படியானால் உங்கள் தொண்டைப் புண்ணை மட்டும் பார்த்துவிட்டுப் போய் விடுகிறேன். வேறு பேச்சில் எந்தப் பயனும் இல்லை. நான் பேச வேண்டுமானால் என் மனத்திற்குச் சரியென்று பட்டதை நான் கூறித்தான் ஆகவேண்டும்.'

எல்லோரும் அமைதியாக இருந்தனர்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'கீதை, பாகவதம், வேதாந்தம் எல்லாம் படியுங்கள். அப்போது தான் இவற்றைப் புரிந்துகொள்ள முடியும். படைப்பில் இறைவன் இல்லையா என்ன?'

சர்க்கார்: 'இருக்கிறார். ஆனால் குறிப்பிட்ட இடத்தில் இருக்கிறார் என்பதில்லை, அவர் எங்கும் இருக்கிறார். அதனால்தான் அவரைத் தேடவும் முடிவதில்லை.'

சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு வேறு விஷயங்கள்பற்றி பேச்சு தொடங்கியது. குருதேவரிடம் பரவசநிலைகள் எப்போதும் தோன்றியவண்ணம் இருந்தது. இதனால் அவருடைய நோய் அதிகரிக்கக்கூடும்.

சர்க்கார் (குருதேவரிடம்): 'பரவசத்தைக் கட்டுப்படுத்துங்கள். எனக்கும் பரவசம் ஏற்படுகிறது. உங்கள் அனைவரையும் விட அதிகமாக என்னால் ஆட முடியும்.'

சிறிய நரேன் (சிரித்தவாறே): 'பரவசம் இன்னும் சிறிது அதிகரித்தால் என்ன செய்வீர்கள்?'

சர்க்கார்: 'Controlling Power -ம் (அடக்கும் சக்தியும்) அதிகரிக்கும்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரும் ம-வும்: 'இப்போது அப்படித்தான் சொல்வீர்கள்.'

சிறிதுநேரத்திற்குப் பிறகு பணம்காசு பற்றி பேச்சு எழுந்தது.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (சர்க்காரிடம்): 'எனக்குப் பணத்தில் நாட்டமில்லை. அது உங்களுக்குத் தெரிந்ததுதானே! இதில் எந்தப் பாசாங்கும் இல்லை.'

சர்க்கார்: 'எனக்கே பணத்தில் நாட்டமில்லை. இதில் உங்களைப்பற்றி சொல்ல வேண்டுமா! என் பணப்பெட்டி திறந்தே கிடக்கும்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'யது மல்லிக்கும் இப்படி வேறான மனநிலை உடையவர்தான்.

சாப்பிட உட்காருவார், மனம் எங்கோ இருக்கும்; பரிமாறியதை நல்லது கெட்டது என்று பார்க்காமல் சாப்பிடுவார். “அதைச் சாப்பிடாதீர்கள், அந்த உணவு கெட்டுப் போய்விட்டது” என்று யாராவது சொன்னால் “அப்படியா! இது கெட்டுப் போன உணவா! ஆம். அப்படித்தான் இருக்கிறது” என்பார்.’

தெய்வ நினைவால் ஏற்படக் கூடிய மறதிக்கும், உலகப் பொருட்களை நினைப்பதால் ஏற்படக்கூடிய மறதிக்கும் அதிக வேறுபாடு உண்டு என்பதை குரு தேவர் சுட்டிக் காட்டுகிறாரா?

டாக்டர் சர்க்காரைக் காட்டி சிரித்தவாறு குருதேவர் பக்தர்களிடம் கூறினார்—

‘இதோ பாருங்கள். வெந்த பொருள் மென்மையாகிவிடுகிறது. இவர் (சர்க்கார்) மிகவும் கடினமாக இருந்தார்; இப்போது உள்ளுக்குள்ளே சிறிது மென்மையாகிக் கொண்டிருக்கிறார்.

டாக்டர்: ‘வேகின்றபோது முதலில் புறப்பகுதியிலிருந்துதான் மென்மையாகத் தொடங்குகிறது. ஆனால் என்னைப் பொறுத்தவரை அது இந்தப் பிறவியில்

நிகழும் என்று தோன்றவில்லை.' (எல்லோரும் சிரித்தனர்).

டாக்டர் விடைபெற்றுச் செல்லுமுன் குருதேவரிடம் கேட்டார்: 'மக்கள் உங்கள் பாத தூளியை ஏற்கின்றனர். இதை உங்களால் தடுக்க முடியாதா?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'அகண்ட சச்சிதானந்தத்தை எல்லோராலும் உணர முடியுமா என்ன?'

டாக்டர்: 'அதற்காக, எது சரியோ அதைச் சொல்லிக் கொடுக்கக் கூடாதா?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'ருசி வேறுபாடும், தகுதி வேறுபாடும்!'

டாக்டர்: 'அது என்ன?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'ருசி வேறுபாடு என்றால் என்ன தெரியுமா? சிலருக்கு மீன்குழம்பு, சிலருக்கு வறுத்த மீன், இன்னும் சிலருக்கு மீன் துவையல், சட்டினி, வேறு சிலருக்கு மீன் புலவு— இப்படி சாப்பிடுகின்றனர். இனி தகுதி வேறுபாடு. முதலில் வாழை மரத்தில் குறி வை. பிறகு, எரியும் திரியில் குறி வை. அதன் பிறகே பறந்து செல்கின்ற பறவைமீது குறி வைத்து அம்பெய்ய வேண்டும்.'

மாலை ஆயிற்று. குருதேவர் இறை எண்ணத்தில் மூழ்கினார். இத்தனை கொடிய நோய், ஆனால் அந்த நோய் ஏதோ மூலையில் விழுந்துகிடப்பதுபோல் தோன்றியது. அந்தரங்க பக்தர்கள் சிலர் அருகில் உட்கார்ந்து அவரது திரு முகத்தையே பார்த்தவாறு இருந்தனர். குரு தேவர் நீண்ட நேரம் அந்த நிலையில் இருந்தார்.

புறவுணர்வு வந்தது. அருகிலிருந்த ம-விடம் குருதேவர் தனிமையில் கூறினார்—

‘இதோ பார், மனம் அகண்டத்தில் ஓடுங்கியிருந்தது! அதன்பிறகு பலவற்றைக் கண்டேன்— டாக்டரைப் பார்த்தேன். அவர் [லட்சியத்தை] அடைவார்— ஆனால் சில நாட்களுக்குப் பிறகே. இனி அதிகமாக அவருக்கு எதுவும் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லை. இன்னொருவனையும் கண்டேன்; “இவனையும் சேர்த்துக்கொள்” என்று மனத்தில் தோன்றியது. அவனைப் பற்றி பிறகு உனக்குச் சொல்கிறேன்.’

வெள்ளி, நவம்பர் 6, 1885

காளி பூஜை நாள். குருதேவர் சியாம்புகூர் வீட்டு மாடியில் தெற்கு

அறையில் நின்றுகொண்டிருந்தார். மணி ஒன்பது. அவர் புதிய ஆடை அணிந்திருந்தார், நெற்றியில் சந்தனப் பொட்டு வைத்திருந்தார். அவரது விருப்பப்படி ம-சித்தேஸ்வரி காளி பிரசாதம் கொண்டு வந்திருந்தார். நின்றபடியே பக்தி சிரத்தையுடன் சிறிது பிரசாதத்தை எடுத்து வாயில் இட்டுக்கொண்டார் குருதேவர். கொஞ்சம் தலையிலும் வைத்தார். பிரசாதத்தை எடுத்தபோது, காலிலிருந்து செருப்பைக் கழற்றிவிட்டார். ம-விடம், 'நல்ல பிரசாதம்' என்றார்.

டன்டனிலுள்ள சித்தேஸ்வரி காளிக்கு மலர்கள், இளநீர், சர்க்கரை, இனிப்பு எல்லாம் இன்று காலையில் படைக்குமாறு குருதேவர் ம-விடம் ஏற்கனவே கூறியிருந்தார். ம- காலையில் குளித்துவிட்டு காலில் செருப்பணியாமல் கோயிலுக்குச் சென்று பூஜையை முடித்துக்கொண்டு அங்கிருந்து பிரசாதத்துடன் நேராக குருதேவரிடம் வந்தார்.

குருதேவர், ம-வுடன் அறையில் நடந்தார், காலில் செருப்பு. உடலை நோய் வருத்தியபோதிலும் முகம் புன்சிரிப்புடன் விளங்கியது.

பூரீராமகிருஷ்ணர்: 'இந்த உலகம் ஒரு மாயமானிகை என்ற பாட்டும் நன்றாயிருக்கிறது.'

ம-: 'ஆம், சுவாமி.'

குருதேவரின் உடம்பு திடீரென்று உதறியது. உடனே செருப்பைக் கழற்றி விட்டு ஆடாமல் அசையாமல் நின்றார். அப்படியே சமாதியில் ஆழ்ந்தார்.

இன்று காளி பூஜை நாள். அதனால் தான் மீண்டும்மீண்டும் உடல் சிலிர்ப்பதும் சமாதியில் ஆழ்வதுமாக உள்ளாரா? வெகுநேரத்திற்குப் பிறகு நீண்ட பெருமூச்சு விட்டார். மிகுந்த சிரமத்துடன் பரவசநிலையைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு கீழே வருவதுபோல் காணப்பட்டார்.

மணி பத்து. பக்தர்கள் பலர் அவரைச் சுற்றி அமர்ந்திருந்தனர். தலையணையில் சாய்ந்தபடி படுக்கையில் குருதேவர் உட்கார்ந்திருந்தார். ராம், ராக்கால், நிரஞ்ஜன், காளிபாதர், ம- முதலிய பக்தர்களும் அருகிலிருந்தனர்.

குருதேவர் ம-விடம், 'இன்று காளி பூஜை நாள். பூஜைக்காக சிறிது ஏற்பாடுகள்

செய்வது நல்லது; அவர்களிடம் இதைத் தெரிவியேன்.

ம- விருந்தினர் அறையில் சென்று குருதேவர் கூறியதைத் தெரிவித்தார். காளிபாதரும் மற்ற பக்தர்களும் பூஜைக்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்வதில் முனைந்தனர்.

அமாவாசை. இரவு ஏழு மணி. மாடி அறையில் பூஜைக்கான எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்யப்பட்டன. செம்பருத்தி போன்ற பலவகை மலர்கள், வில்வம், சந்தனம், பாயசம் முதலிய பலவகை இனிப்புகள் எல்லாவற்றையும் குருதேவரின் முன்னால் பக்தர்கள் கொண்டு வந்தனர். குருதேவர் அமர்ந்திருந்தார். சரத், சசி, ராம், கிரீஷ், சுனிலால், ம-, ராக்கால், நிரஞ்ஜன், சிறிய நரேன், பிஹாரி முதலானோர் அவரைச் சுற்றி இருந்தனர்.

‘சாம்பிராணிப் புகை இடுங்கள்’ என்றார் குருதேவர். சிறிதுநேரத்திற்குப் பிறகு எல்லாவற்றையும் தேவிக்குப் படைத்தார். ம- அருகில் அமர்ந்திருந்தார். குருதேவர் ம-வைப் பார்த்தபடி, ‘எல்லோரும் சற்று தியானம் செய்யுங்கள்’ என்றார். பக்தர்கள் எல்லோரும் தியானம் செய்தனர்.

அப்போது கிரீஷ் குருதேவரின் பாதத் தாமரையில் ஒரு மாலையைச் சமர்ப்பித்தார். ம- சந்தனமும் புஷ்பமும் சமர்ப்பித்தார். அடுத்து ராக்கால். பின்னர் ராம் முதலிய எல்லா பக்தர்களும் குருதேவரின் பாதங்களில் மலரிட்டனர். நிரஞ்ஜன் மலரிட்டு, 'பிரம்மமயி, பிரம்மமயி' என்று கூறி, குருதேவரின் பாதங்களில் தலை வைத்து வணங்கினார். பக்தர்கள் எல்லோரும், 'ஜெய் மா¹, ஜெய் மா' என்று கோஷமிட்டனர்.

மெள்ளமெள்ள குருதேவர் சமாதியில் ஆழ்ந்தார். என்ன ஆச்சரியம்? பக்தர்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே அவரில் மாறுதல் ஏற்படலாயிற்று. அவரது முகமண்டலம் ஒளிமயமாக ஆயிற்று. இரு கைகளும் வர அபயம் காட்டின. ஆடாமல் அசையாமல் புற உணர்வற்றவராக வடக்கு நோக்கி அமர்ந்திருந்தார். சாட்சாத் தேவியே அவரிடம் எழுந்தருளினாளா?

வர, அபயம் காட்டிய இந்த தேவியின் அற்புத வடிவத்தை பக்தர்கள் திகைப்புடன் தரிசித்தனர். சிலர் துதி செய்ய

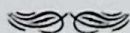
ஆரம்பித்தனர். ஒருவர் பாடினார், மற்றவர்களும் சேர்ந்து பாடினர்.

குருதேவர் சாதாரண நிலைக்குத் திரும்பினார்.

பக்தர்களை மகிழ்விப்பதற்காக சிறிது பாயசத்தை அருந்தினார் குருதேவர். ஆயினும் ஒரேயடியாக பரவசத்தில் மூழ்கி யிருந்ததால் புறவுணர்வு இல்லை.

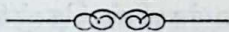
இரவு ஒன்பது மணி. 'இன்று சுரேந்திரரின் வீட்டில் காளி பூஜை நடக்கிறது. உங்கள் எல்லோரையும் அழைத்திருக்கிறார். எல்லோரும் செல்லுங்கள்' என்றார் குருதேவர்.

பக்தர்கள் மிக்க மகிழ்ச்சியோடு சிம்லா வீதியிலுள்ள சுரேந்திரரின் வீட்டை அடைந்தனர். சுரேந்திரர் அன்புடன் அவர்களை மாடியிலுள்ள விருந்தினர் அறையில் உட்கார வைத்தார். வீடு விழாக்கோலம் கொண்டிருந்தது. எல்லோரும் பாடல்களிலும் வாத்திய இசையிலும் திளைத்திருந்தனர். சுரேந்திரர் வீட்டில் பிரசாதம் உண்டுவிட்டு பக்தர்கள் வீடு திரும்பிய போது நள்ளிரவுக்குமேல் ஆகிவிட்டது.

8

காசிப்பூரில்

புதன், டிசம்பர் 23, 1885

குருதேவருக்குச் சேவை செய்வதற்காக இளைஞர்கள் ஒவ்வொருவராக வந்து தங்கத் தொடங்கினார்கள். பலர் நடுநடுவே வீட்டிற்குச் சென்று திரும்பினார்கள். இல்லற பக்தர்கள் அநேகமாக ஒவ்வொரு நாளும் வந்துகொண்டிருந்தனர். சில வேளைகளில் அங்கேயே தங்குவதும் உண்டு.

அன்று காலை குருதேவரிடம் பிரேமை வெள்ளம் கரை புரண்டோடியது. அவர் நிரஞ்ஜனிடம், 'நீ என் தந்தை. உன் மடியில் நான் உட்கார்வேன்' என்றார். காளிபாதரின் மார்பைத் தொட்டு, 'விழிப்பு

உண்டாகட்டும்' என்றார். அவரது முகவாயை அன்புடன் தடவி, 'யார் இதய பூர்வமாக இறைவனை அழைக்கிறார்களோ, இதயபூர்வமாக சந்தியா மற்றும் நித்திய கர்மங்களைச் செய்கிறார்களோ அவர்கள் எல்லோரும் இங்கு வந்தேயாக வேண்டும்' என்றார். காலையில் இரண்டு பக்தைகள் மீதும் கருணையைச் சொரிந்தார். சமாதி நிலையில் அவர்களின் நெஞ்சில் பாதத்தை வைத்தார். அவர்களிடம் கண்ணீர் பெருகிற்று. ஒருத்தி அழுதுகொண்டே, 'உங்களுக்கு இவ்வளவு கருணையா!' என்றாள். பிரேமை வெள்ளம் மடை திறந்து கொண்டது. சிந்தி கோபாலுக்கு அருள் புரிவதற்காக அவனை அழைத்து வருமாறு ஒரு பக்தரிடம் கூறினார்.

மாலைவேளை ஆகியது. குருதேவர் தேவியின் தியானத்தில் ஆழ்ந்திருந்தார். சிறிதுநேரத்திற்குப் பிறகு மெல்லிய குரலில் ஓரிரு பக்தர்களுடன் பேசலானார். அங்கே காளி, சுனிலால், ம-, நவகோபால், சசி, நிரஞ்ஜன் முதலியோர் இருந்தனர்.

பூரீராமகிருஷ்ணர்: 'எனது இந்த நோய் குணமாக எவ்வளவு நாட்களாகும்?'

ம-: 'இப்போது சற்று அதிகரித்துள்ளது. நாட்கள் பிடிக்கும்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'எத்தனை நாட்கள்?'

ம-: 'ஐந்தாறு மாதங்கள் ஆகலாம்.'

இதைக் கேட்ட குருதேவர் குழந்தையைப்போல் கலக்கத்துடன், 'நீ என்ன சொல்கிறாய்!' என்றார்.

ம-: 'அதாவது முற்றிலும் குணமடைய அத்தனை நாட்கள் ஆகும் என்றேன்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'அப்படிச் சொல். அதிருக்கட்டும். தெய்வ தரிசனம், பரவசம், சமாதி என்றெல்லாம் இவ்வளவு ஏற்பட்டுள்ளன, ஆனாலும் இத்தகைய ஒரு நோய் ஏன் வந்தது?'

ம-: 'சுவாமி, கஷ்டம் அதிகம்தான். ஆனாலும் இதில் ஒரு நோக்கம் இருக்கிறது.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'என்ன நோக்கம்?'

ம-: 'உங்கள் நிலையில் மாறுதல் ஏற்பட்டு வருகிறது— அருவத்தை நோக்கித் திரும்பியுள்ளது. உங்கள் வித்யை-நான்கூட மறைந்துகொண்டு வருகிறது.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'ஆம், மக்களுக்குப் போதிப்பது முடிந்துவிட்ட மாதிரிதான். இனி என்னால் பேச முடியாது. எல்லாம் ராமமயமாகக் காண்கிறேன்! யாருக்குப் போதிப்பது என்று சிலவேளைகளில் தோன்றுகிறது. வாடகை வீட்டில் இருப்பதால் பலதரப்பட்ட பக்தர்களும் வந்து போய்க் கொண்டிருக்கின்றனர். கிருஷ்ண பிரசன்னசேனைப் போலவோ சசதரைப் போலவோ, இன்ன நேரம் இன்ன லெக்சர் நடைபெறும் என்று சைன் போர்ட் மாட்ட வேண்டிய நிலை வராது என்று நினைக்கிறேன்.' (குருதேவரும் ம-வும் சிரித்தனர்).

ம-: 'இன்னொரு நோக்கமும் உள்ளது— சீடர்களைத் தரம் பிரிப்பது. அவர்கள் ஐந்து ஆண்டுகள் தவம் செய்தாலும் அடைய முடியாத சாதனை, பிரேமை, பக்தி எல்லாவற்றையும் இந்த ஒருசில நாட்களிலேயே அடைந்து விட்டனர்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'அது என்னவோ உண்மைதான். ஆனால் நிரஞ்ஜன் வீட்டிற்குப் போயிருந்தான். (நிரஞ்ஜனிடம்) உனக்கு என்ன தோன்றுகிறது, சொல் பார்க்கலாம்.'

நிரஞ்ஜன்: 'சுவாமி, முன்பெல்லாம் உங்கள்மீது எனக்கு அன்பு இருந்தது உண்மைதான். ஆனால் இப்போதோ உங்களைப் பிரிந்திருப்பதே முடியாத காரியமாகிவிட்டது!'

ம-: 'இவர்கள் எவ்வளவு உயர்ந்தவர்கள் என்பதை ஒருநாள் கண்டேன்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'எங்கே?'

ம-: 'சுவாமி, சியாம்புகூர் வீட்டில் ஓர் ஓரமாக நின்று கவனித்தேன். உங்களுக்குச் சேவை செய்வதற்காக இவர்கள் ஒவ்வொருவரும் சொல்ல முடியாத இடையூறுகளையெல்லாம் தாங்கிக்கொண்டு இங்கு வந்திருக்கின்றனர்.'

இதனைக் கேட்ட குருதேவர் பரவசமடைந்தார். சிறிது நேரம் அமைதியாக இருந்தார், பின்னர் சமாதியில் ஆழ்ந்தார்! சமாதிநிலை சற்று கலைந்ததும் ம-விடம் கூறினார்—

'எல்லாம் உருவத்திலிருந்து அருவத்தை நோக்கிச் செல்வதைக் காண்கிறேன்! இன்னும் எவ்வளவோ சொல்ல விரும்புகிறேன், ஆனால் முடியவில்லை!

ஆமாம், அருவத்தை நோக்கிச் செல்வது ஒடுங்குவதற்காகத்தானே?’

ம - (திகைப்புடன்): ‘அப்படி இருக்கலாம்.’

பூரீராமகிருஷ்ணர்: ‘அருவமான அகண்ட சச்சிதானந்தம் அப்படி ஆகியிருப்பதை இப்போதுகூட காண்கிறேன்!... ஆனால் மிகவும் சிரமப்பட்டு அடக்கி வைத்திருக்கிறேன்.

‘மக்களைத் தரம் பிரிப்பது என்று கூறினாயே, அது உண்மை. இந்த நோய் ஏற்பட்டதன் காரணமாக யார் அந்தரங்க பக்தர், யார் புறத்திலுள்ளவர் என்பதை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. இல்லறத்தைத் துறந்து இங்கு வந்திருப்பவர்கள் அந்தரங்க பக்தர்கள். எப்போதாவது வந்து, “சுவாமி, எப்படியிருக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டுச் செல்பவர்கள் புறவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்.

‘இறைவன் பக்தனுக்காக உடல்தாங்கி வரும்போது பக்தர்களும் வருகின்றனர்—சிலர் அந்தரங்கமானவர்கள், சிலர் புறத்திலுள்ளவர்கள், சிலர் தேவைகளை நிறைவேற்றுவவர்கள்.

‘எனக்குப் பத்துப் பதினொரு வயது இருக்கும்போது விசாலாட்சியை தரிசிக்கச் சென்றேன். வயல்வெளியில் பரவச நிலை ஏற்பட்டது. ஆகா! எப்பேர்ப்பட்ட காட்சி! புறவுணர்வு அடியோடு மறைந்தது!

‘இருபத்திரண்டு இருபத்து மூன்று வயது நடந்து கொண்டிருந்தபோது தட்சிணேசுவரக் காளி கோயிலில் தேவி என்னிடம், “நீ அக்ஷயனாக விரும்புகிறாயா?” என்று கேட்டாள். அக்ஷயன் என்றால் என்ன என்று எனக்குத் தெரியாது. ஹலதாரியைக் கேட்டேன். அதற்கு அவர், “க்ஷயன் என்றால் ஜீவன், அக்ஷயன் என்றால் பரமாத்மா” என்று கூறினார்.

‘மாலையில் ஆரதி நடைபெறும். நான் விருந்தினர் மாளிகை மாடியில் சென்று உரத்த குரலில், “ஓ பக்தர்களே! எல்லோரும் எங்கே இருக்கிறீர்கள்? வாருங்கள். உலகியல் மக்களுடன் இருந்திருந்து உயிரே போகிறது” என்று கதறுவேன். இங்கல்ஷ் மேன்களிடம் இதைச் சொன்னேன். “எல்லாம் மனக் கோளாறு” என்று அவர்கள் கூறிவிட்டார்கள். அப்படித்தான் இருக்கும் என்று நானும் சும்மா இருந்து விட்டேன். ஆனால் இப்போது எல்லாம்

உண்மையாகிக் கொண்டிருக்கிறது. பக்தர்கள் எல்லோரும் வந்துகொண்டிருக்கின்றனர்.

'மேலும், என் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் ஐந்து பக்தர்களை ஒருமுறை அன்னை காட்டியருளினாள். முதலில் மதுர்பாபு, அடுத்து சம்பு மல்லிக். சம்பு மல்லிக்கை அதற்கு முன்பு நான் கண்டதில்லை. தலையில் தொப்பி வைத்த வெண்ணிறமான ஒருவரைப் பரவச நிலையில் கண்டேன்; பலநாட்களுக்குப் பிறகு சம்புவைக் கண்டபோது, பரவச நிலையில் பார்த்தது இவரைத்தான் என்று புரிந்துகொண்டேன். மற்ற மூன்று பேர் யார் என்று இன்னமும் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் எல்லோரும் வெண்ணிற தேகம் உடையவர்களாக இருந்தனர். பெரும்பாலும், சுரேந்திரர் அவர்களுள் ஒருவராக இருக்க வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது.

சசியையும் சரத்தையும் கண்டேன், அவர்கள் ஏசுநாதரின் கூட்டத்தில் இருந்தனர்.

'ஆலமரத்தடியில் ஒரு குழந்தையைக் கண்டேன். இதைக் கேட்ட ஹிருதயன்

எனக்குக் குழந்தை பிறக்கும் என்றான். உடனே நான், “பெண்கள் அனைவரையும் தாயாகக் கருதுகிறேன். எனக்கு எப்படி குழந்தை பிறக்கும்?” என்று கேட்டேன். அந்தக் குழந்தைதான் ராக்கால்.

‘விஜயர் இந்த (எனது) உருவத்தைக் காட்சியில் கண்டிருக்கிறார். இது என்ன வென்று சொல் பார்க்கலாம். “நான் இங்கே உங்களைத் தொடுவது போலவே அங்கேயும் உங்களைத் தொட்டேன்” என்று அவர் கூறினார்.

‘இறுதி நாட்களில் பாயசம் மட்டுமே உண்டு வாழ வேண்டியிருக்கும் என்று ஒருநாள் பரவசநிலையில் கண்டேன். நோயுற்ற இந்த நிலையில் என் மனைவி பாயசம் தந்தாள்; அழுதுகொண்டே, “பாயசம் உண்டு வாழ்வது இதுதானா? இவ்வளவு துன்பத்துடனா?” என்றேன்.’

திங்கள், ஜனவரி 4, 1886

மாலை நான்கு மணி. குருதேவர் காசிப்பூர் தோட்ட வீட்டில் மாடியறையில் உட்கார்ந்திருந்தார். தட்சிணேசுவரக் காளி கோயிலிலிருந்து ராம்சட்டர்ஜி வந்து குரு தேவரின் நலம் விசாரித்துச் சென்றார். ம-

வந்தபிறகு குருதேவர் அவரிடம் இதுபற்றி பேசினார். பிறகு, 'தட்சிணேசுவரத்தில் இப்போது கடுமையான குளிரா?' என்று கேட்டார்.

நரேந்திரர் வந்து அமர்ந்தார். குருதேவர் நடுநடுவே அவரைப் பார்த்து புன்னகை செய்தார்; அவரது அன்பு பொங்கிவழி வதாகத் தோன்றியது. நரேந்திரர் அழுததாக குருதேவர் ம-வுக்குச் சைகை மூலம் தெரிவித்தார். பிறகு சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்தார். மீண்டும் ம-விடம் சைகை மூலம், 'அழுதபடியே வீட்டிலிருந்து வந்தான்' என்று தெரிவித்தார். எல்லோரும் அமைதியாக இருந்தனர். அமைதியைக் கலைத்து நரேந்திரர் பேசினார்.

நரேந்திரர்: 'இன்று அங்கு செல்வதாக உத்தேசித்திருக்கிறேன்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'எங்கு?'

நரேந்திரர்: 'தட்சிணேசுவரத்திற்கு. இன்றிரவு வில்வ மரத்தடியில் தீ மூட்டி தியானம் செய்வதாக இருக்கிறேன்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'வேண்டாம். அருகிலுள்ள வெடிமருந்து தொழிற்சாலையில் உள்ளவர்கள் மறுப்பு தெரிவிப்பார்கள்.

பஞ்சவடி அழகான இடம். பல சாதுக்கள்
ஐப தியானம் செய்த இடம். ஆனால்
அங்கே குளிர் அதிகமாக இருக்கும், இருட்
டாக வேறு இருக்கும்.'

எல்லோரும் அமைதியாக இருந்தனர்.
குருதேவர் மீண்டும் பேசினார்—

பூரீராமகிருஷ்ணர் (புன்னகையுடன்):
'என்ன, படிக்க மாட்டாயா?'

நரேந்திரர் (குருதேவரையும் ம-வையும்
பார்த்து): 'இதுவரை படித்துக் கிழித்ததை
யெல்லாம் மறக்கடிக்க ஒரு மருந்து
கிடைத்தால்போதும், எவ்வளவோ நன்றாக
இருக்கும்!'

அறையில் இருந்த மூத்த கோபால்,
'நரேந்திரனுடன் நானும் போகிறேன்'
என்றார்.

காளிபாத கோஷ் குருதேவருக்கு
ஒரு பெட்டி திராட்சைப் பழங்களைக்
கொண்டுவந்திருந்தார். குருதேவருக்குப்
பக்கத்தில் அது இருந்தது. குருதேவர்
திராட்சையை முதலில் நரேந்திரனுக்குக்
கொடுத்தார். பிறகு பக்தர்களுக்காக தரை
யில் கொட்டினார். பக்தர்கள் எடுத்துக்
கொண்டனர்.

இரவு ஒன்பது மணி. குருதேவர் விழித்துவிட்டிருந்தார். நிரஞ்ஜனும் சசியும் அவரது அருகில் உட்கார்ந்திருந்தனர். அடிக்கடி அவர் நரேந்திரரைப்பற்றியே பேசினார்—

‘நரேந்திரனின் நிலைதான் என்ன ஆச்சரியமாக உள்ளது! இதே நரேந்திரன் முன்பு உருவத்தை ஒப்புக்கொள்ள மறுத்தான்! இப்போது எப்படி உள்ளம் துடிக் கிறான், பார்த்தாயா?

‘இறைவனுக்காக உன் உயிர் இப்படி துடிக்குமானால் அவரது காட்சி கிடைப்பதற்கு அதிக தாமதம் இல்லை என்று புரிந்துகொள். அருணோதயம் ஆகிவிட்டால், கீழ்வானம் சிவந்துவிட்டால் சூரியன் விரைவில் உதிப்பான் என்பதைப் புரிந்துகொள்ளலாம்.’

இன்று குருதேவரின் நோய் அதிகரித்திருந்தது. அந்தக் கஷ்டத்திலும் நரேந்திரனைக் குறித்து இவ்வளவும் பேசினார்—பெரும்பாலும் சைகைகளினால்தான்.

இரவே நரேந்திரர் தட்சிணேசுவரத்திற்குச் சென்றுவிட்டார். அவருடன் ஓரிரு பக்தர்களும் சென்றிருந்தனர். அமாவாசை,

காரிருள் சூழ்ந்த இரவு. ம- இரவைக்
காசிப்பூரிலேயே கழித்தார். ம-, தான் ஒரு
துறவியர் கூட்டத்தில் அமர்ந்திருப்பதாக
கனவு கண்டார்.

ஞாயிறு, மார்ச் 14, 1886

குருதேவர் காசிப்பூர் தோட்டத்தில்
தங்கியிருந்தார். அது மாலைநேரம். அவர்
நோயுற்றிருந்தார். மாடியிலுள்ள பெரிய
அறையில் வடக்கு நோக்கியபடி அமர்ந்
திருந்தார். நரேந்திரரும் ராக்காலும்
அவருக்குப் பாதசேவை செய்துகொண்
டிருந்தனர். ம- அருகில் அமர்ந்திருந்தார்.
குருதேவர் சைகை காட்டி ம-வையும்
பாதசேவை செய்யச் சொன்னார், ம-வும்
செய்தார்.

குருதேவரின் பிறந்த நாளை
முன்னிட்டு சென்ற ஞாயிறு இங்கே பூஜை
செய்யப்பட்டது. சென்ற ஆண்டு பிறந்த
நாள் தட்சிணேசுவரக் காளிகோயிலில்
விமரிசையாக கொண்டாடப் பட்டது. இந்த
வருடம் அவருக்கு உடல்நிலை சரியில்லை,
பக்தர்கள் துயரக் கடலில் மூழ்கியிருந்தனர்.
ஆனாலும் பூஜை நடந்தது. பெயரளவிற்கு
விழாவும் நடைபெற்றது.

பக்தர்கள் அங்கே தங்கி இடைவிடாது குருதேவருக்குச் சேவை செய்தனர். அன்னை ஸ்ரீசாரதா தேவியும் இரவுபகலாக குருதேவரின் சேவையில் ஈடுபட்டிருந்தார். நரேந்திரர், ராக்கால், நிரஞ்ஜன், சரத், சசி, பாபுராம், யோகின், காளி, லாட்டு போன்ற இளைஞர்களும் அங்கேயே இருந்து வந்தனர். பெரியவர்கள் அவ்வப்போது தங்குவார்கள்; பொதுவாக தினமும் வந்து குருதேவரை தரிசித்து அவரது உடல்நிலை விவரம் அறிந்து செல்வார்கள். இன்றும் குருதேவர் நோயினால் மிகுந்த துன்பத்திற்கு உள்ளானார்.

இரவு இரண்டு மணி. வளர்பிறை ஒன்பதாம் நாள். நிலவொளியில் மூழ்கிக் கிடந்த தோட்டம் ஆனந்தத்தில் திளைப்பது போல் இருந்தது. குருதேவரின் நோய் காரணமாக இந்த அழகு எதுவும் பக்தர்களின் உள்ளத்திற்கு ஆனந்தத்தைத் தரவில்லை. பகைவர்களால் முற்றுகையிடப்பட்ட அழகு கொஞ்சம் ஒரு நகரத்தில் வசிப்பது போல் அவர்கள் கலங்கியிருந்தனர். இயற்கையே மோனத்தில் ஆழ்ந்திருந்தது. நாலா பக்கங்களிலும் பூரண அமைதி குடி கொண்டிருந்தது. வசந்தகாலத் தென்றல்

மெதுவாக வீசியதால் இலைகள் மட்டும் சிறிதே சலசலத்தன.

குருதேவர் விழித்தபடி படுத்திருந்தார். ஓரிரு பக்தர்கள் அவருகில் அமைதியாக உட்கார்ந்திருந்தனர். இடையிடையே குருதேவர் சற்று கண்ணயர்ந்தார்.

ம- அவரது அருகில் உட்கார்ந்திருந்தார். குருதேவர் ம-வை இன்னும் அருகில் வருமாறு சைகை செய்தார். குருதேவரின் வேதனையைக் கண்டால் கல்லும் கரைந்துவிடும்! ம-விடம் மிக்க சிரமத்துடன் மெதுவாக, 'நீங்கள் அழு வீர்கள் என்ற காரணத்தினால் இவ்வளவையும் அனுபவிக்கிறேன். 'ஐயோ, எவ்வளவு துன்பம்! இந்த உடம்பு போகட்டும்'' என்று நீங்கள் எல்லோரும் சொன்னால் உடம்பை விட்டுவிடலாம்' என்றார்.

இந்த வார்த்தைகள் பக்தர்களின் நெஞ்சங்களைப் பிளந்தன. தங்கள் தந்தை, தாய், பாதுகாவலர் என்றெல்லாம் யாரை பக்தர்கள் கொண்டாடினார்களோ அவர்தான் இப்படி பேசுகிறார். எல்லோரும் அமைதியாக இருந்தனர். 'இதன் பெயர்தான்

சிலுவைப்பாடா, பக்தர்களுக்காக
உடம்பைத் தியாகம் செய்வது என்பது
இதுதானா— என்று சிலர் எண்ணிக்
கொண்டனர்.

நடுநிசி. குருதேவரின் வேதனை
மேலும் அதிகரித்தது போலிருந்தது. என்ன
செய்வது என்று தெரியாமல் பக்தர்கள்
திகைத்தனர். கல்கத்தாவிிற்கு ஆளனுப்பப்
பட்டது. டாக்டர் உபேந்திரரையும்
நவகோபால் வைத்தியரையும் அழைத்துக்
கொண்டு அந்த நள்ளிரவில் கிரீஷ் அங்கு
வந்து சேர்ந்தார்.

பக்தர்கள் குருதேவரின் அருகில்
அமர்ந்திருந்தனர். குருதேவர் வேதனை
யிலிருந்து சிறிது மீண்டவர்போல் காணப்
பட்டார்; 'இந்த நோய் உடலைச் சேர்ந்தது.
அது அப்படித்தான் வரும். உடல் பஞ்ச
பூதங்களால் ஆனது என்பதை நான்
காண்கிறேன்' என்றார்.

கிரீஷைப் பார்த்து குருதேவர் கூறினார்
— 'பல தெய்வ உருவங்களைப் பார்க்
கிறேன். அந்தக் கூட்டத்தில் இந்த
உருவையும் (என்னையும்) காண்கிறேன்'
என்றார்.

திங்கள், மார்ச் 15, 1886.

மறுநாள் காலை. ஏழு மணி இருக்கும். குருதேவரின் வேதனை சற்று தணிந்திருந்தது. மெல்லிய குரலிலும், சிலசமயம் சைகைமூலமும் அவர் பக்தர்களுடன் பேசினார். நரேந்திரர், ராக்கால், ம-, லாட்டு, சிந்தியைச் சேர்ந்த கோபால் முதலியோர் இருந்தனர். முந்தின நாளிரவு இருந்த உடல்நிலையை எண்ணி அவர்கள் வாடிய முகத்துடன் பெருந்துக்கத்தில் ஒன்றும் பேசாமல் அமர்ந்திருந்தனர்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (ம-வைப் பார்த்த வண்ணம் பக்தர்களிடம்): 'நான் என்ன காண்கிறேன் தெரியுமா? அவரே எல்லா மாக ஆகியுள்ளார். மனிதன், மற்றுமுள்ள உயிரினங்களெல்லாம் தோலினால் ஆனவை போன்றும், அவற்றின் உள்ளிருந்து கை, கால், தலையை எல்லாம் ஆட்டுவது இறைவனே என்றும் காண்கிறேன். இது போன்றதொரு காட்சி முன்பும் கிடைத்தது— வீடு, தோட்டம், பாதை, மனிதர்கள், மிருகங்கள் என்று எல்லாம் மெழுகினால் ஆனவை, ஒரே பொருளினால் ஆனவை. இறைவனே பலியிடுபவராகவும்,

இறைவனே பலிப் பொருளாகவும், இறைவனே பலிபீடமாகவும் இருப்பதைக் காண்கிறேன்.'

இவ்வாறு இறைவனே எல்லாமாகியிருப்பதைக் கூறிக் கொண்டே வந்த குருதேவர் பரவசத்தில் ஆழ்ந்தவராய், 'ஆகா, ஆகா!' என்றார்.

மீண்டும் அதே பரவச நிலை. புறவுணர்வை அவர் அடியோடு இழந்தார். என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் பக்தர்கள் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தனர்.

குருதேவர் புறவுணர்வைப் பெற்றவராய், 'இப்போது எனக்கு எந்தக் கஷ்டமும் இல்லை. முன்போல் இருக்கிறேன்' என்றார்.

குருதேவர் இவ்வாறு சுகதுக்கங்களைக் கடந்தவராக இருப்பதைக் கண்டு பக்தர்கள் வியப்புடன் அமர்ந்திருந்தனர். லாட்டு வைப் பார்த்து அவர் கூறினார்—

'இதோ லாட்டு தலையில் கை வைத்தபடி உட்கார்ந்திருக்கிறான். இறைவனே அப்படி உட்கார்ந்திருப்பது போல் தோன்றுகிறது.'

குருதேவர் பக்தர்களை அன்புகனிய பார்த்தார். குழந்தையைக் கொஞ்சுவது

போல் ராக்கால் மற்றும் நரேந்திரரின் முகத்தை அன்புடன் வருடினார்.

சிறிதுநேரத்திற்குப் பிறகு ம-விடம், 'இந்த உடம்பு இன்னும் சில நாள் இருந்தால் பலருக்கு விழிப்பு ஏற்பட்டிருக்கும்' என்றார். சில நிமிடங்கள் பேசுவதை நிறுத்தினார். பிறகு, அது நடக்காது. இந்த முறை உடம்பு நிலைக்காது' என்றார்.

அடுத்து குருதேவர் என்ன சொல்லப் போகிறார் என்று பக்தர்கள் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்தனர். குருதேவர் கூறினார்—

'உடம்பு நிலைக்காது. நான் வெகுளி, பாமரன் என்று கண்டு, மக்கள் என்னிடமிருந்து எல்லாம் பெற்றுவிடக் கூடும்; வெகுளியான, பாமரனான நான் எல்லோருக்கும் எல்லாவற்றையும் கொடுத்துவிடக் கூடும் என்பதால் இனி இந்த உடம்பு காக்கப்படாது. சாதாரண மாகவே கலியுகத்தில் மக்களுக்கு ஜபம் தியானம் இவற்றில் நாட்டம் இல்லை.'

ராக்கால் (அன்புடன்): 'உங்கள் உடம்பு இன்னும் சிறிதுகாலம் நிலைக்குமாறு இறைவனிடம் கேளுங்களேன்.'

பூரீராமகிருஷ்ணர்: 'அது இறைவனின் திருவுளம்.'

நரேந்திரர்: 'உங்கள் திருவுளமும் இறைவனின் திருவுளமும் ஒன்றாகி விட்டது.'

குருதேவர் மௌனமாக இருந்தார். ஏதோ சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருப்பதுபோல் தோன்றியது. பிறகு நரேந்திரர், ராக்கால் முதலிய பக்தர்களிடம் கூறினார்—

'இனிமேல் என்ன கூறி என்ன பயன்? ஒன்றாகிவிட்டதைத்தான் காண்கிறேன்.

பக்தர்கள் அமைதியாக உட்கார்ந்திருந்தனர். குருதேவர் அன்புடன் அவர்களைப் பார்த்தார். தமது மார்புமீது கை வைத்தார், ஏதோ கூற விரும்புவதுபோல் தோன்றியது.

பூரீராமகிருஷ்ணர் (நரேந்திரர் முதலியோரிடம்): 'இதனுள் இருவர் இருக்கின்றனர். ஒன்று அன்னை.'

அவர் இன்னும் என்ன சொல்லப் போகிறார் என்று பக்தர்கள் ஆவலுடன் அவரைப் பார்த்தனர்.

பூரீராமகிருஷ்ணர்: 'ஆமாம். ஒன்று அன்னை; இன்னொருவர் பக்தனாக

ஆகியுள்ளான். பக்தனுக்குத்தான் கை உடைந்தது. இப்போது நோய் வந்திருப்பது அவனுக்குத்தான், புரிகிறதா?’

பக்தர்கள் மௌனமாக இருந்தனர்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: ‘அந்தோ, யாரிடம் சொல்வேன்? யார் புரிந்துகொள்வார்கள்?’

சிறிதுநேரத்திற்குப் பிறகு மீண்டும் பேசினார்—

‘இறைவன் மனிதனாக அவதரித்து பக்தர்களோடு உலகிற்கு வருகிறார். பக்தர்களும் அவருடனேயே மறைந்து விடுகின்றனர்.’

ராக்கால்: ‘எனவேதான் நீங்கள் எங்களை விட்டுவிட்டு செல்லக் கூடாது என்று வேண்டுகிறோம்.’

குருதேவரின் முகத்தில் புன்னகை அரும்பியது. அவர் கூறினார்—

‘ஒரு பெளல் கூட்டத்தினர் திடீரென்று தோன்றினர். ஆடினர், பாடினர், தோன்றியதுபோலவே திடீரென்று மறைந்தும் விட்டனர். வந்தனர், சென்றனர்— யாரும் அறிந்துகொள்ளவில்லை.’

குருதேவரும் பக்தர்களும் மெல்ல சிரித்தனர். சிறிதுநேரம் மௌனமாக இருந்துவிட்டு குருதேவர் மீண்டும் கூறினார்—

‘உடல் தரித்தாலே துன்பம்தான். இனி மீண்டும் வரவே கூடாது என்று சிலவேளைகளில் நினைத்துக் கொள்கிறேன். ஆனால் என்ன தெரியுமா! வேறொரு விஷயம் இருக்கிறது. விருந்து சாப்பிட்டுப் பழகிய பிறகு வெறும் பருப்பும் சாதமுமான வீட்டுச் சாப்பாடு சுவைப்பதில்லை. உடல் தாங்குவது என்பது பக்தர்களின் நன்மைக்காக.’

குருதேவர் நரேந்திரரை அன்புடன் பார்த்தார்.

பூரீராமகிருஷ்ணர் (நரேந்திரரிடம்): ‘சண்டாளன் மாமிசத்தைக் கொண்டுபோய்க் கொண்டிருந்தான். சங்கராச்சாரியார் கங்கையில் குளித்துவிட்டு அந்த வழியாகச் சென்று கொண்டிருந்தார். சண்டாளன் திடீரென்று அவரைத் தொட்டுவிட்டான். உடனே சங்கரர் கோபத்துடன் அவனிடம், “என்னைத் தொட்டுவிட்டாயே!” என்றார். அதற்கு அவன், “சுவாமி, நீங்களும்

என்னைத் தொடவில்லை. நானும் உங்களைத் தொடவில்லை. சற்று ஆராய்ந்து பாருங்கள். நீங்கள் உடலா, மனமா, புத்தியா? நீங்கள் என்ன என்று ஆராய்ந்து பாருங்கள். நீங்கள் சுத்த ஆத்மா; எதனாலும் பாதிக்கப்படாதவர். சத்வம், ரஜஸ், தமஸ் எந்த குணமும் உங்களைப் பாதிக்காது' என்றான்.

'பிரம்மம் எத்தகையது தெரியுமா? காற்றைப் போன்றது. நறுமணம், துர்நாற்றம் எல்லாம் காற்றில் வருகிறது. ஆனால் காற்று இவை எவற்றாலும் பாதிக்கப்படுவதில்லை.'

நரேந்திரர்: 'ஆம் சுவாமி.'

பூரீராமகிருஷ்ணர்: அது 'குணங்களைக் கடந்தது. மாயையைக் கடந்தது. அவித்யா மாயை, வித்யா மாயை இரண்டையும் கடந்தது. காமினீ-காஞ்சனம்தான் அவித்யை. ஞானம், வைராக்கியம், பக்தி இவையெல்லாம் வித்யையின் ஐசுவரியங்கள். சங்கரர் வித்யா மாயையை வைத்திருந்தார். நீயும் இவர்களும் எனக்காக கவலைப்படுகிறீர்களே, இது வித்யா மாயை.

நரேந்திரர்: 'நான் துறவுபற்றி பேசினாலே சிலருக்கு என் மேல் கோபம் கோபமாக வருகிறது.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (மெல்லிய குரலில்): 'துறவு தேவை.'

குருதேவர் தமது ஒவ்வோர் அங்கத்தையும் காட்டி, 'ஒரு பொருளை மற்றொரு பொருளின்மீது வைத்திருந்தால் முதல் பொருளைப் பெற அதன் மேலுள்ளதை அப்புறப்படுத்த வேண்டுமல்லவா? ஒன்றை விடாவிட்டால் மற்றொன்று கிடைக்குமா?' என்றார்.

நரேந்திரர்: 'அது சரிதான் சுவாமி!'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (மெல்ல): 'எல்லாவற்றையும் இறைவன்மயமாகவே பார்க்கும்பொழுது வேறு எதையாவது பார்க்க முடியுமா?'

நரேந்திரர்: 'குடும்பத்தைக் கட்டாயம் துறக்க வேண்டுமா?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'நான் கூறியது போல், எல்லாமே இறைவன் மயமாகக் கண்டால் வேறு ஏதாவது தென்படுமா? குடும்பம்-கிடும்பம் என்றெல்லாம் ஏதாவது இருக்குமா என்ன!'

‘வேண்டியதெல்லாம் மனத்தளவில் துறவு. இங்கே வருபவர்கள் யாரும் உலகியல் மனிதர்கள் அல்ல. ஓரிருவருக்குப் பெண்களோடு வாழ சிறிது ஆசை இருந்தது. (ராக்கால், ம-போன்றோர் சிரித்தனர்) அந்த ஆசையும் நிறைவேறிவிட்டது.’

குருதேவர் நரேந்திரரை அன்பு கனிய பார்த்தார். பார்த்தபடியே அவர் ஆனந்தத்தில் பூரிப்பது போலிருந்தது. பக்தர்களைப் பார்த்தவாறு, ‘பிரமாதம்’ என்றார். நரேந்திரர் சிரித்தபடியே, ‘எது பிரமாதம்?’ என்று கேட்டார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (சிரித்து): ‘தீவிரத் துறவுக்கான அறிகுறிகள் தெரிகின்றன.’

நரேந்திரரும் பக்தர்களும் அமைதியாக குருதேவரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். அப்போது ராக்கால் பேசினார்.

ராக்கால் (சிரித்தவாறு குருதேவரிடம்): ‘நரேந்திரன் உங்களை நன்றாகப் புரிந்து கொண்டான்.’

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (சிரித்துக் கொண்டே): ‘ஆம். இன்னும் பலரும் புரிந்துகொள்கின்றனர்! (ம-விடம்) இல்லையா அப்பா?’

ம-: 'ஆம் சுவாமி.'

குருதேவர் நரேந்திரரையும் ம-வையும் பார்த்தார்; பிறகு சைகைமூலம் ராக்கால் முதலியவர்களின் கவனத்தை அவர்கள் மீது திருப்பினார். முதலில் நரேந்திரரைக் காட்டினார், பிறகு ம-வைக் காட்டினார். ராக்கால் குருதேவரின் எண்ணத்தைப் புரிந்து கொண்டார்; அவர் பேச ஆரம்பித்தார்.

ராக்கால் (சிரித்தவாறு குருதேவரிடம்): 'நரேந்திரனிடம் வீர- நிலை, ம-விடம் தோழி-நிலை என்று சொல்கிறீர்களா?' (குருதேவர் சிரித்தார்)

நரேந்திரர் (சிரித்தவாறு): 'இவர் அதிகம் பேசுவதில்லை, வெட்கப்படுகிறார். அதனால்தான் சொல்கிறார் என்று நினைக்கிறேன்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (சிரித்தவாறு): 'போகட்டும், என் நிலை என்ன?'

நரேந்திரர்: 'வீர-நிலை, தோழி-நிலை —எல்லா நிலைகளும்.'

இதைக்கேட்ட குருதேவர் பரவசத்தில் ஆழ்ந்தார்; தமது நெஞ்சில் கைவைத்தபடி நரேந்திரர் முதலிய பக்தர்களிடம் கூறினார்—

‘எல்லாம் இதிலிருந்தே வந்திருப்பதைக் காண்கிறேன். (நரேந்திரரிடம் சைகைமூலம்) என்ன புரிந்துகொண்டாயா?’

நரேந்திரர்: ‘எல்லாமே, அதாவது படைப்பில் உள்ளவை எல்லாம் உங்களிடமிருந்து வந்திருக்கின்றன!’

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (ஆனந்தமாக ராக்காலிடம்): ‘பார்த்தாயா!’

குருதேவர் நரேந்திரரிடம் பாடுமாறு கூறினார். நரேந்திரர் இப்போது துறவு எண்ணங்களில் ஆழ்ந்தவராக இருந்தார். அவர் இசையோடு பாடினார்—

நளினி தளகத ஜலமதி தரளம்
தத்வத் ஜீவனம் அதிசய சபலம் .
ஷுணமிஹ ஸஜ்ஜன ஸங்கதி ரேகா
பவதி பவார்ணவ தரணே நௌகா ||¹

ஓரிரு பத்திகளைப் பாடியதும், குருதேவர் சைகைமூலம் நரேந்திரரிடம், ‘நீ

1. தாமரையிலை தண்ணீர்போல் வாழ்க்கை சற்றும் நிலையற்றது. கண நேரமாவது வாய்க்கின்ற சத்சங்கமே இந்த வாழ்க்கைக் கடலைக் கடப்ப தற்கான கப்பல்.

என்ன பாடுகிறாய்? இதெல்லாம் மிகச்
சாதாரண நிலைகள்' என்றார். நரேந்திரர்
தோழி-நிலை பாடலைப் பாட
ஆரம்பித்தார்—

உலகிதில் வாழ்வில், உயிர்மர ணத்தில்,
நிலவிடும் சட்ட நியதிகள், தோழி,
என்ன விநோதமாய் இங்கே உள்ளன!
மன்னிய பிருந்தா வனத்துச் சிறுவன்
எங்கே ஓடினான்? இடையர் குலத்துத்
தங்கச் சிறுமியின் தளிர்மனம் உடைந்தது!
எனைவிடச் சிறந்த எழிலுடைப் பெண்களை
மனமதில் விழைந்து மாதவன் இந்த

ஆயன் மகளாம் அழகிலாச் சிறுமியின்
நேயம் மறந்து நினைவை ஒழித்தான்!
அருமை நண்பனே! யார்தான் அறிவார்!
திருவருள் அன்பு தெளிவுற வழங்கும்
ஒருமனம் கொண்ட உத்தமச் சிறுவன்
உருவநல் அழகை உளமதில் விரும்பி
அடிமை ஆவதை யார்தான் அறிவார்!
அடியேன் இதை முன்னம் அறியா அறிவிலி!

அவனுடை அழகில் அகமயக் குற்றுச்
சிவந்துள கமலத் திருவடி இரண்டும்
நேச நெஞ்சினில் நிலையெனப் பற்றவே
ஆசைப் பட்டேன்! ஆயினிப் போது

யமுனை யதனில் மாய்ப்பேன் என்னுயிர்!
இலையெனில் நஞ்சால் இறப்பேன்! அல்லது,

கழுத்திலே கொடியினைக் கட்டி இறுக்குவேன்!
 செழிக்கும் இலைகள் சேர்ந்திடும் மரத்தில்
 தொங்கி என்னுயிர் துறப்பேன்! இவையெலாம்
 இங்கெனக் கியலா திருந்தால் கண்ணனின்
 பெயரை ஓதியும் பெருமை பேசியும்
 உயிரை உறுதியாய் மாய்த்துக் கொள்ளுவேன்!

பாட்டைக் கேட்டு குருதேவரும்
 பக்தர்களும் ஆனந்தத்தில் மூழ்கினர்.
 குருதேவர் மற்றும் ராக்காலின் கண்
 களிலிருந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் வழிந்தது.

வெள்ளி, ஏப்ரல் 9, 1886

காசிப்பூர் தோட்ட வீடு. மாலை ஐந்து
 மணி. நரேந்திரர், காளி, நிரஞ்ஜன் மற்றும்
 ம- கீழ்ப்புகுதியில் அமர்ந்து பேசிக்
 கொண்டிருந்தனர்.

நரேந்திரர் புத்தகையையிலிருந்து சமீபத்
 தில்தான் திரும்பியிருந்தார். அங்கே புத்தரின்
 திருவுருவைத் தரிசித்து, அவரது திருமுன்னர்
 தியானத்தில் மூழ்கியிருந்தார். எந்த மரத்
 தடியில் புத்தர் நிர்வாண நிலை பெற்றாரோ
 அங்கு ஒரு புதிய மரம் வளர்ந்திருந்தது.
 அதையும் தரிசித்திருந்தார்.

குருதேவர் மாடியில் உள்ள அறையில்
 படுக்கையில் அமர்ந்திருந்தார். இருள் சூழ

ஆரம்பித்தது. ம- தனியாக குருதேவருக்கு விசிறிக் கொண்டிருந்தார். லாட்டு வந்து உட்கார்ந்தார்.

நரேந்திரர் வந்து உட்கார்ந்தார். சசி, ராக்கால் இன்னும் ஓரிரு பக்தர்களும் வந்து அமர்ந்தனர். தன் காலைச் சற்று பிடித்து விடுமாறு குருதேவர் நரேந்திரரிடம் கூறினார். 'சாப்பிட்டாயா?' என்று சைகை மூலம் கேட்கவும் செய்தார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (ம-விடம் புன்சிரிப்புடன்): 'அங்கு (புத்தகையை) சென்றிருந்தான்.'

ம- (நரேந்திரரிடம்): 'புத்தரின் நெறி என்ன?'

நரேந்திரர்: 'அவர் தவம் செய்து எதைப் பெற்றாரோ அதை வார்த்தைகளினால் விளக்க முடியவில்லை. அதனால் அவரை மக்கள் நாத்திகர் என்று கூறினர்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (சைகைமூலம்): 'நாத்திகர் என்று ஏன் சொல்ல வேண்டும்? அவர் நாத்திகர் அல்ல. வார்த்தைகளினால் விளக்க அவரால் முடியவில்லை. அவ்வளவுதான். புத்தர் என்றால் என்ன

தெரியுமா? போத ஸ்வரூபத்தைச்¹ சிந்தித்துச்சிந்தித்து அதுவாகவே ஆகி விடுவது, போதஸ்வரூபம் ஆகிவிடுவது.'

நரேந்திரர்: 'ஆம் சுவாமி. இவர்களில் புத்தர், அர்ஹத், போதிசத்வர் என்று மூன்று படிகள் உண்டு.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'இது இறைவனுடைய திருவிளையாடல்தான்; ஒரு புது விதமான லீலை. அவரை ஏன் நாத்திகர் என்று சொல்ல வேண்டும்? சொந்த இயல்பை (ஸ்வரூபத்தை) உணர்வது என்பது இருப்பது (அஸ்தி), இல்லாதது (நாஸ்தி) இவற்றின் இடையிலுள்ள நிலையாகும்.'

நரேந்திரர் (ம-விடம்): 'அந்த நிலையில் contradictions meet (முரண்பாடுகள் சந்திக்கின்றன). குளிர்ந்த நீரை உண்டாக்குகின்ற அதே ஹைட்ரஜன் மற்றும் ஆக்ஸிஜன் சேரும்போதுதான் Oxyhydrogen-blowpipe-ம் (பற்றியெரிகின்ற மிக உஷ்ணமான ஜுவாலை) உண்டாகிறது.

1. உணர்வுப் பொருள்.

‘அந்த நிலையில் செயல், செயலின்மை இரண்டும் நிகழ்கிறது, அதாவது நிஷ்காம கர்மம் நடைபெறுகிறது. புலனின்பங்களில் மூழ்கிக்கிடக்கின்ற உலகியல் மக்கள் “உண்டு” (அஸ்தி) என்கின்றனர், மாயாவாதிகள் “இல்லை” (நாஸ்தி) என்கின்றனர். புத்தரின் நிலை இவற்றைக் கடந்தது.’

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: ‘இந்த அஸ்தி, நாஸ்தி என்பவை பிரகிருதியின் குணங்கள். உண்மை இவற்றிற்கு அப்பாற்பட்டது.’

பக்தர்கள் சிறிதுநேரம் மௌனமாக இருந்தனர். குருதேவர் மீண்டும் பேச ஆரம்பித்தார்—

(நரேந்திரரிடம்) ‘புத்தரின் கருத்து என்ன?’

நரேந்திரர்: ‘கடவுள் உண்டா இல்லையா என்பது பற்றியெல்லாம் புத்தர் கூறவில்லை. ஆனால் அவர் கருணையின் வடிவாக விளங்கினார். கழுகு ஒன்று ஒரு பறவையின் மீது பாய்ந்து அதைத் தின்ன முயன்றபோது புத்தர் தமது உடம்பிலிருந்தே மாமிசத்தை வெட்டிக் கொடுத்து அந்தப் பறவையைக் காப்பாற்றினார்.’

குருதேவர் மௌனமாக இருந்தார். நரேந்திரர் உற்சாகமாக புத்தரைப்பற்றி மேலும் கூறலானார்—

‘எப்பேர்ப்பட்ட வைராக்கியம்! அரச குமாரனாகப் பிறந்தும் அனைத்தையும் துறந்தார். ஒன்றுமில்லாத படுஏழை எதைத் துறப்பான்! புத்தராகி நிர்வாண நிலை அடைந்த பிறகு ஒருமுறை அவர் அரண்மனைக்குச் சென்றார். மனைவி, மகன் இன்னும் அரசகுலத்தைச் சேர்ந்த பலரையும் வைராக்கியத்தைக் கடைப்பிடிக்குமாறு கூறினார். என்னவொரு வைராக்கியம்! ஆனால் இன்னொரு பக்கம் வியாச தேவரைப் பருங்கள்— சுகதேவரைத் தடுத்து, “மகனே! இல்லறத்திலிருந்து கொண்டே ஆன்மீகத்தைக் கடைப்பிடி” என்றார்.’

குருதேவர் மௌனமாக இருந்தார். எதுவும் பேசவில்லை.

நரேந்திரர்: ‘சக்தி-பக்தி எதையும் புத்தர் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. அவர் துடித்தது நிர்வாணம் என்ற ஒன்றிற்காகவே! என்ன வைராக்கியம்! போதி மரத்தடியில் தவத்திற்காக அமர்ந்தபோது, “இஹாஸனே சுஷ்யது மே சரீரம்—நான் நிர்வாண

நிலையை அடையாவிட்டால் என் உடம்பு இங்கேயே வாடி உலர்ந்து போகட்டும்'' என்ற திடமான உறுதிமொழியை எடுத்துக் கொண்டார்.

‘உடம்புதானே பெரிய எதிரி. அதைக் கட்டுப்படுத்தாமல் எதையாவது சாதிக்க முடியுமா?’

சசி: ‘ஆனால் மாமிசம் உண்டால் சத்வகுணம் உண்டாகும் என்று நீதானே சொல்கிறாய்! மாமிசம் உண்ணுமாறு நீயே கூறுகிறாய்.’

நரேந்திரர்: ‘நான் மாமிசம் உண்கிறேன், இல்லையென்று சொல்லவில்லை. ஆனால் மாமிசம் இல்லாமல் என்று மட்டுமல்ல, உப்பில்லாமல் வெறும் சோற்றை மட்டும் கூட என்னால் உண்ண முடியும்.’

சிறிதுநேரத்திற்குப் பிறகு குருதேவர் பேச ஆரம்பித்தார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: ‘புத்தரின் தலையில் குடுமி இருந்ததா?’

நரேந்திரர்: ‘இல்லை. ருத்ராக்ஷ மாலையைச் சேர்த்துச் சேர்த்து வைத்தது போன்ற ஏதோ ஒன்று இருந்தது.’

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: ‘அவரது கண்கள்?’

நரேந்திரர்: 'சமாதியிலிருப்பவை போன்று இருந்தன.'

குருதேவர் மௌனமாக இருந்தார். நரேந்திரரும் மற்ற பக்தர்களும் இமைக்காமல் அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். திடீரென்று அவர் புன்முறுவலுடன் நரேந்திரருடன் பேச ஆரம்பித்தார். ம- விசிறிக் கொண்டிருந்தார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (நரேந்திரரிடம்): 'அது சரி. இங்கு எல்லாம் இருக்கின்றன— பாசிப் பருப்பு, கடலைப் பருப்பு முதல் புளிவரை எல்லாம் அப்படித்தானே!'

நரேந்திரர்: 'நீங்கள் அந்த நிலைகளை எல்லாம் அனுபவித்துவிட்டு இப்போது சாதாரண நிலையில் இருக்கிறீர்கள்.'

ம- (தனக்குள்): 'எல்லா நிலைகளையும் அனுபவித்துவிட்டு ஒரு பக்தனின் நிலையில் இருக்கிறார்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'யாரோ என்னை இந்தத் தாழ்ந்த நிலையில் கட்டி வைத்திருப்பதுபோல் உள்ளது.'

இவ்வாறு கூறிவிட்டு, குருதேவர் ம-வின் கையிலிருந்த விசிறியை வாங்கினார். பிறகு பேசினார்.

பூரீராமகிருஷ்ணர்: 'இதோ இந்த விசிறியை எப்படி நான் என் எதிரில் நேராகக் காண்கிறேனோ அப்படியே கடவுளையும் கண்டிருக்கிறேன். மேலும்—

இவ்வாறு கூறிவிட்டு குருதேவர் தமது நெஞ்சைக் கையால் தொட்டு சைகைமூலம் நரேந்திரரிடம் 'என்ன சொன்னேன்? சொல் பார்க்கலாம்' என்றார்.

நரேந்திரர்: 'புரிந்துகொண்டேன்.'

பூரீராமகிருஷ்ணர்: 'சொல் பார்க்கலாம்.'

நரேந்திரர்: 'சரியாகக் காதில் விழவில்லை.'

குருதேவர் மீண்டும் சைகைமூலம் கூறினார்: 'கடவுளும் [என்] இதயத்தில் வாழ்பவரும் ஒருவரே என்பதைக் கண்டேன்.'

நரேந்திரர்: 'ஆம், ஆம். ஸோஹம்.'

பூரீராமகிருஷ்ணர்: 'ஆனால் ஒரு நூலிழை வித்தியாசமிருக்கிறது— இறையின்பத்தை அனுபவிப்பதற்காக பக்த-நான் இங்கே உள்ளது.'

நரேந்திரர் (ம-விடம்): 'மகான்கள் தங்களைக் கடைத்தேற்றிக்கொண்ட பிறகு, மற்றவர்களைக் கடைத்தேற்றுவதற்காக

வாழ்கிறார்கள்; நான்-உணர்வை வைத்திருக்கிறார்கள்; உடம்பின் சுகதுக்கங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு வாழ்கிறார்கள். கூலி வேலை போன்றது அது. நாம் on compulsion (கட்டாயத்தின் பேரில்) வேலை செய்கிறோம். மகான்கள் தாங்களே விரும்பி விளையாட்டாக செய்கின்றனர்.'

மீண்டும் எல்லோரும் மௌனமாக இருந்தனர். காரணமின்றிக் கருணை பொழியும் குருதேவர் தொடர்ந்து பேசலானார். தாம் யார் என்ற தத்துவத்தை நரேந்திரர் முதலிய பக்தர்களுக்கு விளக்கினார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'மாடி நம் கண்ணுக்குத் தெரிகிறது! ஆனால் மாடியை அடைவது மிகவும் கடினம்.'

நரேந்திரர்: 'ஆம் சுவாமி.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'ஆனால் ஏற்கனவே யாராவது மாடியை அடைந்திருந்தால், அவர் ஒரு கயிற்றைக் கீழே எறிந்து அதன் வழியாக இன்னொருவனை மேலே தூக்கிக் கொள்ளலாம்.'

ராக்கால் (பக்தர்களிடம்): 'பேசியது போதும். அதிகம் பேசியிருக்கிறார். இனி மேல் பேசினால் நோய் அதிகரிக்கும்.'

செவ்வாய், ஏப்ரல் 13, 1886

குருதேவர் இன்னும் பக்தர்களுடன் அமர்ந்திருந்தார். பைத்தியக்காரி ஒருத்தி அவரைக் காணவேண்டுமென்று மிகவும் தொந்தரவு செய்துகொண்டிருந்தாள். அவள் மதுரபாவனையைப் பின்பற்றுவாள். அடிக்கடி வருவாள்; குருதேவருடைய அறைக்கு ஓடிச் சென்று விடுவாள். பக்தர்கள் சிலமுறை அவளை அடித்தும் இருக்கின்றனர். ஆனால் எந்தப் பயனும் இல்லை.

சசி: 'இனி அவள் வந்தால் கழுத்தைப் பிடித்து வெளியே தள்ளிவிடுவேன்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (கருணையுடன்): 'வேண்டாம்! வேண்டாம்! வருவதுபோல் அவள் போயும்விடுவாள்.'

ராக்கால்: 'முன்பெல்லாம் இவரிடம் பலர் வந்தால் எனக்குப் பொறாமையாக இருக்கும். பிறகு இவர் கருணைகூர்ந்து "மத்குரு ஸ்ரீஜகத்குரு"¹ என்பதை எனக்கு உணர்த்தினார். இவர் என்ன நமக்கு மட்டு மாகவா வந்திருக்கிறார்?'

1. என் குரு எல்லோருக்கும் குரு.

சசி: 'உண்மைதான். ஆனால் இப்படி நோயுற்றிருக்கும்போது அவள் ஏன் இப்படி தொல்லை செய்ய வேண்டும், வேதனை தர வேண்டும்?'

ராக்கால்: 'எல்லோரும்தான் தொல்லை கொடுக்கிறோம். நாம் என்ன பரிபூரணர்களாகவா அவரிடம் வந்தோம்? நாம் அவருக்குத் தொந்தரவு கொடுக்கவில்லையா? நரேந்திரன்-டரேந்திரன் எல்லாம் முன்பு எப்படியிருந்தான்? எவ்வளவு தர்க்கம் செய்வான்?'

சசி: 'நரேந்திரன் எதைச் சொல்கிறானோ அதைச் செயலிலும் காட்டுவான்.'

ராக்கால்: 'டாக்டர் சர்க்கார் இவரிடம் என்னவெல்லாம் பேசுவார்! சொல்லப் போனால் யாருமே குற்றமற்றவர்கள் இல்லை.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (அன்புடன் ராக்காலிடம்): 'ஏதாவது சாப்பிடுகிறாயா?'

ராக்கால்: 'இப்பொழுது வேண்டாம். பிறகு.'

குருதேவர் சைகைமூலம் ம-விடம், 'நீ இன்று இங்கு சாப்பிடுவாயா?' என்று கேட்டார்.

ராக்கால்: 'சாப்பிடுங்களேன், அவர் சொல்கிறாரல்லவா!'

குருதேவர் ஐந்து வயதுக் குழந்தையைப்போல் ஆடையின்றி பக்தர்களுடன் அமர்ந்திருந்தார். அப்போது அந்தப் பைத்தியக்காரி படிக்கட்டு வழியாக ஏறிகதவருகே வந்து நின்றாள்.

ம- (மெல்ல சசியிடம்): 'வணங்கி விட்டு அவளைப் போகச் சொல். அவளைத் திட்டுவதால் ஒரு பயனுமில்லை.'

சசி அவளைக் கீழே அழைத்துச் சென்றார்.'

அன்று வங்காளப் புத்தாண்டு நாள். பக்தைகள் பலர் வந்திருந்தனர். அவர்கள் குருதேவரையும் அன்னை ஸ்ரீசாரதா தேவியையும் வணங்கி ஆசி பெற்றனர். அவர்களில் பலராமின் மனைவி, மனமோகனின் மனைவி, பாக்பஜாரைச் சேர்ந்த பிராமணி இன்னும் பலரும் இருந்தனர். சிலர் குழந்தைகளையும் அழைத்து வந்திருந்தனர். அவர்கள் குருதேவரை வணங்குவதற்காக மாடிக்கு வந்தனர். சிலர் அவரது பாதங்களில் மலர்களும் வண்ணப் பொடியும் சமர்ப்பித்து வணங்கினர். ஒன்பது பத்து

வயதுள்ள இரண்டு சிறுமிகள் குருதேவரின் திருமுன்னர் பாடினர்—

மாலைவேளை. குருதேவருடன் ம-வும் ஓரிரு பக்தர்களும் இருந்தனர். நரேந்திரர் உள்ளே வந்தார். உறையிலிருந்து உருவிய வாள்போல் உள்ளான் என்று குருதேவர் அவரைப்பற்றி கூறுவது சரிதான்.

நரேந்திரர் குருதேவரின் அருகில் அமர்ந்தார். குருதேவரின் காதுகளில் விழும்படி பெண்களிடம் தனக்குள்ள வெறுப்பைக் காட்டினார் அவர். பெண்கள் தொடர்பு இறையனுபூதிக்கான வழியில் பயங்கரமான தடை என்றார்.

குருதேவர் எதுவும் பேசாமல் எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

நரேந்திரர் மீண்டும், 'நான் வேண்டுவ தெல்லாம் அமைதி ஒன்றுதான். இறைவன் கூட எனக்கு வேண்டாம்' என்றார். குருதேவர் அவரையே பார்த்தவண்ணம் இருந்தார். பேச்சே இல்லை. நரேந்திரர் அடிக்கடி ராகத்தோடு, 'ஸத்யம் ஞானம் அனந்தம்' என்றார்.

வெள்ளி, ஏப்ரல் 16, 1886

நிலவு உதித்துவிட்டது. காசிப்பூர் தோட்டத்திலுள்ள குளம், தோட்டப் பாதைகள், மரம், செடி கொடிகள் எல்லாம் வெண்ணிலவின் தண்ணொளியில் மூழ்கியிருந்தன. குளத்தின் மேற்கே மாடி வீடு. மாடியறையில் விளக்கு எரிந்துகொண்டிருந்தது.

அறையில் குருதேவர் படுக்கையில் அமர்ந்திருந்தார். ஓரிரு பக்தர்கள் மௌனமாக அவருகில் உட்கார்ந்திருந்தனர்.

கிரீஷ், ம-, லாட்டு இன்னும் ஓரிரு பக்தர்கள் குளத்தின் படிக்கட்டில் அமர்ந்து குருதேவரைப்பற்றி பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

அன்று நரேந்திரர், காளி, தாரக் மூவரும் தட்சிணேசுவர காளி கோயிலுக்குச் சென்றிருந்தனர். நரேந்திரர் பஞ்சவடியில் தியானம் செய்யவும் சாதனை செய்யவும் விரும்பினார். ஓரிரு சகோதர சீடர்களும் அவருடன் சென்றனர்.

கிரீஷ், லாட்டு, ம- முதலியோர் மாடிக்குச் சென்றபோது குருதேவர் படுக்கையில்

அமர்ந்திருந்தார். அவரது சேவைக்காக சசியும் ஓரிரு பக்தர்களும் அங்கு இருந்தனர்; பாபுராம், நிரஞ்ஜன், ராக்கால் முதலியோரும் வந்தார்கள்.

அறை பெரியது. குருதேவரின் படுக்கைக்கு அருகே மருந்துகளும் தினசரி பயன்படுத்தக்கூடிய சாமான்களும் இருந்தன. அறைக்கு வடக்கே ஒரு கதவு இருந்தது. படிகளில் ஏறி கதவைத் திறந்து கொண்டு அறையில் செல்லலாம்.

பக்தர்கள் இரவில் கண் விழிக்க வேண்டும்; எனவே ஒருவர் மாற்றி ஒருவராக விழிக்கின்றனர். குருதேவருக்குக் கொசுவலை கட்டிப் படுக்கச் செய்பவர் அறையில் கிழக்குப் பக்கமாக ஒரு பாய் விரித்து உட்கார்ந்துகொண்டோ படுத்துக் கொண்டோ இருப்பார். நோயுற்றிருந்த குருதேவருக்கு அநேகமாய் தூக்கமே இல்லாமல் போய்விட்டது. ஆகவே அவருடன் இருப்பவர் பல மணி நேரத்தை உட்கார்ந்தபடியே கழிக்க நேரும்.

இன்று குருதேவருடைய நோயின் கடுமை சற்று தணிந்திருந்தது. பக்தர்கள் வந்து தரையில் வீழ்ந்து வணங்கியபின்

அவர் முன்னால் தரையில் அமர்ந்தனர். விளக்கை அருகில் கொண்டு வருமாறு குருதேவர் ம-விடம் கூறினார். அதன்படி ம-கொண்டுவந்து வைத்தார். குருதேவர் கிரீஷுடன் அன்போடு பேசினார்—

‘நன்றாக இருக்கிறாயா? (லாட்டுவைப் பார்த்து) இவன் (கிரீஷ்) புகைபிடிக்க ஏற்பாடு செய். தாம்பூலமும் கொடு.’ (சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு) ஏதேனும் சிற்றுண்டியும் கொண்டுவா.’

லாட்டு: ‘தாம்பூலம் கொடுத்துவிட்டேன். சிற்றுண்டி வாங்க கடைக்குப் போயிருக்கிறார்கள்.’

குருதேவர் அமர்ந்திருந்தார். ஒரு பக்தர் சில பூமாலைகள் கொண்டுவந்து கொடுத்திருந்தார். குருதேவர் அவற்றை ஒவ்வொன்றாகத் தமது கழுத்தில் அணிந்து கொண்டார். பக்தர்கள் வியப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். பிறகு இரண்டு மாலைகளைக் கழற்றி கிரீஷுக்குக் கொடுத்தார். அடிக்கடி, ‘சிற்றுண்டி வந்து விட்டதா?’ என்று கேட்டார்.

ம- குருதேவருக்கு விசிறிக் கொண்டிருந்தார். பக்தர் ஒருவர் கொடுத்திருந்த

சந்தன விசிறி அருகில் இருந்தது. 'அவர் அதை ம-வின் கையில் கொடுத்தார். ம-அந்த விசிறியால் விசிறினார். ம- விசிறிக் கொண்டிருந்தபோது குருதேவர் இரண்டு மாலைகளைக் கழற்றி அவரிடம் கொடுத்தார்.

ஒரு பக்தரைப்பற்றி லாட்டு குருதேவரிடம் கூறினார். அவருக்கு ஏழெட்டு வயதில் ஒரு மகன் இருந்தான். அவன் ஒன்றரை ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இறந்துவிட்டான். அவன் குருதேவரை, பக்தர்கள் கூட்டத்திலும் ஆடிப்பாடும் போதும் பலமுறை தரிசித்திருந்தான்.

லாட்டு (குருதேவரிடம்): 'அவர் அந்தச் சிறுவன் பயன்படுத்திய புத்தகத்தைப் பார்த்துவிட்டு நேற்றிரவு மிகவும் அழுதார். அவருடைய மனைவியும் சோகத்தில் பித்துப் பிடித்தவள்போல் ஆகிவிட்டாள். தன் மற்ற குழந்தைகளை அடிக்கிறாள், துன்புறுத்துகிறாள். அவர் இங்கு அடிக்கடி தங்குகிறார் என்பதால் அவரையும் கடிந்துகொள்கிறாள்.'

குருதேவர் இந்த துயர விஷயத்தைக் கேட்டு சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார்; எதுவும் பேசவில்லை.

கிரீஷ்: 'அர்ஜுனன் இவ்வளவு கீதையெல்லாம் கேட்ட பிறகும் அபிமன்யு இறந்த சோகத்தால் மூர்ச்சித்து விழுந்தான். இந்த பக்தரின் புத்திர சோகத்தில் வியப்பொன்றுமில்லை.'

ஃபாகுவின் கடையிலிருந்து கிரீஷுக்காக சிற்றுண்டி வந்தது. சூடான பூரி, கச்சூரி¹, இனிப்பு முதலியவை வந்தன. குருதேவர் அவற்றில் சிறிது உண்டு அதனைப் பிரசாதமாக்கினார். பிறகு தமது கையால் கிரீஷின் கையில் கொடுத்து, 'அருமையான கச்சூரி' என்று சொன்னார்.

குருதேவரின் எதிரே அமர்ந்து கிரீஷ் சாப்பிட்டார். கிரீஷுக்குத் தண்ணீர் கொடுக்க வேண்டும். குருதேவரின் படுக்கைக்குத் தென்கிழக்கில் ஒரு கூலாவில் தண்ணீர் இருந்தது. சித்திரை வெயில் காலம் அது. 'இங்கு நல்ல தண்ணீர் இருக்கிறது' என்றார் குருதேவர்.

மிகவும் நோயுற்றிருந்ததால் குருதேவருக்கு எழுந்து நிற்கக்கூட சக்தியில்லை. ஆடையின்றி இருந்த குருதேவர்

1. உள்ளே மசாலாவைத்த பூரி போன்ற பதார்த்தம்.

சிறு குழந்தையைப்போல் படுக்கையிலிருந்து இறங்கி தவழ்ந்து சென்றார். ஒரு டம்ளரை எடுத்துக்கொண்டு கூஜாவை அணுகினார். கூஜாவிலிருந்து தண்ணீரை டம்ளரில் ஊற்றினார். தண்ணீரைத் தொட்டு அது குளிர்ச்சியாக இருக்கிறதா என்று பார்த்தார். அவ்வளவு குளிர்ந்ததாக இல்லை. ஆனால் அதைவிட குளிர்ந்த நீர் கிடைக்காது என்பதால் அதையே கொடுத்தார். அன்பு கனிந்த இந்தச் செயலைக் கண்ட பக்தர்கள் திகைத்து நின்றனர்.

கிரீஷ் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார். பக்தர்கள் நான்குபுறமும் இருந்தனர். மகுருதேவருக்கு விசிறிக் கொண்டிருந்தார்.

கிரீஷ் (குருதேவரிடம்): 'தேவேன்பாபு இல்லறத்தைத் துறக்கப் போகிறார்.'

குருதேவரால் நன்றாகப் பேச முடியவில்லை. பேசினால் வேதனை அதிகரிக்கிறது. தமது உதட்டை விரலினால் தொட்ட வாறு சைகைமூலம் கிரீஷிடம், 'அவரது மனைவி மக்களின் சாப்பாட்டுக்கு என்ன வழி? அவர்கள் வாழ்வது எப்படி?' என்று கேட்டார்.

கிரீஷ்: 'அவர் என்ன செய்வாரோ தெரியாது.'

எல்லோரும் மௌனமாக இருந்தனர். சாப்பிட்டுக்கொண்டே கிரீஷ் மறுபடியும் பேசத் தொடங்கினார்—

‘சுவாமி, எது சரி— கஷ்டங்களின் காரணமாக இல்லறத்தைத் துறப்பதா, வாழ்க்கையில் இருந்துகொண்டே இறைவனை அழைப்பதா?’

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (ம-வைப் பார்த்து): ‘கீதையில் படிக்கவில்லையா? பற்றற்றவனாக இல்லறத்தை நடத்தினால், எல்லாம் வெறும் தோற்றம் மட்டுமே என்பதை அறிந்து இல்லறத்தில் இருந்தால், கட்டாயம் இறையனுபூதி கிடைக்கும்.

‘கஷ்டங்களின் காரணமாக இல்லறத்தைத் துறப்பவர்கள் தாழ்ந்த வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள். இல்லறத்தில் ஞானி எப்படி இருப்பான் தெரியுமா? கண்ணாடி வீட்டில் வாழ்பவனைப்போல் அவனால் உள்ளும் புறமும் இரண்டையும் பார்க்க முடியும்.’

எல்லோரும் மௌனமாக இருந்தனர்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (ம-விடம்): ‘கச்சூரி சூடாக சுவையாக இருந்தது.’

ம- (கிரீஷிடம்): 'ஃபாகுவின் கடை
கச்சூரி புகழ் பெற்றதாயிற்றே!'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'ஆம், புகழ்பெற்றது
தான்.'

கிரீஷ் (சாப்பிட்டவாறே சிரித்தபடி):
'சுவையாக இருக்கிறது.'

கிரீஷ் சாப்பிட்டவாறே கூறினார்—

(ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரிடம்) 'சுவாமி,
மனம் இவ்வளவு உயர்ந்த நிலையில்
இருக்கிறது. மீண்டும் கீழ்நிலைக்கு வருவது
ஏன்?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'இல்லற வாழ்க்கை
யில் இவ்வாறு ஏற்படவே செய்கிறது—
சிலசமயம் உயர்ந்த நிலை, சில சமயங்
களில் தாழ்ந்த நிலை. சிலவேளைகளில்
நல்ல பக்தி இருக்கிறது; பிறகு குறைந்து
விடுகிறது. காமினீ-காஞ்சனத்துடன் இருக்க
வேண்டியிருக்கிறது. அல்லவா? அதனால்
தான் அப்படி ஏற்படுகிறது. இல்லறத்தில்
பக்தன் சிலவேளைகளில் தெய்வ சிந்தனை
செய்கிறான்; நாமம் ஜபிக்கிறான். சில
வேளைகளில் காமினீ-காஞ்சனத்தில் மனம்
உழல வேண்டியிருக்கிறது. ஈயைப்
போல்— சிலவேளைகளில் இனிப்பின்மீது

அமர்கிறது, சிலவேளைகளில் அழுகிய புண்ணில், மலத்தில்கூட உட்கார்கிறது.

‘துறவிகளின் விஷயம் வேறு. இவர்கள் மனத்தை காமினீ-காஞ்சனத்திலிருந்து பிரித்தெடுத்து இறைவனிடம் மட்டும் கொடுக்க முடியும்; தெய்வநாம பானத்தை மட்டும் பருக முடியும். உண்மையான துறவிக்கு இறைவனைத் தவிர வேறெதுவும் பிடிக்காது. உலகியல் பேச்சு நிகழ்ந்தால் அவன் போய்விடுவான், ஆன்மீகப் பேச்சு நடந்தால் கேட்பான். உண்மையான துறவி ஆன்மீகம் தவிர எதையும் பேச மாட்டான்.

‘தேனீ பூவில் மட்டுமே அமரும்— தேன் உண்பதற்காக. வேறு எதையும் அது நாடாது.’

கிரீஷ் கை கழுவுவதற்காக தெற்கு மாடிக்குச் சென்றார்.

பூரீராமகிருஷ்ணர் (ம-விடம்): ‘இறைவனின் அருள் வேண்டும். அப்போதுதான் மனத்தை முழுவதுமாக அவரிடம் செலுத்த முடியும். கிரீஷ் பல கச்சூரிகளை உண்டு விட்டான். இனி வேறு எதுவும் சாப்பிட வேண்டாம் என்று அவனிடம் சொல்லி விட்டு வா.’

கிரீஷ் தாம்பூலத்தை மென்றபடி மீண்டும் குருதேவரின் அறைக்கு வந்து அவர்முன் அமர்ந்தார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (கிரீஷிடம்): 'இப்போது ராக்காலுக்கு எது நல்லது எது கெட்டது, எது உண்மை எது உண்மையல்ல என்பது தெரிந்துவிட்டது. எல்லாம் புரிந்துகொண்டு குடும்பத்தில் வாழ்கிறான். மனைவி இருக்கிறாள், குழந்தை பிறந்திருக்கிறது. ஆனாலும் எல்லாம் நிலையற்றவை, ஓரிரு நாளைக்கே என்பதை உணர்ந்துவிட்டான்.

'ராக்கால்-டாக்கால் எல்லோரும் குடும்ப வாழ்வில் பற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள்— சேற்றுமீன்போல். அது சேற்றிலேயே வாழ்ந்தாலும் அதன் உடம்பில் சேறு சிறிதும் ஒட்டுவதில்லை.'

கிரீஷ்: 'சுவாமி, அதெல்லாம் எனக்குப் புரியாது. நீங்கள் மனம்வைத்தால் எல்லோரையும் பற்றற்றவர்களாக, தூயவர்களாக ஆக்க முடியும்; இல்லறத்தான், துறவியாராக இருந்தாலும் நல்லவர்களாக்கிவிட முடியும்! மலயமாருதம் வீசும்பொழுது எல்லா மரங்களுமே சந்தன மரங்களாக மாறிவிடுகின்றன என்று கூறுகிறேன்.'

பூரீராமகிருஷ்ணர்: 'உட்சத்து இல்லாத மரம் சந்தன மரமாக மாற முடியாது. இலவ மரமும், இன்னும் சில மரங்களும் சந்தன மாக மாறுவதில்லை.

கிரீஷ்: 'அதை நான் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டேன்.'

பூரீராமகிருஷ்ணர்: 'அது இயற்கையின் நியதி.'

கிரீஷ்: 'நீங்கள் நியதிகளைக் கடந்தவர்!'

பக்தர்கள் வியப்புடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்தனர். ம-வின் கையில் இருந்த விசிறி அவ்வப்போது நின்றது.

பூரீராமகிருஷ்ணர்: 'ஆம், அப்படியும் இருக்கலாம். பக்தி நதி கரைபுரண்டு ஓடும் போது கரையிலும் தூண் அளவுக்கு நீர் நிற்கிறது.

(ம-விடம்) 'பக்தி ஏற்பட்டுவிட்டால் வேறு எதுவும் தேவையில்லை.'

ம-: 'ஆம் சுவாமி.'

பித்துப்பிடித்த ஒருத்தி தட்சிணேசுவர காளி கோயிலுக்கு விஜயருடன் வருவாள். கண்ணனைப்பற்றிய பாடல்களையும், பிரம்ம சமாஜப் பாடல்களையும் குருதேவர்

முன்னால் பாடுவாள். அவளை எல்லோரும் பைத்தியம் என்றனர். அவள் காசிப்பூர் தோட்ட வீட்டுக்கும் அடிக்கடி வருவாள். குருதேவரின் அருகில் செல்ல வேண்டும் என்று தொந்தரவு செய்வாள். இதனால் பக்தர்கள் எப்போதும் எச்சரிக்கையாக இருந்தனர்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (கிரீஷ் முதலிய பக்தர்களிடம்): 'அந்தப் பைத்தியக்காரி மதுர பாவனையைக் கைக்கொண்டவள். தட்சிணேசுவரத்திற்கு ஒருநாள் வந்திருந்த போது திடீரென்று அழத் தொடங்கினாள். "ஏன் அழுகிறாய்?" என்று கேட்டேன். "தலை வலிக்கிறது" என்றாள். (எல்லோரும் சிரித்தனர்).

'மற்றொரு நாள் வந்தாள். நான் சாப்பிட அமர்ந்திருந்தேன். "நீங்கள் என்மீது கருணை காட்டவில்லை" என்று திடீரென்று கூறினாள். நான் அவள் எண்ணத்தை அறியாமல் தொடர்ந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தேன். பிறகு அவள், "மனத்தால் என்னை ஏன் ஒதுக்குகிறீர்கள்?" என்றாள். "உன் பாவனை என்ன?" என்று கேட்டேன். அதற்கு அவள், 'மதுரபாவனை' என்றாள். உடனே நான், "நானோ பெண்களைத்

தாயாக கருதுபவனாயிற்றே! எல்லா பெண்களும் எனக்குத் தாயாயிற்றே” என்றேன். அவள், “அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது” என்றாள். உடனே, நான் ராம்லாலைக் கூப்பிட்டு, “ராம்லால், இவள் மனத்தால் ஒதுக்குவதாகச் சொல்கிறாள். என்னவென்று கேள்” என்றேன். இன்னமும் அவள் அந்த பாவனையையே கைக்கொள்கிறாள்.’

கிரீஷ்: ‘அந்தப் பைத்தியக்காரி கொடுத்து வைத்தவள். அவள் பைத்தியக்காரியாக இருக்கலாம், பக்தர்களிடம் அடி வாங்கலாம். எப்படியிருந்தாலும் உங்களையே எப்போதும் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அதை எந்த எண்ணத்துடன் செய்தாலும் சரி அவளுக்கு எந்தக் கெடுதலும் நேராது.

‘சுவாமி, என்னென்று சொல்வேன்! உங்களைச் சிந்தித்ததால், எப்படி இருந்த நான் எப்படி மாறிவிட்டேன்! முன்பு சோம்பேறித்தனம் இருந்தது. இப்போது அந்த சோம்பேறித்தனம் இறைவனிடம் சரணடைவதாக மாறியுள்ளது. பாவம் இருந்தது; அது இப்போது அகங்கார மின்மையாக ஆகியுள்ளது. இதற்குமேல் என்ன சொல்வேன்?’

பக்தர்கள் அமைதியாக இருந்தனர். ராக்கால் பைத்தியக்காரிக்காக மனம் உருகினார். அவர் இரக்கத்துடன், 'அவளைக் கண்டால் பரிதாபமாக இருக்கிறது. அவள் நமக்குத் தொல்லை கொடுக்கிறாள். அதற்காகப் பல துன்பங்களையும் அனுபவிக்கிறாள்' என்று கூறினார்.

நிரஞ்ஜன் (ராக்காலிடம்): 'உனக்கு மனைவி இருப்பதால்தான் நீ இப்படி இவளிடம் பரிவு காட்டுகிறாய். நாங்கள் அவளை வெட்டிப் போடவும் தயங்க மாட்டோம்.'

ராக்கால் (கடுகடுப்பாக): 'என்ன தைரியம்! இவர் (குருதேவர்) முன்பா இப்படி பேசுவது?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (கிரீஷிடம்): 'காமினீ-காஞ்சனம்தான் உலகியல். பலருக்கு பணம் உடலில் ஓடும் ரத்தம்போல் இன்றியமையாததாக உள்ளது. ஆனால் பணத்தை எவ்வளவுதான் முயற்சியுடன் பற்றிப்பிடித்திருந்தாலும் அது என்றேனும் ஒருநாள் நழுவிப் போய்விடும்.

'இறை வழிபாடு, சாதுக்கள் மற்றும் பக்தர்களின் சேவை, தானதருமம் என்று

பணத்தை நல்ல வழியில் செலவு செய்பவர்கள்தான் உரிய வழியில் பணத்தைச் செலவழிப்பவர்கள். அவர்களுக்குத்தான் நல்ல பலனும் கிடைக்கிறது.

‘டாக்டர்களும் வைத்தியர்களும் தருகின்ற எதையும் என்னால் சாப்பிட முடிவதில்லை. அவர்கள் மக்களின் கஷ்டத்தைப் பணம் பண்ணுகிறார்கள். அவர்களின் பணம் ரத்தத்தால் தோய்ந்தது போலுள்ளது.’

இவ்வாறு கூறிவிட்டு குருதேவர் இரண்டு டாக்டர்களின் பெயரைக் குறிப்பிட்டார்.

சனிக்கிழமை, ஏப்ரல் 17, 1886

பௌர்ணமி நாள். இரவு மணி எட்டு. நிலவொளியும் தென்றல் காற்றும் தோட்டத்தை அழகோவியமாகச் செய்தன.

சிறிது நேரம் சென்றதும் ம-மேலே சென்று குருதேவரின் அருகில் அமர்ந்தார். குருதேவர் தன் டவலையும் எச்சில் கோப்பையையும் அவரிடம் கொடுத்து சுத்தம் செய்துகொண்டுவருமாறு கூறினார். ம-அவற்றை மேற்குக் குளத்தில் சுத்தம் செய்து கொண்டுவந்தார்.

காலையில் குருதேவர் ம-வைக் கூப்பிட்டனுப்பினார். ம- கங்கையில் குளித்து, குருதேவரை வணங்கிய பிறகு மொட்டை மாடிக்குச் சென்றிருந்தார். அவரது மனைவி மகனை இழந்த துயரத்தில் புத்தி பேதலித்தது போலாகிவிட்டிருந்தாள். குருதேவர் ம-விடம், 'அவளைக் காசிப்பூர் தோட்டத்திற்கு அழைத்து வா. அவள் இங்கு வந்து பிரசாதம் சாப்பிடட்டும்' என்றார். மேலும் சைகைமூலம் 'அவளை இங்கு வரச் சொல். வந்து இரண்டு நாட்கள் தங்கட்டும். கைக் குழந்தையையும் கொண்டு வரட்டும்' என்றார்.

ம-: 'அப்படியே சுவாமி. அவளுக்கு ஆழ்ந்த தெய்வ பக்தி ஏற்படுமானால் மிக நல்லது.'

குருதேவர் சைகைமூலம் கூறினார்—

'துயரம் பக்தியை ஒதுக்கித் தள்ளி விடுகிறது. எவ்வளவு பெரிய பையன்!'

'கிருஷ்ண கிஷோருக்கு பவநாத்தின் வயதில் இரண்டு புதல்வர்கள் இருந்தனர். இருவரும் இரண்டு பாஸாகியிருந்தனர். இருவரும் இறந்துவிட்டனர். எவ்வளவு

பெரிய ஞானி கிருஷ்ண கிஷோர்! அவரால் முதலில் தாங்கிக்கொள்ளவே முடியவில்லை. நான் எவ்வளவு கொடுத்து வைத்தவன்! எனக்குக் குழந்தை எதையும் இறைவன் தரவில்லை.

‘ஆமாம், கிசோரி ஏன் வருவதில்லை?’

பக்தர்: ‘அவன் தினமும் கங்கையில் குளிக்கப் போகிறான்.’

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: ‘இங்கு ஏன் வருவதில்லை?’

பக்தர்: ‘வரச் சொல்கிறேன்.’

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (லாட்டுவிடம்): ‘ஹரிஷ் ஏன் வருவதில்லை?’

அப்போது ம-வின் வீட்டிலிருந்து ஒன்பது பத்து வயதுடைய இரண்டு சிறுமிகள் வந்து ‘துர்க்கையின் பெயரை என்றன் நா’, ‘அன்னை சியாமாவின் அருள் நீல வண்ண’ போன்ற பாடல்களை குரு தேவருக்கு பாடிக்காட்டினர். சியாம்புகூரில் தேலிபாடா பகுதியில் உள்ள ம-வின் வீட்டிற்கு முன்பொரு முறை குரு தேவர் சென்றபோது (வியாழன், அக்டோபர் 30, 1884) இந்த இருவரும் குருதேவரின் திருமுன்னர் பல

பாடல்களைப் பாடியிருந்தனர். பாடல்களைக் கேட்டு குருதேவர் மிகவும் மகிழ்ந்தார். சிறுமியரின் பாடல்களை பக்தர்கள் கீழே இருந்து கேட்டனர். பிறகு அந்தச் சிறுமியரைக் கீழே அழைத்து வந்து மீண்டும் பாடச் சொல்லி கேட்டு மகிழ்ந்தனர்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (ம-விடம்): 'நீ பெண்களுக்கு இனி பாட்டு கற்றுக் கொடுக்காதே. அவர்கள் தானாகவே பாடுவது வேறு விஷயம். கண்ட இடங்களில், கண்டவர்களுக்கு முன்னால் எல்லாம் பாட ஆரம்பித்தால் நாணம் போய்விடும். பெண்களுக்கு நாணம் மிக அவசியம்.'

பூக்களும் சந்தனமும் ஒரு தட்டில் குருதேவரின் முன்னால் வைக்கப்பட்டிருந்தது. அவர் படுக்கையில் அமர்ந்திருந்தார். பூக்கள் மற்றும் சந்தனத்தால் அவர் தம்மைப் பூஜித்தார். சந்தனம் தோய்த்த மலரைச் சிலசமயம் தலையிலும், சிலசமயம் கழுத்திலும், சிலசமயம் மார்பிலும், சிலசமயம் தொப்புளிலும் வைத்தார்.

கொன்னகரிலிருந்து வந்த மனமோகன் குருதேவரை வணங்கி அமர்ந்தார்.

குருதேவர் தமக்குத் தாமே செய்யும் பூஜை தொடர்ந்தது. தாமே தம் கழுத்தில் மாலையணிந்து கொண்டார். சற்று நேரத்திற்குப் பிறகு மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் ஒரு மலரை மனமோகனுக்கு அளித்தார். ம-வுக்கு ஒரு செண்பக மலரை அளித்தார்.

மணி ஒன்பது. குருதேவர் ம-வுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தார். அறையில் சசியும் இருந்தார்.

பூரீராமகிருஷ்ணர் (ம-விடம்): 'நரேந்திரனும் சசியும் என்ன பேசினார்கள்? ஏதோ தர்க்கம் செய்தார்களே?'

ம- (சசியிடம்): 'என்ன பேசினீர்கள்?'

சசி: 'நிரஞ்ஜன் உங்களிடம் எல்லா வற்றையும் சொல்லிவிட்டானா?'

பூரீராமகிருஷ்ணர்: 'இறைவன் இல்லை, உண்டு என்பது பற்றியெல்லாம் பேசினீர்களா?'

சசி (சிரித்தவாறு): 'நரேந்திரனைக் கூப்பிட்டுமா?'

பூரீராமகிருஷ்ணர்: 'கூப்பிடு.'

நரேந்திரர் வந்து அமர்ந்தார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (ம-விடம்): 'நீ ஏதாவது கேள். (நரேந்திரரிடம்) என்ன பேசிக் கொண்டிருந்தாய், சொல்!'

நரேந்திரர்: 'எனக்கு அஜீரணம். இதில் என்ன பேசுவது?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'அது சரியாகி விடும்.'

ம- '(சிரித்தவாறே): 'புத்த நிலை எப்படிப்பட்டது?'

நரேந்திரர்: 'அதைச் சொல்வதற்கு எனக்கு அந்த நிலை ஏற்பட்டுவிட்டதா என்ன?'

ம-: 'கடவுள் உண்டு— அவர் என்ன சொல்கிறார்?'

நரேந்திரர்: 'கடவுள் உண்டு என்று நீங்கள் எப்படி கூற முடியும்? நீங்கள் தான் உலகைப் படைத்திருக்கிறீர்கள். பெர்க்லி (Berkeley) என்ன சொல்கிறார் தெரியுமா?'

ம-: 'ஆம். தெரியும். "புலன்கள் வேலை செய்யும்வரை உலகம் இருக்கிறது" (The existence of external objects depends upon their perception) என்கிறார் அவர்.'

புரீராமகிருஷ்ணர்: 'உலகம் மனத்தில் தான் இருக்கிறது. மனத்திலேயே மறைந்து விடுகிறது என்று நங்டா கூறுவார். "நான்" இருக்கும்வரை எஜமான்-சேவக நிலை நல்லது.'

நரேந்திரர் (ம-விடம்): 'ஆராய்ச்சி செய்து பார்த்தால், கடவுள் உண்டு என்று எப்படி கூற முடியும்? ஆனால் நம்பிக்கையை ஏற்றுக் கொள்வதானால் எஜமான்-சேவக நிலையை ஒப்புக் கொண்டேயாக வேண்டும். அதை ஒப்புக் கொண்டால்— ஒப்புக் கொண்டுதான் ஆகவேண்டும்— இறைவனைக் கருணை வடிவினர் என்றும் கூற வேண்டும்.

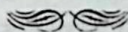
'துக்கத்தை மட்டுமே நீங்கள் கருத்தில் கொள்கிறீர்கள். இறைவன் நமக்கு எவ்வளவு இன்பத்தைத் தந்துள்ளார்! அதை ஏன் மறந்துவிடுகிறீர்கள்? அவரிடம் தான் என்னவொரு கருணை! மனிதப் பிறவி, இறைவனை அறிய வேண்டும் என்ற மன ஏக்கம், மகான்களின் தொடர்பு என்று பெரியபெரிய விஷயங்களையெல்லாம் தந்துள்ளார்— மனுஷ்யத்வம், முமுகுத்வம், மஹா புருஷ ஸம்சீரய:'

எல்லோரும் அமைதியாக இருந்தனர்.

பூராமகிருஷ்ணர் (நரேந்திரரிடம்):
'உள்ளே ஒருவர் இருக்கிறார் என்பதை நான்
மிகத் தெளிவாக உணர்கிறேன்.'

நரேந்திரர் கீழே சென்றார்.

இரவு ஒன்பது மணி. சுரேந்திரர்
முதலிய பக்தர்கள் குருதேவரிடம் வந்து
மலர் மாலைகளை அளித்தனர். அறை
யில் பாபுராம், சுரேந்திரர், லாட்டு, ம-,
முதலியோர் இருந்தனர். குருதேவர்
சுரேந்திரர் கொடுத்த மாலையைக் கழுத்தில்
அணிந்துகொண்டார். எல்லோரும் அமைதி
யாக இருந்தனர். திடீரென்று அவர்
சுரேந்திரரைச் சைகைமூலம் அருகே அழைத்
தார். சுரேந்திரர் கட்டிலின் அருகில் வந்ததும்
குருதேவர் தாம் அணிந்திருந்த மாலையை
எடுத்து அவர் கழுத்தில் அணிவித்தார்.
சுரேந்திரர் வணங்கினார். மீண்டும் குரு
தேவர் அவரிடம் சைகைமூலம் தமது
காலைத் தடவுமாறு கூறினார். சுரேந்திரர்
சிறிதுநேரம் பாத சேவை செய்தார்.

9

குருதேவரின் அன்பு

வியாழன், ஏப்ரல் 22, 1886

மஹாபுத்திரையில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் பக்தர்களுடன் உட்கார்ந்திருந்தார். அவரது நோய் நாளுக்குநாள் முற்றிக்கொண்டே வந்தது. சிகிச்சையால் ஏதாவது பலன் உண்டா என்று பார்ப்பதற்காக டாக்டர் மகேந்திர சர்க்காரும் டாக்டர் ராஜேந்திர தத்தரும் மறுபடியும் வந்திருந்தனர். அறையில் நரேந்திரர், ராக்கால், சசி, சுரேந்திரர், ம-, பவநாத் இன்னும் பல பக்தர்கள் இருந்தனர்.

அந்தத் தோட்ட வீடு பாக்பாடாவைச் சேர்ந்த ஒரு கனவானுக்குச் சொந்தமானது. மாதம் அறுபது-அறுபத்தைந்து ரூபாய் வாடகை. இல்லற பக்தர்கள் வீட்டுச்

செலவைத் தூங்கள் சக்திக்கேற்ப அவர்கள் கொடுத்தனர். செலவின் பெரும் பகுதியை சுரேந்திரர் ஏற்றுக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய பெயரிலேயே வீட்டை வாடகைக்கு எடுத்திருந்தனர்; ஒரு பிராமண சமையற்காரனையும் ஒரு வேலைக்காரியையும் நியமித்திருந்தனர்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (டாக்டர் சர்க்கார் முதலியவர்களிடம்): 'செலவு அதிகமாகிறது.'

சர்க்கார் (பக்தர்களைக் காட்டி): 'ஆனால் இவர்கள் எதற்கும் தயாராக உள்ளனர். வீட்டுச் செலவனைத்தையும் ஏற்றுக்கொள்வதில் இவர்களுக்கு எந்தத் தயக்கமும் இல்லை. (ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரிடம்) இப்போது பார்த்தீர்களா? காஞ்சனம் (பணம்) தேவைப்படுகிறது.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (நரேந்திரரிடம்): 'நீ இதற்குப் பதில் சொல்லேன்!'

நரேந்திரர் மௌனமாக இருந்தார். டாக்டர் மேலும் பேசினார்—

'காஞ்சனம் வேண்டும், காமினியும் (பெண்ணும்) வேண்டும்.'

ராஜேந்திரர்: 'இவருடைய (குரு தேவருடைய) மனைவிதான் இவருக்குச் சமைத்துப் போடுகிறார்.'

சர்க்கார் (குருதேவரிடம்): 'பார்த்தீர்களா?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (மெள்ள சிரித்தபடி): 'பெரிய தொந்தரவு.'

சர்க்கார்: 'தொந்தரவு இல்லையென்றால் எல்லோருமே பரமஹம்சர் ஆகி விட்டிருப்பார்கள்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'பெண் என்னைத் தொட்டாலே என் உடல்நலம் கெட்டுவிடுகிறது. அவர்கள் தொட்ட இடம் மீன் முள் தைத்ததுபோல் விண்விண்ணென்று வலிக்கிறது.'

சர்க்கார்: 'அதை நான் நம்புகிறேன். ஆனால் பெண்கள் இல்லாமல் காரியங்கள் எப்படி நடக்கும்?'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'பணத்தைக் கையில் எடுத்தால், கை வளைகிறது, மூச்சு நின்று விடுகிறது. பணத்தைக் கொண்டு, வித்யையுடன்கூடிய இல்லறம் நடத்தினால்—தெய்வ சேவை, சாது சேவை, பக்த சேவை செய்தால்— அதில் தவறில்லை.

‘பெண்களுடன் மாயையின் இல்லறம் நடத்துபவன் இறைவனை மறக்கிறான். உலகின்தாயாக இருக்கின்ற அதே தேவிதான் இந்த மாயையாகவும் இருக்கிறாள். அவளே பெண் உருவம் தாங்கியுள்ளாள். இதைத் தெளிவாக உணர்ந்துகொண்டால் பிறகு மாயையின் இல்லறம் நடத்த விருப்பம் உண்டாகாது. எல்லா பெண்களும் தாய் என்ற உணர்வு சரியாக ஏற்பட்டால்தான் வித்யையின் இல்லறம் நடத்த முடியும். இறைக் காட்சி கிடைக்காவிட்டால் பெண்கள் யார் என்பதைப் புரிந்துகொள்ள இயலாது.’

சிறிதுநேரத்தில் டாக்டர்கள் விடை பெற்றுச் சென்றனர்.

குருதேவர் ம-வுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தார். பெண்களின் விஷயத்தில் தமது நிலையை அவர் கூறினார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (ம-விடம்): ‘காமினீ-காஞ்சனம் இல்லாவிட்டால் காரியங்கள் நடக்காது என்று இவர்கள் சொல்கிறார்கள். என் நிலை அவர்களுக்குத் தெரியாது. பெண்கள்மீது என் கை பட்டால் உடனே கை மரத்துப் போகிறது;

விண்விண்ணென்று வலிக்க ஆரம்பித்து விடுகிறது. பெண்களின் அருகில் நெருக்கமாகச் சென்று பேச ஆரம்பித்தால் நடுவே ஏதோ ஒரு தடை இருப்பதுபோல் தோன்றுகிறது. அந்தத் தடையைக் கடந்து அப்பால் செல்ல முடிவதில்லை. அறையில் நான் தனியாக இருக்கும்போது யாராவது பெண்கள் வந்தால் ஒரேயடியாக குழந்தை நிலை வந்துவிடுகிறது. அந்தப் பெண்கள் தாயாகத் தெரிவார்கள்.’

ம- குருதேவரின் படுக்கையருகில் அமர்ந்து வியப்பினால் பேச்சற்றவராய் இதையெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். கட்டிலுக்குச் சற்று தொலைவில் நரேந்திரர் பவநாத்துடன் பேசிக் கொண்டிருந்தார். பவநாத் சமீபத்தில் திருமணம் செய்து கொண்டிருப்பவர், வேலை தேடும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தார். குருதேவரைப் பார்க்க காசிப்பூர் தோட்டத்திற்கு அவரால் அதிகமாக வர இயலவில்லை. அவர் இல்லறத்தில் சிக்கிவிட்டாரே என்று குருதேவர் மிகவும் வருந்தினார். பவநாத்திற்கு இருபத்திமூன்று இருபத்திநான்கு வயது இருக்கும்.’

பூரீராமகிருஷ்ணர் (நரேந்திரரிடம்): 'அவனுக்கு நல்ல தைரியம் வருமாறு செய்.'

நரேந்திரரும் பவநாத்தும் குருதேவரின் பக்கம் பார்த்து சிரித்தனர். குருதேவர் சைகைமூலம் பவநாத்திடம் கூறினார்—

'நல்ல வீரமுள்ள ஆணாக இரு. முகத்தை மூடிக்கொண்டு அவள் அழுவதைக் கண்டு நீ உன்னை மறந்துவிடாதே. ஓ, பெண்களின் ஓர் அழகை! மூக்கைச் சிந்திக்கொண்டு அழுவதும் அரற்றுவதும்! ஓ!' (நரேந்திரர், பவநாத், ம- மூவரும் சிரித்தனர்.)

'மனத்தை இறைவனிடம் நன்றாக வை. வீரமுள்ள ஆண் பெண்ணுடன் வாழ்ந்திருந்தாலும் அவளுடன் சேர மாட்டான். மனைவியுடன் தெய்வ விஷயங்களை மட்டுமே பேசு.'

சிறிதுநேரத்திற்குப் பிறகு குருதேவர் மீண்டும் சைகை மூலம் பவநாத்திடம், 'இன்று இங்கேயே சாப்பிடு' என்று கூறினார்.

பவநாத்: 'அப்படியே சுவாமி. என்னைப்பற்றி கவலைப்படாதீர்கள், நான் நன்றாகத்தான் இருக்கிறேன்.'

சுரேந்திரர் வந்து உட்கார்ந்தார். பக்தர்கள் தினமும் மாலை வேளைகளில் குருதேவருக்கு பூமாலைகள் கொடுப்பார்கள். அவர் அவற்றை ஒவ்வொன்றாக கழுத்தில் அணிந்துகொள்வார். சுரேந்திரர் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தார். குருதேவர் மகிழ்ந்தவராய் அவருக்கு இரண்டு மாலைகளை கொடுத்தார். சுரேந்திரரும் குருதேவரை வணங்கி, அந்த மாலைகளைத் தலையில் தாங்கி, பிறகு கழுத்தில் அணிந்து கொண்டார்.

எல்லோரும் அமைதியாக குருதேவரைப் பார்த்தபடி உட்கார்ந்திருந்தனர். சுரேந்திரர் மீண்டும் குருதேவரை வணங்கி விடைபெறுவதற்காக எழுந்து நின்றார். போகும்போது பவநாதத்தைக் கூப்பிட்டு, 'வெட்டிவேர்த் தட்டியை இங்கே தொங்கவிடு' என்று சொன்னார்.

ஹீரானந்தர் இரண்டு நண்பர்களை அழைத்து வந்திருந்தார். அவர் சிந்து மாகாணத்தில் வாழ்பவர். கல்கத்தாவில் கல்லூரிப் படிப்பை முடித்த பின்னர் தமது ஊருக்குத் திரும்பிச் சென்றார். அங்கே இரண்டு பத்திரிகைகளுக்கு ஆசிரியராக இருந்தார். கல்கத்தாவில்

படித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் கேசவ சந்திர சேனை அடிக்கடி சென்று காண்பார்; அவரது நெருங்கிய நண்பரானார். அடிக்கடி தட்சிணேசுவரத்தில் இரவு தங்கி குரு தேவருடன் பேசி மகிழ்வார். அவர் நோயுற்றிருந்ததைக் கேள்விப்பட்டு அவரைப் பார்ப்பதற்காக வந்தார். சிந்து மாகாணம் கல்கத்தாவிலிருந்து சுமார் 2200 மைல் தொலைவில் இருப்பது. ஹீரானந்தரைப் பார்க்க குருதேவரும் ஆவலாக இருந்தார். ஹீரானந்தரின் பக்கம் சுட்டிக் காட்டி, குருதேவர் ம-விடம் சைகை செய்தார். அது 'இவன் மிகவும் நல்லவன்' என்று கூறுவதுபோல் இருந்தது.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'இவனைத் தெரியுமா?'

ம-: 'ஆம் சுவாமி, தெரியும்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (ஹீரானந்தரிடமும் ம-விடமும்): 'நீங்கள் இருவரும் கொஞ்சம் பேசுங்கள். நான் கேட்கிறேன்.'

ம- சும்மா இருப்பதைக் கண்ட குரு தேவர் அவரிடம், 'நரேந்திரன் இருக்கிறானா? அவனை அழைத்து வா' என்று கூறினார்.

நரேந்திரர் மாடிக்கு வந்து குரு தேவருக்கு அருகில் உட்கார்ந்தார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (நரேந்திரரிடமும் ஹீரானந்தரிடமும்): நீங்கள் இருவரும் சற்று பேசுங்கள்.'

ஹீரானந்தர் மௌனமாக இருந்தார். பிறகு தயங்கியபடியே பேச ஆரம்பித்தார்.

ஹீரானந்தர் (நரேந்திரரிடம்): 'பக்தர் களுக்கு ஏன் துன்பம் வருகிறது?'

ஹீரானந்தருடைய சொற்கள் தேனாக இனித்தன. அவரது பேச்சைக் கேட்பவர் அவருடைய இதயம் அன்பு நிறைந்தது என்பதை அறிந்துகொள்வார்கள்.

நரேந்திரர்: 'The scheme of the universe is devilish! I could have created a better world! (இந்த உலகின் முறையைக் கவனித்தால் பேய்த்தனமாக உள்ளது. நானாக இருந்தால் இதைவிட நல்லதோர் உலகைப் படைத்திருப்பேன்.)'

ஹீரானந்தர்: 'துன்பம் இல்லாமல் இன்பத்தை உணர முடியுமா?'

நரேந்திரர்: I am giving no scheme of the universe but simply my opinion of the present scheme (உலகை எப்படி படைக்க

வேண்டும் என்பதற்கான திட்டத்தை நான் கூற வரவில்லை. நடைமுறையில் உள்ள இப்போதைய திட்டத்தைப்பற்றிய என் கருத்தைக் கூறினேன். அவ்வளவுதான்.)

‘ஆனால் ஒரு விஷயத்தில் நம்பிக்கை இருந்தால் எல்லா பிரச்சினைகளுக்கும் தீர்வு கிடைத்துவிடும். Our only refuge is in pantheism. (எல்லாம் இறைவனே என்ற கருத்தை ஏற்றுக்கொள்வதுதான் நமது ஒரே புகலிடம்) எல்லாம் இறைவனே—இந்த நம்பிக்கை ஏற்பட்டால் எல்லா சிக்கல்களும் ஒழிந்துவிடும்.

ஹீரானந்தர்: ‘இதெல்லாம் பேசுவது சுலபம்.’

நரேந்திரர் நிர்வாண ஷட்கத்தை ராகத்தோடு பாடினார்.

ஹீரானந்தர்: ‘அருமை.’

குருதேவர் ஹீரானந்தரிடம் ‘அவனுக்குப் பதில் சொல்’ என்று சைகைமூலம் தெரிவித்தார்.

ஹீரானந்தர்: ‘மூலையில் நின்று கொண்டு அறையைப் பார்ப்பதும், அறையின் நடுவே நிற்குகொண்டு அறையைப் பார்ப்பதும் ஒன்றுதான்.

‘எம்பெருமானே நான் உன்னுடைய சேவகன்— இந்த நிலையை ஏற்றுக் கொள்வதாலும் இறையனுபவம்தான் கிடைக்கிறது. அவனே நான்— ஸோஹம் என்ற நிலையை ஏற்றுக்கொள்வதாலும் கிடைப்பது இறையனுபவமே. ஒரு வாசல் வழியாகவும் அறையை அடையலாம், அதே அறையைப் பல வாசல்களின் மூலமும் அடையலாம்.’

எல்லோரும் அமைதியாக இருந்தனர். ஹீரானந்தர் நரேந்திரரிடம், ‘இன்னும் சில பாடல்களைப் பாடுங்கள்’ என்று கேட்டுக் கொண்டார். நரேந்திரர், கௌபீன பஞ்சகத்தை இசையோடு பாடினார்.

அஷ்டாவக்ர சம்ஹிதையிலிருந்து சில சுலோகங்களைக் கூறினார். அறையில் மீண்டும் அமைதி நிலவியது.’

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (ஹீரானந்தரிடம் நரேந்திரரைக் காட்டி): ‘உறையிலிருந்து உருவப்பட்ட வாள்போல் இருக்கிறான்.

(ம-விடம் ஹீரானந்தரைச் சுட்டிக் காட்டி) ‘என்ன அமைதி! பாம்பாட்டியின் முன்னால் படமெடுத்தபடி அசையாமல் நிற்கும் பாம்புபோல் உள்ளான்!’

குருதேவர் அகமுகமானார். அருகில் ஹீரானந்தரும் ம-வும் உட்கார்ந்திருந்தனர். அறையில் பூரண அமைதி குடிகொண்டிருந்தது.

குருதேவரின் வேதனை சொல்ல முடியாததாக இருந்தது. பக்தர்களின் இதயமே வெடித்துவிடும் போலிருந்தது. ஆனால் குருதேவரோ தமது வேதனையை அவர்கள் மறக்குமாறு செய்தார், சிரித்த முகத்துடன் விளங்கினார்.

பக்தர்கள் மலர்களையும் மாலைகளையும் குருதேவருக்கு சமர்ப்பித்தனர். அவர் மலரை எடுத்து தலையில் வைத்துக் கொண்டார். பின்னர் கழுத்திலும் நெஞ்சிலும் தொப்புளிலும் இட்டார். சிறுவன் ஒருவன் பூக்களை வைத்து விளையாடுவது போன்றிருந்தது அந்தக் காட்சி.

தமக்கு இறையுணர்வு உண்டாகும் போது உடலில் மகாவாயு மேல் நோக்கிச் செல்லும் என்று ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் கூறுவதுண்டு. மகாவாயு எழுந்தால் இறையனுபூதி கூடிவிடும் என்பார் அவர். ம-வுடன் பேசலானார்—

‘வாயு எப்போது எழுந்தது என்பது தெரியவில்லை. இப்போது குழந்தை இயல்பில் உள்ளேன். ஆகவேதான் பூக்களை இப்படியெல்லாம் செய்கிறேன்.

‘நான் என்ன காண்கிறேன் தெரியுமா? மூங்கிலால் செய்த சட்டத்தைத் துணி கொண்டு மூடியுள்ளதுபோல் உள்ளது இந்த உடம்பு. அது அசைகிறது, உள்ளே ஒருவர் இருப்பதால்தான் அசைகிறது. விதைகள் நீக்கப்பட்ட பூசணிக்காய் போன்றும் உள்ளது. உள்ளே காமம் போன்ற பற்று எதுவும் இல்லை. உட்புறம் எல்லாம் தூய்மையாக உள்ளது.’

குருதேவர் பேசுவதற்கு கஷ்டப்பட்டார். சக்தியற்றவராக இருந்தார். அவர் என்ன சொல்லவுள்ளார் என்பதை ம-ஒருவாறு ஊகித்து விரைவாக, ‘மேலும் உள்ளே பகவானைப் பார்க்கிறீர்கள்’ என்றார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: ‘உள்ளே, வெளியே இரண்டையும் பார்க்கிறேன்— அகண்ட சச்சிதானந்தம்! சச்சிதானந்தப் பொருள் ஓர் உறையைத் தாங்கி இதன் உள்ளேயும் வெளியேயும் உறைகிறார். இதை நான் காண்கிறேன்.’

ம-வும் ஹீரானந்தரும் பிரம்ம தரிசனம் பற்றிய இந்தப் பேச்சைக் கேட்டனர். சிறிது நேரம் கழிந்ததும் குருதேவர் அவர்களின் பக்கம் பார்த்து பேசத் தொடங்கினார்—

(ம-விடமும் ஹீரானந்தரிடமும்)
'நீங்கள் அனைவரும் என் உறவினர் என்று தோன்றுகிறது. நீங்கள் வேற்று மனிதர் என்ற உணர்வு எழவேயில்லை. நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு உறையைப் பற்றிக் கொண்டு தலையை ஆட்டுவதாகக் காண்கிறேன்.

'இறைவனிடம் மனம் ஒன்றும்போது எல்லா துன்பங்களும் ஒரு மூலையில் ஒதுங்கிவிடுவதாகவும் காண்கிறேன்.

'தோலால் மூடப்பட்ட அகண்டப் பொருளை மட்டுமே இப்போது காண்கிறேன். அதில் ஒரு பக்கம் தொண்டையில் புண்ணும் வந்திருக்கிறது.'

குருதேவர் மீண்டும் பேசாமலிருந்தார். சிறிது நேரத்திற்குப்பிறகு பேசினார்—

'ஜடப்பொருளின் இயல்புகள் உணர்வுப்பொருளில் ஏற்றப்படுகின்றன, உணர்வுப்பொருளின் இயல்புகள் ஜடப் பொருளிலும் ஏற்றப்படுகின்றன. அதனால்

தான் உடம்பை நோய் பாதிக்கும்போது, 'எனக்கு நோய் வந்துள்ளது' என்று சொல்கிறோம்.'

குருதேவர் இப்போது கூறியதன் பொருளை நன்றாகப் புரிந்துகொள்ள ஹீரானந்தர் விரும்பினார். ம-அதை விளக்கினார்— 'வென்னீர் பட்டு கை புண்ணாகும் போது மக்கள் வென்னீர் சுட்டுவிட்டது என்கிறார்கள். உண்மையில் சுட்டது நீர் அல்ல, அதன் சூடுதான் சுட்டது.'

ஹீரானந்தர் (குருதேவரிடம்): 'பக்தன் ஏன் துன்பத்திற்கு உள்ளாகிறான் என்பதை நீங்கள் சொல்லுங்கள்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'துன்பம் உடம்புக்குத் தான்.'

குருதேவர் மேலும் ஏதாவது சொல்வார் என்று இருவரும் எதிர்பார்த்தனர். 'புரிகிறதா?' என்று கேட்டார் குருதேவர்.

ம- மெல்லமெல்ல ஹீரானந்தருக்கு எடுத்துக் கூறினார்—

'மக்களுக்குப் போதிப்பதற்காகத்தான் துன்பப்படுகிறார்கள். பக்தர்களின் வாழ்க்கையே ஒரு பெரிய உதாரணமாக அமைகிறது. இவ்வளவு உடல்துன்பத்திற்கு

இடையிலும் அவர்களின் நூற்றுக்கு நூறு மனமும் இறைவனிடம் லயித்திருக்கிறது.'

ஹீரானந்தர்: 'ஆமாம், ஏசுநாதர் சிலுவையில் அறையப்பட்டதுபோல். ஆனால் இது புரியாத மர்மமாகவே உள்ளது. இவருக்கு ஏன் இவ்வளவு துன்பம்?'

ம-: 'குருதேவர் கூறுவதுபோல் அது தேவியின் திருவுளம். இங்கு அன்னை இவ்வாறு விளையாடுகிறாள்.'

இருவரும் மெல்லிய குரலில் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். குருதேவர் சைகை மூலம், 'அவன் (ம-) என்ன சொல்கிறான்?' என்று ஹீரானந்தரைக் கேட்டார். ஹீரானந்தர் சைகையைப் புரிந்துகொள்ள வில்லை. குருதேவர் மீண்டும் சைகை செய்து கேட்டார்.

ஹீரானந்தர்: 'மக்களுக்குப் போதிப்பதற்காகவே நீங்கள் துன்பப்படுவதுபற்றி சொல்கிறார்.'

பூரீராமகிருஷ்ணர்: 'அது அவனது ஊகமே தவிர வேறல்ல. (ம-விடமும் ஹீரானந்தரிடமும்) என் நிலை மாறுகிறது. "உனக்கு விழிப்பு உண்டாகட்டும்" என்று எல்லோரிடமும் சொல்லக் கூடாது என்று

தோன்றுகிறது. கலியுகத்தில் பாவம் அதிகம். அந்த எல்லா பாவமும் என்னை வந்து சேரும்.'

ம- (ஹீரானந்தரிடம்): 'உரிய வேளை வராமல் சொல்ல மாட்டார், யாருக்கு விழிப்பு ஏற்படுவதற்கான காலம் வந்துவிட்டதோ, அவருக்கே கூறுவார்.'

வெள்ளி, ஏப்ரல் 23, 1886

புனித வெள்ளித் திருநாள். ஹீரானந்தர் குருதேவரின் பாதங்களைக் கைகளால் வருடிக் கொண்டிருந்தார். அருகில் ம- அமர்ந்திருந்தார். லாட்டுவும் இன்னும் ஓரிரு பக்தர்களும் அறையினுள் வருவதும் போவதுமாக இருந்தனர்.

பிற்பகல் ஒரு மணி. ஹீரானந்தர் அங்கேயே நிவேதன உணவைச் சாப்பிட்டார். அவர் அங்கேயே தங்க வேண்டும் என்று குருதேவர் பெரிதும் விரும்பினார். குருதேவரது பாதங்களைப் பிடித்துவிட்டவாறே ஹீரானந்தர் அவருடன் பேசினார். முகத்தில் சிரிப்புத் தவழ்ந்தது. இனியமொழியில் குழந்தைக்கு ஆறுதல் கூறுவதுபோல் பேசினார்.

ஹீரானந்தர்: 'நீங்கள் ஏன் இவ்வளவு கலங்குகிறீர்கள்? டாக்டரை நம்பினால் கவலைவிட்டது. நீங்கள் ஒரு குழந்தையே அல்லவா?'

பூரீராமகிருஷ்ணர் (ம-விடம்): 'டாக்டரை எப்படி நம்புவது? நோய் குணமாகாது என்று டாக்டர் சர்க்கார் கூறுகிறாரே!'

ஹீரானந்தர்: 'அதற்காக கவலைப்பட்டு என்ன பயன்? நடப்பது நடக்கும்.'

ம- (பிறருக்குக் கேட்காமல் ஹீரானந்தரிடம்): 'அவர் தமக்காக கவலைப்படவில்லை. அவரது உடம்பைக் காப்பாற்றுவது பக்தர்களின் நன்மைக்காக.'

நண்பகல் வேளை, சூடு அதிகமாக இருந்தது. வெட்டி வேர்த் தட்டி தொங்க விடப்பட்டிருந்தது. ஹீரானந்தர் எழுந்து தட்டியைச் சரியாக தொங்கச் செய்தார். குருதேவர் பார்த்துக் கொண்டே யிருந்தார்.

பூரீராமகிருஷ்ணர் (ஹீரானந்தரிடம்): 'அப்படியானால் பைஜாமாவை அணுப்பிவை. மறந்துவிடாதே.'

சிந்துப் பிரதேசத்தில் பழக்கத்தில் இருக்கும் பைஜாமாவை உடுத்தினால் குருதேவருக்கு செளகரியமாக இருக்கும் என்று ஹீரானந்தர் சொல்லியிருந்தார். ஆகவேதான் குருதேவர் அதை நினைப்பூட்டினார்.

ஹீரானந்தர் சரியாக சாப்பிடவில்லை. சோறு நன்றாக வேகவில்லை. இதைக் கேள்விப்பட்ட குருதேவர் மிகவும் வருந்தினார். ஆகவே மீண்டும்மீண்டும் ஹீரானந்தரிடம், 'வேறு சிற்றுண்டி ஏதாவது சாப்பிடுகிறாயா?' என்று கேட்டார். பேச முடியாதபடி நோய் வருத்தியபோதும் திரும்பத்திரும்ப இதைக் கேட்டார். பிறகு லாட்டுவிடமும், 'நீங்கள் எல்லோரும் கூட அதைத்தான் சாப்பிட்டீர்களா?' என்று கேட்டார்.

குருதேவருக்கு இடுப்பில் துணியைக் கட்டிக்கொள்ள முடியவில்லை. பெரும்பாலும் குழந்தையைப்போல் திகம்பரராகவே இருந்தார். ஹீரானந்தருடன் பிரம்மசமாஜ அன்பர்கள் இருவர் வந்திருந்தனர். ஆகவே குருதேவர் வேட்டியை அவ்வப்போது இடுப்புவரையில் இழுத்துவிட்டுக் கொண்டார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (ஹீரானந்தரிடம்):
'வேஷ்டி அவிழ்ந்து விட்டதால் என்னை
நீங்கள் நாகரீகமற்றவன் என்பீர்களோ?'

ஹீரானந்தர்: 'உங்களுக்கு அதனால்
என்ன? நீங்கள்தான் குழந்தை ஆயிற்றே!'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (பிரியநாத் என்ற
பிரம்மசமாஜ அன்பரை விரலால் சுட்டிக்
காட்டி): 'அவர் கூறலாம்.'

ஹீரானந்தர் விடைபெறத் தயாரானார்.
அவர் இரண்டொரு நாட்கள் கல்கத்தாவில்
இருந்துவிட்டு சிந்து மாகாணத்திற்குத்
திரும்புவார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (ஹீரானந்தரிடம்):
'ஒருவேளை நீ திரும்பிப் போகவில்லை
என்றால்?'

ஹீரானந்தர் (சிரித்துக்கொண்டே): 'ஆ!
என் வேலையைச் செய்ய அங்கே வேறு
யாரும் இல்லை! அங்கு எனக்கு பல
வேலைகள் உள்ளன.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'சம்பளம்
எவ்வளவு?'

ஹீரானந்தர் (சிரித்தவாறே): 'இந்த
வேலையிலெல்லாம் சம்பளம் குறைவு
தான்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'எவ்வளவு?'

ஸ்ரீரானந்தர் சிரித்தார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'இங்கேயே தங்கி விடேன்.'

ஸ்ரீரானந்தர் சும்மா இருந்தார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'வேலை செய்வதால் என்ன பயன்?'

ஸ்ரீரானந்தர் எதுவும் பேசவில்லை. மேலும் சிறிதுநேரம் பேசியபின் அவர் விடைபெற்றுக் கொண்டார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'மீண்டும் எப்போது வருவாய்?'

ஸ்ரீரானந்தர்: 'அடுத்த திங்கள் புறப்படுவேன். அன்று காலை வந்து உங்களைச் சந்திக்கிறேன்.'

குருதேவரின் அருகில் ம- உட்கார்ந்திருந்தார். ஸ்ரீரானந்தர் புறப்பட்டுச் சென்றார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (ம-விடம்): 'மிகவும் நல்லவன் அல்லவா?'

ம-: 'ஆம், சுவாமி, மிகவும் இனிய சுபாவம்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'இரண்டாயிரத்து இருநூறு மைல் தொலைவு என்கிறான். அவ்வளவு தூரத்திலிருந்து என்னைப் பார்க்க வந்திருக்கிறான்!'

ம-: 'ஆம் சுவாமி, ஆழ்ந்த அன்பு இல்லாவிட்டால் இவ்வாறு வர முடியாது.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'என்னை அந்த தேசத்திற்கு அழைத்துச் செல்லப் பெரிதும் விரும்புகிறான்.'

ம-: 'அது மிகவும் கஷ்டம். நான்கு, ஐந்து நாட்கள் ரயில் பயணம் செய்ய வேண்டும்.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'அவன் மூன்று பாஸாகியவன்.'

ம-: 'ஆம், சுவாமி.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் சிறிது களைப் புற்றார். ஓய்வுகொள்ள விரும்பினார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (ம-விடம்): 'ஜன்னலைத் திறந்துவை. பாயை விரி.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் கூறியது ஜன்னல் கதவுகளின் மூடு சட்டங்களைத் திறந்து வைப்பதற்கே. சூடு அதிகமாக இருந்ததால் படுக்கையின்மீது பாயை விரிக்குமாறும் கூறினார்.

ம- விசிறிக் கொண்டிருந்தார். குரு தேவர் சிறிது தூங்கினார்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (சிறிது தூங்கியபிறகு ம-விடம்): 'தூங்கினேனா?'

ம-: 'ஆம். சிறிது தூங்கினீர்கள்.'

மாலைப் பொழுது. மாடியறையில் பக்தர்கள் பலர் உட்கார்ந்திருந்தனர். நரேந்திரர், சரத், சசி, லாட்டு, நித்திய கோபால், கேதார், கிரீஷ், ராம், ம-, சுரேஷ் ஆகிய பலரும் இருந்தனர்.

கேதார் பல நாட்களுக்குப் பிறகு குருதேவரைக் காண வந்திருந்தார். உத்தியோகத்தின் காரணமாக அவர் டாக்காவில் இருந்தார். அங்கு குருதேவரின் உடல்நிலைபற்றி அறிந்து வந்திருந்தார். அவர் அறையினுள் வந்தபோது குரு தேவர் பக்தர்களுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

கேதார் குருதேவரின் பாத தூளியை தலையில் தரித்துக்கொண்டார். மேலும் ஆனந்தத்துடன் அந்த தூளியை எடுத்து எல்லோரின் தலைகளிலும் இட்டார். பக்தர்கள் தலை குனிந்து அந்த புனித தூளியை ஏற்றனர்.

பக்தர்கள் அமைதியாக உட்கார்ந்திருந்தனர். குருதேவரிடம் பரவசநிலையை அடைவதற்கான அறிகுறிகள் தென்பட்டன. அடிக்கடி நெடுமூச்சு விட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவர் பரவசத்தை அடக்கிக் கொள்வதுபோல் தோன்றியது.

குருதேவர் கேதாரிடம் நரேந்திரரை விரலால் சுட்டிக்காட்டி, 'அவன் எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டான்' என்றார். பிறகு பக்தர்களிடம், 'கேதார் நரேந்திரனிடம், "இப்போது தர்க்கம் செய், ஆராய்ச்சி செய். ஆனால் கடைசியில் ஹரி நாமத்தைச் சொல்லியபடி நீ பூமியில் புரள வேண்டியிருக்கும்"' என்று சொன்னார்.

சுரேந்திரர் பக்தர்களுக்குப் பின்னால் உட்கார்ந்திருந்தார். அவரைப் பார்த்து குருதேவர் சிறிது சிரித்தபடி கேதாரிடம், 'ஆகா, என்னவோர் இயல்பு' என்றார். குருதேவரது குறிப்பை உணர்ந்துகொண்ட கேதார் சுரேந்திரரின் அருகில் சென்று உட்கார்ந்தார்.

சுரேந்திரர் சற்று தன்மான உணர்ச்சி கொண்டவர். பக்தர்களுள் சிலர், காசிப்பூர் வீட்டுச் செலவிற்காக மற்ற அன்பர்களிடம் பண உதவி கேட்டிருந்தனர். அதில்

சுரேந்திரருக்குப் பெரிதும் மனத்தாங்கல்! அவரே செலவின் பெரும் பகுதியை ஏற்றுக்கொண்டிருந்தார்.

சுரேந்திரர் (கேதாரிடம்): 'இவ்வளவு பெரிய சாதுக்களின் மத்தியில் உட்கார எனக்கு என்ன தகுதி இருக்கிறது! இவர்களுள் சிலர் (நரேந்திரர்) சில நாட்களுக்கு முன்பு துறவு ஆடை உடுத்தி புத்தகையைக்குச் சென்றிருந்தனர்— இன்னும் பெரியபெரிய சாதுக்களைக் காண்பதற்கு!'

குருதேவர் சுரேந்திரரை சாந்தப்படுத்தினார்; 'ஆம், நீ சொல்வது சரிதான். அவர்கள் சிறுவர்கள். என்ன செய்ய வேண்டும் என்று தெரியாதவர்கள்' என்று அவரிடம் கூறினார்.

சுரேந்திரர் (கேதாரிடம்): 'யாருக்கு என்ன நிலை என்பது குருதேவருக்குத் தெரியாதா என்ன? அவர் பணத்தினால் மகிழ்ச்சி அடைபவர் அல்ல; மனத்தைக் கண்டே மகிழ்கிறார்.'

குருதேவர் தலையை அசைத்து சுரேந்திரர் கூறியதை ஆமோதித்தார்.

பக்தர்கள் பல்வேறு பதார்த்தங்கள் கொண்டு வந்திருந்தனர். அவற்றை

குருதேவரின் முன்னால் வைத்தனர். குருதேவர் ஒருசிறிது வாயிலிட்டார். பிறகு சுரேந்திரரின் கையில் பிரசாதத் தட்டைக் கொடுத்து, மற்ற அனைவருக்கும் தருமாறு கூறினார். சுரேந்திரரும் கீழே போனார். கீழே பிரசாதம் விநியோகிக்கப்பட்டது.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் (கேதாரிடம்): 'நீ போய் சுரேந்திரனுக்குப் புரியவை. ஏச்சும் பேச்சும் இல்லாமல் பார்த்துக்கொள்.'

ம- விசிறிக் கொண்டிருந்தார். குருதேவர் அவரிடம், 'நீ சாப்பிட போக வில்லையா?' என்று கேட்டார். அவரையும் பிரசாதம் சாப்பிடுவதற்காக கீழே அனுப்பினார்.

மாலை சாயும் நேரம். கிரீஷும் ம-வும் குளக்கரையில் உலவிக் கொண்டிருந்தனர்.

கிரீஷ்: 'நீங்கள் குருதேவரைப்பற்றி ஏதோ எழுதுகிறீர்களாமே?'

ம-: 'யார் அப்படி சொன்னது?'

கிரீஷ்: 'நான் கேள்விப்பட்டேன். அதை எனக்குத் தருவீர்களா?'

ம-: 'இல்லை, தருவதற்கில்லை. கொடுப்பது சரியானது என்று நான்

உணரும்வரை யாருக்கும் தருவதாக இல்லை. மேலும், அதை நான் எனக்காக எழுதுகிறேனே தவிர பிறருக்காக அல்ல.'

கிரீஷ்: 'அப்படியா!'

ம-: 'நான் இறக்கும்போது உங்களுக்குக் கிடைக்கும்.'

இரவு வந்ததும் குருதேவரின் அறையில் விளக்கு ஏற்றப்பட்டது. பிரம்ம சமாஜ அன்பரான அமிர்தவசு குருதேவரைக் காண்பதற்கு வந்திருந்தார். குருதேவரும் அவரைக் காண ஆவல் கொண்டிருந்தார். ம-வும் இன்னும் சில பக்தர்களும் அங்கு உட்கார்ந்திருந்தனர். குருதேவருக்கு முன்பாக வாழையிலையின்மீது வில்வ இலையும் மல்லிகையும் சேர்த்து கட்டப்பட்ட மாலை இருந்தது. அறையில் அமைதி நிலவியது. மகாயோகி ஒருவர் சத்தமின்றி யோக நிலையில் வீற்றிருப்பதுபோல் இருந்தது. குருதேவர் அவ்வப்போது மாலையைச் சற்று கையிலெடுத்தார். கழுத்தில் அணிந்து கொள்வார்போல் தோன்றியது.

அமிருதர் (அன்பு கனிந்த குரலில்):
'மாலையை நான் அணிவிக்கட்டுமா?'

மாலை அணிவித்தான பின்னர் குரு தேவர் அமிர்தருடன் பல்வேறு விஷயங்களைப் பேசினார். அமிருதர் விடைபெற்ற போது குருதேவர், 'மீண்டும் வா' என்றார்.

அமிருதர்: 'சுவாமி, வரவேண்டும் என்று மிகவும் விரும்புகிறேன். வெகு தொலைவிலிருந்து வரவேண்டியுள்ளது. அதனால் அடிக்கடி வர முடிவதில்லை.'

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்: 'அடிக்கடி வா. இங்கிருந்து வண்டி வாடகைக்குப் பணம் எடுத்துக்கொள்.'

அமிருதரிடம் குருதேவர் காட்டிய எதையும் எதிர்பாராத அன்பைக் கண்டு பக்தர்கள் வியப்புற்றனர்.

சனிக்கிழமை, ஏப்ரல் 24, 1886

ம - வந்திருந்தார். அவரது மனைவியும் ஏழு வயது மகனும் உடன் வந்திருந்தனர். ஓர் ஆண்டுக்கு முன் எட்டு வயதாகியிருந்த மகனை அவர் இழந்திருந்தார். அவரது மனைவி அதுமுதல் புத்திர சோகத்தில் பித்துப் பிடித்தவள்போல் இருந்தாள். ஆதலால் குருதேவர் அவர்களை அவ்வப்போது தம்மிடம் வருமாறு சொல்லியிருந்தார்.

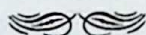
இரவு நேரத்தில் குருதேவருக்கு உணவளிப்பதற்காக அன்னை ஸ்ரீசாரதா தேவி மாடியறைக்கு வந்தார். ம-வின் மனைவியும் விளக்கைக் காட்டியவாறு கூட வந்தார்.

குருதேவர் சாப்பிட்டவாறே அவ ளுடன் வீட்டு விஷயங்களைப்பற்றி பேசினார். சில நாட்கள் அங்கே அன்னை ஸ்ரீசாரதாதேவியுடன் தங்கியிருக்குமாயும், அவ்வாறு செய்தால் புத்திர சோகம் வெகுவாக தணிந்துவிடும் என்றும் கூறினார். ம-விற்கு ஒரு பெண் கைக் குழந்தையும் இருந்தது. குருதேவர் அவளிடம் சைகை செய்து, அந்தக் குழந்தையையும் கொண்டு வருமாறு தெரிவித்தார்.

குருதேவர் சாப்பிட்டு முடித்ததும் ம-வின் மனைவி அந்த இடத்தைச் சுத்தம் செய்தாள். அன்னை குருதேவருடன் சிறிது நேரம் பேசிவிட்டு, கீழே தமது அறைக்குச் சென்றபோது அவளும் குருதேவரை வணங்கிவிட்டு அன்னையுடன் சென்றாள்.

இரவு சுமார் ஒன்பது மணி. குருதேவர் பக்தர்களுடன் உட்கார்ந்திருந்தார். மலர் மாலை அணிந்திருந்தார். ம- விசிறிக் கொண்டிருந்தார்.

கழுத்திலிருந்து மாலையைக் கழற்றி
கையில் வைத்துக் கொண்டு குருதேவர்
தமக்குள்ளேயே ஏதோ சொல்லிக் கொண்
டார். பின்னர் மகிழ்ச்சியுடன் ம-வுக்கு அந்த
மாலையைக் கொடுத்தார்.

10

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் மறைவிற்குப் பின்னர்

வராகநகர் மடம்

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் 1886 ஆகஸ்ட் 16 திங்கட்கிழமையன்று மகாசமாதி அடைந்தார். அவரது மறைவினால் மனங்கலங்கிய இளஞ்சீடர்களும் பக்தர்களும் துன்பக் கடலில் மூழ்கி, கடலில் கவிழ்ந்த கப்பலில் சிக்கியவர்கள்போல் ஆயினர்.

ஒருவருக்கொருவர் ஆறுதலும் தேறுதலும் கூறிக்கொண்டு, குருதேவரிடம் கொண்ட அன்பென்னும் பிணைப்பினால் கட்டுண்டு இணைந்து நின்றனர்.

உலகியல் மக்களுடன் பேசுவதும் பழகுவதும் வேதனையாகிவிட்டன.

குருதேவரைப்பற்றி பேசுவதில் மட்டுமே அவர்கள் ஆர்வம் கொண்டனர்; இன்பம் கண்டனர்.

‘அவரை நாம் மீண்டும் காண வேண்டாமா? அவரைக் காண்பது எப்படி?’ என்று அவர்கள் தவியாய்த் தவித்தனர். “மன ஏக்கத்துடன் இறைவனை அழைத்தால் அவர் அந்த உண்மையான அழைப்புக்குச் செவிசாய்த்து, காட்சி தருகிறார்” என்று குருதேவரே கூறியிருக்கிறார். நமது அழைப்பு இதய பூர்வமானதாக இருந்தால் அவர் கட்டாயம் கேட்பார் என்ற சிந்தனையே அவர்களிடம் இரவுபகலாக இருந்து வந்தது; கனவிலும் நனவிலும் இடைவிடாது தொடர்ந்தது. தனிமையில் அவர்கள் சிறு குழந்தையைப்போல் குருதேவரை நினைத்து ஏங்கி அழுதனர். மனம் நொந்தனர். அவரது சிந்தனையில் தோய்ந்தவர்களாக கல்கத்தா நகர வீதிகளில் அலைந்தனர். இதுபற்றி ஒரு முறை ம-விடம் குருதேவர், ‘என் மறைவிற்குப் பிறகு நீங்கள் அனைவரும் மனங்கலங்கி அழுது தெருக்களில் திரிவீர்கள் என்பதை எண்ணும்போது

வருத்தம் ஏற்படுகிறது. இந்த உடலை உகுப்பதற்கும் மனம் வரவில்லை' என்று கூறியிருந்தார்.

'தெய்வமென நம்மைக் கட்டிக் காத்த அவர் இன்றில்லை. ஆனால் நாம் இருந்துகொண்டிருக்கிறோமே? நினைத்தால் இந்த நிலையற்ற உலக வாழ்வை உதறித் தள்ளிவிடலாம். ஆனால் எங்கே அப்படிச் செய்கிறோம்? இன்னமும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோமே, இது ஆச்சரியம்தான்' என்று எண்ணி எண்ணி மனம் புண்ணாயினர் அந்த இளம் பக்தர்கள்.

துறவு வாழ்க்கைக்கென ஸ்ரீகுரு தேவரே தேர்ந்தெடுத்த இந்த இளம் சிங்கங்கள் உள்ளத்தளவில் முற்றும் துறந்தவர்களாக இருந்தாலும் முறைப்படி துறவை மேற்கொள்ளவில்லை. எனவே காசிப்பூரில் தங்கி, பகலிரவாகக் குரு தேவருக்குப் பணிவிடை செய்துவந்த அந்தரங்க பக்தர்களாகிய இந்த இளைஞர்களுள் பெரும்பாலோர் குருதேவரின் மறைவிற்குப் பின்னர் வேறுவழியின்றி தங்கள் விருப்பத்திற்கு எதிராக வீடு திரும்பினர். யாரையும் துறவு வாழ்

விற்கு வேண்டிய காவியுடை முதலிய புறச்சின்னங்களைக் கைக் கொள்ளு மாறெல்லாம் குருதேவர் கூறவில்லை. அவர்களை மக்கள் குடும்பப் பெயரிலேயே இன்னமும் அழைத்து வந்தனர். ஆனால் அவர்களது உள்ளத்தில் குருதேவர் மூட்டியிருந்த வைராக்கியத் தீ கனன்று எரிந்துகொண்டிருந்தது.

இவர்களில் ஓரிருவர் போக்கிடம் இல்லாதவர்களாக இருந்தனர். குருதேவரின் அன்புக்கும் அருளுக்கும் பாத்திரமான வரும் பரந்த உள்ளம் கொண்டவருமான சுரேந்திரர் இவர்களிடம், 'நீங்கள் எங்கே போவீர்கள்? ஒரு வீட்டை வாடகைக்கு எடுப்போம். அங்கே குருதேவருக்குக் கோயில் அமைப்போம், வழிபடுவோம். இல்லறத்தார்களாகிய நாங்கள் குடும்ப வாழ்க்கையில் மனைவிமக்களென்று சிக்கிக் கிடந்தால் எங்கள் நிலை என்ன ஆவது? ஆகவே, அமைதி தேடி நாங்கள் அங்கே அடிக்கடி வருவோம். காசிப்பூர்த் தோட்ட வீட்டில் குருதேவர் தங்கியிருந்த காலத்தில் ஒரு குறிப் பிட்ட தொகையை நான் அளித்து வந்தேன். அதே தொகையை உங்களுக்கு

இப்போது சந்தோஷமாகக் கொடுக்கிறேன். உங்கள் செலவிற்குப் பயன்பட்டும்' என்றார்.

இதன்படி வராக நகரில் ஒரு வீடு வாடகைக்கு எடுக்கப்பட்டது. இதுவே பின்னாளில் சாதுக்கள் வாழும் ஒரு மடமாக, துறவியரின் இருப்பிடமாக, ஒரு துறவியர் மடமாக மாறியது. முதலில், ஒரு சில மாதங்களுக்குச் சுரேந்திரர், முப்பது ரூபாய் வீதம் மாதந்தோறும் வழங்கி வந்தார். காலம் செல்லச் செல்ல ஒவ்வொருவராக மற்றவர்களும் வரத் தொடங்கியதால் அதை அறுபது ரூபாயாக மாற்றினார், பிறகு நூறு ரூபாயாக உயர்த்தினார். ஒரு மாதத்திற்கு வீட்டு வாடகை ரூ. 11. சமையற்காரருக்குச் சம்பளம் ரூ. 6. எஞ்சிய தொகை உணவிற்காக செலவழிக்கப்பட்டது.

காசிப்பூர் தோட்ட வீட்டிலிருந்து குருதேவர் பயன்படுத்திய படுக்கை, மற்ற சாமான்களை எல்லாம் சிறிய கோபால் கொண்டு வந்தார். அங்கே சமையல் வேலை செய்து வந்த பிராமணரே இங்கேயும் அமர்த்தப்பட்டார்.

முதன்முதலாக மடத்தில் வந்து நிரந்தரமாகத் தங்கியவர் மூத்த கோபால். சரத் சில இரவுகள் தங்கினார். ஆரம்பத்தில் சரத், சசி, பாபுராம், நிரஞ்ஜன், காளி என்ற இளம் சீடர்கள் வாய்ப்பு கிடைத்தபோதெல்லாம் வந்துபோய்க் கொண்டிருந்தனர். பிருந்தாவனத்திலிருந்து திரும்பி வந்த தாரக் நிரந்தரமாக மடத்தில் தங்கலானார். மடம் ஆரம்பித்த காலத்தில் ராக்கால், யோகின், லாட்டு, காளி முதலானோர் அன்னை ஸ்ரீசாரதா தேவியுடன் பிருந்தாவனம் சென்றிருந்தனர். காளி ஒரு மாத காலத்தில் திரும்பிவிட்டார். ராக்கால் சில மாதங்கள் கழித்துத் திரும்பி வந்தார். யோகினும் லாட்டுவும் ஓராண்டிற்குப் பிறகே திரும்பினார்கள். இவர்கள் அனைவரும் மடத்திற்கு அடிக்கடி வரலாயினர்.

சிறிது காலத்திற்குப்பிறகு நரேன், ராக்கால், நிரஞ்ஜன், சரத், சசி, பாபுராம், யோகின், தாரக், காளி, லாட்டு முதலிய இளைஞர்கள் துறவு வாழ்வைத் தழுவினர். சாரதா பிரசன்னரும் சுபோதும் சில காலத்திற்குப் பிறகு வந்து துறவு

மேற்கொண்டனர்.¹ தவம் செய்வதற்காக திபெத் சென்றிருந்த கங்காதரர் திரும்பி வந்ததும் மடத்தில் சேர்ந்தார். இவர்தான் காசியில் உள்ள சிவன் கோயிலில் மாலைநேர ஆரதியின்போது பாடப்பெறும் பாடலைத்² துறவுச் சகோதரர்களுக்குக் கற்றுத் தந்தவர். இவர் நரேந்திரரிடம் மிகுந்த அன்பு கொண்டவர். அடிக்கடி வந்துபோய்க் கொண்டிருந்த ஹரி பின்னாளில் மடத்தில் சேர்ந்தார். குருதேவர் குறித்திருந்த இளந்

1. குருதேவரின் இளஞ்சீடர்கள் துறவறம் ஏற்ற பின் அவர்களின் பெயர்கள் பின் வருமாறு:

நரேந்திரர் - சுவாமி விவேகானந்தர்; ராக்கால் - சுவாமி பிரம்மானந்தர்; பாபுராம் - சுவாமி பிரேமானந்தர்; நிரஞ்ஜன் - சுவாமி நிரஞ்ஜனானந்தர்; யோகின் - சுவாமி யோகானந்தர்; சசி - சுவாமி ராமகிருஷ்ணானந்தர்; சரத் - சுவாமி சாரதானந்தர்; காளி - சுவாமி அபேதானந்தர்; தாரக் - சுவாமி சிவானந்தர்; ஹரி - சுவாமி துரியானந்தர்; கங்காதரர் - சுவாமி அகண்டானந்தர்; ஹரி பிரசன்னர் - சுவாமி விஞ்ஞானானந்தர்; சாரதா பிரசன்னர் - சுவாமி திரிகுணாதீதானந்தர்; சுபோத் - சுவாமி சுபோதானந்தர்; லாட்டு - சுவாமி அத்புதானந்தர்; மூத்தகோபால் - சுவாமி அத்வைதானந்தர்.

2. ஜெய சிவ ஒங்காரா ஜெய ஒம் பஜசிவ ஒங்காரா பிரம்மா விஷ்ணு சதாசிவா ஹரஹர ஹர

மகாதேவா.

துறவிகளின் எண்ணிக்கை இவருடன் முற்றுப் பெற்றது.

இல்லற பக்தர்கள் அடிக்கடி மடத்திற்கு வந்து இளந் துறவிகளைக் கண்டு உரையாடி மகிழ்ந்தனர். அவர்களுடன் சேர்ந்து தியானத்தில் ஆழ்வதும் சாஸ்திரங்களைப் படிப்பதுமாக பல மணி நேரங்கள், சில வேளைகளில் பல நாட்கள் என்று காலம் கழித்தனர்.

‘சுரேந்திரரே! நீர் கொடுத்துவைத்தவர்! முதன்முதலாக இந்த மடம் உம்மால் நிறுவப்பட்டது. இதை நிறுவுவதற்கு உமது விருப்பமே காரணமாயிருந்தது. உம்மைக் கருவியாகக் கொண்டு குருதேவரின் மூல மந்திரமான காமினீ-காஞ்சனத் துறவுக் கான சின்னம் அமைக்கப்பட்டது. தூய மனம் படைத்த நரேந்திரர் முதலிய இளந் துறவியரின்மூலம் அழிவற்ற இந்து மதத்தை மக்களின் முன் நிலைநாட்டினார் குருதேவர். சகோதரரே! உமக்கு யார் நன்றிக்கடன் செலுத்த முடியும்! அந்த இளந்துறவியர் தாயில்லா குழந்தைகள் போல் ‘நீர் எப்பொழுது வருவீர்?’ என்று உம்மை எதிர்பார்த்து நின்றனர். ‘இன்று வீட்டு வாடகை கொடுத்ததால்

பணமெல்லாம் தீர்ந்துவிட்டது, உண்ண உணவில்லை. நீர் வந்தால் சாப்பாட்டிற்கு ஏற்பாடு செய்வீர். நீர் எப்போது வருவீர்?' என்று எதிர்பார்த்திருந்தனர். உமது அன்பையும் எதையும் எதிர்பாராத சேவையையும் நினைத்தால் யார் கண்களில்தான் நீர் வழியாது!

இப்படித் தொடங்கப்பட்ட மடம் வராகநகர் மடம் என அழைக்கப் பெற்றது. நரேந்திரர், ராக்கால் முதலான இளந்துறவிகளிடம் விவேக வைராக்கியக் கனல் தீவிரமாகக் கொழுந்துவிட்டு எரியலாயிற்று. ஒருமுறை ராக்காலை வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்ல அவரது தந்தை வந்தபோது அவர் போக மறுத்துவிட்டார்; அவரிடம், 'உங்களை நானும், என்னை நீங்களும் மறந்துவிட இறைவன் அருள் வானாக' என்றும் கூறிவிட்டார். 'காமினீ-காஞ்சனத்தை நாம் அறவே துறந்தாக வேண்டும் என்பது குருதேவர் இட்ட கட்டளை. நாம் வீட்டிற்குச் செல்வதாவது?' என்று அவர்கள் தங்களுக்குள் கூறிக் கொண்டனர்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் பயன்படுத்திய பொருட்கள் பலராமின் வீட்டிலிருந்தும்

மடத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டன. பூஜையறையில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரை அவர்கள் தினந்தோறும் வழிபடத் தொடங்கினர். காலையிலும் பகலிலும் இரவிலும் அவருக்குப் பூஜை செய்வதில் தம்மை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக் கொண்டார் சசி. மடத்தின் நிர்வாகப் பொறுப்பை நரேந்திரர் ஏற்றார், அதன் தலைவராகவும் அவரே விளங்கினார். தம் சகோதர சீடர்களிடம் அவர், 'நிஷ்காம கர்மம் என்று கீதை கூறுவது ஜபம், தியானம் முதலானவையே தவிர உலகக் கடமைகள் அல்ல. இந்த சாதனைகளே நமக்கு வேண்டுபவை; நாம் செய்யத் தகுந்தவை. இவை இல்லாவிட்டால் நாம் இறைவனைக் காணாமலேயே பயனற்றவர்களாகி அழிந்துவிடுவோம்' என்று அடிக்கடி எச்சரித்தார். சகோதரத் துறவிகளும் தங்கள் ஆன்மீக வளர்ச்சிக்கு நரேந்திரரையே சார்ந்து நின்றனர்.

வராகநகர் மடத்தில் இந்த இளந்துறவிகள் வாழ்ந்த தீவிர ஆன்மீக வாழ்க்கையை என்னென்பது! புற உலகிலிருந்து மறைந்துவிட்ட குருதேவரைத் தங்கள் அகத்தில் எழுந்தருளச் செய்ய வேண்டும் என்ற வேகத்துடன் அவர்கள்

இருந்தனர். புற உலக உணர்ச்சியற்ற
 வர்களாக, பக்திப் பாடல்களைப் பாடுவ
 திலும் ஆடுவதிலும் சுவை கண்டவர்
 களாக, அல்லும்பகலும் பிரார்த்தனை
 களிலும் தியானத்திலும் சாஸ்திரங்களைப்
 படிப்பதிலும் ஆர்வம் கொண்டவர்களாக
 அவர்கள் விளங்கினர். அவர்களது
 வாழ்க்கையின் ஒரே குறிக்கோள் இறை
 வனைக் காண்பது என்பதாக அமைந்தது.
 வேத, புராண, தந்திர நூல்களில் கூறப்பட்ட
 துறவு வாழ்க்கைக்கான நியதிகளை
 முழுமனத்தோடு பின்பற்றத் தொடங்கினர்.
 பகல் பொழுதில் மடத்திலும் மரத்தடி
 யிலும், நடுநிசியில் அருகிலிருந்த மயானத்
 திலும் கங்கைக்கரையிலும் ஆன்மீக
 சாதனைகளைப் பழகினர்; தவம் செய்தனர்.
 குருதேவர் செய்து காட்டிய ஒப்பற்ற தவ
 முயற்சிகளைப்பற்றிய நினைவு அவர்
 களுடைய தவக் கனலைக் கொழுந்து
 விட்டெரியச் செய்தது. தொடர்ந்து
 தியானம் செய்வதற்காக பட்டினி கிடந்து
 சாவதற்கும் அந்த இளைஞர்கள் தயாராக
 இருந்தனர்.

திங்கள், பிப்ரவரி 21, 1887

வராகநகர் மடம். அன்று சிவராத்திரி.

அன்று காலை நரேந்திரர் கல்கத்தா விற்குத் தம் குடும்ப வழக்கு சம்பந்தமாக சென்றிருந்தார். நீதி மன்றத்தில் அவர் சாட்சி அளிக்க வேண்டியிருந்தது.

ம- ஒன்பது மணியளவில் மடத்திற்கு வந்தார். அவர் அறையில் நுழைந்ததும் அவரைக் கண்ட தாரக் மகிழ்ச்சி பொங்கிய வராய், 'தாடைகள் தட்டிச் சிவபெருமான்' என்ற பாட்டைப் பாட, அவருடன் ராக்காலும் சேர்ந்து பாடினார். பாடிக்கொண்டே இருவரும் ஆடினர். அந்தப் பாட்டை நரேந்திரர் சில நாட்களுக்கு முன்புதான் இயற்றியிருந்தார்—

மடத்தில் எல்லோரும் உபவாசம் இருந்தனர். நரேந்திரர், ராக்கால், நிரஞ்ஜன், சரத், சசி, காளி, பாபுராம், தாரக், ஹரிஷ், கோபால், சாரதா, ம-, முதலியோர் அங்கிருந்தனர். யோகினும் லாட்டுவும் பிருந்தாவனத்தில் இருந்தனர். அவர்கள் இன்னும் மடத்தைப் பார்க்கவில்லை.

பூஜை நிறைவுற்றது. சரத், தம்புராவை மீட்டி பாடினார்.

நரேந்திரர் கல்கத்தாவிலிருந்து அப் போதுதான் திரும்பியிருந்தார், இன்னமும்

குளிக்கவில்லை. அவரைப் பார்த்த காளி, 'வழக்கு என்னவாயிற்று?' என்று கேட்டார். நரேந்திரர் வெறுப்புடன், 'நீயேன் அதைப் பற்றி கவலைப்படுகிறாய்?' என்றார்.

நரேந்திரர் கங்கையில் குளித்து கையில் ஈரத்துண்டுடன் திரும்பி வந்தார். அப்போது உடல் முழுவதும் கங்கை மண்ணைப் பூசிக் கொண்டிருந்த சாரதாபிரசன்னர் நரேந்திரரை நெடுஞ்சாண்கிடையாக விழுந்து வணங்கினார். சிவராத்திரியை முன்னிட்டு உபவாசமிருந்த அவர் கங்கையில் குளிப்பதற்குச் சென்றார். நரேந்திரர் பூஜையறைக்குச் சென்று குருதேவரை வணங்கிவிட்டு தியானத்தில் ஆழ்ந்தார்.

மாலை நெருங்கியது. சிவராத்திரி பூஜைக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. ஹோமத்திற்கான விறகும் வில்வதளங்களும் சேகரிக்கப்பட்டன. சசி, பூஜையறையிலும் மற்ற அறைகளிலும் தூபம் காட்டினார். தெய்வ நாமத்தை உச்சரித்தவாறு ஒவ்வொரு தேவ தேவியரின் படத்தின் முன்பும் பக்தியுடன் வணங்கினார்.

மடத்தில் வில்வ மரத்தடியில் சிவ பூஜைக்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப்

பட்டிருந்தன. நான்கு ஜாமங்களிலும் பூஜை நடக்கும். நரேந்திரர், ராக்கால், சரத், காளி, சிந்தியைச் சேர்ந்த கோபால் முதலியோர் வில்வ மரத்தடியில் அமர்ந்திருந்தனர். பூபதியும் ம-வும் இருந்தனர். மடத்துச் சகோதரர்களில் ஒருவர் பூஜை செய்தார்.

கீதை பாராயணம் செய்தார் காளி. இடையிடையே சாங்கிய யோகம், கர்ம யோகம் குறித்து நரேந்திரருடன் வாதம் செய்தார்.

காளி: 'நானே எல்லாம். நானே படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் எல்லாம் செய்கிறேன்.'

நரேந்திரர்: 'நான் எப்படி படைக்க முடியும்? வேறொரு சக்தி என்னைக் கொண்டு செய்விக்கிறது. எல்லா செயல்களுமே அப்படித்தான்— நாம் சிந்திப்பது கூட அவரது விருப்பப்படியே.'

ம- (தனக்குள்): 'நான் தியானம் செய்கிறேன் என்ற எண்ணம் இருக்கும் வரை நாம் ஆத்யா சக்தியின் எல்லைக்குள் இருக்கிறோம் என்று குருதேவர் கூறுவதுண்டு. சக்தியை ஒப்புக்கொண்டேயாக வேண்டும்.'

காளி சிறிதுநேரம் மௌனமாக ஏதோ சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார். பிறகு, 'செயல்களைப்பற்றி குறிப்பிட்டாயே, அவையெல்லாம் வெறும் மித்யை. சிந்தனை என்பதே இல்லை. இதை எல்லாம் நினைத்தால் சிரிப்புத்தான் வருகிறது' என்றார்.

நரேந்திரர்: 'ஸோஹம் (நான் அவனே) என்னும்பொழுது எந்த "நானை"க் குறிப்பிடுகிறோமோ அது இந்த சாதாரண "நான்" அல்ல. மனம், உடல் இவைகளையெல்லாம் ஒதுக்கிய பிறகு எது மிஞ்சுகிறதோ அதுவேதான் அந்த நான்.'

'சாந்தி: சாந்தி: சாந்தி:' என்று கூறி கீதை படிப்பதை நிறைவு செய்தார் காளி.

நரேந்திரர் முதலிய பக்தர்கள் எல்லோரும் எழுந்து நின்று பாடி ஆடியபடி வில்வமரத்தைச் சுற்றி வந்தனர். இடையிடையே 'சிவகுரு, சிவகுரு' என்ற மந்திரத்தை உச்சரித்தனர். நள்ளிரவு. தேய்பிறை பதினான்காம் நாள், எங்கும் காரிருள். உயிரினங்களெல்லாம் அமைதியாக இருந்தன.

காவியுடை அணிந்திருந்த இளந்துறவிகளான அந்த பக்தர்கள் ஓதிய 'சிவகுரு'

என்ற மகாமந்திர ஒலி கம்பீரமான மேக கர்ஜனையைப்போல் ஆகாயத்தைக் கடந்து அகண்ட சச்சிதானந்தத்தில் சென்று கலந்தது.

பூஜை நிறைவுற்றது. பொழுது புலரும் நேரம் நரேந்திரர் முதலிய பக்தர்கள் கங்கையில் குளித்தனர்.

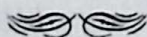
காலையில் குளித்தபிறகு பக்தர்கள் குருதேவரை வணங்கிவிட்டு வராந்தாவில் ஒவ்வொருவராக வந்து அமர்ந்தனர். நரேந்திரர் ஓர் அழகிய காவியுடை உடுத்திருந்தார். அவரது முகத்திலும் உடலிலும் தோன்றிய தெய்வீக ஒளி உடையின் நிறத்துடன் இணைந்து மிளிர்ந்தது. ஒளிமயமான அவரது முகத்தில் கருணை ஒளி வீசிற்று. அந்த அகண்ட சச்சிதானந்தக் கடலிலிருந்து ஒரு துளி ஞானம், பக்தி இவற்றை மக்களுக்குப் போதிக்கவே அவதரித்தது போல் அவர் விளங்கினார். அவரைப் பார்த்தவர்கள் தங்கள் பார்வையை வேறொன்றின் மீது திருப்ப முடியாதவராயினர். நரேந்திரரின் வயது அப்போது இருபத்திநான்கு. இந்த இளவயதில்தான் சைதன்ய தேவரும் குடும்ப வாழ்வைத் துறந்தார்.

உபவாசம் முடிந்து பக்தர்கள்
உண்பதற்காக பழுவகைகளையும்

இனிப்புகளையும் பலராம் தம்' வீட்டிலிருந்து முந்தின நாளே அனுப்பியிருந்தார். ராக்கால் முதலிய ஓரிரு பக்தர்களுடன் நரேந்திரர் அறையில் நின்றபடி காலை உணவை உட்கொண்டார். சற்று உண்டதும் மகிழ்ச்சியுடன் 'பலராம் கொடுத்து வைத்தவர், உண்மையில் பலராம் கொடுத்து வைத்தவர்' என்று கூறினார். எல்லோரும் சிரித்தனர்.

பிறகு நரேந்திரர் ஒரு சிறுவனைப்போல் வேடிக்கை செய்தார். ரசகுல்லாவை வாயில் வைத்துக்கொண்டு அசையாமல் நின்றார். கண்கள் இமைக்கவில்லை. ஒரு பக்தர் அவர் விழுந்துவிடாமல் தாங்கிப் பிடித்தார். சிறிதுநேரத்திற்குப் பிறகு நரேந்திரர் ரசகுல்லாவை வாயில் வைத்தபடியே கண்திறந்து, 'நான் நன்றாக இருக்கிறேன்' என்றார். எல்லோரும் உரக்கச் சிரித்தனர்.

ம- முதலியவர்களுக்கு ஸித்தி பானம், இனிப்பு போன்ற பிரசாதங்கள் வழங்கப் பட்டன. இவர்களிடம் பொங்கிய ஆனந்தப் பெருக்கைக் கண்டு ம-மனம் மகிழ்ந்தார். 'ஜெய் குரு மஹராஜ்! ஜெய் குரு மஹராஜ்!' என்று பக்தர்கள் கோஷமிட்டனர்.

பிற்சேர்க்கை 1

கலைச் சொற்கள்

அந்தக்கரணங்கள்: அகப்புலன்கள். கண், காது போன்றவை புறத்தே நாம் காண்கின்ற புலன்கள். உண்மையில் இவை வெறும் எந்திரங்கள் மட்டுமே. இவற்றிற்கு ஆதாரமான பொறிகள் உள்ளே உள்ளன. இந்தப் பொறிகளே அந்தக் கரணங்கள்.

அனுலோமம், விலோமம்: ஒன்று பரிணமித்து பலவாக ஆவது அனுலோமம்; பலவாகப் பிரிந்தது மீண்டும் ஒன்றாகி ஒடுங்குவது விலோமம்.

அஷ்டபாசங்கள்: எட்டு தளைகள். அவை வெட்கம், வெறுப்பு, பயம், ஜாதிப் பெருமை, குலப் பெருமை, நல்லொழுக்கம், துன்பம், நிந்தனை முதலியவை ஆகும்.

ஆகமனி: தூர்க்கா பூஜையின் ஆரம்ப நாளில் பாடும் பாடல்கள்.

ஆசமனம்: பூஜை, ஹோமம் போன்றவற்றைத் தொடங்குமுன் தன்னைத் தூய்மைப்படுத்திக் கொள்வதற்காகச் செய்யும் கிரியை.

ஆத்யா சக்தி: தேவியின் திருநாமங்களுள் ஒன்று; ஆதி சக்தி என்பது பொருள்.

ஆராய்ச்சி: ஆன்மீக வாழ்க்கையின் ஆரம்ப காலத்தில் மிகவும் அவசியமான ஒரு சாதனை. உண்மை எது, உண்மையற்றது எது; நிலையானது எது, நிலையற்றது எது என்பதை ஆராய்ந்து உண்மையானதை, நிலையானதை மனத்தில் நிலைநிறுத்திக் கொள்வதற்கான பயிற்சி இது.

ஆறு ஐசுவரியங்கள்: செல்வம், புகழ், ஆற்றல், மகிமை, அறிவு, தியாகம்.

ஆறு சக்கரங்கள்: நமது முதுகெலும்பின் இருபுறங்களிலும் இடை, பிங்கலை என்னும் இரு நாடிகள் ஒன்றையொன்று ஆறு இடங்களில் பின்னிக்கொண்டு மேலே செல்வதாக யோக சாஸ்திரம் கூறுகிறது. இந்த ஆறு இடங்களே ஆறு சக்கரங்கள். அவை மூலாதாரம், சுவாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அனாஹதம், விசுத்தி, ஆஜ்ஞை.

ஆறு தரிசனங்கள்: இந்துத் தத்துவமுறைகளின் ஆறு பிரிவுகள்; நியாயம், வைசேஷிகம், சாங்கியம், யோகம், மீமாம்சம், வேதாந்தம்.

ஆறு பகைவர்கள்: காமம், குரோதம் (கோபம்), லோபம் (வெறுப்பு), மோகம் (மனமயக்கம்), மதம் (கர்வம்), மாத்சரியம் (பொறாமை).

ஆனந்தாசனம்: தாந்திரிக சாதனை முறைகளுள் ஒன்று.

ஆஹுதி: தேவர்களுக்கும் தெய்வங்களுக்கும் வேள்வித் தீயில் அளிக்கப்படுகின்ற நெவேத்தியம், நெய், நீர் போன்றவை.

இதுவல்ல, இதுவல்ல: நேதி நேதி முறை என்று அத்வைத வேதாந்தம் கூறுகின்ற ஆராய்ச்சி முறை. பிரம்மம் என்பது உலகமல்ல, உயிர்கள் அல்ல என்றெல்லாம் ஆராய்ந்து பிரம்மத்தை நாடுவதற்கான முயற்சி இது.

ஈசுவரகோடி: உலக நன்மைக்காகப் பிறப்புவர். எந்தத் தளைகளிலும் ஒருபோதும் சிக்காதவர்.

உபாதி: தளை. வேதாந்தத்தில் பயன்படுத்தப்படுகின்ற வார்த்தை. ஆன்மாவை உலக வாழ்க்கையில் பிணைக்கச் செய்கின்ற சங்கிலியே உபாதி. உதாரணமாக, ஆன்மாவிற்கு உடல் ஓர் உபாதி, மனம் ஓர் உபாதி.

கர்மேந்திரியங்கள்: கை, கால், வாய் (பேச்சுக் கருவி), குறி, குதம்.

காமினி-காஞ்சனம்: உயர்வாழ்க்கைக்குத் தடையாக ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் இதனைக் குறிப்பிடுகின்றார். பொதுவாக ஆன்மீக வாழ்க்கைக்குத் தடைகளாக நமது சாஸ்திரங்கள் மிக நீண்ட பட்டியலைக் காட்டுகின்றன. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் அனைத்தையும் சுருக்கி இந்த இரண்டு வார்த்தைகளுக்குள் அடக்கியுள்ளார்.

இதில் காமினீ என்பது காமத்தையும், காஞ்சனம் என்பது பேராசையையும் குறித்து நிற்கிறது. காமத்தையும் பேராசையையும் கடந்து செல்ல வேண்டும் என்பதே இந்த வார்த்தைகளின் பொருள்.

சகுண பிரம்மம்: இறைவனின் பிரபஞ்சத்தைப் படைத்து, காத்து, அழிக்கின்ற நிலை, உருவக் கடவுள்.

சந்தியா வந்தனம்: இரவுடன் பகல் சேரும் அதிகாலைவேளையும், பகலுடன் இரவு சேரும் மாலை வேளையும் சந்தியா என்று அழைக்கப்படுகின்றன. இந்த வேளையில் செய்யப்படும் வழிபாடு சந்தியா வந்தனம். இதற்கென்று வகுக்கப்பட்ட மந்திரங்கள் உள்ளன.

சமாதி: மனம் ஏதாவது ஒன்றைப்பற்றி, அதில் ஆழ்ந்து, அதனுடன் ஒன்றாகி நிற்கின்ற நிலை. இது பொதுவாக இரண்டு வகையாக பிரிக்கப்படுகிறது—

1. சவிகல்ப சமாதி: மனம் ஒன்றிய நிலையிலும் தியானிப்பவன், தியானம் செய்யப்படும் பொருள் என்ற வேற்றுமை இங்கே உள்ளது.

2. நிர்விகல்ப சமாதி: அந்த வேற்றுமையும் அழிந்து இரண்டற்ற நிலை இது. ஆன்மீகத்தின் மிக உயர்ந்த அனுபவமாக இது கூறப்படுகிறது.

சாதனை: இறைவனை நாடி, அவரை அடைவதற்காக செய்யப்படுகின்ற முயற்சிகள். ஜபம்,

தியானம், ஆராய்ச்சி, பஜனை, பூஜை போன்றவை இதில் அடங்கும்.

ஞானேந்திரியங்கள்: கண், காது, மூக்கு, நாக்கு, தோல்.

நான்கு ஆசிரமங்கள்: பிரம்மச்சரியம் (மாணவ நிலை), கிருஹஸ்தம் (இல்லற நிலை), வானப்ரஸ்தம் (தியாக நிலை), சன்னியாசம் (துறவு நிலை).

நான்கு புண்ணியத் தலங்கள்: ராமேசுவரம், துவாரகை, பத்ரிநாத், புரி.

நான்கு வர்ணங்கள்: பிராமணன், க்ஷத்ரியன், வைசியன், சூத்ரன்.

நித்தியம்-லீலை: அனைத்தையும் கடந்து நிற்கின்ற இறைவனே அனைத்தின் உள்ளேயும் இருக்கிறார். உயிர்களாக, உலகமாக, எண்ணற்ற தத்துவங்களாக விளங்குகின்ற நிலையில் அவர் லீலை நிலையில் உள்ளார். அனைத்தையும் கடந்த நிலையில் நித்திய நிலையில் இருக்கிறார்.

நிர்க்குண பிரம்மம்: வேதாந்தம் கூறுகின்ற அறுதி உண்மை. குணங்கள், செயல்கள் எதுவும் அற்ற இதனை 'இது' என்று சுட்டிக்காட்ட முடியாது. 'இது அல்ல, இது அல்ல' என்று உயிர்கள், உலகம் அனைத்தையும் விலக்கிச் செல்லும்போது எது எஞ்சுகிறதோ அதுவே அறுதி உண்மை.

நீரேற்றம்: குறிப்பிட்ட சில நாட்களில் குறிப்பிட்ட வேளையில் கங்கை நதியில் காணக் கிடைக்கின்ற அற்புதக் காட்சி இது. பொதுவாக வடக்கு தெற்காகப் பாய்ந்து செல்லும் நதி, கடல் நீர் புகுவதால் எதிர்த் திசையில் அதாவது தெற்கு வடக்காகப் பாயும். அதற்குச்சற்றுமுன் நீரோட்டம் ஸ்தம்பித்து நிற்கும். பின்னர்திடீரென எதிர்த்திசையில் நுங்கும் நுரையுமாக வெள்ளம் புரண்டோடத் தொடங்கும், அந்தப் பிரவாகத்தில் அகப்படுகின்ற எதுவும் தப்பாது. அவ்வளவு வேகம். கரையிலிருந்து பார்க்க கண்கொள்ளாக் காட்சி அது. மீண்டும் அது தெற்கு நோக்கிப் பாய்வது நீரிறக்கம் எனப்படும்.

நேதி நேதி: ந இதி, அதாவது இது அல்ல. உயிர்களையும் உலகத்தையும் 'இது அல்ல, இது அல்ல' என்று விலக்கி அறுதி உண்மையை அடைவதற்கான ஆராய்ச்சி முறை.

ப்ரஹ்ம ஸத்யம் ஜகத் மித்யா: இறைவனின் மேலான உண்மையைக் குறிப்பிடுகின்ற வேதாந்த வாக்கியங்களுள் ஒன்று. இறைவனே உண்மை, உலகம் உண்மையல்ல என்பது இதன் பொருள். இறைவனே உண்மை, உலகம் உண்மையல்ல. உண்மையல்ல என்றால் பொய் அல்ல. உலகம் உள்ளது, ஆனால் நாம் எப்படி காண்கிறோமோ அப்படி இல்லை.

பஞ்ச கோசம்: கோசம் என்றால் உறை. ஆன்மா ஐந்து உறைகளுக்குள் இருப்பதாக வேதாந்தம்

கூறுகிறது— 1. அன்னமய கோசம்: தூல உடல்; 2. பிராணமய கோசம்: பிராணன், அபானன், உதானன், ஸமானன், வியானன் என்ற ஐந்து வித பிராணன்களால் ஆன உறை. இந்த ஆற்றல்களே மூச்சுவிடுதல், உணவைச் செரித்தல் போன்ற வேலைகளைச் செய்வதாகக் கூறப்படுகிறது. 3. மனோமய கோசம்: மனம். 4. விஞ்ஞானமய கோசம்: புத்தி. 5. ஆனந்தமய கோசம்: ஆனந்தம்.

பஞ்சதவம்: பஞ்ச தவம் என்பது ஐந்து நெருப்புகளுக்கு இடையில் அமர்ந்து செய்யும் தவமாகும். சுற்றிலும் நான்கு திசைகளில் ஆறடி இடைவெளிகளுக்கு இடையே, நான்கு இடங்களில் பெருந்தீயை மூட்டுவார்கள். கொதிக்கின்ற வெயிலில் அந்த நெருப்புக்களின் நடுவே அமர்ந்து தலைக்குமேல் காய்கின்ற சூரியனை ஒரு நெருப்பாகக் கொண்டு ஜபமும் தியானமும் பிரார்த்தனையும் செய்வார்கள்.

பஞ்ச மகார சாதனை: தந்திர சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்படுகின்ற சாதனை முறை. இதில் 'ம' என்ற எழுத்தில் தொடங்குகின்ற ஐந்து விஷயங்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. மது, மைதுனம் (கூடல்), மாமிசம், முத்திரை, மச்சம் (மீன்). இதில் முத்திரை என்பது கைகளால் காட்டப்படுகின்ற குறியீடு என்றும் ஒருவகை தானியம் என்றும் பொருள் கொள்ளப்படுகிறது.

பஞ்சவடி: ஆல், அரசு, வில்வம், நெல்லி, அசோகம் ஆகிய ஐந்து மரங்கள் சூழ்ந்த பகுதி.

ஆன்மீக சாதனைகளுக்கு உகந்த இடமாக கூறப்படுகிறது.

பத்து இந்திரியங்கள்: ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்து மற்றும் கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்து.

பரவச நிலை: பாவனை பார்க்க.

பாவனை: மனத்தின் ஒருவிதமான ஒடுக்க நிலை. ஒன்றை நினைத்து அதில் மனம் லயித்து, அந்த உணர்வுமயமாகவே ஆதல். இது வைணவ இலக்கியங்களில் பாவம் என்ற வார்த்தையால் குறிப்பிடப்படுகிறது. அமுதமொழிகள் நூலில் இதனை பரவசநிலை என்றும் மொழிபெயர்த்துள்ளோம்.

பிரம்ம வித்யை: வித்யை என்றால் அறிவு. இறைவனை அடைவதற்கான அறிவைத் தருவது பிரம்ம வித்யை.

பீஜ மந்திரம்: பீஜம் என்றால் விதை. எப்படி ஒரு விதை பெரிய மரத்தைத் தன்னுள் கொண்டதாக இருக்கிறதோ அவ்வாறு பேராற்றலைத் தன்னுள் கொண்ட மந்திரம். ஐம், ஹ்ரீம் போன்றவை பீஜ மந்திரங்கள் ஆகும்.

பைரவர், பைரவி: சாக்த நெறியில் ஒரு பிரிவினர் பைரவர்கள்; அந்த நெறியைச் சேர்ந்த பெண்கள் பைரவிகள்.

மதுகரி பீட்சை: மதுகரம் என்றால் வண்டு. வண்டு பல மலர்களில் சென்று தேனைச் சேகரிப்பது

போல், துறவி பல வீடுகளுக்குச் சென்று உணவைப் பெறுவது.

மந்திர தீட்சை: ஓர் இஷ்ட தெய்வத்திற்கான மந்திரத்தை தகுதி வாய்ந்த குருவிடமிருந்து முறைப்படி பெற்றுக்கொள்ளுதல்.

யாத்ரா: தெருக்கூத்து போன்ற நாடகம்.

வாசனை: ஆசை நம்முள் எழுவதற்குக் காரணமான விதை.

வாமாசாரம்: தந்திர சாஸ்திரம் கூறுகின்ற உயர்நிலை சாதனைகள். காலப்போக்கில் இது மிகவும் இழிந்த நிலைக்கு வந்தது.

விஞ்ஞானம்: இறைவனைச் சிறப்பாக அறிவது. விறகில் நெருப்பு உள்ளது என்ற அறிவு, என்ற நம்பிக்கை ஞானம். அந்த நெருப்பில் சோறு சமைப்பது, உண்பது, அதனால் வலிமை பெறுவது விஞ்ஞானம்.

வித்யா சக்தி, அவித்யா சக்தி: இறைவனின் சக்தியே இந்த உலகமாகப் பரிணமித்துள்ளது. ஆன்மீக வாழ்விற்கு, இறைவாழ்விற்கு, இறைவனை அடைவதற்கு நமக்குச் சாதகமான விஷயங்களும் ஆற்றல்களும் இந்த உலகில் உள்ளன; அதுபோலவே நம்மை இறை நெறியிலிருந்து விலக்குகின்ற விஷயங்களும் உள்ளன. முன்னையவை வித்யா சக்தி, பின்னையவை அவித்யா சக்தி.

பிற்சேர்க்கை 2

இயக்கங்கள்

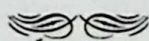
ஆர்ய சமாஜம்: 19-ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய சமய சீர்திருத்த இயக்கங்களுள் முக்கியமான ஒன்று. நிறுவியவர் சுவாமி தயானந்த சரஸ்வதி சுவாமிகள் (1824-1883). வேதங்களில் மிகவும் தேர்ச்சி பெற்றிருந்த சுவாமிகள் 1875-இல் பம்பாயில் இந்த சமாஜத்தைத் தோற்றுவித்தார். ஆர்ய சமாஜம் பல்வேறு சமூக சீர்திருத்தப் பணிகளிலும் ஈடுபட்டது. ஜாதிக் கொடுமை, பெண்கள்மீது அடக்குமுறை போன்றவற்றை வன்மையாக எதிர்த்தது. தயானந்த சுவாமிகள் கல்கத்தாவிற்கு வந்தபோது ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் அவரைச் சென்று சந்தித்தார்.

கர்த்தாபஜா, நவரசிக்: வைணவ நெறியின் சிறு பிரிவுகள். ஆண்களும் பெண்களும் காதல் உறவில் இணைந்து வாழ வேண்டும், ஆனால் ஒருவரை ஒருவர் தெய்வமாகக் காண வேண்டும், படிப் படியாக மனிதக் காதல் தெய்வீகக் காதலாக மாறும் என்று இவை போதிக்கின்றன.

பிரம்ம சமாஜம்: 19-ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய சமய சீர்திருத்த இயக்கங்களுள் முக்கியமான ஒன்று. இதனை நிறுவியவர் ராஜா ராம் மோகன் ராய் (1774-1833). இதனை ஒரு சமாஜமாக உருவாக்கியவர் மகரிஷி தேவேந்திர நாத் தாகூர் (1817-1905).

பிரம்ம சமாஜத்தின் அடுத்த தலைவராக வந்தவர் கேசவ சந்திர சேன் (1838-1884). ஆங்கிலக் கல்வி பயின்றவர். இவரால் சம்ஸ்கிருதம் கற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. ஆங்கிலக் கல்வியின் காரணமாக கிறிஸ்தவ மதத்தில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டார். எனவே ஏசுவை பிரம்ம சமாஜத்தில் புகுத்த முயன்றார். இதன் காரணமாக மகரிஷியுடன் கருத்து வேறுபாடு தவிர்க்க முடியாததாயிற்று. எனவே இவர் தமது கருத்தை ஏற்றுக் கொள்பவர்களுடன் இந்திய பிரம்ம சமாஜம் என்ற ஒன்றைத் தோற்றுவித்தார். பிரம்ம சமாஜம், ஆதி பிரம்ம சமாஜம் என்ற பெயரில் விளங்குவதாயிற்று.

கேசவர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணருடன் தொடர்பு கொண்ட பிறகு அவரது கருத்துக்கள் வெகுவாக மாறத் தொடங்கின. சமயசமரசக் கருத்து மிக முக்கியமான ஒன்றாயிற்று. இவையும் இது போன்ற பல்வேறு புதிய பரந்த கருத்துக்களும் சேர்ந்து இந்திய பிரம்ம சமாஜம் பின்னாளில் நவ விதானம் என்ற பெயரில் அழைக்கப்படலாயிற்று.

பிற்சேர்க்கை 3

நபர்கள்

அதர்லால் சேன் (1855-1885): 1883-இல் முதன்முதலாக தட்சிணேசுவரத்தில் குருதேவரைச் சந்தித்தார். பண வசதி படைத்த வியாபாரி இவர். வங்க மொழியில் ஐந்து காவியங்களை எழுதியுள்ளார். 18 வயதுவரை நாத்திகராக இருந்த இவர் குருதேவரைச் சந்தித்த பிறகு அவரது பக்தரானார்.

அதுல் சந்திர கோஷ்: கிரீஷ் சந்திர கோஷின் இளைய சகோதரர்.

ஈசுவர் சக்கரவர்த்தி: உயர்ந்த நிலையில் இருந்த தாந்திரிக சாதகர். இவர் ராஜா இந்திர நாராயண் சிம்மனின் சபைப் பண்டிதராக இருந்தார். பல்வேறு சுடுகாடுகளில் நீண்ட காலம் தாந்திரிக சாதனைகளில் ஈடுபட்டிருந்தார். ஓர் இரவில் காளிகாட்டில் காளி தேவியின் தரிசனம் பெற்றார். இவரது மகனான சசி (பின்னாளில் சுவாமி ராம கிருஷ்ணானந்தர்) குருதேவரின் இளம் சீடர்களுள் முக்கியமான ஒருவர்.

கர்னல் ஆல்காட்: தியாசஃபிகல் சொசைட்டியைச்
சேர்ந்தவர். கல்கத்தா தியாசஃபிகல்
சொசைட்டியை நிறுவியவர்.

கங்காதர் (1864-1937): இளம் சீடர்களுள்
ஒருவர். பின்னாளில் சுவாமி அகண்டானந்தர்.

கங்கா மாயி: குருதேவர் பிருந்தாவனத்திற்குச்
சென்றிருந்தபோது இவரைச் சந்தித்தார். ராதை
பிறந்த இடமான பர்சானா என்ற ஊரில் தங்கி
யிருந்தார். ராதையின் தோழியான லலிதாவின்
அவதாரமாக மதிக்கப்பட்டார்.

கணுவின் தாய் (1851-1924): யோகிந்திர
மோகினி விச்வாஸ்; யோகின்மா என்ற பெயரில்
அறியப்படுபவர். குருதேவரின் சிஷ்யைகளுள்
ஒருவர். தீவிரமான சாதனைகளில் ஈடுபட்டு
உயர்ந்த ஆன்மீக அனுபவங்கள் பல பெற்றவர்.
பின்னாளில் இவரது வாழ்க்கை அன்னை
ஸ்ரீசாரதா தேவியுடன் இணைந்ததாக இருந்தது.

காளி (1866-1939): காளி பிரசாத் சந்திரர்.
குருதேவரின் இளம் சீடர்களில் ஒருவர்.
பின்னாளில் சுவாமி அபேதானந்தர்.

கிரீஷ் சந்திர கோஷ் (1844-1912): 19-ஆம்
நூற்றாண்டின் தலைசிறந்த நாடக ஆசிரியர்
களுள் ஒருவர். குடிகாரரும் தவறான வழியில்
செல்பவருமாக இருந்த இவர் குருதேவரின்
பேரருளால் ஆன்மீக வாழ்வின் உச்சங்களைக்
கண்டவர்.

கிருஷ்ண கிஷோர்: இவர் அத்யாத்ம ராமாயணம் படிப்பதைக் கேட்பதற்காக குருதேவர் அடிக்கடி இவரது வீட்டிற்குச் செல்வதுண்டு. ராம நாமத்திலும் சிவ நாமத்திலும் மிகுந்த நம்பிக்கை வைத்திருந்தார்.

கேசவ சந்திர சேன் (1838-1884): 19-ஆம் நூற்றாண்டின் பிரசித்தி பெற்ற பிரம்ம சமாஜத் தலைவர். இவர் எழுதிய நூல்கள் பல. குரு தேவரைப்பற்றி முதன்முதலில் பத்திரிகைகளில் எழுதி வெளியுலகம் அறியச் செய்தவர் இவர்.

கேதார்: கேதார் நாத் சட்டோபாத்யாயர். 1880-இல் குருதேவரை முதன்முதலில் சந்தித்தார். பிரம்ம சமாஜம், கர்த்தாபஜா, நவரசிக் போன்ற பல்வேறு சம்பிரதாயங்களுடன் தொடர்பு வைத்திருந்தார். கடைசியாக குருதேவரைச் சரணடைந்தார்.

கேப்டன் குக் (1838-1901): அமெரிக்காவின் நியூ இங்க்லன்ட் ப்ரோடஸ்டான்ட் நெறியின் பிராச் சாரகர். 1882 பிப்ரவரி 23-இல் குருதேவர் கேசவருடன் கங்கையில் நீராவிப் படகில் பயணம் செய்தபோது இவரும் உடனிருந்தார். பின்னாளில் சுவாமி விவேகானந்தர் அமெரிக்கா சென்றபோது இவரைச் சந்தித்தார்.

கோபாலேர் மா (1822-1906): அகோர மணி தேவி. தீவிர தவமும் சாதனைகளுமாக இளமையிலிருந்தே வாழ்ந்தவர். கண்ணனை பால கோபாலனாகக் கருதி வழிபட்டு அந்த

வடிவிலேயே அவரது தரிசனம் பெற்றவர். எங்கும் கோபாலனையே காண்கின்ற உச்ச நிலை காட்சியும் வாய்க்கப் பெற்றவர்.

கோலாப் மா (1864-1924): குருதேவரின் சிஷ்யைகளுள் ஒருவர். பின்னாளில் அன்னை ஸ்ரீசாரதா தேவியுடன் வாழ்ந்தார். ஜபதவ சாதனைகளில் ஆழ்ந்து ஈடுபடுபவர். ஆன்மீக அனுபவங்கள் பல பெற்றவர்.

கௌரீ மா (1857-1938): இயற்பெயர் ம்ருடானி. திருமண வாழ்க்கை வேண்டாம் என்று முடிவு செய்து இளம் வயதிலேயே வீட்டைத் துறந்து இமயமலையில் சென்று தவ வாழ்வில் ஈடுபட்டவர். 1882-இல் குருதேவரை முதன்முதலில் சந்தித்தார். பேச்சாற்றல், தைரியம் போன்ற பண்புகள் நிறைந்தவர். பின்னாளில் சுவாமி விவேகானந்தரின் கருத்தை ஏற்றுக்கொண்டு, பெண்களுக்கும் விதவைகளுக்கும் கல்வி முதலான சமூகப் பணிகளில் ஈடுபட்டார். இதற்காக இவர் ஆரம்பித்த ஸ்ரீஸ்ரீ சாரதேசுவரி ஆசிரமம் பல்வேறு கிளைகளுடன் இன்றும் செயல்பட்டு வருகிறது.

சசி (1863-1911): சசி பூஷண் சக்கரவர்த்தி. சரத்தின் ஒன்றுவிட்ட சகோதரர். இளம் சீடர்களுள் ஒருவர். பின்னாளில் சுவாமி ராம கிருஷ்ணானந்தர். இந்தப் பெயரை தாம் ஏற்றுக்கொள்ள விரும்பியதாகவும், ஆனால் சசிக்கு குருதேவரிடம் உள்ள பக்தி காரணமாக

அவருக்கு அளித்ததாகவும் சுவாமி விவேகானந்தர் குறிப்பிட்டார். சென்னை ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடத்தை நிறுவியவர் இவர். இன்று தென்னாட்டில் நாம் காணும் ராமகிருஷ்ண இயக்கத்தின் பணிகள் அனைத்திற்கும் வித்திட்டவர். இவரது விரிவான வரலாறு சென்னை ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடத்திலிருந்து 'சுவாமி ராமகிருஷ்ணானந்தர்: ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் தென்னகத் தூதர்' என்ற பெயரில் வெளிவந்துள்ளது.

சரத் (1865-1927): சரத் சந்திர சக்கரவர்த்தி. இளம் சீடர்களுள் ஒருவர். பின்னாளில் சுவாமி சாரதானந்தர். 'அமுத மொழிகள்' நூலில் அடிக்கடி மேற்கோள் காட்டப்படுகின்ற 'குருதேவர் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்' என்ற ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் வாழ்க்கைக் காவியத்தை எழுதியவர்.

சிவநாத் சாஸ்திரி (1847-1919): பிரம்ம சமாஜத் தலைவர்களுள் ஒருவர். சிறந்த எழுத்தாளர், கல்வியாளர். ஆரம்பத்தில் கேசவருடன் இருந்தார். பின்னர் கருத்து வேற்றுமை காரணமாக சாதாரண பிரம்ம சமாஜத்தை ஆரம்பித்தார்.

சிவராம் (1866-1933): குருதேவரின் சகோதரரான ராமேசுவரரின் மகன்.

சிறிய கோபால்: கோபால் சந்திர கோஷ். திடீர்திடீரென குருதேவரிடம் செல்வதால் குருதேவர் இவரை ஹுட்கோ (திடீர்) கோபால் என்று அழைப்பார்.

சிறிய நரேன்: நரேந்திர நாத் மித்ரர். ம-வின் மாணவர், இளம் பக்தர்களுள் ஒருவர். குருதேவர் இவரைத் தூயவர் என்று குறிப்பிடுவார், இவரைக் காண்பதற்காக மிகவும் ஏங்குவார்.

சுபோத் (1867-1932): இளம் சீடர்களுள் ஒருவர். பின்னாளில் சுவாமி சுபோதானந்தர்.

சுரேந்திரர் (1850-1890): குருதேவரின் தேவை களைக் கவனித்துக் கொண்ட இல்லற பக்தர்களுள் ஒருவர். நாத்திகராக இருந்த இவர், நண்பர்களான ராம் மற்றும் மனமோகனின் வற்புறுத்தலின் பேரில் தட்சிணேசுவரத்திற்குச் சென்றார். பெரிய நம்பிக்கை எதுவும் இன்றியே குருதேவரைச் சந்தித்தார். ஆனால் அதன்பிறகு தமது வாழ்க்கை யையே குருதேவரின் திருப்பாதங்களில் சமர்ப்பித்தார்.

சுனிலால் (1849-1936): சுனிலால் வசு. கல்பதரு நாளன்று குருதேவரின் அருள் பெற்றவர்களுள் ஒருவர். குருதேவரின் அறிவுரைப்படி யோகப் பயிற்சிகள் செய்து நோய் நீங்கப் பெற்றவர். பின்னாளில் பேலூர் மடத்துடன் நெருங்கிய தொடர்பு வைத்திருந்தார்.

தாரக் (1854-1934): தாரக் நாத் கோஷால். குருதேவரின் சீடர்களில் ஒருவர். பின்னாளில் சுவாமி சிவானந்தர். இவரது விரிவான வரலாறு, 'சுவாமி சிவானந்தர்' என்ற பெயரில் சென்னை ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடத்திலிருந்து வெளிவந் துள்ளது.

திரைலோக்கிய நாத் சன்யால் (1840-1916): பிரம்ம சமாஜ பக்தர்; கேசவரைப் பின்பற்றுபவர். நல்ல பாடகர்.

துளசி (1863-1938): துளசி சரண் தத்தர். இளம் பக்தர்களுள் ஒருவர். பின்னாளில் சுவாமி நிர்மலானந்தர்.

துளசி ராம்: குருதேவரின் இளம் சீடர்களுள் முக்கியமான ஒருவரான பாபுராமின் சகோதரர். பாபுராமை குருதேவரிடம் அறிமுகப் படுத்தியவர் இவர்.

நங்டா: தோதாபுரி. குருதேவரை அத்வைத சாதனையில் ஈடுபடுத்திய குரு. பஞ்சாபில் லூதியானாவிலுள்ள அத்வைத மடத்தைச் சேர்ந்த துறவி. நாகா சம்பிரதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்.

நந்தலால் போஸ்: பெரிய செல்வந்தர். இவரது வீட்டில் பல்வேறு தேவதேவியரின் அழகான ஓவியங்கள் இருப்பதாக கேள்விப்பட்டு குரு தேவர் ஒருமுறை அங்கே சென்றார். நீண்ட நேரம் அவற்றைப் பார்த்து மகிழ்ந்து, அவர்களுடன் நீண்ட நேரம் பேசவும் செய்தார்.

நவகோபால் கோஷ் (1832-1909): குருதேவரை ஸ்ரீசைதன்யராக எண்ணி வழிபட்டார் இவர். கல்பதரு நாளன்று குருதேவரின் ஆசிகளைப் பெறும் பேறு பெற்றவர். அன்று குருதேவர் பரவசநிலையில் இவரிடம் தமது பெயரையே ஜபிக்குமாறு கூறினார். அன்றிலிருந்து

எப்போதுமே ஜெய ராமகிருஷ்ண என்று கூறிக் கொண்டிருப்பார். இவரது வீட்டில் 1898-இல் சுவாமி விவேகானந்தர் குருதேவரின் திருவுருவைப் பிரதிஷ்டை செய்தார். அங்குதான் 'ஓம்ஸ்தாபகாய ச' என்று தொடங்கும் குருதேவரின் பிரணாம மந்திரத்தையும் அவர் எழுதினார். (சுவாமி விவேகானந்தரின் ஞான தீபம், 6.75-76)

நாக மகாசயர் (1846-1866): துர்க்கா சரண நாகர். குருதேவரின் இல்லற பக்தர்களுள் மிக முக்கியமான ஒருவர். இல்லறத்தில் வாழ்ந்தும் ஆன்மீக உன்னதங்களை எட்ட முடியும் என்பதற்கு இவரது வாழ்க்கை ஓர் எடுத்துக்காட்டு. இவரது விரிவான வாழ்க்கை வரலாறு 'துர்க்கா சரண நாகர்' என்ற பெயரில் சென்னை ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடத்திலிருந்து வெளிவந்துள்ளது.

நித்திய கோபால் (1855-1911): ஞானானந்த அவதூதர் என்ற பெயரிலும் அறியப்படுபவர். துளசியின் (சுவாமி நிர்மலானந்தர்) உறவினர். இளம் வயதிலேயே இவர் பரமஹம்ச நிலையில் இருப்பவர் என்று குருதேவர் கூறியதுண்டு.

நிரஞ்ஜன் (1862-1904): இளம் பக்தர்களுள் ஒருவர். பின்னாளில் சுவாமி நிரஞ்ஜனானந்தர்.

பங்கிம் சந்திர சட்டோபாத்யாயர் (1838-1894): இலக்கியமேதை. 'வந்தே மாதரம்' என்ற புகழ் பெற்ற பாடலை எழுதியவர். இவர் எழுதிய 'தேவீ செளதுராணி' என்ற நாடகத்தை ம-விடம்

வாசிக்கச் சொல்லி குருதேவர் கேட்பதை அமுத மொழிகளில் காணலாம்.

பலராம் போஸ் (1842-1890): குருதேவரின் இல்லற பக்தர்களுள் முக்கியமான ஒருவர். இவரது வீட்டிற்கு குருதேவர் நூறுமுறை களுக்கு மேல் சென்றுள்ளார். பின்னாளில் ராமகிருஷ்ண மடத்தின் துறவியர் பலரும் இவரது வீட்டில் தங்கியதுண்டு. இவரது வீட்டின் உணவு 'சுத்தமானது' என்பார் குருதேவர். இவரது வீடு 'பலராம் மந்திர்' என்ற பெயரில் தற்போது ராமகிருஷ்ண மிஷனின் கிளைகளுள் ஒன்றாக இயங்கி வருகிறது.

பவநாத் (1863-1896): நரேந்திரரின் நெருங்கிய நண்பர். குருதேவர் இவர்கள் இருவரையும் ஹரிஹராத்மா (விஷ்ணுவும் சிவனும் சேர்ந்த வர்கள்) என்பார். நல்ல பாடகர். பல நூல்களையும் எழுதியுள்ளார்.

பாபுராம் (1861-1918): இளம் சீடர்களுள் ஒருவர். பின்னாளில் சுவாமி பிரேமானந்தர். இவரது விரிவான வரலாறு சென்னை ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடத்திலிருந்து 'சுவாமி பிரேமானந்தர்' என்ற பெயரில் வெளிவந்துள்ளது.

பிரதாப் சந்திர மஜும்தார் (1840-1905): பிரம்ம சமாஜ தலைவர்களுள் ஒருவர். பிரம்ம சமாஜத்தின் கொள்கைகளைப் பிரச்சாரம் செய்வதற்காக இந்தியா, ஐரோப்பா, அமெரிக்கா, ஜப்பான் முதலான பல நாடுகளில் சுற்றுப்பயணம்

செய்தவர். 1875-இல் குருதேவரைச் சந்தித்தார். கேசவரின் மறைவிற்குப்பிறகு நவவிதான் பிரம்ம சமாஜத்தின் தலைவரானார். குருதேவரைப்பற்றி இவர் எழுதிய Hindu Saint, Oriental Christ, Paramahansa Ramakrishna போன்ற நூல்கள் பிரபலமானவை. 1893-இல் அமெரிக்காவிலுள்ள சிகாகோவில் நடைபெற்ற சர்வமத மகாசபையில் பிரதிநிதியாகக் கலந்துகொண்டார். அங்கே சுவாமி விவேகானந்தரையும் சந்தித்தார்.

பிரசன்னர் (1865-1915): சாரதா பிரசன்ன மித்ரர். இளம் சீடர்களுள் ஒருவர். பின்னாளில் சுவாமி திரிகுணாதீதானந்தர்.

பிராண கிருஷ்ணர்: பருத்த உருவம் கொண்டிருந்ததால் குருதேவர் இவரை 'குண்டு பிராமணர்' என்று அழைப்பார். வேதாந்த விவாதங்களில் அதிக ஆர்வம் கொண்டவர்.

பூர்ணர் (1871-1913): பூர்ண சந்திர கோஷ். இல்லறச் சீடர்களுள் இவர் ஒருவரையே குரு தேவர் ஈசுவரகோடி என்று குறிப்பிட்டார். ம-வின் தூண்டுதலால் சிறுவயதிலேயே குருதேவரிடம் வந்தார். சுவாமி விவேகானந்தரிடம் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். பின்னாளில் விவேகானந்த சொசைட்டி என்ற ஒன்றை நிறுவி பல்வேறு பணிகளில் ஈடுபட்டிருந்தார்.

மகிமா சரண் சக்கரவர்த்தி: வேதாந்த விவாதங்களில் மிகவும் ஈடுபாடுகொண்டவர்.

குருதேவரிடம் மிகுந்த பக்தி கொண்டவர். சம்ஸ்கிருதம் மற்றும் ஆங்கிலத்தில் நல்ல புலமை உடையவர். தாராள மனம் உடையவர். தமது புலமை, அறிவு, தார்மீக சிந்தை, தாராள மனம் இவற்றைப் பிறர் அறியச் செய்வதற்காக மிகவும் பாடுபடுவார்; இது பல நேரங்களில் அவரை ஒரு கேலிக்கு உரியவராகக் காட்டுவதாக அமைந்துவிடும். இவரது வீட்டில் அன்னபூரணி தேவி பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருந்தாள்.

மகேந்திர லால் சர்க்கார் (1833-1904): மதுர்பாபுவின் குடும்ப டாக்டர். குருதேவர் சியாம்புகூரில் இருந்தபோது சிகிச்சை செய்வதற்காக வந்தார். குருதேவர் சமாதி நிலைகளில் மூழ்கும்போது அவரது உடம்பின் மாற்றங்களைப் பரிசோதித்தார். அவரை மிகவும் மதித்தார். குருதேவரை ஒரு நிறை மனிதர் என்று போற்றிய இவர், அவரை அவதார புருஷர் என்று சொல்வதை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

மதுர்பாபு: மதுரா மோகன் விசுவாஸ். ராணி ராசமணியின் மருமகன். காளி கோயில் நிர்வாகத்தைக் கவனித்துக்கொண்டவர். குருதேவரிடம் மிகுந்த ஈடுபாடும் பக்தியும் கொண்டவர். குருதேவரின் சாதனைக் காலத்தில் அவருக்குத் தேவையான அனைத்தையும் செய்து அழியாப் புகழ் பெற்றவர்.

மணி மல்லிக்: மணி மோகன் மல்லிக்; மணி லால் மல்லிக். 60/65 வயதான மணிமல்லிக் பிரம்ம

சமாஜ பக்தர். மிகவும் கருமியாக இருந்தார். இளம் மகன் ஒருவன் இறந்த சோகத்தில் குருதேவரைச் சந்தித்தார். இவரது வீட்டிற்கு குருதேவர் பலமுறை சென்றதுண்டு.

மனமோகன் மித்ரர் (1851-1903): ராக்கால் மற்றும் ராமின் உறவினர். பிரம்ம சமாஜத்தினர். குருதேவரைச் சந்தித்தபிறகு அவரை குருவாக ஏற்றுக்கொண்டார். பின்னாளில் வராக நகர மடத்தில் வாழ்ந்த துறவிச் சீடர்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பு வைத்திருந்தார். குரு தேவரைப்பற்றி நூல்களும் எழுதியுள்ளார். குரு தேவரைப்பற்றிய விஷயங்களை அறிந்துகொள்ள பலரும் இவரது வீட்டிற்குச் செல்வதுண்டு.

முத்த கோபால் (1828-1909): பின்னாளில் சுவாமி அத்வைதானந்தர் என்ற பெயரில் துறவியானவர். குருதேவரைவிட வயதில் பெரியவர் இவர்.

மைக்கேல் மதுசூதன் தத்தர் (1824-1873): வங்காளத்தின் மறுமலர்ச்சியில் ஒரு முக்கியமான நபர். இந்துவாக இருந்து கிறிஸ்தவ மதத்தைத் தழுவியவர். உயர்நீதிமன்றத்தில் வழக்கறிஞர். இவர் எழுதிய நாடகங்கள், காவியங்கள் எல்லாம் மிகவும் பிரபலமானவை. முக்கியமாக 'மேகநாத வத காவியம்' வங்க மறுமலர்ச்சிக்கு ஒரு வித்தாக அமைந்தது. ஏதோ அலுவல் காரணமாக அவர் மதுர்பாபுவின் மகனான துவாரகா பாபுவைச் சந்திக்க தட்சிணேசுவரத்திற்கு வந்தார். அப்போது துவாரகா பாபு இவரை குருதேவருக்கு

அறிமுகம் செய்தார். குருதேவரால் அவரிடம் பேசவே முடியவில்லை, யாரோ தமது தொண்டையைப் பிடிப்பதுபோல் உள்ளது என்று பின்னால் குருதேவர் குறிப்பிட்டார்; அவர் மதம் மாறியது தவறு என்றும் குறிப்பிட்டார்.

யதுலால் மல்லிக் (1844-1894): பெரிய பணக் காரர். தானசீலர். குருதேவர் 1883-இல் இவரது வீட்டிற்குச் சென்று அங்கே தினமும் வழிபடப்பட்டு வருகின்ற சிம்மவாஹினி தேவியைக் கண்டு சமாதியில் ஆழ்ந்தார். தட்சிணேசுவரக் காளி கோயிலின் அருகில் இவருக்கு ஒரு வீடு இருந்தது. அங்குதான் சுவரில் தொங்கிய மேரியின் படத்தைக் கண்டு குருதேவர் சமாதியில் ஆழ்ந்தார். பின்னர் பஞ்சவடியில் ஏசுநாதரின் காட்சியும் பெற்றார். இந்த வீட்டு வராந்தாவில் தான் குருதேவர் ஒருமுறை நரேந்திரரைத் தொட்டு, அவரைப் புறவுணர்வு இழக்கச் செய்து, அவரைப்பற்றியும் அவரது அவதார நோக்கம்பற்றியும் தெரிந்துகொண்டார். இந்த வீட்டில் குருதேவர் பலமுறை வந்துள்ளார். இங்கே தற்போது ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரின் அழகிய கோயில் ஒன்று உள்ளது.

யோகின் (1861-1899): யோகீந்திர நாத் ராய் செளதுரி. இளம் சீடர்களுள் ஒருவர். பின்னாளில் சுவாமி யோகானந்தர்.

ராக்கால் (1863-1922): ராக்கால் சந்திர கோஷ். இளம் சீடர். பின்னாளில் சுவாமி பிரம்மானந்தர்.

இவரது விரிவான வரலாறு சென்னை ஸ்ரீராம கிருஷ்ண மடத்திலிருந்து வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

ராணி ராசமணி (1793-1861): தட்சிணேசுவரக் கோயில்களைக் கட்டியவர். குருதேவரின் தெய்வீகத்தை அடையாளம் கண்ட முதல் சிலருள் ஒருவர்.

ராம் (1851-1899): ராம் சந்திர தத்தர். இல்லற பக்தர்களுள் முக்கியமான ஒருவர். ஆரம்ப காலத்தில் நாத்திகராக இருந்தவர். திடீரென்று ஒரு மகள் இறந்தபோது வேதனையில் வாடிய இவர் குருதேவரை தரிசித்தார். தரிசித்தபோதே இவரது மனம் அமைதியுற்றது. தொடர்ந்த சந்திப்புகளால் மனம் முற்றிலுமாக மாறியமையப் பெற்று, குருதேவரை அவதார புருஷர் என்று பிரச்சாரம் செய்யலானார். இது விஷயமாக அங்கங்கே பல சொற்பொழிவுகளும் நிகழ்த்தினார். குருதேவர் வாழ்ந்த காலத்திலேயே அவரைப்பற்றி பல நூல்கள் வெளியிட்டார். குருதேவரின் அனுமதியுடன் காங்குர்காச்சி என்ற இடத்தில் தோட்ட வீடு ஒன்றை வாங்கி அங்கே 'யோகோத்யான்' என்ற அமைப்பை நிறுவினார். குருதேவர் இங்கே வந்துள்ளார். பின்னாளில் குருதேவரின் அஸ்தி இங்கே வைத்து பூஜிக்கப் பட்டது. இப்போது இந்த இடம் ராமகிருஷ்ண மிஷனின் ஒரு கிளையாக இயங்கி வருகிறது.

ராம்லால்: குருதேவரின் சகோதரரான ராமேசுவரரின் மகன். தந்தையின் மறைவிற்குப் பிறகு

இவர் தட்சிணேசுவரக் காளி கோயில் பூஜாரி யானார். தமது காலம் வரை அந்தப் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தார். நல்ல பாடகர். கல்பதரு நாளன்று குருதேவரின் அருள் பெற்றவர் களுள் ஒருவர்.

லட்சுமி தீதி (1864-1926): குருதேவரின் சகோதரரான ராமேசுவரரின் மகள். 11 வயதிலேயே விதவையானார். அன்னை ஸ்ரீசாரதா தேவிக்குத் துணையாக நகபத்தில் வாழ்ந்தார். வட இந்தியாவைச் சேர்ந்த ஒரு சாதுவிடம் சக்தி மந்திர தீட்சை பெற்றிருந்தாலும், குருதேவர் இவருக்கு ராதாகிருஷ்ண மந்திரத்தையும் பீஜ மந்திரத்தையும் நாக்கில் எழுதி தீட்சை அளித்தார். குருதேவரை இஷ்ட தெய்வமாகவே போற்றிய இவர் பக்தி சாதனையில் உயர் நிலைகளையும் பரவச நிலைகளையும் அடைந்தார். தட்சிணே சுவரத்தில் பக்தர்கள் கட்டிய ஒரு வீட்டில் சுமார் பத்து வருடங்கள் வாழ்ந்த இவர் பின்னாளில் பலருக்கு இவர் மந்திர தீட்சை அளித்தார். புரி ஷேத்திரத்தில் இவருக்கு மிகுந்த ஈடுபாடு இருந்தது. அங்கே பக்தர்கள் கட்டித் தந்த ஒரு வீட்டில் வாழ்ந்து மறைந்தார்.

லாட்டு (-1920): இளம் பக்தர்களுள் ஒருவர். பின்னாளில் சுவாமி அப்புதானந்தர். முற்றிலும் எழுதவோ படிக்கவோ தெரியாமல் ஆடுகளை மேய்க்கின்ற இடையனாக பீகாரில் வாழ்ந்தவர் இவர். குருதேவரின் திருவருளால் பின்னாளில் பெரிய பண்டிதர்களும் பேராசிரியர்களும்

சென்று ஆன்மீக விஷயங்களை அறிந்துகொள் கின்ற நிலைக்கு உயர்ந்தவர். 'ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர் நிகழ்த்திய பேரற்புதம் சுவாமி அப்புதானந்தர்' என்று சுவாமி விவேகானந்தர் கூறுவதுண்டு.

ஹர மோகன் மித்ரர்: நரேந்திரரின் நண்பர். இவரது தாய் குருதேவரின் அருள் பெற்றவர். தாயின் மூலம்தான் இவர் குருதேவரை முதன் முதலில் தரிசித்தார். கல்பதரு நாளன்று குருதேவ ரின் அருள் பெற்றவர்களுள் ஒருவர். குருதேவர் மற்றும் சுவாமிஜியின் கருத்துக்களைச் சொந்த செலவிலேயே அச்சிட்டு இலவசமாகக் கொடுப் பது இவரது தொண்டுகளுள் ஒன்றாக இருந்தது. இந்த நூல்களையும் குருதேவரின் படங்களையும் வீடுவீடாகக் கொண்டு சென்று கொடுத்து, அவர் களிடம் குருதேவரைப்பற்றி கூறுவார்.

ஹரி (1863-1922): ஹரி நாத் சட்டோபாத்யாயர். இளம் சீடர்களுள் ஒருவர். பின்னாளில் சுவாமி துரியானந்தர்.

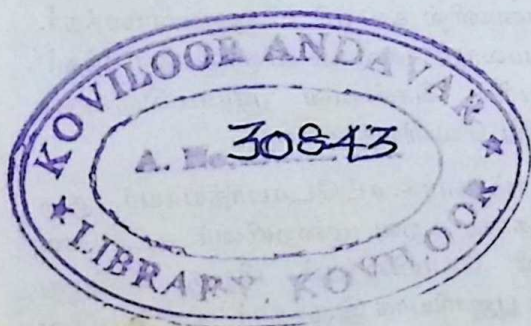
ஹரி பிரசன்னர் (1868-1938): இளம் சீடர்களுள் ஒருவர். பின்னாளில் சுவாமி விஞ்ஞானானந்தர். 'விரிவான வரலாறு' 'சுவாமி விஞ்ஞானானந்தர்' என்ற பெயரில் சென்னை ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடத்திலிருந்து வெளிவந்துள்ளது.

ஹலதாரி: ராம் தாரக் சட்டோபாத்யாயர். குரு தேவரின் சகோதர உறவு முறையினர். தட்சிணே சுவரக் காளி கோயிலிலும் பிறகு விஷ்ணு கோயிலிலும் பூஜாரியாக இருந்தார். குருதேவரின்

சாதனைக் கால நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றைக் கண்டவர் இவர்.

ஹாஸ்ரா: காமார்புகூருக்கு அருகிலுள்ள ஒரு கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர். ஹிருதயரின் வீட்டில் முதன்முதலாக குருதேவரைத் தரிசித்தார். வீட்டில் மனைவிமக்களையும் வயதான தாயையும் விட்டுவிட்டு குருதேவரிடம் சென்றுவிட்டார். அருவவாதத்தைப்பற்றி மிகவும் பேசுவார். இதனால் நரேந்திரர் முதலானோர் இவரிடம் வெகுவாகக் கவரப்பட்டனர்.

ஹிருதயர்: குருதேவரின் உறவு முறை சகோதரன் மகன். குருதேவரின் பெருவாழ்வில் அழியா இடம் பெற்றவர். 1855-இல் தட்சிணேசுவரத் திற்கு வந்த இவர் 25 வருடங்கள் குருதேவருக்குத் தொண்டுகள் செய்தார். குருதேவரின் சாதனைகள் மற்றும் அந்த நாட்களில் நடந்த பல நிகழ்ச்சிகள் பற்றி இவரிடமிருந்தே அறியப்பட்டது.

Koviloor Digital Library

அனைவருக்கும் ஆன்மீக விழிப்புணர்வு உண்டாகட்டும்!

—ஸ்ரீராமகிருஷ்ணர்

தட்சிணேசுவரக் கோயில்கள்

ISBN 81-7120-984-X

புத்தகங்கள் வெப்தளம்மூலம் ஆர்டர் செய்ய

www.sriramakrishnamath.org

ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம்

மயிலாப்பூர், சென்னை 4

email : srkmath@vsnl.com

Sri Ramakrishnarin Amudha Mozhigal : Thirattu

(Tamil) (Subsidised) Rs. 35.00